

he
be

**WASHINGTON
IRVING,
ASTORIA.**

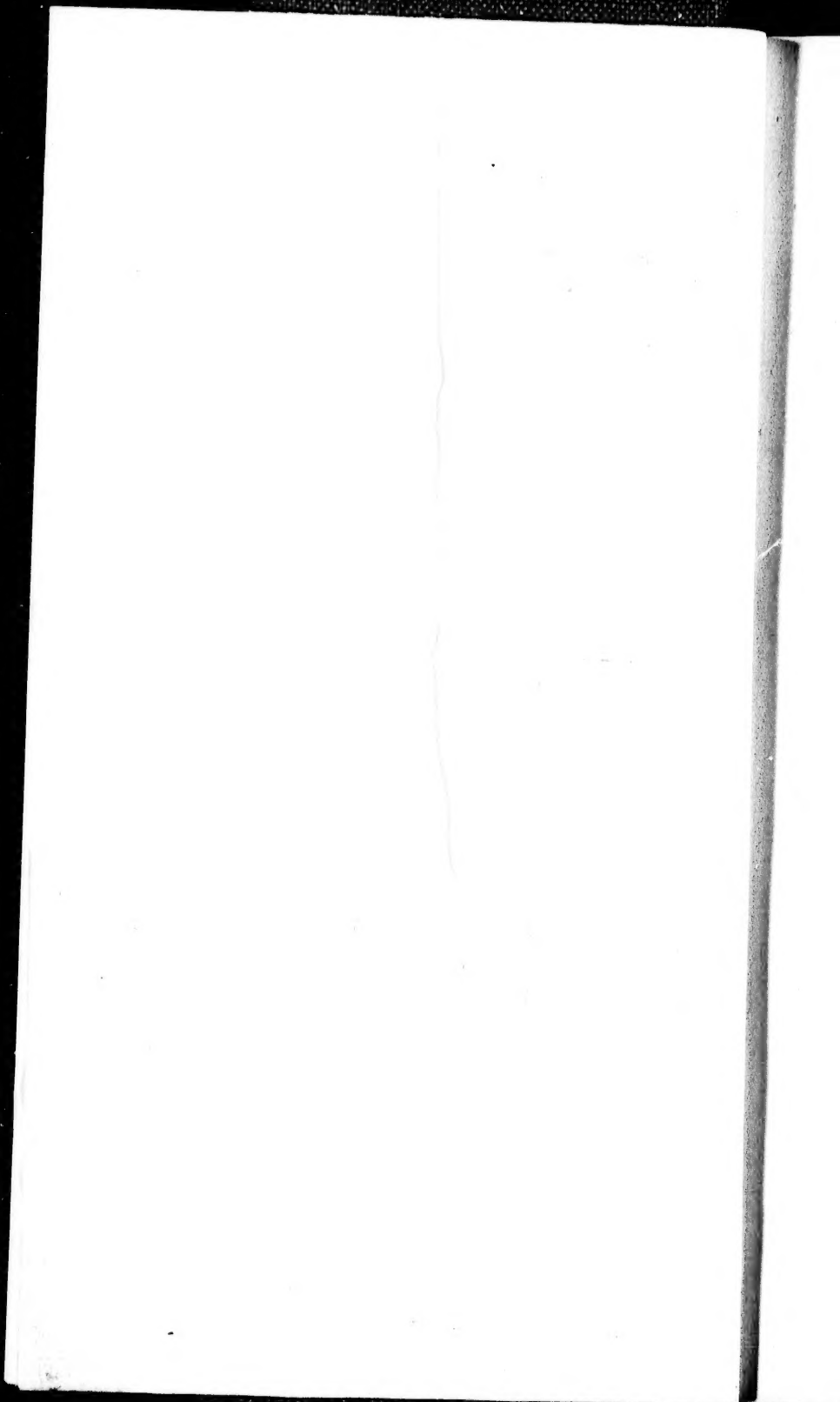
I.

**WASHINGTON
IRVING,
ASTORIA.**

R I A.

II.

Met een Tweede Deel, van gelijke grootte als dit,
hetwelk ter perse is, en spoedig volgt, wordt dit
belangrijk werk compleet.

ASTORIA.

LEYDEN, TER BOEKDRUKKERIJ VAN J. G. LA LAU.

A S T O R I A
of
Avontuurlijke Reize
naar en over het
Klipgebergte van Noord-Amerika.
ondernomen in het belang der door den Heer
J. J. ASTOR
opgerigte peltery compagnie,
en beschreven
door
Washington Irving.
1° Deel.
naar het Engelsch.

Te **HAARLEM** bij
De Wed. A. Loosjes, N° 3.

MDCCCXXXVII

NW
979.513
I72a
v.1

INL

Hoo
goud
nien.
ronsch
De B
en bu
delspo
Zijne
pelteri
Hore
voor d
diende
Sporen
ren. —
Feetze

Hoo
gen va

INHOUD

VAN HET

Eerste Deel.

INLEIDING. Bl. 1.

HOOFDSTUK I. Oogmerk der Amerikaansche onderneming. — Het goud en de pelterijhandel. — De uitwerking daarvan op de Colonien. — De vroegste Fransche Colonisten. — Ottawa en de Huronsche jagers. — Een kampement van Indiaansche handelaars. — De Boschloopers. — Hun zwervend leven. — Hunne drinkgelagen en buitensporigheden. — Vrije handelaars. — Zendelingen. — Handelsposten. — De oorspronkelijk Fransch-Canadesche handelaar. — Zijne levensinrigting en afhangelingen. — De Britsch-Canadesche pelterijhandelaar. — Oorsprong der Noord-Westelijke Compagnie. — Hare inrigting. — Haar binnenlandsche handel. — De Candidaat voor dezelve. — Ontberingen in de wildernis. — De Kantoorbedienden. — De deelnemers in de Compagnie. — De Nabob. — Sporen van een leenstelsel in de bosschen. — De Heeren der Meren. — Fort William. — De Parlements- en de eetzaal in hetzelfde. — Feestzangen in de wildernis. Bl. 5.

HOOFDSTUK II. Opkomst van de Mackinaw-Compagnie. — Pogingen van het Amerikaansche Bestuur, om den vreemden invloed op

de Indiaansche Wildenstammen te keer te gaan. — J. J. ASTOR. — Zijne geboorteplaats. — Zijne aankomst in de Vereenigde Staten. — Waardoor zijne aandacht het eerst op den pelterijhandel gevestigd werd. — Zijne karakter, zijne ondernemingen en derzelver uitslag. — Zijne onderhandelingen met het Amerikaansche Bestuur. — Oorsprong der Amerikaansche Pelterij-Compagnie. Bl. 21.

HOOFDSTUK III. Pelterijhandel op de Zuidzee. — Amerikaansche kustvaart. — Russische ondernemingen. — Ontdekking der Columbia-rivier. — CARTERS ontwerp van aldaar eene Colonie te vestigen. — MACKENZIE's expeditie. — Reis van LEWIS en CLARKE over het Klipgebergte. — Groot handels-ontwerp van den Heer ASTOR. — Zijne briefwisseling over hetzelfde met den Heer JEFFERSON. — Zijne onderhandelingen met de Noord-West-Compagnie. — Zijne eerste stappen tot het volvoeren van zijn ontwerp. Bl. 29.

HOOFDSTUK IV. Twee expeditiën te gelijk. — Het schip *Tonquin* en deszelfs equipagie. — Kapitein THORN's karakter. — De deelnemers en hunne klerken. — Canadesche reizigers: hunne gewoonten, bezigheden, kleederdragt, karakter en liederen. — Expeditie van eene Canadesche boot te water en te land. — Aankomst te Nieuw-York. — Toebereidselen tot eene zeereis. — Snoevers van het Noord-Westen. — Onderhandsche voorzorgen. — Bevelbrief. Bl. 45.

HOOFDSTUK V. Afreis van den *Tonquin*. — Een gestreng bevelhebber en eene zorgeloze equipagie. — Ongeschikte matrozen. — Binnenvaarders op Zee. — Luijaards. — Scheepskost. — Een oude matroos van Labrador. — Letterkundige klerken. — Opmerkzame reizigers. — Eiland van ROBINSON CRUSOE. — Twist aan boord. — De Falklands-eilanden. — De wilde-ganzen-jagt. — Port Egmont. — Opsporing van grafschriften. — De heremiet. — Een Penguijn geschoten. — De jagers in de klem gelaten. — De harde strijd. — Verder krakeel. — Aankomst te Owyhee. Bl. 56.

HOOFDSTUK VI. Owyhee. — De Sandwich-eilanders. — Hunne bekwaamheid ter zee. — TAMEAMEA. — Zijne zeemagt. — Zijne onderhandelingen. — Inzigten van den Heer ASTOR op die eilanden. — Karakakoa. — Koninklijke monopolie van het varkensvleesch. — Beschrijving der eilanders. — Vrolijkheid aan het

straan
cook
Gesch
Een
uitdee
Griev

Hoc
stand
Colum
en ro
van e
eiland

Hoc
lingen
Onder
nen.
pediti
met é
Slaven
nen.
Hare

Hoc
Bezoe
kalefa
gedra

Hoc
Herke
onver
ditie
Collin
ten.
en st
dersc
van
opge

J. J. ASTOR. —
 ge Staten. —
 ndel gevestigd
 derzelver uit-
 de Bestuur. —
 Bl. 21.

Amerikaansche
 g der Colum-
 te vestigen. —
 ver het Klip-
 ston. — Zijne
 — Zijne on-
 Zijne eerste
 . . . Bl. 29.

schip *Tonquin*
 — De deelne-
 e gewoonten,
 Expeditie van
 ast te Nieuw-
 an het Noord-
 . . . Bl. 45.

streng bevel-
 matrozen. —
 — Een oude
 Opmerkelijke
 an boord. —
 t Egmont. —
 Penguijn ge-
 jd. — Verder
 . . . Bl. 56.

— Hunne
 gt. — Zijne
 die eilan-
 et varkens-
 id aan het

strand. — Kronijkschrijver van het eiland. — De plek alwaar Kapt.
 cook gedood werd. — JOHN ROUSE de minister van Marine. — Zijne
 Geschiedenis. — Waititi. — Eene Koninklijke verblijfplaats. —
 Een bezoek des Konings. — Groot Cereemonieel. — Spaarzame
 uitdeeling. — De Koninklijke verkooper van het varkensvleesch, —
 Grieven. Bl. 70.

HOOFDSTUK VII. Afreize van de Sandwich-eilanden. — Misver-
 stand. — Ellende van een' wantrouwenden. — Aankomst voor de
 Columbia. — Gevaarlijk dienstbewijs. — Sombere vrees. — Klippen
 en rotsen. — Het schip in gevaar. — Ramp aan de equipagie
 van eene boot overgekomen. — Begrafenis van een' Sandwich-
 eiland. Bl. 37.

HOOFDSTUK VIII. De mond der Columbia-rivier. — De inboor-
 lingen. — Hunne visscherij. — De Kanoos. — Stoute zeelieden. —
 Onderscheid van het ligchaamsgestel der Land- en Kust-India-
 nen. — Opsporing van eene plaats voor een' handelspost. — Ex-
 peditie van MAGDOUGAL en DAVID STUART. — COMCOMLY, het opperhoofd
 met één oog. — Invloed van de welvaart op het leven der wilden. —
 Slavernij onder de inboorlingen. — Aristokratie onder de India-
 nen. — Gastvrijheid der Chinooks. — De dochter van COMCOMLY. —
 Hare verovering. Bl. 93.

HOOFDSTUK IX. Kaap George. — Het vinden van *Astoria*. —
 Bezoek der Indianen. — Hun onthaal. — De Kapitein laat het schip
 kalefateren. — Afreize van den *Tonquin*. — Aanmerkingen op het
 gedrag van Kapitein THOMAS. Bl. 107.

HOOFDSTUK X. Verontrustende berigten uit het binnenland. —
 Herkenningstogt. — Toeberedsele tot een' handelspost. — Eene
 onverwachte aankomst. — Een spion in het kampement. — Expe-
 ditie naar het binnenland. — De oevers der Columbia. — De berg
 Collin. — Eene Indiaansche begraafplaats. — Het land der gees-
 ten. — Columbiasche Vallei. — Kaap Vancouver. — Watervallen
 en stroomen. — Groote vischmarkt. — Het dorp Wishram. — On-
 derscheid tusschen de Indiaansche jagers en visschers. — Uitwerking
 van den handel op het karakter der Indianen. — Een handelspost
 opgericht te Oakinagan. Bl. 113.

HOOFDSTUK XI. Verlegenheid te *Astoria*. — Geruchten van vijandelijkheden der Indianen. — Maatregelen van verdediging. — Rampzalig lot van den *Tonquin*. Bl. 128.

HOOFDSTUK XII. Verslagenheid te *Astoria*. — Vernuftige krijgslist. — Het opperhoofd der Kinderziekte. — De *Dolly* te water gelaten. — Eene aankomst. — Een Canadesche boschlooper. — Een vrije bewoner der bosschen. — Een Irokesche jager. — De Columbia-rivier in den winter. — Feestvieringen bij het nieuwe jaar. Bl. 142.

HOOFDSTUK XIII. De land-expeditie. — **WILSON P. HUNT**. — Zijn karakter. — **DONALD MACKENZIE**. — Aanwerving van nieuwe toggenooten. — De Kano van boomschors. — De St. Anna's Kapel. — Gewijde geschenken. — Vrome drinkgelagen. — Het bonte regiment. — Mackinaw. — Schets van een' handelspost. — Darteel reizigers. — Snoevers en pogchers. — Indiaansche modepoppen. — Een man uit het Noorden. — Krachteloosheid van het goud. — Gewigt van eene veder. — De Heer **RANSAY OROOKS**. — Zijn karakter. — Zijne gevaren onder de Indianen. — Zijne waarschuwingen tegen de Sioux en Zwartvoet-Indianen. — Inscheeping der recruten. — Afscheidstoonneelen van broeders, neven, vrouwen, minnaressen en tafelgenooten. Bl. 151.

HOOFDSTUK XIV. St. Louis. — Deszelfs ligging. — Gemengde bevolking. — Fransch-Creoolsche handelaars en hunne afhangelingen. — De pelterij-Compagnie aan de Missouri. — De Heer **MANUEL LISA**. — Bootslieden van den Mississipi. — Omzwervende Indianen. — Jagers van Kentucky. — Eene oude Fransche woonplaats. — Het Vioolspel. — Het biljard. — De Heer **JOS. MILLER**. — Zijn karakter. — Recruten. — Reis op de Missouri. — Moeijelikheden op die rivier. — Verdiensten der Canadesche reizigers. — Aankomst aan de Nodowa. — De Heer **ROB. MACLELLAN** voegt zich bij de toggenooten. — **JOHN DAY** een Virginische jager. — Beschrijving van zijn' persoon. — De Heer **HUNT** keert weder naar St. Louis. Bl. 163.

HOOFDSTUK XV. Tegenkanting van de pelterij-Compagnie aan de Missouri. — De Zwartvoet-Indianen. — **PIERRE DORION**, de tolk. —

achten van vijan-
diging. — Ramp-
. . . . Bl. 128.

ernuufte krijgs-
Dolly te water
vlooper. — Een
rer. — De Co-
bij het nieuwe
. . . . Bl. 142.

. HUNT. — Zijn
nieuwe togtge-
na's Kapel. —
het bonte rege-
st. — Darteles
odepoppen. —
het goud. —
— Zijn ka-
waarschuwin-
nscheping der
n, vrouwen,
. . . Bl. 151.

— Gemengde
ne afhange-
— De Heer
mzwervende
nsche woon-
S. MILLER. —
— Moeijelijk-
reizigers. —
pegt zich bij
— Beschrij-
er naar St.
. . . Bl. 163.

gnie aan de
de tolk. —

De oude DORION en zijn bastaard-geslacht. — Familietwist. — Voor-
slagen tot verbroedering. — Renegaten van de Nodowa. — Verle-
genheid van een' bevelhebber. — De Heeren BRADBURY en NUTTALL
voegen zich bij den togt. — Wettelijke zwaarigheden van FIERRE
DORION. — Vertrek van St. Louis. — Huisselijke tucht van een'
bastaard-Indiaan. — Jaarlijksche overstroming der rivieren. — DAN
BOON, de patriarch van Kentucky. — Geruchten van dreigend ge-
vaar. — Fort Osage. — Een Indiaansch krijgsfeest. — Oneenigheden
in het huisgezin van DORION. — Buffels en gieren. Bl. 172.

HOOFDSTUK XVI. Wederkomst van de lente. — Slangen. — Grooten
duivenvlugten. — Hervatting van de reis. — Nachtlegering. — De
rivier de Platte. — Plegtigheden bij derzelver overvaart. — Sporen
van Indiaansche partijgangers. — Fraai gezigt over de Papillons-
Creek. — Twee deserterende jagers. — Inval der Indianen in het
kampement. — Dorp der Omahas. — Anecdote van dien volks-
stam. — Leenroerige oorlogen der Indianen. — Geschiedenis van
BLACKBIRD het vermaarde opperhoofd der Omahas. Bl. 190.

HOOFDSTUK XVII. Geruchten van gevaren van den kant der Sioux. —
Rusteloze aard der Wilden. — Zeeroovers van de Missouri. — Het
gevecht met CROOKS en MACLELLAN. — Een handelstogt gestaakt. —
MACLELLAN zweert zich te zullen wreken. — Verlegenheid in het
kampement. — Desertie. — Vertrek van Omaha. — Ontmoeting van
JONES en CARSON, twee stoute Boschnegers. — Wetenschappelijke
nasporingen van de Heeren BRADBURY en NUTTALL. — IJver van een'
Botanist. — Voorval van den Heer BRADBURY met een' Ponca-
Indiaan. — Het zakkompas en het mikroskoop. — De bode van LISA. —
Beweegredenen om voorwaarts te rukken. Bl. 207.

HOOFDSTUK XVIII. Legeringspraatjes. — Deserteurs. — Recruten. —
Jagers van Kentucky. — Een oude Boschneger. — Tijdingen van
den Heer HENRY. — Dreigende gevaren van den kant der Zwartvoet-
Indianen. — Verandering van krijgswegingen. — De landstreek
van de rivier. — Buffelwegen. — Yzererts. — Landstreek der Sioux. —
Het land der gevaren. — Vrees van de reizigers. — Indiaansch mis-
baar. — Bedreigde vijandelijkheden. — Krijgsraad. — Slagorde. —
Vredesonderhandeling. — De pijp des vredes. — De aanspraak. Bl. 220.

HOOFDSTUK XIX. De groote bogt van de Missouri. — **CROOKS** en **MACLELLAN** ontmoetten twee hunner Indiaansche tegenstanders. — Eene verschrikkelijke wandaad van een' Blanke de aanleiding tot vijandelijkheden der Indianen. — Gevaren en maatregelen van voorzorg. — Een Indiaansche oorlogsbende. — Gevaarlijke toestand van den Heer **HUST**. — Eene vriendschappelijke legering. — Feest en danspartij. — Aannadering van **MANUEL LISA** met zijn gezelschap. — Bitse ontmoeting tusschen oude mededingers. — **PIERRE DONION** in woede. — Aanval van ridderlijke luim. Bl. 233.

HOOFDSTUK XX. Aanzien van de Wildernis. — Buffels. — Antelopen. — Hunne verschillende soorten en manieren. — **JOHN DAT**. — Zijne list op de jagt. — Onderhoud met drie **Aricaras**. — Onderhandelingen tusschen de mededingende partijen. — De Dikke en de Linksche, twee opperhoofden der **Aricaras**. — Het dorp **Aricara**. — Deszelfs bewoners. — Plegtigheden bij de landing. — Bijeenkomst. — Aanspraak van **LISA**. — Onderhandeling over paarden. — Looze raad van **GRAY EYES**, een opperhoofd der **Aricaras**. — Kampement der handelaars. Bl. 244.

HOOFDSTUK XXI. Indiaansche paardenmarkt. — Liefde der Indianen voor hunne paarden. — Tooneelen in het dorp **Aricara**. — Indiaansche gastvrijheid. — Pligten der Indiaansche vrouwen. — Jagtexpeditiën der mannen. — Hunne werkeloosheid. — Zucht tot praten. — Geruchten van loerende vijanden. — Schildwachten. — Een alarm. — Een uittogt. — Indiaansche honden. — Terugkomst van paardendieven. — Een Indiaansch Gezantschap. — Hernieuwd alarm. — Terugkomst eener zegevierende bende. — Kleeding der **Aricaras**. — Indiaansch toilet. — Zegepralende intogt. — Ontmoetingen van vrienden en bloedverwanten. — Indiaansche gevoeligheid. — Ontmoeting van een' gewonden krijger en zijne moeder. — Feestvieringen en jammerklagen. Bl. 257.

HOOFDSTUK XXII. De Wildernis van het uiterste Westen. — De groote Amerikaansche woestijn. — Drooge jaargetijden. — De Zwarte Bergen. — Het Klipgebergte. — Zwervende en stroopende benden. — Beschouwing over hetgeen er van de toekomstige bevolking worden zal. — Gevreesde gevaren. — Eene zamenspanning tot desertie. — De tolk **ROSE**. — Zijn arglistig karakter. — Afreize uit **Aricara**. Bl. 271.

— **CROOKS** en
genstanders. —
leiding tot vij-
elen van voor-
te toestand van
g. — Feest en
gezelschap. —
ERRA DORION in
... Bl. 233.

fels. — **Ante-**
JOHN DAY. —
s. — **Onder-**
Dikke en de
p Aricara. —
jeenkomst. —
— Looze raad
mpement der
... Bl. 244.

de der India-
cara. — **In-**
ren. — **Jagt-**
te tot pra-
vachten. —
Terugkomst
Hernieuwd
leiding der
— **Ontmoe-**
e gevoelig-
moeder. —
... Bl. 257.

ten. — **De**
De Zwarte
benden. —
ng worden
esertie. —
... Bl. 271.

HOOFDSTUK XXIII. Zomerweder op de vlakte. — Zuiverheid van den dampkring. — De Canadezen onder den marsch. — Ziekte in het kampement. — De rivier Big. — Algemeene benamingen. — Gissingen aangaande de oorspronkelijke Indiaansche namen. — Le-gerkamp der Cheyennes. — Handel in paarden. — Karakter van de Cheyennes. — Hunne bekwaamheid in het rijden. — Historische anecdoten van dien stam. Bl. 278.

HOOFDSTUK XXIV. Nieuwe uitdeeling van paarden. — Geheim berigt van een verraad in het kampement. — De tolk ROSE en zijn trouweloos karakter. — Zijne streken. — Anecdoten van de Kraai-Indianen. — Openbare paardendieven. — Eenig berigt aangaande ROSE. — De gaauwdief van de grenzen. Bl. 286.

HOOFDSTUK XXV. Brandstof voor de woestijn. — Versteende boomen. — Wildheid der buffels in de hitte. — Drie jagers vermist. — Seinvuuren. — Ongerustheid over de vermisten. — Ontwerp om een' deugniet te voorkomen. — Nieuwe schikking met ROSE. — Terugkomst der omzwervers. Bl. 291.

HOOFDSTUK XXVI. De Zwarte Bergen. — Schuilhoeken van stroopende Indianen. — Derzelver woest en afgebrokkeld voorkomen. — Bijgeloof aangaande dezelve. — De geesten des donders. — Zonderlinge geluiden in het gebergte. — Bedekte mijnen. — Verborgens Schatten. — De Bergen in barensnood. — Wetenschappelijke verklaring. — Onoordingbare bergwegen. — Het hert met een' zwarten staart. — De ahsahta of het bergschaap. — Uitzigt van eene aanmerkelijke hoogte. — Vlakte met driften van buffels. — De toppen van het Klipgebergte. — Alarm in het kampement. — Sporen van grijze beeren. — Gevaarlijke eigenschappen van die soort van dieren. — Voorvallen van WILLIAM CANNON en JOHN DAY met grijze beeren. Bl. 298.

HOOFDSTUK XXVII. Sporen van Indianen. — Moeijelijke togt door het gebergte. — Honger en dorst. — de Kruidrivier. — Overvloed van wild. — Het jagers paradijs. — Een bergtop op een' verren afstand. — Rotsachtige bergen. — Derzelver uitgestrektheid, voorkomen, en hoogte. — De groote Woestijn van Amerika. — Verschillende kenmerken van het gebergte. — Indiaansch bijgeloof

aangaande dezelve. — Het land der zielen. — Steden van de vrijen edelaardige geesten. — Gelukkige jagtgronden. Bl. 309.

HOOFDSTUK XXVIII. Landstreek der Krazi-Indianen. — Verspieters op kondschap. — Bezoek van een' troep harde ridders. — Kampement de Kraai-Indianen. — Geschenken aan hun opperhoofd. — Koophandel. — Zwetsers onder de Kraai-Indianen. — Ross onder zijn Indiaansche vrienden. — Afscheid van de Kraai-Indianen. — Verlegenheid op het gebergte. — Nog iets over de Kraai-Indianen. — Paardrijdende kinderen. — Opsporing van achterblijvers. Bl. 316.

HOOFDSTUK XXIX. Bergdalen — Omzwervende horde van Wilden. — Anecdoten van de Shoshonezen en Plathoofden. — Wortelspitters. — Hunne manier van in eenzaamheid op den loer te liggen. — Berggeesten. — De Windrivier. — Schaarschheid van mondbehoefte. — Verandering van reisweg. — De bergtoppen Pilot Knobs of de Tetons. — Arm van de Colorado. — Jagt-Kampement. Bl. 324.

HOOFDSTUK XXX. Eene rijkelijk voorzien jagt-kampement. — De Shoshonesche jagers. — De Hobachs rivier. — De Dolle rivier. — Kampement bij de Pilot Knobs. Bl. 334.

G
ik se
ik ze
voort
Noor
vrolij
op e
dan
derze
den
schap
door
togte
geval
te v
verb
ges
mij
als
besl
eene
I

en van de vrije
... Bl. 309.

n. — Verspie-
ers. — Kampe-
opperhoofd. —
— Rose on-
e Kraai-India-
iets over de
oring van ach-
... Bl. 316.

de van Wil-
den. — Wor-
op den loer
arschheid van
ergtoppen Pi-
Jagt-Kampe-
... Bl. 324.

ement. — De
lle rivier. —
... Bl. 334.

INLEIDING.

Gedurende het tijdsverloop van ettelijke reizen, welke ik sedert eenige jaren in Canada moest afleggen, ben ik zeer gemeenzaam bekend geraakt met sommige der voornaamste deelhebbers in den pelterijenhandel op de Noordwestkust van Amerika, die te dien tijde op een' vrolijken voet te Montreal leefden, en elken vreemdeling op eene gastvrije wijze onthaalden. Meermalen trof ik dan aan hunne tafel van die stoutmoedige handelaars of derzelver kantoorbedienden aan, die, in de binnenlanden wonende, hun leven, ver van de beschaafde maatschappij, onder verafgelegene en wilde volksstammen doorbragten, en wonder veel van hunne woeste en verre togten, van hunne jagtbedrijven, hunne gevaarlijke lotgevallen en ontworstelde doodsgevaaren onder de Indianen te verhalen wisten. Ik was in dien leeftijd, waarin de verbeelding aan alles eene levendiger kleur bijzet, en de geschiedverhalen van deze Sindbads der wildernis deden mij het leven van zulke jagers en pelterijenhandelaars als een' wezenlijken roman beschouwen. Eenmaal zelfs besloot ik die ver verwijderde oorden te bezoeken in eene der booten, welke jaarlijks de meren en rivieren

opvaren, waartoe mij een der deelhebbers had uitgenoodigd; en nog betreur ik het, dat omstandigheden van een' bijzonderen aard mij verhinderd hebben, dat voornemen te volvoeren. Die eerste indrukken van mijne vroege jeugd hebben steeds in mijn oog aan de groote ondernemingen van de Pelterijen-Compagnie, en aan de gevaarvolle omzwervingen van derzelver deelhebbers in de woeste streken van ons uitgestrekt werelddeel veel bekoorlijks bijgezet, en het verlangen in mij opgewekt, om de bijzonderheden van hunne avontuurlijke reizen onder de wilde stammen, die het binnenste der woestijn bevolken, op te teekenen.

Omtrent een paar jaren geleden, niet lang na mijne terugkomst van een' togt door de woestijn van het verafgelegen Westen, had ik een onderhoud met mijn' vriend, den Heer J. J. ASTOR, over dat zelfde gedeelte van ons land, en over de roekeloze bonthandelaars van Santa-Fé en Columbia. Dit bracht hem op het onderwerp eener groote onderneming, welke hij, tusschen de twintig en dertig jaren geleden, ten uitvoer gebragt en bestierd had, waarvan het oogmerk bestond in het uitbreiden van den pelterijenhandel tot achter de Klipbergen, en het bezoeken der kusten van de Stille Zee.

Bespeurende, dat ik in zijn verhaal belang stelde, gaf hij mij zijn leedwezen te kennen, dat de wezenlijke aard en uitgestrektheid zijner bedoelingen, zoo wel als derzelver gewigt voor het vaderland nimmer begrepen was, en verlangde tevens van mij, dat ik het zoude wagen een verslag van zijne onderneming op te maken. Zijn aanzoek bragt de snaar mijner vroegere denkbeelden in beweging. De gedachte trof mij, dat een werk van dien aard een aantal bijzonderheden zoude bevatten, zoo be-

lang
del,
schij
gedu
De
zige
vatte
spre
door
beke
mij
te e
Al d
nem
er d
hels
over
bezo
aang
de k
zien
van
zame
eene
besp
ware
van
den
A
vers
aand
der

ad uitgenoo-
digheden van
n, dat voor-
n van mijne
an de groote
e, en aan de
elhebbers in
deel veel be-
gewekt, om
reizen onder
estijn bevol-

g na mijne
an het ver-
met mijn'
fde gedeelte
delars van
het onder-
tusschen de
gebragt en
in het uit-
de Klipber-
lle Zee.

stelde, gaf
enlijke aard
als derzel-
epen was,
de wagen
ken. Zijn
beelden in
k van dien
, zoo be-

langrijk voor mij zelve en zoo dienstig voor den han-
del, van die gevaarvolle ondernemingen, en van die ver-
schillende volksstammen en volkskarakters, waarmede zij
gedurende dezelve in aanraking hadden moeten komen.
De dagboeken en brieven zelfs van die land- en zeerei-
zigers, door den Heer ASTOR gebezigd tot zijne veelom-
vattende bedoelingen, zouden eenig licht kunnen ver-
spreiden over een gedeelte van ons land, hetwelk zelden
door de gewone reizigers bezocht en tot nu toe weinig
bekend is. Ik gevoelde derhalve den lust, om de taak op
mij te nemen, immers indien ik genoegzaam uitgewerk-
te en volledige bouwstoffen daartoe konde verkrijgen.
Al de papieren, welke betrekking hadden tot de onder-
neming, werden ter mijner beschikking gesteld. Ik vond
er dagboeken en brieven onder, welke het verhaal be-
helsden van zeetogten en landreizen, heen en weder dwars
over de Klipbergen, langs wegen, die nimmer te voren
bezocht waren geworden, te gelijk met eenige opgaven
aangaande het leven der Wilden en der Colonisten, die
de kusten der Stille Zee bewonen. Van dezelve voor-
zien zijnde, sloeg ik de hand aan het werk. De moeite
van het schiften van nuttelooze papieren en van het ver-
zamelen en bijeenbrengen van belangrijke daadzaken uit
eene menigte van onbelangrijke bijzonderheden, werd mij
bespaard door mijnen neef P. M. IRVING, die mij als het
ware den weg baande, en wien ik mij, voor het effenen
van mijn pad en voor het verligten van mijnen arbeid,
den hoogsten dank schuldig reken.

Alzoo de dagboeken, die mij ten leiddraad moesten
verstrekken, geschreven waren door lieden, die hunne
aandacht voor het grootste gedeelte op het hoofddoel
der onderneming behoorden te vestigen, en die, weinig

letterkundige bekwaamheden bezittende, dus ook weinig prijs stelden op hetgeen niet onmiddellijk met hun belang strookte, en daarenboven dikwijls in oogenblikken van haast en vermoeijenis, te midden der ontberingen van eene legering in de wildernis, waren zij ook dikwijls van een' dorren inhoud, en meer geschikt, om door het geven van een' enkelen wenk, de nieuwsgierigheid op te wekken, dan dezelve te bevredigen. Ik heb daarom meer dan eens de inlichtingen te baat genomen, die mij aan de hand werden gegeven door de openbaar uitgekome ne dagverhalen van andere reizigers, die de bewuste oorden hebben bezocht, gelijk b. v. de Heeren LEWIS en CLARKE, BRADBURY, BRECKENRIDGE, LONG, FRANCHERE en ROSS COX, wier bijstand ik bij dezen met dankbaarheid erken.

Het werk, hetwelk ik hier aan het publiek aanbiede, is natuurlijkerwijze van dien aard, dat men er geen' aanhoudenden samenhang in te verwachten heeft, alzoo hetzelfde verschillende togten en voorvallen te land zoo wel als ter zee behelst. De daadzaken zullen echter allen aan elkander verbonden zijn, door één hoofdontwerp, hetwelk door één' sterken geest bestuurd werd; dezelfde karakters zullen er, ofschoon dikwijls bij groote tusschenpoozen, in doorstralen, en de gansche onderneming in ééne ontknooping eindigen: zoodat het werk, zonder eenige gezochte poging naar kunstige samenstelling, volkomen die eenheid zal bezitten, welke in het verzinzel zoozeer verlangd en voor het belang van het geschiedkundige als zoo belangrijk beschouwd wordt.

T
vro
mo
met
No
ges

ASTORIA.

Hoofdstuk I.

Oogmerk der Amerikaansche onderneming. — Het goud en de pelterijhandel. — De uitwerking daarvan op de Coloniën. — De vroegste Fransche Colonisten. — Ottawa en de Huronsche jagers. — Een kampement van Indiaansche handelaars. — De Boschloopers. — Hun zwervend leven. — Hunne drinkgelagen en buitensporigheden. — Vrije handelaars. — Zendelingen. — Handelsposten. — De oorspronkelijk Fransch-Canadesche handelaar. — Zijne levensinrigting en afhangelingen. — De Britsch-Canadesche pelterijhandelaar. — Oorsprong der Noord-Westelijke Compagnie. — Hare inrigting. — Haar binnenslandsche handel. — De Candidaat voor dezelve. — Ontberingen in de wildernis. — De Kantoorbedienden. — De deelnemers in de Compagnie. — De Nabob. — Sporen van een leenstelsel in de bosschen. — De Heeren der Meren. — Fort William. — De Parlements- en de eetzaal in hetzelfde. — Feestzangen in de wildernis.

Twee voornamen voorwerpen van handel hebben in de vroegste geschiedenis van Amerika, tot verre en stoutmoedige ondernemingen aanleiding gegeven: het kostbare metaal van het Zuiden en de rijke pelterijen van het Noorden. Terwijl de hooghartige en op uiterlijke praal gestelde Spanjaard, door den goud dorst aangevuurd, zijne

ontdekkingen en overheerschingen over de van brandenden zonnegloed verzengde landen der Keerkringstreken had uitgebreid, joeg de arglistige en weelderige Franschman, te gelijk met den koel berekenenden bewoner van Groot-Brittanje, den wel minder schitterenden, maar daarom niet minder voordeeligen pelterijhandel, in het binnenste der Noordelijke gewesten van Canada, zoo verre na, dat zij hun gebied zelfs tot binnen de grenzen van den Noordpool-Cirkel hebben uitgestrekt.

Deze hunne bedoelingen zijn dus in zeker opzigt als de voorloopers geweest van de latere beschaving dier gewesten. Zonder zich aan de grenzen op te houden, zijn zij op eens, in weêrwil van alle hinderpalen en gevaren, tot in het diepst der meest verwilderde streken doorgedrongen. Zij hebben de verborgenste geheimen der wildernissen opgespoord, den weg gebaad naar vruchtbare oorden, welke zonder hunne pogingen, eeuwen lang onbekend zouden zijn gebleven, en ten gelijken tijde den langzamen voortgang van den landbouw en der beschaving bevorderd en bespoedigd.

Het is de handel in pelterijen geweest, die inderdaad leven en beweging aan de uitgestrekte provinciën van Canada heeft medegedeeld. Verstoken zijnde van het kostbare metaal, hetwelk toen ter tijd het hoofddoel van alle ondernemingen in Amerika was, werden zij lang door het Moederland veronachtzaamd. Doch de Fransche Colonisten, die zich aan de oevers van de St. Laurensrivier hadden nedergezet, begonnen spoedig in te zien, dat zij in de rijke pelterijen van de binnenlanden eene bron van welvaart bezaten, welke met de goudmijnen van Peru en Mexico om den voorrang dingen konde. De Indianen, nog onkundig van de hooge waarde, welke in het maat-

schappelijke leven aan eenige soorten van pelterijen ge-
recht wordt, bragten dezelve bijeen en verruilden ze te-
gen Europeansch poppegoed en voorwerpen van geringe
waarde. De vroegste Colonisten genoten hierdoor een on-
berekenbaar voordeel, en die tak van handel werd met
den grootsten ijver voortgezet.

Doch alzoo de kostbaarste pelterijen spoedig schaarsch
begonnen te worden in de nabijheid der bewoonde stre-
ken, werden er de naburige Indianen op bedacht, om
den kring van hunne jagt wijder uit te breiden. Op
hunne jagten werden zij gewoonlijk vergezeld van eenige
der handelaars of derzelver bedienden. Deze deelden in
de vermoeyenissen en gevaren van de jagt, maar maakten
zich te gelijk bekend met de streken, die de beste jagt
opleverden, en met de verwijderde volksstammen, welke
zij aanspoorden, om hunne pelterijen aan de Coloniën af
te leveren. Op die wijze werd de handel voortgezet van
de verst afgelegene oorden af tot aan Montreal toe. Ge-
durig zag men een groot aantal van Ottawa's, Huronen,
en andere Wilden, die de gewesten der groote Meren
bewoonden, in ligte kanoos, met beverhuiden en andere
voortbrengselen der jagt van het laatste jaar bevracht,
de rivieren komen afzakken. De kanoos werden ontlad-
den, op droog gezet, en de handelsvoorwerpen geregeld
ten toon gesteld. Buiten de stad werd een kamp van
hutten van berkenschors opgeslagen, en met al den def-
tigen ernst, waarop de Indianen zoo zeer gesteld zijn,
werd er eene soort van kermismarkt geopend. Er werd
een gehoor gevraagd bij den Gouverneur-Generaal, die,
in een' leuningstoel gezeten, met alle betamelijke deftig-
heid dat gehoor aan de Indianen verleende, die in halve
kringen rondom hem geschaard, in bedaardheid op den

grond hunne pijpen zaten te rooken. Er werden aanspraken gewisseld, over en weder geschenken gegeven, en het gehoor liep alzoo tot aller genoegen af.

Thans werd er weldra een zeer levendige handel met de kooplieden tot stand gebragt, en geheel Montreal wemelde van naakte Indianen, die van den eenen winkel naar den anderen liepen, om hunne pelterijen te verruilen voor wapenen, ketels, messen, bijlen, dekens, glanzig geverwde stukken laken, en andere voorwerpen, waar hunne keuze op viel, op alle welke, naar de getuigenis van een' ouden Franschen schrijver, de kooplieden verzekerd waren, van ten minste 200 pCt. te kunnen winnen. Geld werd er tot zoodanigen handel niet vereischt, doch, na verloop van eenigen tijd, werd alle betaling in gestrijke dranken verboden, ten gevolge van de schrikkelijke buitensporigheden en bloedige twisten, waartoe zij gestadig aanleiding gaven.

Wanneer dan hun verlangen in alles voldaan was, gingen zij van den Gouverneur afscheid nemen, braken hunne hutten op, lieten de kanoos weder te water, en voeren de Ottawa tot naar hunne Meren op.

Uit dezen handel ontsproot weldra eene andere klasse van menschen, die gewoonlijk *Coueurs des bois* of Boschloopers genoemd werden. Het waren dezulken, die de Indianen op derzelver jagtpartijen vergezeld hadden en gemeenzaam bekend waren geraakt met de verst afgelegene streken en Wilden-stammen, en die nu als het ware de marskramers der wildernis werden. Deze lieden verlieten Montreal in kanoos, goed van koopwaren, vuurwapenen en buskruid voorzien, en voeren aldra den doolhof der kleinere rivieren van de uitgestrekte bosschen der Canadesche wildernissen op, bezochten de kusten der meest

den aanspra-
gegeven, en
. handel met
Montreal we-
eenen winkel
en te verrui-
kens, glan-
verpen, waar
de getuigenis
plieden ver-
kunnen win-
et vereischt,
e betaling in
a de schrik-
en, waartoe

n was, gin-
aken hunne
n voeren de

edere klasse
s of Bosch-
die de In-
den en ge-
afgelegene
et ware de
den verlie-
vuurwape-
oolhof der
der Cana-
der meest

verwijderde Meren, en maakten derzelver bewoners met
nieuwe gewoonten en nieuwe behoeften bekend. Som-
tijds bleven zij eene maand lang onder hen vertoeven, en
schikten zich met al het gemak, waarvoor de Franschen
vatbaar zijn, naar hunne manieren, in zoo verre, dat zij
tot de Indiaansche kleeding overgingen, ja zelfs Indiaan-
sche vrouwen namen.

Dikwijls verliepen er twaalf, vijftien, ja achttien maan-
den, zonder dat men iets van hen vernam, wanneer zij
eensklaps terugkwamen langs de Ottawa, hebbende hunne
kanoos volgeladen met beverhuiden; eene aanleiding tot
vrolijkheid en brooddronkenheid. »Men zoude zich ver-
wonderen,» zegt een oud, reeds aangehaald schrijver,
»hoe liederlijk deze lieden zijn bij hunne wederkomst;
hoe zij gastreren en spelen, en hoezeer zij zich zelve
en hunne minnaressen opschikken. De getrouwen onder
hen zijn wijs genoeg van naar huis te gaan; maar de on-
gehuwden gaan te werk als zeeroovers, of als de matro-
zen van een' Oost-Indiëuvaarder. Zij verspillen, eten en
zwellen zoo lang zij iets over hebben, en als alles ver-
kwist is, verkoopen zij tot hun laatste kleedingstuk toe,
en begeven zich alsdan andermaal op reis (1).»

Verscheiden van deze Boschloopers werden zoo gewoon
aan de Indiaansche manieren en aan dat vrije leven in de
bosschen, dat zij al den smaak voor het beschaafde maat-
schappelijke leven verloren, en zich geheel en al verbroe-
derden met de Wilden, waaronder zij woonden, ja zelfs
in ongebondenheid van leven zich boven dezelve onder-
scheidden. Hun voorbeeld en gedrag bedierf langza-
merhand de inboorlingen, en belemmerde de pogingen

(1) LA HONTAN. I. 4.

der Roomsche zendelingen, die te dien tijde hunnen vromen arbeid aan de Canadesche wildernissen ten koste legden.

Ten einde dit misbruik tegen te gaan, en den pelterij-handel te beschermen tegen de losbandigheden dier fortuinzoekers, werd door het Fransche Bestuur een verbod uitgevaardigd, op straffe des doods, van zonder een' vrijbrief in eenige streek der binnenlanden koopmanschap te drijven.

Om deze vrijbrieven te verkrijgen, behoorde men zich tot den Gouverneur-Generaal te wenden, en zij werden niet verleend dan aan lieden van bekende zedelijkheid; aan dezulken, wier zaken verachtend waren; aan oude officieren van het leger, die met huisgezinnen waren belast, of aan weduwen. Elke vrijbrief behelsde een ver-
lof van twee kanoos met koopwaren, voor de Meren te bevrachten, en jaarlijks werden er niet boven de vijf en twintig afgegeven. Langzamerhand evenwel kwamen hier bijzondere vrijbrieven bij, en dit aantal groeide spoedig aan. Dezulken, die niet verkozen gebruik van de vergunning te maken, hadden de vrijheid, die aan de handelaars te verkoopen, die op hunne beurt wederom de Boschloopers in het werk stelden, om tegen een aandeel in den winst, den verren togt te ondernemen, en op die wijze ging al het misbruik van den ouden tijd weder zijn' vorigen gang (1).

(1) Zie hier de wijze, waarop dusdanige togten gewoonlijk ondernomen werden: De houder van den vrijbrief bevrachtte de kanoos met eene waarde van circa duizend kroonen, en stelde die vervolgens onder het opzigt van zes Boschloopers, die de goederen ontvingen tegen eene berekening van 15 pCt., behalve de waarde in gereed geld in de Colonie. De Boschloopers maakten het in diervoorge met de Wilden, dat zij gewoonlijk na verloop van een

tijde hunnen
issen ten koste

den pelterij-
eden dier for-
ur een verbod
nder een' vrij-
pmanschap te

orde men zich
en zij werden
zedelijkheid;
n; aan oude
en waren be-
lsde een ver-
de Meren te
en de vijf en
kwamen hier
eide spoedig
van de ver-
aan de han-
wederom de
een aandeel
n, en op die
weder zijn'

ewoonlijk on-
achtte de ka-
en stelde die
de goederen
e de waarde
kten het in
op van een

De vrome zendelingen, door de Roomsche Kerk gebe-
gd, om de Indianen te bekeeren, deden alles wat zij
onden, om de zedeloosheid, door deze lieden naar het
diepst der wildernis overgebracht, tegen te gaan. Op vele
plaatsen zag men eene kapel naast het handelsmagazijn
geplaatst, en het kruis van derzelver spits uitsteken bo-
ven eenig Indiaansch dorp aan den oever van eene rivier
of meer. De zendingen waren menigmaal van eene wel-
dadige uitwerking op de eenvoudige kinderen der natuur,
maar oefenden weinig vermogen op de Renegaten der be-
schaafdheid.

Eindelijk achtte men het noodig, ter bescherming van
den handel en ter beteugeling van deze losbandigen, aan
den uitloop der rivieren in de meren, verschanste posten
op te rigten. De sterkste derzelve was te Michilimacki-
nac, aan de Straat van denzelfden naam, die de Meren
van Huron en Michigan zamen verbindt. Het werd spoed-
dig de voornaamste handelmarkt, en eenige der kooplie-
den, die in persoon van hunne vrijbrieven gebruik maak-
ten, vestigden zich aldaar. Het werd daarenboven de
plaats van bijeenkomst, zoowel van de Boschloopers, die
met goederen van Montreal kwamen, als die uit het bin-
nenland derwaarts wederkeerden. Hier werden nieuwe

jaar wederkwamen, met vier welbevrachte kanoos, die eene winst
van 700 pCt. gaven, zoodat de duizend kroonen er 8000 andere
opbragten. Van deze winst ontving de koopman zekerlijk het ge-
deelte van den leeuw uit de fabel. Vooreerst berekende hij 600
kroonen voor de kosten van zijn' vrijbrief. Vervolgens 1000 voor
de onkosten van de eerste koopwaren. Van de overblijvende 6400
zonderde hij 40 pCt. af voor bodemerij, enz., makende 2560. Het
overschot werd onder de zes Boschloopers gelijkelijk verdeeld, die
aldus voor al hunne moeite en gevaren met iets meer dan 600
kroonen naar huis gingen.

ladingen ingenomen en overgevoerd naar het Meer Michigan en naar de Mississipi, naar het Bovenmeer en het Noordwesten, en hier ook werden de pelterijen, die men er voor inruilde, naar Montreal overgescheept.

In deze vroegste dagen van Canada was de Fransche koopman eene soort van aartsvader van den handel. Te midden van zijne kantoorklerken, kanovaarders, en ondergeschikte bedienden van allerlei soort, waarmede hij op een' volmaakt gemeenzamen voet leefde en die hem bij zijnen doopnaam noemden, leefde hij als in eene kleine wereld, die zijn eigendom was; hij hield er een' harem van Indiaansche schoonen, met een kuddeke van natuurlijke kinderen op na; terwijl het hem nimmer ontbrak aan een' stoet van Indiaansche vlegels, die rondom zijne woning zwierven, en gedurende de tusschenpoozen van hunne jagt, ten zijnen koste zaten te eten en te drinken.

De kooplieden van Canada vonden, gedurende een' geruimen tijd, lastige mededingers in de Britsche handelaars van Nieuw York, die de Indiaansche jagers en de Boschloopers naar hunne handelsposten lokten, en op voordeliger voorwaarden met hen handelden. Nog sterkeren tegenstand vonden zij in de Compagnie van de Hudsons-Baai, door KAREL II in 1670 gemagtigd met het uitsluitende voorregt van handelshuizen aan de oevers van die baai en derzelver kleinere rivieren op te rigten; een voorregt waarvan zij tot op heden toe in het bezit gebleven zijn. Tusschen deze Britsche Compagnie en de Fransche kooplieden van Canada, ontstonden hevige oneenigheden over inbreuken op de grenzen van het wederzijdsche grondgebied, en het kwam weldra tot bloedstorten tusschen de beide natien.

het Meer Michilimackinac, overmeer en het meer der Erieten, die men heeft.

was de Fransche handel. Te elders, en on- waarmede hij de en die hem als in eene hij hield er een- n kudde van n nimmer ont- s, die rondom e tusschenpoo- en te eten en

ende een' ge- che handelaars en de Bosch- n op voordee- sterkeren te- de Hudsons- met het uit- e oevers van rigten; een et bezit ge- gnij en de hevig on- het weder- t bloedstor-

In 1762 verloren de Franschen het bezit van Canada, de handel viel meerendeels in handen van Britsche onderdanen. Gedurende eenigen tijd evenwel bleef de- selve binnen enge grenzen beperkt. De oude Boschloo- pers werden verstrooid en geraakten uit elkander, en, zoo men er al eenige aantrof, konden zij zich moeilijk aan de manieren der Britsche kooplieden gewennen. Zij misten de vrijheid, de inschikkelijkheid en de gemeen-zaamheid der Franschen, en vonden geen' smaak in den ernst en de ingetogenheid hunner opvolgers. De Engelschen van hunnen kant waren onbekend met de land- streek en mistrouwden de inboorlingen. Zij hadden daar alle reden toe. De verraderlijke en moorddadige aanval van Detroit en Michilimackinac bewees hun niet dan te veel, hoezeer de Wilden op hen loerden, die het van de Franschen hadden afgekeken, hen als vijanden te be- schouwen.

Niet voor het jaar 1766 kreeg de handel zijn' ouden loop weder; doch werd toen te veel gedreven door bij- zondere kooplieden. Verschillende huizen van Montreal en Michilimackinac rustten vaartuigen uit, waaruit eene wederkeerige jaloerschheid ontstond. De koophandel leed onder de kunstgrepen, welke zij bezigden, om elkander te ondermijnen. De Indianen werden bedorven door den verkoop van geestrijke dranken, die onder het Fransche Bestuur verboden was geweest. Tooneelen van dronken- schap, onhebbelijkheid en krakeel waren daarvan de ge- volgen, zoowel in de dorpen der Indianen, als in de nabijheid der handelshuizen, en niet zelden grepen er bloedige voorvallen plaats tusschen de mededingende par- tijen, zoo dikwijls het toeval hen in de ontoegankelijke diepte van de bosschen elkander deed ontmoeten.

Om een einde aan deze verderfelijke twisten te maken, besloten verscheiden voornamen kooplieden van Montreal, in den winter van 1783, eene Maatschappij op te rigten, welke in 1787 door eene andere dergelijke versterkt werd. En deze was de oorsprong der bekende »Noord-Westelijke Compagnie,» welke gedurende een' geruimen tijd over de ijsmeren en grenzenlooze bosschen van Canada bijna even zeer den scepter heeft gezwaaid, als de Oost-Indische Compagnie over de weelderige en praalvolle gewesten van het Oosten.

Zij werd door drie en twintig deelnemers tot stand gebracht, doch verschaften aan ten naasten bij tweeduizend menschen, als klerken, wegwijzers, tolken en reizigers of bootslieden, werk. Deze waren verdeeld op de verschillende handelsposten, die hier en daar op een onmetelijken afstand van elkander, en in het diepste van onnaspeurlijke gewesten en wilde volkeren verspreid lagen.

Verscheiden der deelhebbers woonden te Montreal en Quebec, om de hoofdbelangen der Compagnie te besturen. Men noemde hen Agenten, en zij waren lieden van hoog aanzien. De andere deelnemers vestigden hun verblijf op de binnenposten, alwaar zij den winter door vertoefden, om het oog te houden over de gemeenschap met de verschillende stammen der Indianen.

De goederen, voor dezen uitgebreiden handel bestemd, werden in de pakhuizen der Compagnie te Montreal bewaard, en in schuiten of booten of kanoos, over de rivier Attawa of Ottawa, die bij Montreal in de St. Laurensrivier valt, of over andere stroommen en uitloopen naar het Meer Nipising, het Meer Huron, het Bovenmeer, en vandaar langs eene reeks van grootere en kleinere Me-

isten te maken,
van Montreal,
ij op te rigten,
elijke versterkt
ende »Noord-
een' geruimen
nen van Canada
d, als de Oost-
praalvolle ge-

ners tot stand
n bij tweedui-
tolken en rei-
n verdeeld op
n daar op een
n het diepste
eren verspreid

e Montreal en
nie te bestu-
waren lieden
estigden hun
winter door
gemeenschap

del bestemd,
Montreal be-
over de ri-
de St. Lau-
tloopen naar
renmeer, en
leinere Me-

ren, naar die van Winnipeg, Athabasca en het groote Slavenmeer overgevoerd. Die zonderlinge aaneenschake-
ling van binnenmeren, welke eene landstreek vol wilder-
nissen zoo toegankelijk maakt voor de ranke boot van den
Indiaan of handelaar, was omzoomd van de verafgelegene
posten der Compagnie, vanwaar de handel met de om-
liggende Wilden-stammen werd voortgezet.

Wij hebben gezegd, dat de Compagnie in het eerst
eene vrijwillige vereeniging van handelaars was, doch,
nadat dezelve op een' vasten voet geregeld was, werd de
toegang tot dezelve zeer moeilijk. Een Candidaat voor
dezelve had, om zoo te spreken, »voor den mast," eene
zware proef te ondergaan, en moest zich allengskens door
zijne verdiensten tot haar weten te verheffen. Hij begon
vroegtijdig als klerk, en diende als zoodanig zeven jaren,
waarvoor hij dan 100 Pd. st. ontving, ten koste der
Compagnie onderhouden, en voorzien werd van de be-
hoorlijke kleederen en equipmentstukken. Hij bragt
den tijd zijner proefjaren meestal door aan de verafgele-
gene binnenlandsche posten, jaren lang uit de beschaafde
maatschappij verwijderd, en een leven leidende, even zoo
woest en ongeregeld als dat der Wilden rondom hem;
blootgesteld aan de gestrengheid van een' Noordelijken
winter, somtijds gebrek hebbende aan het noodige voed-
sel, en dikwijls verstoken van brood en van zout. Wa-
ren zijne leerjaren om, zoo ontving hij een loon naar
zijne standplaats berekend, van tachtig tot honderd en
zestig Pd. st. toe, en dan was hij verkiesbaar voor het
groote doel zijner eerezucht, om deelhebber in de Com-
pagnie te worden, hoezeer er dan nog dikwijls jaren ver-
liepen, alvorens hij dien benijdenswaardigen stand be-
reikte.

De meeste der klerken waren jonge lieden van goede familiën uit de Schotsche Hooglanden, die zich door de vastheid, vurigheid en getrouwheid van hun volkskarakter onderscheidden, en door hun' natuurlijke aanleg geschikt waren, om de gestrengte luchtsgesteldheid en de ontberingen van hun' staat te verduren, hoezeer men niet behoort te ontveinzen, dat het gestel van velen niet bestand was tegen de bezwaren der wildernis, en dat bij verscheiden hunner de maag veel te lijden had, door het menigvuldig doorstaan van honger, en vooral door het gemis van brood en zout. Nu en dan, bij tusschenpoozen van eenige jaren, werd hun een verlof vergund, om naar Montreal te komen, ten einde hunne gezondheid te versterken, en een proefje van het beschaafde leven te genieten, en deze oogenblikken maakten het glansrijkste tijdvak van hun bestaan uit.

Wat aangaat de hoofddeelnemers of Agenten, die te Montreal of Quebec woonden, deze maakten eene soort van handels-aristocratie uit, en leefden op eene onbekrompene en gastvrije wijze. Hunne vroegere kennismaking, terwijl zij als klerken aan de verafgelegene posten woonden, de genoegens, gevaren, avonturen en rampen, die zij met elkander gedeeld hadden, verbonden hen zoo hartelijk zamen, dat zij als het ware eene broederschap uitmaakten. Er zijn weinig reizigers, die sedert de laatste dertig jaren Canada hebben bezocht, in de dagen van de MAC TAVISHES, MAC GILLINRAYS, MAC KENZIES, FROBISHERS en de andere aanzienlijken van het Noordwesten, terwijl de Compagnie in haren vollen luister was, of zij zullen zich het vrolijk gegalm aan de vriendenmalen dezer Noordelijke Nabobs nog zeer goed weten te herinneren.

heden van goed-
die zich door de
hun volkskarak-
lijken aanleg ge-
esteldheid en de
hoezeer men nie-
n velen niet be-
rnis, en dat bij
n had, door he-
vooral door he-
bij tusschenpoo-
of vergund, om
e gezondheid te
haafde leven te
het glansrijkste

agenten, die te
ten eene soort
op eene onbe-
gere kennisma-
elegene posten
en en rampen,
onden hen zoo
broederschap
die sedert de
, in de dagen
MAC KENZIES,
n het Noord-
n luister was,
vriendenma-
ed weten te

Somwijlen kwamen zich een of twee van zulke deel-
nemers, onlangs van de binnenlandsche posten gekomen,
een pleisierogtje te Nieuw-York vertoonen, en bij
elke gelegenheden spreidden zij een' hoogen graad van
ronkzucht ten toon, met eene bijzondere geneigdheid
an hun geld bij de goudsmeden en juweliers ten offer te
brengen voor ringen, armbanden, halskettingen, horolo-
gen en andere voorwerpen van weelde, hetzij tot hun
eigen gebruik of tot dat hunner vrouwelijke kennissen.
Hunne verregaande spilzucht kwam in allen opzichte over-
een met die, welke men in vroegere dagen had opgemerkt
bij de planters van het Zuiden en de West-Indische
Creolen, zoodra hunne beurs beladen was met de vruch-
ten hunner plantagiën.

Om de Noord-West-Compagnie nogtans in al haren
luister te beschouwen, was het noodig eene van derzelver
jaarlijksche bijeenkomsten bij te wonen op de groote ver-
samelplaats der Binnenlanden te Fort William, nabij
hetgeen men *het Bovenmeer* noemt. Twee of drie der
voornaamste deelhebbers van Montreal begaven zich een-
maal 's jaars daarheen, om de deelnemers van de ver-
schillende handelsposten der binnenlanden aldaar te ont-
moeten, den staat van zaken der Compagnie gedurende
het verloopende jaar op te nemen, en bepalingen voor den
loop van het volgende te maken.

Bij zoodanige gelegenheden liep de verandering, sedert
den tijd der oude Fransche kooplieden, zeer in het oog.
Het aristocratische karakter der Engelschen of liever de
leenroerige geest der Hooglanders kwam in volle kracht
uit. Elke deelhebber der Compagnie, die met het be-
staar over een' binnenlandschen handelspost belast was,
en een twintigtal bedienden onder zich had, deed zich

voor als het Opperhoofd eener Hooglandsche Clan, e was in de oogen zijner bedienden even zoo aanzienlijk als in zijne eigene. De bijeenkomst op Fort William was eene belangrijke gebeurtenis in zijn leven, en ging er heen als naar eene vergadering van het Parlement.

Het waren evenwel de deelhebbers uit Montreal, die de voornaamste rol speelden. Uit het midden van een weelderige en prachtige levenswijze komende, overschaduwden zij ten volle hunne medgezellen uit de bosscher wier gelaatstrekken door de zon verschroeid, en wie kleederen ter naauwernood goed genoeg waren om gedragen te worden. Zij beschouwden de gansche waardigheid der bijeenkomst als op hunne personen alleen berustende, en gedroegen zich ook diensvolgens. In groot staatsie, gelijk Souvereinen die eene reis doen, of liever gelijk Hooglandsche opperhoofden, die hunne Meren bezoeken, gingen zij er heen. In prachtig bont gewiekeld, en in kanoos, die rijkelijk van allen overvloed en weelde waren voorzien, en bemand met Canadesche reizigers, zoo gezeggelijk als de afhankelijke Hooglandsche dienaren, voeren zij de rivier op. Zij namen koks en bakkers in hun gevolg mede, met lekkernijen van allerlei soort, en een' overvloed van fijne wijnen voor den maaltijd, die de groote bijeenkomst zoude besluiten. Het geluk ging allen denkbeeld te boven, indien het toevallig wilde, dat zij eenigen vreemdeling van aanzien, voor een' Britschen Edelman aantroffen, om hen bij deze gelegenheid te vergezellen, en de plegtige staatsie van hunne aankomst te verhoogen.

Fort William, de vertoonplaats van deze gewichtige jaarlijksche zamenkomst, was een vrij aanzienlijk dorp aan den oever van het Bovenmeer. Aldaar vond men in

ndsche Clan, e
 en zoo aanzienlij
 op Fort William
 in leven, en k
 n het Parlement
 uit Montreal, d
 midden van een
 ende, overscha
 uit de bosscher
 roeid, en wi
 g waren om ge
 gansche waa
 personen allee
 volgens. In groot
 doen, of lieve
 unne Meren be
 ig bont gewik
 allen overvlo
 met Canadesche
 e Hooglandsche
 namen koks e
 tijen van aller
 voor den maal
 esluiten. Hun
 lien het toeva
 anzien, voor
 n bij deze ge
 e staatsie va

een geweldig ruim houten gebouw de groote vergader-
 zaal, zoo wel als de eetzaal, versierd met Indiaansche
 wapentuigen en kleederdragten, en met de trofeeën des
 pelterijhandels. Het huis was in zulke oogenblikken
 vol van vreemde handelaars en reizigers, waarvan som-
 mige op reis waren van Montreal naar de binnenlanden,
 en andere van de binnenlanden naar Montreal. De Ver-
 gadering werd met groote deftigheid gehouden: ieder
 der Leden zag zich als Lid van het Parlement aan, en
 elk ander beschouwde de Vergadering met een even zoo
 diep ontzag als het Hoogerhuis. De overwegingen na-
 men met groote plegtigheid een' aanvang, en menige
 aanspraak, van Schotsche klanken doorspekt, ontbrak het
 evenwel aan geen' zwier van redekunde.

Deze belangrijke en gewigtige beraadslagingen werden
 vervangen door een vrolijk feestmaal, niet ongelijk aan
 een der zulke, als ons van de oude Schotsche Kasteelen
 beschreven worden. De tafels van de groote eetzaal
 draakten onder de zwaarte van het wildbraad van allerlei
 soort, van gevogelte uit de wouden, en visch uit de
 meren, met allerlei jagers-lekkerbeten, als buffels tong
 en bevers staart, benevens verschillende lekkernijen van
 Montreal, alles toe bereid door koks ten dien einde van
 daar medegenomen. Er was geene maat aan het drin-
 ken van fijnen wijn: want het was een tijd van te drin-
 ken, een tijd van toasten, een tijd van zingen onder het
 ledigen der boordevolle bokalen.

Terwijl de groote heeren zich aldus op de zaal te goede
 deden en de muren wedergalmden van den zang hun-
 ner oude Schotsche liederen, werd hunner vrolijkheid
 nageëapt door een aantal hunner dienaren, Canadesche
 reizigers, Indiaansche jagers, en zwervende omloopers,

die buiten de deur in weelde feest vierden van de kruimelen hunner tafels, en het uitspansel deden wedergalmen van oude Fransche deuntjes, gepaard met een Indiaansch gegil.

Zoodanig was de Noord-Westelijke Compagnie in de dagen van haren voorspoed en luister, toen zij eene soor van leenroerigen schepter over een uitgestrekt gebied van meren en bosschen zwaaide. Ik heb mij misschien te lang bij deze tafereelen opgehouden, die mij van den tijd mijner jeugd af dierbaar zijn, toen ik nog als een aankomende jongeling aan de gastvrije tafel der »Magtige Heeren van het Noord-Westen», in dien tijd de beheerscher van Montreal, heb aangezeten, terwijl ik hunne hoofdsche onthalen met verbaasde oogen bijwoonde en in verrukking het oor leende aan de verhalen van hunne doorgestane avonturen en gevaren. Het is echter een gedeelte mijner taak, ook tooneelen van het ruwe leven in de bosschen af te schetsen, en het genoegens der herinnering verlok mij tot het oprigten van dit gedenkteeken voor een' voormaligen stand van zaken, die bijkans in de vergetelheid verzonken is: — want het is gedaan met dien leenroerigen staat van Fort William: deszelfs Vergaderzaal staat stil en verlaten: deszelfs eetzaal wedergalmt niet langer van de toasten der getrouwheid noch van de zangen van den »ouden tijd»: de Heeren der Meren en Wouden zijn niet meer; en die gastvrije Grooten van Montreal — waar zijn zij?

den van de kruit-
deden wederge-
hard met een In-

Compagnie in d-
en zij eene soor-
trekt gebied van
mij misschien t-
mij van den tij-
g als een aanke-
» Magtige Hee-
de beheerscher-
hunne hoofdsche-
en in verruk-
nne doorgestan-
gedeelte mijne
in de bossche-
nnering verlost
voor een' voor-
le vergetelheid
dien leenroe-
gaderzaal staa-
mt niet langer
de zangen van
Wouden zijn
Montreal —

Hoofdstuk II.

Opkomst van de Mackinaw-Compagnie. — Pogingen van het Amerikaansche Bestuur om den vreemden invloed op de Indiaansche Wildenstammen te keer te gaan. — J. J. ASTOR. — Zijne geboorteplaats. — Zijne aankomst in de Vereenigde Staten. — Waardoor zijne aandacht het eerst op den pelterijhandel gevestigd werd. — Zijn karakter, zijne ondernemingen en derzelve uitslag. — Zijne onderhandelingen met het Amerikaansche Bestuur. — Oorsprong der Amerikaansche Pelterij-Compagnie.

De voorspoedige uitslag der Noord-Westelijke Compagnie spoorde tot verdere pogingen aan in een zoo eindeloos ruim vooruitzicht van gewin. De handel dier Maatschappij lag voornamelijk in de hoog Noordelijke gewesten, terwijl er ten Zuiden en ten Westen even zulke uitgestrekte velden lagen, waarvan men wist dat zij een' overvloed van pelterijen moesten opleveren, doch die tot nu toe weinig door de pelterijhandelaars waren bezocht. Er werd dus eene tweede Britsche Maatschappij opgerigt, om den handel ook in die rigting uit te breiden. Het hoofdkantoor derzelve was de oude koopplaats Michilimackinac, van welke plaats de Maatschappij haren naam ontving en gewoonlijk de *Mackinaw-Compagnie* geheeten werd.

Terwijl de bewoners van het Noord-Westen voortgingen hunne ondernemingen van Fort William af tot in de Noordelijke gewesten door te zetten, en genoegzaam een onbetwist gebied te voeren over de wilden van de Bovenmeren en rivieren, zond de Mackinaw-Compagnie haar pramen en booten over Green-Bay, de Fox-Rivier, en de Wisconsin naar de groote hartader van het Westen de Mississipi, en langs dien stroom naar al deszelfs cijnbare rivieren. Op die wijze hoopten zij zich den alleenhandel met al de Wilden-stammen van de Westelijke en Zuidelijke Meren te zullen toeëigenen, te gelijk met dien op het uitgestrekte grondgebied van het oude Louisiana.

Het bestuur der Vereenigde Staten begon met een ongerust oog den toenemenden invloed te beschouwen, die door zulke vreemde Vereenigingen over de inboorlingen van deszelfs grondgebied verkregen werd en poogde dien te keer te gaan. Met dit oogmen zond hetzelve in 1796 Agenten uit, om even zulke handelhuizen aan de grenzen op te rigten, ten einde in de behoeften der Indianen te voorzien; derzelver belangen en neigingen met die der Vereenigde Staten te verbinden, en alzoo die gewigtige bron van handel naar de vergaârbakken des Lands af te leiden.

Die poging was nogtans zonder gevolg, even gelijk de meeste kunstgrepen zullen zijn, wanneer het Bestuur er op uit is, om met een verkeerd inzicht de nijvere werkzaamheid der bijzondere ondernemingen te fnuiken. Hetgeen evenwel aan het Bestuur mislukte met al deszelfs bescherming en deszelfs agenten, werd ten laatste volvoerd door de volharding van een' eenvoudige koopman,

-Westen voortge-
William af tot in de
n genoegzaam ee-
len van de Boven-
-Compagnie har-
e Fox-Rivier, e-
van het Westen
r al deszelfs cijns-
zij zich den al-
van de Weste-
igenen, te gelij-
ed van het oue-

begon met een
d te beschou-
gingen over de
erregen werd
et dit oogmer-
om even zulke
ten, ten einde
rzien; derzel-
der Vereenigde
ewigtige bron-
s Lands af te

even gelijk de
het Bestuur e-
nijvere werk-
fniiken. Het-
net al deszelfs
laatste vol-
dig koopman,

die een van deszelfs aangenomene burgers was: en dit brengt ons op den man, wiens onderneming het bepaalde onderwerp van dit werk uitmaakt — een' man, wiens naam en karakter waardig zijn in de geschiedboeken des koophandels te worden aangeteekend, als hebbende een glansrijk licht over deszelfs heilzaamste be-doelingen verspreid. Eenige korte anecdoten van zijn vroeger levensperk, en van de omstandigheden, die hem het eerst tot dien handelstak bragten, waarvan wij thans spreken, kunnen niet anders dan belangrijk geacht worden.

JOHAN JAKOB ASTOR was geboren in het kleine dorp Waldorf nabij Heidelberg, aan den oever van den Rijn. Hij werd opgevoed op eene eenvoudige boersche wijze, doch verliet, nog niet volwassen zijnde, het ouderlijke huis, om zich naar het woelige Londen te begeven, al-
soo hij van zijne kindschheid af een voorgevoel met zich had omgedragen, dat hij eenmaal groot fortuin zoude maken.

Tegen het einde der Amerikaansche omwenteling bevond hij zich nog te Londen, en was even de jaren des werkzamen levens ingetreden. Een ouder broeder, dien hij had, was voor eenige jaren Resident in de Vereenigde Staten geweest, en de Heer ASTOR besloot hem te volgen, en zijn geluk in dat jonggeboren land te beproeven. De geringe som, welke hij, sedert het verlaten van zijn geboortedorp, bijeenverzameld had, besteed hebbende tot den inkoop van waren, geschikt om in Amerika ter markt te worden gebragt, begaf hij zich in de maand November 1783 aan boord van een schip naar Baltimore, en kwam in de volgende maand Januarij te Hampton-Roads aan. De winter was zeer gestreng, en het schip

werd met eene menigte andere wel drie maanden lang door het ijs in en nabij de Baai van Chesapeake ingesloten gehouden.

In dien tusschentijd waren de passagiers van al de schepen gewoon zamen aan land te gaan, en zich in elkanders gezelschap te vermaken. Hierdoor geraakte de Heer ASTOR bekend met een' zijner landgenooten, die een handelaar in pelterijen was. Altijd van oordeel geweest zijnde, dat die handel eene rijke bron van voorpoed voor de nieuwe wereld konde worden, deed hij zijn' nieuwen bekende een aantal vragen over denzelfen, en deze gaf hem volvaarlig al de gewenschte inlichtingen, zoo ten aanzien van de hoedanigheid en de waarde der verschillende pelterijen, als van de wijze, waarop de handel in dezelve gedreven werd. Hij vergezelde hem vervolgens naar Nieuw-York, en ried den Heer ASTOR het gewin van zijne koopgoederen in de pelterijen te steken. Deze deed zulks en voer er mede in 1784 van Nieuw-York naar Londen, maakte er eene goede rekening bij, drong allengs dieper in het wezen van dien handel in, en keerde nog in hetzelfde jaar naar Nieuw-York terug, met het voornemen van zich in de Vereenigde Staten neder te zetten.

Hier legde hij zich nu geheel en al ijverig toe op dien tak van handel, waarmede hij zoo toevallig bekend was geworden. Hij trad natuurlijkerwijze die loopbaan op eene kleine schaal in, doch bragt voor dezelve eene noeste volharding, eene lofwaardige spaarzaamheid en de stiptste eerlijkheid mede. Hierbij kwam zijn schrander brein, 't welk steeds de toekomst in het oog hield: een vaste en sterke geest: de vereischte scherpzinnigheid om van elke omstandigheden tot zijn nut en voordeel gebruik

maanden lang
eak ingesloten

rs van al de
, en zich in
r geraakte de
oten, die een
rdeel geweest
porpoed voor
zijn' nieuwen
en deze gaf
gen, zoo ten
der verschil-
de handel in
m vervolgens
R het gewin
eken. Deze
Nieuw-York
g bij, drong
del in, en
York terug,
igde Staten

toe op dien
bekend was
opbaan op
ezelve eene
amheid en
schrandere
hield: een
igheid om
eel gebruik

te maken, en een zonderling vast vertrouwen van in alles
wel te zullen slagen (1).

De pelterijhandel was tot op dat oogenblik in de Ver-
eenigde Staten nog op geen' vasten voet gebragt, en kon
niet gezegd worden een' geregelden gang van werkzaam-
heid op te leveren. Hier en daar werden vellen en
huiden door de binnenlandsche kooplieden van de India-
nen of van de blanke jagers ingeruild, maar de voorname
aanvoer kwam uit Canada. Toen het vermogen van den
Heer ASTOR begon aan te groeijen, deed hij jaarlijksche
reizen naar Montreal om van de aldaar gevestigde huizen
pelterijen in te koopen. Hij zond dezelve uit Canada
naar Londen, alzoo de onmiddellijke handel uit die Colo-
nie nergens heen vrij was dan naar het moederland.

In 1794 of 1795 hief een Tractaat met Groot-Brittanje
de belemmeringen des handels met de Colonien op, en
opende eene onmiddellijke gemeenschap tusschen Canada
en de Vereenigde Staten. De Heer ASTOR was op dat
oogenblik te Londen, en deed terstond van de Agenten
der Noord-West-Compagnie een' aankoop van pelterijen.
Hij bevond zich nu in staat dezelve van Montreal in de
Vereenigde Staten in te voeren, en vandaar over te
schepen naar de verschillende landen van Europa, zoo

(1) Wij kunnen uit den mond van den Heer A. zelven een voor-
beeld van dat zelfsvertrouwen bijbrengen, hetwelk buiten twijfel
veel tot het welslagen zijner pogingen heeft toegebragt. Terwijl hij
bijkans nog een vreemdeling in de stad en in vrij bekrompene om-
standigheden was, ging hij eens rij huisjes in de *Broadway* voorbij,
die door de pracht van hunne bouwde toen het onderwerp van de
algemeene gesprekken uitmaakten. »Ik zal in deze zelfde straat
nog eens een huis bouwen,» zeide de Heer ASTOR, »'t welk groo-
ter zal zijn dan een eenig van die, waarover thans zoo veel geruchts
gemaakt wordt,» — en hij heeft woord gehouden.

wel als naar China, alwaar altijd de beste markt voor de kostbaarste en rijkste soorten van pelterijen geweest is.

Het Tractaat, waarvan wij gesproken hebben, bepaalde mede, dat de militaire posten door de Engelschen binnen het grondgebied de Vereenigde Staten bezet, overgegeven zouden worden. Diensvolgens werden Oswego, Niagara, Detroit, Michilimackinac, en andere versterkte punten aan de Amerikaansche zijde van de meren ontruimd. Hier door kreeg de Amerikaansche handelaar een' open weg naar de grenzen van Canada en het grondgebied der Vereenigde Staten. Na een tijdvak van eenige jaren begaf de Heer ASTOR zich in 1807 voor zijne eigene rekening in dien handel. Zijn vermogen en zijne hulpbronnen waren ten dien tijde grootelijks vermeerderd, en hij had van een gering begin een' hoogen rang, onder de kooplieden van het land bereikt. Zijn geest was altijd zijn geld-vermogen vooruitgelopen en had hem aangemoedigd tot ondernemingen, die buiten het gezigtspunt van gewone kooplieden lagen. Doch niettegenstaande al zijn scherp doorzicht en zijne stoute speculaties, bevond hij weldra, dat het gezag en de invloed der Mackinaw-Compagnie te groot voor hem waren, en zich genoegzaam van den ganschen handel van Amerika hadden meester gemaakt.

Het kwam er dus op aan, eenig ontwerp te vormen, 't welk hem in staat zoude stellen, om met eenig goed gevolg met dezelve te kunnen mededingen. Het verlangen was hem bekend van het Amerikaansche Bestuur om den pelterijhandel van deszelfs land ook in de handen van deszelfs onderdanen te brengen; en hij kende mede de nuttelooze pogingen, welke het daartoe in het werk had gesteld. Hij bood hetzelfde thans aan, in gevalle hij op den

de markt voor de
zijn geweest is,
bebben, be-
de Engelschen
Staten bezet,
ns werden Os-

ne, en andere
zijde van de
Amerikaansche
van Canada en

Na een tijdvak
in 1807 voor
n vermogen en
elijks vermeer-
' hoogen rang,
t. Zijn geest

open en had
ie buiten het
Doch niette-
stoute specu-
en de invloed
n waren, en
van Amerika

te vormen,
t eenig goed
Het verlan-
Bestuur om
handen van
mede de nut-
erk had ge-
hij op den

bijstand van het Bestuur konde rekenen, dien handel ge-
heel en al in de magt der Amerikanen te zullen brengen.
Hij werd uitgenoodigd zijn ontwerp aan het Bestuur te
ontvouwen, en het werd hoogelijk goedgekeurd, hoezeer
de uitvoerende Magt hem geen' onmiddellijken bijstand
konde schenken.

Evenwel eenigzins ondersteund wordende, verkreeg hij
in 1809 eene magtiging van het Bestuur van Nieuw-York
om eene Maatschappij daar te stellen, onder de benaming
van *Amerikaansche Pelterij-Compagnie*, te gelijk met
de beschikking over eene som van een millioen dollars,
en het voorregt van die som tot twee millioenen toe te
vermeerderen. Hij schoot zelf die som voor, zoodat hij
het in het wezen der zaak was, die de Compagnie uit-
voerde: want, hoezeer hij een zeker getal van Directeuren
had, waren deze het slechts in naam; alles werd volgens
zijne begrippen bestierd en door middel van zijn vermo-
gen; doch hij oordeelde het dienstiger zijne onderneming
door te zetten onder den vorm eener achtenswaardige
Maatschappij, dan onder zijn' eigen bijzonderen naam en
het gevolg bewees, dat zulks goed was ingezien.

Alzoo de Mackinaw-Compagnie steeds in het strijdperk
bleef, en de handel in pelterijen zulk eene mededinging
kwalijk gedoogde, sloot hij in 1811 eene nieuwe overeen-
komt, krachtens welke hij door eenige deelhebbers van
de Noord-West-Compagnie en andere lieden, die in pel-
terijen handelen ondersteund, de geheele Mackinaw-
Compagnie afkocht, en met de Amerikaansche Compagnie
ineensmolt, onder de nieuwe benaming van de *Zuid-
West-Compagnie*. Hij bragt dit insgelijks tot stand
onder de goedkeuring van het Amerikaansche Bestuur.

Ten gevolge van deze schikking werd de Heer ASTOR

eigenaar van de helft der Indiaansche Etablissemerten bezittingen van de Mackinaw-Compagnie, binnen het grondgebied der Indianen van de Vereenigde Staten met de bepaling, dat de andere helft derzelve, na verloop van vijf jaren, in zijne handen zoude worden gesteld, op voorwaarde, dat de Amerikaansche Compagnie haren handel niet tot het Britsche grondgebied zoude uitstrekken.

Ongelukkiglijk brak in 1812 de oorlog tusschen Groot Brittanje en de Vereenigde Staten uit, en stuitte de werkring der Maatschappij, welke na den oorlog geheel en al ontbonden werd, ten gevolge van een besluit van het Congres, waarbij het den Britschen pelterijhandelaar verboden werd, binnen het grondgebied der Vereenigde Staten hare ondernemingen door te zetten.

Pe

7
verm
de w
Mero
fortu
voer
reis
oor
well
dier
gen
dek
ver
179

Hoofdstuk III.

Pelteryhandel op de Zuidzee. — Amer. aansche kustvaart. — Russische ondernemingen. — Ontdekking der Columbia-rivier. — CARTERS ontwerp van aldaar eene Colonie te vestigen. — MAC KENZIE's expeditie. — Reis van LEWIS en CLARKE over het Klipgebergte. — Groot handels-ontwerp van den Heer ASTOR. — Zijne briefwisseling over hetzelfde met den Heer JEFFERSON. — Zijne onderhandelingen met de Noord-West-Compagnie. — Zijne eerste stappen tot het volvoeren van zijn ontwerp.

Terwijl de verschillende Maatschappijen, welke wij vermeld hebben, hare ondernemingen wijd en zijd in de wildernissen van Canada en langs de oevers der groote Meren van het Westen uitbreidden, doorkruisten onze fortuinzoekers de waterwoestijnen der Zuidzee, en bevoeren zij de Noord-West kusten van Amerika. De laatste reis van den vermaarden maar ongelukkigen Kapitein COOK had ons de menigte der zeerobben doen kennen, welke langs die kust te vinden is, en den grooten prijs, dien men voor derzelver huiden in China konde bedingen. Het scheen als of er eene nieuwe Goudkust ontdekt was. Lieden van verschillende landen staken hun vermogen in dien voordeeligen handel, zoo dat er in 1792 een en twintig schepen onder verschillende vlaggen

de kusten bevoeren, en handel met derzelvers bewoners dreven. Het grootste gedeelte dier schepen waren Amerikaansche, die te Boston te huis behoorden. Zij bleven zich gewoonlijk een paar jaren langs de kusten en in de naburige zeeën ophouden, en dreven den handel te water onder even zulke avontuurlijke omstandigheden, als de kooplieden en bevervangers te lande. Hun Koophandel strekte zich langs de gansche kust van Californië tot aan de hoogste Noordelijke gewesten uit. Zij lagen voor de kusten ten anker, afwachende dat de inboorlingen in derzelver kanoos met pelterijen tot hen kwamen. Was de handel uitgeput, zoo ligteden zij het anker en voeren naar eene andere plaats. Op die wijze verliep de zomer, en toen het najaar kwam, stevenden zij naar de Sandwich-eilanden, en bragten aldaar den winter in eenige goede en vriendschappelijke haven door. In het volgende jaar hervatteden zij den zomerhandel, van Californië af beginnende tot naar het Noorden, en dan gedurende den loop van een paar jaren eene genoegzame lading van pelterijen hebbende opgedaan, begaven zij zich daarmede naar China, alwaar zij hunne huiden verkochten, thee, nanking en andere handelsgoederen innamen, en, na eene afwezigheid van twee of drie jaren, naar Boston wederkeerden.

Er was evenwel geen volk, dat met zooveel ijver den pelterijhandel van de Zuidzee doorzette als de Russen. Zij deden geene onregelmatige reizen derwaarts nu en dan met een enkel schip, maar bragten in het hoogste van het Noorden langs de Noord-Westkust van Amerika, en langs de keten der Aleutische Eilanden tusschen Kamtschatka en het voorgebergte van Alaska goed ingerigte handels-kantoren tot stand.

Ten einde deze ondernemingen uit te breiden en te beschermen, werden door het Russisch Bestuur aan eene Maatschappij vele uitsluitende voorregten verleend met een kapitaal van 260,000 Pd. St. terwijl de Russische Kroon aanspraak maakte op het oppergezag over dat gedeelte van het vaste land van Amerika, langs welks kusten de kantoren waren opgericht, op grond dat hetzelfde door Russische onderdanen ontdekt en bezet was geworden.

Aangezien China de groote markt was voor de pelterijen in deze oorden bijeengebragt, hadden ook de Russen veel vooruit boven hunne mededingers in dien handel. De laatste poesten hunne pelterijen naar Canton brengen, hetwelk niet dan eene verzamelplaats was, vanwaar zij dezelve door het binnenste van dat Keizerrijk te verspreiden en naar de Noordsche Provincien te verzenden hadden, alwaar zij het meest gebruikt werden. De Russen daarentegen vervoerden hunne pelterijen met eene veel korter reis onmiddellijk naar de Noordelijke gewesten van het Chinesche Keizerrijk, en waren alzoo in de gelegenheid van die zonder de bijkomende kosten van binnenlandsch vervoer ter markt te brengen.

Thans komen wij tot het punt der groote onderneming, welke wij op ons genomen hebben te beschrijven.

Onder de Amerikaansche Schepen, die in 1792 de Noord-West kust bevoeren, behoorde de Columbia, Kapt. GRAY van Boston. In den loop van deszelfs reis ontdekte het de uitwatering eener groote rivier op 46° 19' N. B. Uithoofde der klippen en zandbanken had het vrij wat moeite, om binnen eene ruime baai ten anker te komen. Er werd eene boot met eene aanzienlijke bemanning uitgerust en aan wal gezonden naar een dorp, waarvan al de bewoners, behalve de zwakken en hoogbejaarden op

de vlugt togen. De vriendelijke bejegening, welke de achtergeblevenen ondervonden, lokte de overigen langzamerhand weder, en er begon eene welmeenende gemeenschap tot stand te komen. Zij hadden nimmer eenig schip of eenigen Blanke gezien. Toen zij de Columbia voor het eerst ontdekten, hielden zij het voor een drijvend eiland; vervolgens voor een zeemonster: doch, toen zij de boot vol menschelijke wezens de kust zagen naderen, hielden zij deze voor menscheneters, door den Grooten Geest afgezonden, om hun land te verwoesten en deszelfs bewoners te verslinden. Kapitein GRAY vond niet goed de rivier verder dan de baai op te zeilen, die nog zijnen naam draagt. Weder in zee gestoken zijnde, ontmoette hij den vermaarden zeereiziger VANCOUVER, wien hij zijne ontdekking mededeelde, terwijl hij hem tevens eene kaart van de rivier ter hand stelde, welke hij had opgemaakt. VANCOUVER zocht de rivier op, en zijn Luitenant BROUGHTON ging haar opnemen met behulp der kaart van Kapit. GRAY. Hij voer de rivier honderd (Engelsche) mijlen op, tot aan de hoogte van een' met sneeuw bedekten berg, aan welken hij den naam van *Mount Hood* gaf, welken hij tot heden toe behouden heeft.

Het bestaan van deze rivier was evenwel bekend lang voor het bezoek van GRAY en VANCOUVER, doch de berigten, die men er van had, van de Indianen zelve afkomstig, waren onzeker en onvolledig. De reizigers spraken er van als van de Oregon, of Groote Rivier van het Westen. Men verhaalde, dat een groot Spaansch vaartuig voor deszelfs uitloop schipbreuk had geleden, en dat eenige lieden der equipagie nog onder de inboorlingen leefden. Nogtans wordt het er voor gehouden, dat de

Col
ont
leg
dat
To
Groo
die i
vaste
de S
Vaste
hepal
op t
gemal
meens
zoude
orgens
hij ve
Hij o
van A
aantal
onmid
en de
Magel
onver
om d
veree
Lid v
met l
eene
getal

gening, welke d
overigen langza
eenende gemeen
n nimmer eenig
zij de Columbia
et voor een drij
ster: doch, toen
ust zagen nade
ters, door den
te verwoesten en
ein GRAY vond
te zeilen, die
gestoken zijnde,
er VANCOUVER
terwijl hij hem
telde, welke hij
ier op, en zijn
n met behulp
rivier honderd
van een' met
len naam van
toe behouden

bekend lang
doch de be
nen zelve af
De reizigers
e Rivier van
oot Spaansch
geleden, en
inboorlingen
den, dat de

Columbia het eerste schip is geweest, hetwelk de rivier ontdekt en voor derzelve uitwatering ten anker heeft gelegen; ook heeft zij sedert dien tijd haren naam naar dat schip gedragen.

Ten jare 1763, kort na de verovering van Canada door Groot-Brittanie, ontwierp Kapitein JONATHAN CARVER, die in het Britsche leger had gediend, eene reis door het vaste land tusschen 43° en 46° N. B. naar de kusten van de Stille Zee. Zijne bedoeling was de breedte van het Vaste land op het punt van deszelfs grootste breedte te bepalen, en aan de kusten van de Zuidzee eenig punt op te zoeken, vanwaar het Bestuur met het meeste gemak een' doortogt in het Noord-Westen, of eene gemeenschap tusschen de Hudsonsbaai en de Stille Zee zoude kunnen ontdekken. Hij vooronderstelde hetzelfde ergens nabij de Straat van Anna te kunnen vinden, alwaar hij vermoedde, dat de Oregon zich in de zee ontlastte. Hij oordeelde tevens, dat een Etablissement op dit punt van Amerika eene nieuwe handelsbron zoude openen, een aantal nieuwe ontdekkingen zoude bevorderen, en eene meer onmiddellijke gemeenschap zoude openstellen met China en de Engelsche Oost-Indiën, dan die langs de Straat van Magellaan of de Kaap de Goede Hoop (1). Die stoutte en onversaagde reiziger werd tweemaal in zijne pogingen om die reis te ondernemen te leur gesteld. Eindelijk vereenigde zich in 1774 de Heer RICHARD WHITWORTH, Lid van het Parlement, en een man van groot vermogen met hem tot hetzelfde oogmerk. Hun ontwerp werd op eene onbekrompene manier daargesteld. Zij zouden een getal van 50 of 60 personen met zich medenemen. Zij

(1) CARVER'S *Travels*: Introd. p. 111. Philad. 1796.

wilden een' der armen van de Missouri opvaren, den oorsprong van de Oregon in het gebergte opzoeken, en vervolgens die rivier tot aan haren vooronderstelden uitloop van de Straat van Anna weder afzakken. Aldaar zouden zij een Fort oprigten, en de noodige vaartuigen timmeren om hunne ontdekkingen ter zee door te zetten. Het ontwerp had reeds de goedkeuring van het Britsche Bestuur verkregen, en alle toebereidselen waren gemaakt toen de uitbarsting der Amerikaansche omwenteling aldermaal hunne onderneming stuitte (1).

De Expeditie van Sir ALEXANDER MACKENZIE in 1781 dwars door het vasteland naar de Zuidzee, welke hij op 52° 20' 48" bereikte, bevestigde op nieuw de mogelijkheid van een' handel tusschen de beide uitersten van het vaste land te kunnen openen. Op 52° 30' was hij eenige mijlen ver eene rivier opgevaren, welke naar het Zuiden stroomde, en door de inboorlingen Tacoutche-Tessee genoemd werd, doch welke hij verkeerdelijk voor de Columbia-rivier houdt. Men verkreeg later de stellige zekerheid, dat dezelve zich op 49° breedte in zee ontlast terwijl de uitloop der Columbia-rivier drie graden verder Zuidwaarts gevonden wordt.

Toen MACKENZIE eenige jaren daarna een verhaal van zijne reistogten in het licht gaf, drong hij aan op het staatkundig belang van eene gemeenschap te openen tusschen de Atlantische en de Stille Zee, en van zoowel door het binnenland en aan de beide grenskanten, als langs de kusten en eilanden handelskantoren op te rigten. Hij bragt onder het oog, dat op die wijze de gansche pelterijhandel van de 48° N. B. tot aan de Noord-

(1) CARVER bl. 360.

pvaren, den oor
zoeken, en ver
stelden uitloop
daar zouden
nigen timmeren
te zetten. Het
het Britsche Be
waren gemaak
omwenteling at

KENZIE in 178
e, welke hij o
w de mogelijk
itersten van he
was hij eenig
naar het Zuid
'acoutche-Tes
rdelijk voor de
ater de stellig
e in zee ontlast
e graden verde

en verhaal van
hij aan op he
ap te opene
en van zoove
ensskanten, a
ren op te rig
wijze de gan
an de Noord-

pool toe, met uitzondering van het Russische gedeelte, in de magt der Engelschen zoude komen, alzoo de Amerikaansche gelukzoekers, die tot dus verre in het bezit des handels van de Noord-Westelijke kust waren geweest, terstond voor een' wel ingerigten handel zouden verdwijnen.

Voor de onderneming van een' enkelen was evenwel dit ontwerp te groot, en hetzelfde kon niet worden doorgezetz dan door eene maatschappij, onder bescherming van enig algemeen bestuur: en alzoo hij eene mededinging van aanspraak te ontmoet zag tusschen de Compagniën van de Hudsonsbaai en van het Noord-Westen, waarvan de een zich op haren vrijbrief, en de andere op het regt van haar bezit grondde, deed hij den voorslag, dat de beide Compagniën zich met hem tot die groote onderneming zouden vereenigen: doch het oog van wangunst, waarmede deze gewoon waren elkander onderling te beschouwen, verhinderde haar naar een dergelijk voorstel te luisteren.

Intusschen werd ook de aandacht des Amerikaanschen bestuurs op dit punt gevestigd, en de gedenkwaardige togt onder de Heeren LEWIS en CLARKE uitgerust. Deze volvoerden in 1804 de onderneming, welke in 1774 door CARVER en WHITWORTH ontworpen was. Zij voeren de Missouri op, gingen de treffende doortogten van het Klipgebergte, vóór hen door geen blanken voet betreden, door, ontdekten de bronnen van de Columbia-rivier, en volgden derzelver loop tot aan hare uitwatering, alwaar hun landgenoot GRAY, twaalf jaren te voren, ten anker had gelegen. Zij bragten er den winter door, en keerden in de volgende lente over het gebergte weder. Het verhaal van hun reis togt in het licht gegeven, bewees

de mogelijkheid van het daarstellen eener gemeenschap over het vaste land, tusschen den Atlantischen en den Zuider Oceaan.

In dit oogenblik werd de ziel van den Heer ASTOR wederom vervuld van het denkbeeld, om alleen die onderneming te wagen, waarop jaren geleden vermogende Maatschappijen en het bestuur des moederlands zelf het oog hadden gehad. Hij overwoog eene wijle tijds zijn ontwerp, naar mate de ruimte zijner omstandigheden hem de uitvoering van hetzelfde allengs gemakkelijker maakte. Zijn hoofddenkbeeld was eene linie van handelsposten langs de Missouri en de Columbia-rivier tot stand te brengen, tot aan den uitloop der laatste toe, alwaar het hoofdkantoor behoorde gevestigd te worden. Kantoren van minder aanzien konden in de binnenlanden worden opgericht, en langs al de cynsbare rivieren van de Columbia om met de Indianen te handelen; en deze kantoren zouden hun bestaan vinden door het hoofdkantoor, waarheen zij de pelterijen die zij ontvingen, vervoeren konden. Aan den uitloop der Columbia-rivier zoude men de Kustvaarders timmeren, om bij gunstige jaargetijde de Noordwestkust te bezoeken en met de vruchten van hunne reizen naar die algemeene wachtplaats weder te keeren. En alzoo zoude de geheele Indiaansche handel zoo wel van het binnenland als van de kust, op dit punt gerigt worden en van hetzelfde zijn onderhoud ontvangen.

Er zoude jaarlijks van Nieuw-York een schip naar het hoofdkantoor worden gezonden met alle noodige behoeften en met koopgoederen voor den verderen handel bevracht. Dit schip zoude de pelterijen van het voorgaande jaar aan boord nemen, om dezelve naar Canton over te brengen, derzelver opbrengst voor de rijke voortbrengse-

len
York
D
hand
Russ
eene
in de
kinge
Het
telijk
State
dan
kers
hun
voors
zij oc
inboe
wape
lenst
zinne
krijgs
nabu
He
State
desze
hand
niet
daar
onge
Rusl
was
in

ner gemeenschap;
antischen en de

len van China verruilen, en met die lading naar Nieuw-York wederkeeren.

den Heer ASTOR
m alleen die on-
eden vermogende
lands zelf het oog
le tijds zijn ont-
andigheden hen
kelijker maakte
n handelsposten
ot stand te bren-
oe, alwaar het
den. Kantoren
nlanden worden
an de Columbia
deze kantoren
kantoor, waar-
vervoeren ke-
vier zoude mer-
tije jaargetijde
e vruchten van
laats weder te
ansche handel
st, op dit pun-
oud ontrangen
schip naar het
podige behoef-
en handel be-
het voorgaande
Canton over te
voortbrengse-

Dewijl het te voorzien was, dat de Amerikaansche handel zoo ver langs de Noordkust uitgebreid met de Russische Pelterij-Compagnie in aanraking komen en alzoo een vijandige mededinging verwekken zoude, viel het in des Heeren ASTORS ontwerp, om door minnelijke schikkingen de genegenheid dier Maatschappij te winnen. Het Russische Etablissement hing in deszelfs bestaan grootelijks van de voorbijvarende schepen der Vereenigde Staten af: doch deze waren hetzelfde dikwijls eerder tot last dan tot gemak. Uitgerust door bijzondere fortuinzoekers, of toevallige reizigers, wier eenig doel bestond in hun gewin voor het oogenblik, en die in den duurzamen voorspoed van den handel weinig belang stelden, gingen zij ook onnadenkend te werk in hunnen omgang met de inboorlingen, en zagen er geen gevaar in hen van vuurwapenen te voorzien. Hierdoor werden vele ruwe Wilkenstammen in de nabijheid der Russische kantoren, of binnen de palen van hunne handelstogten van noodlottige krijgswapenen voorzien en tot onrustige en gevaarlijke naburen gemaakt.

Het Russische Bestuur had bij dat der Vereenigde Staten klagten ingeleverd over die verkeerdheden van deszelfs onderdanen, en er op aangedrongen, om dien handel in wapenen verboden te zien, doch alzoo dezelve niet streed met de wetten, konde ons Bestuur zich daarmede niet inlaten. Het beschouwde nogtans met ongerustheid een' handel, die, wanneer hij werd voortgezet, Rusland, de eenigste mogendheid welke ons toen genegen was, misnoegd zoude kunnen maken. Het wendde zich in deszelfs verlegenheid tot den Heer ASTOR, om eenig

middel uit te denken om het kwaad te voorkomen, en deze omstandigheden bragt hem op het denkbeeld, om het Russische Etablissement van het noodige te voorzien door middel van het schip, 't welk jaarlijks het kantoor aan den uitloop der Oregon of Columbia-rivier bezocht, en op die wijze de andere schepen, die door hunne verkeerde handelwijze de Russen zoo zeer benadeelden, van dat gedeelte der kust verwijderd te houden.

Deze is de korte schets der onderneming, door den Heer ASTOR ontworpen, doch welke hij in zijne gedachten al meer en meer uitbreidde. Men moet inderdaad erkennen, dat hij niet door bloote inzigten van eigenbaat gedreven werd. Hij bezat reeds een vermogen 't welk de gewone verlangens van een mensch ver te boven ging, doch thans was het hem te doen om die roem, welke ten deele valt aan lieden, die door hunne vernuitziende handels-inzigten volkeren verrijkt, wilden nissen bevolkt, en de grenzen van hun land uitgebreid hebben. Hij beschouwde zijn ontworpen Etablissementen aan den mond der Columbia-rivier als de marktplaats van een' uitgebreiden handel: als eene colonie, welke de kiem van eene wijduitgestrekte beschaving in zich zoude bevatten, en welke inderdaad de bevolking van Amerika tot over het Klipgebergte zoude verspreiden en langs de kusten van de Zuidzee, even zoo als zij thans reeds van den Atlantischen Oceaan met leven bezielde.

Alzoo de Heer ASTOR door de grootheid zijner handelsontwerpen en door het vuur van zijn' geest de opmerkzaamheid van het Bestuur op zich gevestigd had, en met vele voorname dienaren van den Staat in betrekking was geraakt, deelde hij reeds vroegtijdig zijne denkbeelden mede aan den Heer JEFFERSON, wien hij te ge-

te voorkomen, en
et denkbeeld, om
nodige te voorzien
rlijks het kantoor
ia-rivier bezocht,
door hunne ver-
benadeelden, van
aden.

eming, door de
in zijne gedach-
moet inderdaad
igten van eigen-
een vermogen
ensch ver te be-
doen om die
die door hunna
errijkt, wilden
land uitgebreid
n Etablissemen-
marktplaats van
nie, welke de
in zich zoude
g van Amerika
en en langs de
hans reeds di-
zielde.

zijner handels-
st de opmerk-
had, en met
in betrekking
zijne denk-
en hij te ge-

lijkt om de bescherming van het Bestuur verzocht. Hoe
lang die uitnemende staatkundige dezelve schatte, moge
maken uit de volgende zinsnede van een' brief, niet lang
erna door hem aan den Heer ASTOR geschreven.

„Ik herinner mij zeer wel, hoe ik uwe voorstellen
op dit punt wenschte te vernemen, en hoe ik u aan-
moedigde met de verzekering van alle mogelijke hulp en
bescherming, welke het Bestuur in staat zoude zijn u te
verleenen. Ik beschouwde de vestiging van een vast
Etablissement op dit punt van de Westkust van Amerika
als eene groote aanwinst voor het algemeen, en zag met
verlangen het oogenblik te gemoet, waarin derzelver af-
stammelingen zich langs de gansche lengte van de kust
zouden verspreid hebben, dezelve met vrije en onaf-
hankelijke Amerikanen bevolkende, die door niets anders
dan door de banden des bloeds en die van het belang
met ons verbonden waren, en, even gelijk wij zelve,
het genot hadden van zich hunnen eigenen regeringsvorm
te kiezen.”

Het Bestuur keurde even zoo zeer, als de Heer JEF-
FERSON, het ontwerp goed, en beloofde mede al de be-
scherming, welke het met in achtneming van de regelen
eener gezonde staatkunde zoude kunnen verleenen.

Thans maakte de Heer ASTOR zich gereed, om zijn
voornemen ten spoedigste ten uitvoer te brengen. Hij
had evenwel nog eenige mededinging te verwachten. De
Noord-West-Compagnie had, op aandrijven van haren
voormaligen agent, Sir ALEXANDER MACKENZIE, een paar
handelsposten over het Klipgebergte opgericht in eene
streek lands, welke die ondernemende reiziger bezocht
had, en die sedert onder den naam van Nieuw-Caledonië
bekend geworden is. Deze streek lag ten naasten bij

twee graden Noordwaarts van den uitloop der Columbia rivier, juist tusschen het grondgebied der Vereenigde Staten en dat van Rusland. Hare lengte besloeg ongeveer 550 mijlen, en hare breedte, van de bergen tot aan de Zuidzee toe, omtrent 350 geographische mijlen.

Ingevalle de Noord-West-Compagnie volhardde in hare uitbreiden van haren handel in die streken, konde hare mededinging allergevaarlijkst worden voor de bedoelingen van den Heer ASTOR. Het is waar, zij zoude altijd bij hem te kort schieten, uithooft der menigvuldige belemmeringen, waaraan zij onderworpen was: want van de eene zijde werd zij in hare pogingen gestuit door de Compagnie van de Hudsonsbaai; en van den anderen kant had zij geen geschikt handelskantoor aan de Zuidzee, alwaar zij door de scheepvaart voorzien konde worden van de benoodigdheden voor hare binnenlandsche posten over het gebergte; en al hadden zij hetzelfde gehad, dan nog konde zij hare pelterijen niet vandaar naar China, de groote stapelplaats des pelterijhandels overbrengen, dewijl de Chinesche handel begrepen was onder de monopolie der O. I. Compagnie. Zij had hare posten over het gebergte door jaarlijksche bezendingen, als karavannen, van Montreal moeten voorzien, en de pelterijen langs denzelfden weg, door langdurige, kostbare en gevaarlijke reistogten dwars door het vaste land moeten terugzenden. De Heer ASTOR daarentegen zoude in de gelegenheid zijn, om zijn ontworpen Etablissement aan den uitloop van de Columbia ter zee van alles te voorzien; de pelterijen aldaar bijeengebragt onmiddellijk naar China te kunnen inschepen, en uit dien hoofde voor on-eindig minderen prijs dan de Noord-West-Compagnie, in China ter markte te brengen.

oop der Columbia
 ed der Vereenig-
 ngte besloeg onge-
 van de bergen
 graphische mijlen
 volhardde in he-
 eken, konde hare
 or de bedoelingen
 zij zoude altijd bi-
 menigvuldige be-
 n was: want van
 gen gestuit door
 van den anderen
 oor aan de Zuid-
 zien konde wor-
 binnenlandsche
 zij hetzelve ge-
 liet vandaar naar
 rijhandels over-
 repen was onder
 had hare poster-
 ngen, als kara-
 en de pelterijen
 , kostbare en
 de land moeten
 n zoude in de
 blissement aan
 alles te voor-
 middellijk naar
 ofde voor on-
 -Compagnie,

De mededinging van twee naijverige Maatschappijen
 in Westen van het Klipgebergte kon evenwel niet an-
 ders dan noodlottig zijn voor beiden, en moest wel ge-
 paard gaan van zoodanige nadeelen voor den handel en
 voor de Indianen, als de vorige mededingingen in Canada
 ten gevolge hadden gehad. Om derhalve alle dusdanige
 onwarsigheden te voorkomen, maakte hij zijn ontwerp aan
 de Agenten der Noord-West-Compagnie bekend, en
 deed hun het voorstel, om er voor een derde gedeelte van
 de winst deel aan te nemen. Men trad in onderhande-
 lingen deswegens. De Maatschappij zag de voordeelen
 wel in, die voor den Heer ASTOR uit het wel gelukken
 zijner onderneming zouden voortspruiten: doch het oog-
 merk hebbende, van zich door hare nieuwe Etablissemen-
 ten in Nieuw-Caledonië van den ganschen handel achter
 het gebergte meester te maken, toonde zij zich weinig
 genegen hare winst te deelen met iemand, die reeds zoo
 gevaarlijk voor haren handel op den Atlantischen Oceaen
 geworden was. Daarenboven vleide zij zich met de
 hoop van door eene rassche onderneming den uitloop der
 Columbia te bezetten, alvorens de Heer ASTOR zijn doel
 zoude bereiken; en dien sleutel van den binnenlandschen
 handel eenmaal in haar bezit hebbende, zoude het
 alreest gewest voor haar openstaan. Na een weinig dralen
 sloeg zij derhalve het aanzoek van den Heer ASTOR af,
 en zond onmiddellijk eene expeditie naar den mond
 der Columbia, ten einde aldaar een handelskantoor op
 te rigten, voordat die van den Heer ASTOR aldaar
 mogt aankomen.

Deze inniddels, zijne voorstellen verworpen ziende,
 sloeg onbevreesd de handen aan het werk om in het
 aanzien der geheele Noord-West-Maatschappij zijne be-

doeling tot stand te brengen. Zijn voornaamste Etablissement eenmaal aan den uitloop der Columbia hebbende ingerigt, zag hij er de gevolgen van in het volste vertrouwen te gemoet. In staat zijnde van hetzelfde ter zee van al het noodige te voorzien, kon hij zijne verdere kantoren in alle rigtingen de rivier op en langs de kust daarstellen, de inboorlingen tot matiger prijs aan al hunne behoeften helpen, en aldus langzamerhand de Noord-West-Compagnie noodzaken van hare mededinging af te zien, Nieuw-Caledonië te verlaten en zich naar de andere zijde van het gebergte te begeven. Alsdan zoude hij in het bezit zijn niet alleen van den handel op de Columbia en hare eijnsbare rivieren, maar ook van dien der hoogere Noordelijke gewesten, tot aan de Russische bezittingen toe; en dit was zijne voorname bedoeling.

Hij ging dus met allen ijver voort zich de geschikte helpers en agenten te verschaffen, die aan den handel met de Indianen en aan de levenswijze der wildernis gewoon waren. Onder de bedienden der Noord-West-Compagnie waren er vele van groote bekwaamheid, die hunn' proeftijd hadden uitgediend, maar hetzij uit gebrek aan invloed en vermogen, hetzij door gebrek aan onbezette plaatsen, nog niet bevorderd waren geworden. Deze lieden waren derhalve zeer misnoegd, en bereidvaardig om elke bediening aan te nemen, door middel van welke zij de vruchten van hunnen ijver en van hunne kundigheden zouden kunnen plukken.

De Heer ASTOR deed voorstellen aan verscheiden dezer lieden, en drie hunner gaven gehoor aan dezelve. Een daarvan, de Heer ALEX. MACKAY, had Sir ALEX. MACKENZIE op diens beide expeditien naar de Noord-West-kust van Amerika in 1789 en 1793 vergezeld. De twee

voornaamste Etablis-
sament van Columbia hebbende
in het volste ver-
band met hetzelve ter zee
hij zijne verdere
en langs de kust
rijks aan al hunne
and de Noord-
bededding af te
ich naar de an-
Alsdan zoude
n handel op de
r ook van dien
n de Russische
e bedoeling.

h de geschikte
an den handel
wildernis ge-
Noord-West-
zaamheid, die
t zij uit gebrek
ek aan onbe-
n geworden.
, en bereid-
door middel
en van hunne

heiden dezer
zelve. Een
ALEX. MAC-
Noord-West-
De twee

andere waren DUNCAN MACDOUGAL en DONALD MACKENZIE.
In het vervolg voegde zich de Heer WILSON PRICE HUNT
van Nieuw-Iersey bij hen. Alzoo deze een geboren
burger van de Vereenigde Staten was, en een man van
grootte eerlijkheid, werd hij door den Heer ASTOR tot zijnen
voornaamsten agent verkozen, en als den genen die hem
in het ontworpen Etablissement zoude vertegenwoordigen.

Op den 23 Junij 1810 werden er tusschen den Heer
ASTOR en deze vier heeren artikelen van overeenkomst ge-
sloten, welke van kracht zouden zijn voor henzelve en
voor al de genen, welke hetzij terstond hetzij in vervolg
van tijd deel zouden nemen aan de *Pelteryj-Compagnie
der Zuid-Zee*.

Ingevolge deze artikelen zoude de Heer ASTOR aan het
hoofd der Maatschappij staan, en derzelver belangen in
Nieuw-York besturen. Hij zoude de noodige schepen,
goederen, mondbehoefden, wapenen, ammunitie en al
het vereischte tot de onderneming leveren, en daartoe
de noodige gelden verstrekken, onder voorwaarde, dat
zijn voorschot nimmer de som van viermaalhonderddui-
zend dollars zoude te boven gaan.

Er zouden honderd actien van gelijke waarde uit dit
fonds worden genomen, waarvan er vijftig ter beschik-
king van den Heer ASTOR, en de andere vijftig tusschen
de verschillende belanghebbenden verdeeld zouden worden.

De Heer ASTOR zoude het voorregt bezitten van andere
personen als deelnemers in de Maatschappij in te voeren,
waarvan er ten minste twee met den Indiaanschen han-
del bekend moesten zijn, en waarvan er geen boven
drie aandeelen zoude vermogen te bezitten.

Er zoude jaarlijks eene algemeene Vergadering van de
Maatschappij aan de Columbia-rivier gehouden worden,

tot de afrekening en verdere regeling van hare belangen. Afwezige deelhebbers zouden zich bij dezelve door gemagtigden kunnen doen vertegenwoordigen, en onder zekere vaste bepalingen bij procuratie stem in dezelve hebben.

Indien de zaken voorspoedig liepen, werd de overeenkomst voor twintig jaren gesloten: doch de deelhebbers bleven het regt behouden, om in het tegenovergestelde geval zich binnen de eerste vijf jaren aan dezelve te onttrekken. Binnen dien tijd verbond zich de Heer ASTOR al de mogelijke schade te dragen: doch na dien termijn moesten al de deelnemers, naar gelang hunner actiën, voor dezelve aansprakelijk zijn.

De deelnemers der tweede klasse zouden getrouwelijk de pligten hebben te vervullen, die hun door de meerderheid van de Maatschappij aan de Noord-Westkust werden opgelegd, en zich naar de hun toegewezen plaatsen te begeven hebben.

Er zoude voor den tijd van vijf jaren een Agent worden aangesteld, om zich aan het hoofdkantoor van de Noord-Westkust te vestigen, en hiertoe werd de Heer WILSON PRICE HUNT verkozen. Indien de belangen der Maatschappij ten eenigen tijde zijne afwezigheid mogten vereischen, zoude er in eene algemeene Vergadering iemand verkozen worden, om in zijne plaats te treden.

Deze waren de hoofd-artikelen van de Maatschappij. Wij zullen thans overgaan tot het verhaal der stoutmoedige en belangrijke reistogten ter zee en te land, tot welke zij aanleiding gegeven heeft.

Twe
ed
ne
he
lie
en
se
M

To
colonis
in het
eerste
koopm
den to
den u
HUNT
het K
van g
en de
toren
ter z

Er
ten,
equip

Hoofdstuk IV.

Twee expeditiën te gelyk. — Het schip Tonquin en deszelfs equipage. — Kapitein THORN's karakter. — De deelnemers en hunne klerken. — Canadesche reizigers: hunne gewoonten, bezigheden, kleederdragt, karakter en liederen. — Expeditie van eene Canade'sche boot te water en te land. — Aankomst te Nieuw-York. — Toebereidselen tot eene zeereis. — Snoevers van het Noord-Westen. — Onderhandsche voorzorgen. — Bevelbrief.

Tot de uitvoering van zijn groot ontwerp van handelscolonisatie had de Heer ASTOR twee expeditiën te gelyk in het oog, eene ter zee en de andere te land. De eerste moest de bevolking, levensvoorraad, ammunitie en koopmansgoederen overbrengen, welke vereischt werden tot het vestigen van een' versterkten handelspost aan den uitloop der Columbia. De laatste, door den Heer HUNT bestuurd, zoude de Missouri opvaren en zich over het Klipgebergte naar hetzelfde punt begeven: eene linie van gemeenschap dwars door het vaste land opzoeken, en de plekken opnemen, alwaar de binnenlandsche kantoren zouden kunnen worden geplaatst. De expeditie ter zee zal ons het eerst bezig houden.

Er werd een fraai schip uitgerust, de *Tonquin* geheten, van 290 tonnen last, met tien stukken en eene equipage van twintig koppen. Hetzelve was bevracht

met een' grooten voorraad van handelsvoorwerpen ten gerijve der inboorlingen van de binnenlanden, en had een toestel aan boord tot het timmeren van een' schooner ten gebruike voor den kusthandel. Er was tevens gezorgd voor verschillende soorten van zaden, en er was niets verzuimd van hetgeen noodwendig tot de vestiging eener Colonie vereischt werd. Het gezag over het schip werd opgedragen aan JONATHAN THORN van Nieuw-York, een Luitenant in de zeedienst der Vereenigde Staten toen met groot verlof aldaar aanwezig. Hij was een man van moed en beradenheid, die zich in den oorlog met Tripoli had onderscheiden, en, aan de tucht der zeedienst gewoon, was hij door den Heer ASTOR verkozen geworden als iemand, aan wien de taak van zulk eene onderneming het allerbest konde worden toevertrouwd. Vier van de deelhebbers zouden zich mede inschepen, te weten de Heeren MACKAY, MACDOUGAL, DAVID STUART, en diens neef ROB. STUART. De Heer MACDOUGAL werd door den Heer ASTOR gemagtigd, om gedurende het afzijn van den Heer HUNT in zijn' naam te stemmen en te handelen, over alles wat in eenige zamenkomst der belanghebbende personen mogt te berde worden gebracht.

Behalve deze deelnemers zouden er twaalf klerken mede aan boord gaan, waarvan er eenige Canadezen van geboorte waren, die eenige ondervinding van den Indiaanschen handel bezaten. Zij waren voor den tijd van vijf jaren in de dienst der Maatschappij verbonden, tegen eene som van honderd dollars in het jaar, betaalbaar bij het einde van hunn' diensttijd, benevens eene jaarlijksche uitrusting voor hunne kleeding ten beloope van veertig dollars. In geval van wangedrag stelden zij zich bloot aan het gevaar van hun inkomen te verbeu-

verpen ten ge-
 , en had een
 ' schooner ten
 evens gezorgd
 er was niets
 estiging eener
 et schip werd
 v-York, een'
 Staten toen
 een man van
 log met Tri-
 der zeedienst
 en geworden
 onderneming
 Vier van de
 te weten de
 r, en diens
 rd door den
 zijn van den
 e handelen,
 ghebbende

half klerken
 adezen van
 den Indi-
 en tijd van
 nden, te-
 r, betaal-
 evens eene
 n beloope
 stelden zij
 e verbeu-

ren en weggezonden te worden, doch wanneer zij zich wel gedroegen, hadden zij het vooruitzicht van bevordering en van het voorregt, om deelgenooten der Maatschappij te worden, zoo dat hun belang aldus eenigermate met dat der Compagnie verbonden was.

Er zouden verscheiden ambachtslieden medegaan, ten behoeve der Colonie, doch het zonderlingste en meest merkenswaardige gedeelte van deze gemengde menigte bestond in dertien Canadesche »reizigers» die zich mede voor vijf jaren verbonden hadden. Dewijl deze soort van ambtenaren gedurig in den loop van ons verhaal zal wederkeeren, en eene dier bijzondere volksklassen uitmaakt, wier aanzijn het gevolg is van de aardrijkskundige omstandigheden van dit groote land, of van de onderscheidene gewoonten en manieren van deszelfs bevolking, zullen wij tot des lezers onderrigt, eene schets van derzelver kenmerkende eigenschappen mededeelen.

Die »Reizigers» maken in Canada eene soort van broederschap uit, even als de *arrieros* of boden van Spanje, en worden, even als deze, gebruikt voor verre binnenlandsche handelreizen: met dit onderscheid, dat de *arrieros* te land en de reizigers te water reizen, de eerste met muilezels en paarden, de laatste in schuiten en kanoos. De reizigers kunnen gezegd worden oorspronkelijk voorgesproten te zijn uit den pelterijhandel, als zijnde door de vroegste Fransche kooplieden gebezigd geweest in hunne handelreizen door de doolhoven der rivieren en meren van het grenzenlooze binnenland. Zij waren tijdgenooten van de *coureurs des bois* of boschloopers, waarvan wij reeds melding hebben gemaakt, en even als deze, geneigd om den rusttijd van hunne verre, moeilijke en gevaarvolle togten, in ledigheid en rinkelrooijerijen op de han-

delsposten door te brengen: de vruchten van hunner arbeid in zorgeloze zwelgerijen verspillende, en hunne naburen, de Indianen, in eene onvoorzigtige veronachtzaming van den dag van morgen evenarende.

Toen Canada onder het Engelsche Bestuur kwam, en de oude Fransche handelhuizen vervielen, werden de reizigers even als de boschloopers een' tijdlang ontroostbaar en verlegen. Zij konden zich niet dan met moeite aan de vreemdelingen gewennen, wier manieren, gewoonten, zeden, kleederdragt en taal zoo geweldig van die hunner vorige meesters verschilden. Van lieverlede nogtans geraakten zij aan die verandering gewoon, en begonnen de Engelsche pelterijhandelaars, inzonderheid de leden van de Noord-West Compagnie, als de wettige Heeren der schepping te beschouwen.

De kleederdragt van die lieden is half beschaafd en half die der Wilden. Zij dragen eene *kapot* of mantel van eene deken gemaakt, een gestreept katoenen hemd, lakensche broeken en lederen kousen, schoenen van hertsleder, en een' gordel van veelkleurig saaijet, waaraan een mes, een tabakszak en eenige andere snuisterijen hangen. Hunne taal is even zoo vreemd, en bestaat uit een Fransch *patois*, doorspekt met Indiaansche en Engelsche woorden en volzinnen.

Die »reizigers» brengen hun leven door op verre reistogten door de wildernis, ten dienste vooral der pelterijhandelaars. Zij zijn over het algemeen van Fransche afkomst, en hebben veel van de lighthartigheid hunner voorvaders overgeerfd; zij zijn vol van anecdoten en liedjes, en steeds bereid tot dansen. Derzelver beleefdheid en dienstvaardigheid is mede hun erfdeel geworden: zij zijn steeds gereed om elkander in alle omstandigheden hulp

en van hunne
nde, en hunne
ge veronacht-
e.

tuur kwam er
, werden de
lang ontroost-
an met moeite
eren, gewoon-
veldig van die
everlede nog
voon, en be-
inzonderheid
ls de wettige

beschaafd en
oot of mantel
enen hemd,
choenen van
rig saaijet,
ndere snuis-
md, en be-
Indiaansche

r op verre
al der pel-
n Fransche
eid hunner
en liedjes,
efdheid en
n: zij zijn
eden hulp

en troost te verleenen, bezigen de gemeenzame be-
ningen van »neef' en »broeder," hoewel die familie-
trekking volstrekt niet tusschen hen bestaat. Hun
natuurlijke goede aanleg wordt waarschijnlijk nog ver-
sterkt door de overeenkomst hunner lotgevallen op eene
zoo zwervende en avontuurlijke levensmanier.

Geen slag van menschen is zoo onderdanig jegens
degenen, die hun werk verschaffen, beter in staat moeije-
lijkheden te verduren, of opgeruimder van aard onder
allerlei soort van ontheringen. Zij zijn nooit gelukkiger
dan wanneer zij zich op verre en bezwaarlijke togten op
de rivieren of rondom de meren bevinden, of des nachts
aan land gelegerd in de opene lucht rondom hunne vu-
ren zitten te kouten. Zij zijn behendige bootslieden,
die wel met het roer en met de riemen te werk weten
te gaan, en die zonder het minste gemor van den morgen
tot den avond zullen voortroeijen. Die aan het roer
staat, zingt dan dikwijls een Fransch lied, waarin al
de andere samenstemmen, terwijl zij met de riemen de
maat slaan: en gebeurt het al eens, dat zij voor een
oogenblik den moed laten zinken, dan is er niet meer dan
zulk een deuntje noodig, om hunn' geest weder geheel te
verlevendigen. De rivieren van Canada wedergalmen overal
van die Fransche liederen, die van mond tot mond en
van de vaders op de zonen zijn overgegaan, van de
vroegste tijden der colonie af: en het doet inderdaad
eene allerbekoorlijkste werking op een' schoonen zomer-
schen avond eene boot, waarvan de riemen naar de
maat dier aardige âloute liederen het water klieven, over
het meer of op een' zonnigen morgen langs den flik-
kerenden stroom der rivieren van Canada te zien glijden.

Doch wij spreken van zaken, die bijna in het geheel

I DEEL.

niet meer bestaan! De loop der werktuigkundige uitvindingen vervangt bijkans al wat voorheen iets dichters lijks aan zich had. De stoombooten, die al het wilde en romaneske van onze meren en rivieren wegnemen en de gansche wereld tot eene gemeene plaats helpen maken, zijn even zoo noodlottig voor de klasse der Canadesche reizigers, als zij voor de bootslieden op de Mississippi geweest zijn. Hun luister is daarheen. Zij zijn niet langer de meesters onzer binnenlandsche meren en de groote bevaarders van de woestijnzee. Men moge eens somwijlen eenigen van hen de benedenmeren met hunne ranke booten zien bevaren, en hunne tenten op de kust opslaan of hunne vuren aansteken, hunne gansche broederschap blijft bepaald bij die verafgelegene wateren en ondiepe rivieren, welke nimmer door de stoombooten worden bezocht. Met het verloop der jaren zullen zij geheel en al van het tooneel verdwijnen: hun gezang zal uitsterven, gelijk de echo's, welke zij plagten te wekken, en de Canadesche reizigers zullen eene vergetene klasse van menschen worden, waarvan geene melding meer zal worden gemaakt, dan even als van hunne kameraden de Indianen, door de dichtelijke denkbeelden der vorige tijden, als onderwerpen der romaneske plaatselijke gelegenheden.

Men kon nog een voorbeeld van den levendigen geest en den hoogmoed op hunne bedieningen van die liederen vinden in de vrolijke en dartele wijze, waarop zij zich in Nieuw-York bij de expeditie kwamen voegen. Zij hadden vast besloten het volkje van de »Staten" eens te onthalen en te verbazen met het gezigt eener Canadesche boot en eene Canadesche equipagie. Zij timmerden derhalve eene wijde, maar ligte kano van berkenhout, zoo

als m
werde
hier
ove
ervol
lansin
vier
volgde
overs
weder
pen vo
voor
kwame
maat v
York
die nie
teren
Uit
gezels
en onz
gaan.
onder
der ni
de Ca
Gasco
toekor
Noor
gewik
over
jeniss
een'
kond

men gewoon is voor den pelterijhandel te gebruiken; werden dezelve over op eene kar van de St. Laurens-rivier tot naar het meer Champlain: staken er dat meer over van het eene einde tot het andere: hijschten haar vervolgens wederom op eene kar, reden er mede naar Lansingburg, en bragten haar aldaar op de Hudsons-rivier te water. Op een' fraaijen zomerschen dag vervolgden zij vrolijk hunne reis over dezelve, deden hare overers voor het eerst van hunne oude Fransche deuntjes wedergalmen, en voeren onder getier en gejuich de dorpen voorbij, zoodat de goede Hollandsche Colonisten hen voor eene horde Wilden aanzagen. Op deze manier kwamen zij onder een luid gezang en onder de geregelde maat van den roeiriem op een zachten zomeravond Nieuw-York binnenvaren, tot verbazing van deszelfs inwoners, die nimmer te voren een dergelijk tooneel op hunne wateren hadden aanschouwd.

Uit zulk eene gemengde menigte dan bestond het gezelschap der fortuinzoekers, die tot deze moeilijke en onzekere onderneming in den *Tonquin* zouden scheep gaan. Zoo lang zij nog aan wal en in de haven waren, onder de drokte der voorbereidselen en onder den invloed der nieuwigheid, was alles zonneshijn en belofte. Vooral de Canadezen, die door hunne levendigheid veel van de Gasconjers hebben, waren groote pochhansen over de toekomst, terwijl al degenen, die in de dienst van de Noord-West-Compagnie en in den Indiaanschen handel gewikkeld waren geweest, zich vrij wat lieten verluiden over hunne geschiktheid tot het doorstaan van vermoeijenissen. Wanneer de Heer ASTOR het eens waagde, hun een' wenk te geven van de zwarigheden, die zij welligt konden ontmoeten, beantwoordden zij zulks met veront-

waardiging. Zij waren »Noord-Westelijken:» menschen aan de hardste ontberingen gewoon, die niets om wind noch weder gaven. Zij konden hard liggen, hard slapen, hard leven, hondenvleesch eten! — in één woord, zij waren bereidvaardig, om alles ten beste der onderneming te doen en te dulden. Met al deze praal van welmeenendheid, vertrouwde de Heer ASTOR evenwel niet al te veel op de standvastigheid en op het vaste geloof dezer lieden. Hij had het berigt ontvangen, dat eene gewapende brik van Halifax, waarschijnlijk door toedoen der Noord-West-Compagnie, op de kusten kruiste, en den *Tonquin* afwachtte, met oogmerk om de Canadezen, die er aan boord waren, als Britsche onderdanen op te ligten, en zoo doende in hunne reis te storen. Het was een tijd van onrustige onzekerheid, terwijl de betrekkingen tusschen de Vereenigde Staten en Groot-Brittanië dagelijks een dreigender aanzien kregen, en den oorlog deden duchten, die kort daarna gevolgd is. Als een maatregel van voorzorg eischte hij daarom, dat de reizigers, dewijl zij thans in de dienst eener Amerikaansche Maatschappij treden en binnen de grenzen der Vereenigde Staten wonen zouden, den eed van naturalisatie als burgers van Amerika zouden afleggen. Deze namen hier bereidvaardig genoeg in en verzekerden hem kort daarna, dat zij zulks gedaan hadden, en, niet voordat zij onder zeil waren gegaan, ontdekte hij, dat zij hem in dit opzigt volkomen hadden misleid.

Ook van een anderen kant was het vertrouwen van den Heer ASTOR geschonden. Twee der deelnemers, beide Schotten, die nog onlangs in de dienst der Noord-West-Compagnie waren geweest, gevoelden zich bezwaard over eene onderneming, welke de belangen en

kantor
benade
den Ed
Nieuw
van de
medege
slag gr
en vro
hetzelve
bezwan
den H
staan,
op eige
wagen.

Deze
Heer
had de
wen, 't

Om
wapend
zijne h
den ko
York
geleide
Deze v
van h
stelde,
dat oo
het F
besche
gaan.

Voo

kantoren door de Britsche vlag beschermd, zoude kunnen benadeelen. Zij meldden zich in het geheim aan bij den Engelschen Minister, den Heer JACKSON, die toen te Nieuw-York was, openbaarden hem het gansche ontwerp van den Heer ASTOR, hoewel hun zelve in vertrouwen medegedeeld, en ten aanzien van deszelfs gelukkigen uitslag grootelijks van eene stipte geheimhouding afhangende, en vroegen hem, of zij als Britsche onderdanen deel in hetzelfde konden nemen? Het antwoord ruinde hunne bezwaren uit den weg, terwijl het berigt, hetwelk zij den Heer JACKSON gaven, hem er over versteld deed staan, dat een bijzonder persoon, op eigene onkosten en op eigen gevaar, eene zoo stoute onderneming had durven wagen.

Deze stap van den kant dier beide Heeren werd den Heer ASTOR niet bekend voor eenigen tijd later; anders had dezelve zekerlijk ongunstig gewerkt op het vertrouwen, 't welk hij in hen stelde.

Om tegen alle belemmering van den togt door de gewapende brik op de hoogte der haven kruisende, op zijne hoede te zijn, vervoegde de Heer ASTOR zich tot den kommandeur RODGERS, die toen ter tijde te Nieuw-York het bevel voerde, met verzoek om hem een vrijgeleide voor den *Tonquin* langs de kust te verleen. Deze van hoogerhand de verzekering hebbende gekregen van het belang, 't welk het Bestuur in de onderneming stelde, zond bevelen af aan den Kapitein HULL, die op dat oogenblik op de hoogte van de haven kruiste met het Fregat *de Constitutie*, om aan den *Tonquin* alle bescherming te verleen, wanneer zij onder zeil zoude gaan.

Voor den dag der afreize zond de Heer ASTOR een'

brief met de noodige bevelen aan de vier deelhebbers, die mede zouden gaan. Hij bad hen op de ernstigste wijze, de eendragt onder elkander te bewaren, en beval, dat alle punten die eenig verschil van meening mogten te weeg brengen, door allen overwogen en bij meerderheid van stemmen beslist zouden worden. Hij gaf hun daarenboven den raad van voorzigtig te zijn bij hunne aankomst ter bestemder plaatse, en vooral hunne pogingen daarheen te leiden, dat zij een' gunstigen indruk maakten op de Wilden, onder welke hun lot en het belang der expeditie hen zoude brengen. »Vindt gij hen,» schreef hij, »gelijk ik zulks hoop, welgezind, weest het dan ook jegens hen. Zoo niet, handelt dan omzigtig en met bedaardheid, en overtuigt hen, dat gij als vrienden van hen gekomen zijt.»

Met dezelfde zorgvuldige behoedzaamheid schreef hij een' brief met instructiën aan de Kapitein THORN, waarin hij er ten sterkste op aan drong, dat hij zijne gezondheid en die zijner equipage naauwkeurig in het oog zoude houden, en, zoo veel in zijn vermogen was, de eensgezindheid en de weltevredenheid aan boord zoude behartigen. »Gij zult er,» voegde hij hier bij, »in het bijzonder uw werk van maken, om allen misverstand te voorkomen.» Hij besloot zijn brief met eene aanbeveling van voorzigtigheid in zijn' omgang met de inboorlingen, een punt, hetwelk de Heer ASTOR te regt begreep, dat hij niet ernstig genoeg konde behandelen. »Ik moet u,» zeide hij, »aanbevelen op de kust zeer behoedzaam te zijn, en niet te veel op de gunstige gezindheid der inboorlingen te rekenen. Al de onheilen, die tot heden toe aldaar zijn voorgevallen, ontstonden door een al te te ver gedreven vertrouwen op de Indianen.»

De
prente
wezen
door
grepen

leelhebbers,
de ernstigste
n, en beval,
ning mogten
hij meerder-
Hij gaf hun
n bij hunne
unne pogin-
igen indruk
lot en het
» Vindt gij
welgezind,
handelt dan
en, dat gij

schreef hij
N, waarin
ne gezond-
n het oog
n was, de
ord zoude
j, »in het
erstand te
n beveling
oorlingen,
ep, dat hij
moet u,"
dzaam te
d der in-
ot heden
een al te

Hoofdstuk V.

Afreis van de Tonquin. — Een gestreng bevelhebber en een zorgeloze equipagie. — Ongeschikte matrozen. — Binnenvaarders op Zee. — Luijaards. — Scheepskost. — Een oude matroos van Labrador. — Letterkundige klerken. — Opmerkelijke reizigers. — Eiland van ROBINSON CRUSOE. — Twist aan boord. — De Falklands eilanden. — De wilde ganzen jagt. — Port Egmont. — Opsporing van grafschriften. — De heremiet. — Een Pengwijn geschoten. — De jagers in de klem gelaten. — De harde strijd — Verder kraakeel. — Aankomst te Owijhee.

De *Tonquin* ligte het anker op den 10 Sept. 1810, en werd weldra opgewacht door het Fregat de *Constitutie*. De wind blies wakker uit het Zuid-Westen, — en het schip was weldra uit het gezigt van de kust, en vrij van alle ongerustheid van belemmerd te worden. Het Fregat wenschte hetzelfde dus »Goede reis!» en liet het aan deszelfs loop over.

De eensgezindheid, welke de Heer ASTOR aan de uit zulke verschillen bestanddeelen zamengestelde equipagie had aanbevolen, en welke zij hem ook in vrolijke uren der voorbereidselen zoo stellig had beloofd, werd reeds in de eerste oogenblikken der afreize verstoord.

Kapitein THORN was een braaf, rondborstig, maar eenigzins stroef en heerschzuchtig bevelhebber, die onder

de tu
een g
er op
boord
ven v
van z
eene
Heer
doen,
allerlei
gebruik
eten,
als een
was er
De He
te doe
gelden
andere
zijn
kromp
ming,
alles,
van zij
scheep
De
in de
gevolg
heid
zichz
MACT
ander
gewo

de tucht op een Oorlogschip opgevoed zijnde, en dus een groot denkbeeld omdragende van het scheepsgezag, er op gesteld was, volstrektelijk heer en meester aan boord van zijn vaartuig te zijn. Hij schijnt daar en boven van het eerste oogenblik af geen hoog denkbeeld van zijne reisgenooten gehad te hebben. Hij had met eene norsche verachting alles aangehoord, wat zij den Heer ASTOR hadden voorgepraat, van hetgeen zij konden doen, en hetgeen zij konden verduren: hoe zij tegen allerlei weder bestand waren, allerlei voedsel konden gebruiken, ja zelfs met smaak honden-vleesch konden eten, als er niets beters voorhanden was. Hij had hen als eene soort van snoevende landloopers aangemerkt, en was er op uit, om hen ook als zoodanigen te behandelen. De Heer ASTOR was in zijn oog de eenigste, met wien hij te doen had, de aanlegger der expeditie, die er al de gelden toe verstrekke en er al de schade van droeg. De anderen waren niet dan ondergeschikte agenten, die ten zijnen koste leefden. Hij had blijkbaar slechts een bekrompen inzicht van den aard en het doel der onderneming, en beperkte hetzelfde bij zijn eigen belang daarin: alles, wat buiten zijn schip was, lag ook buiten de sfeer van zijn verstand, en alles, wat tegen den regel van zijne scheepspligten aanliep, maakte hem razende.

De deelhebbers van een' anderen kant waren opgebragt in de dienst der Noord-West-Compagnie, en hadden bij gevolg een hoog denkbeeld van het gewigt, de waardigheid en het gezag van een' aandeelhouder. Zij begonnen zichzelf op een' gelijken voet te beschouwen, met de MACTAVISHES, de MACGILLIVRAYS, de FROBISHERS, en andere aanzienlijken van het Noord-Westen, welke zij gewoon waren aan te merken als de Grooten der aarde;

en dus waren zij wel min of meer geneigd, om hunn' kortelings verkregen rang met een weinigje laatsdunkendheid te handhaven. De Heer ASTOR zelf had hun met opzigt tot den Kapitein een' wenk gegeven, wat zij te verwachten hadden, alzoo hij hem beschreef als een knaap, die zijn schip allerbest in orde zoude weten te houden, en als het tot vechten mogt komen, »den ganschen klomp in de lucht zoude laten vliegen.»

Aldus voorbereid, om elkander met geen al te hartelijk welmeenend oog aan te zien, is het niet te verwonderen, dat de partijen zoo spoedig aan elkander kwamen. Op den eersten avond den besten begon de Kapitein THORN zijn oorlogschipsregel met het bevel, van ten 8 ure de lichten in de kajuit uit te doen.

De hooghartigheid der deelhebbers was hierover op het zeerst gekrenkt. Dit was eene onduldelijke inbreuk op hunne regten en op hunne waardigheid. Zij waren aan boord van hun eigen schip, en gerechtigd om allen mogelijken gemak te genieten. MACDOUGAL was de kampvechter voor hun belang. Hij was een driftig, heet gebakerd en opgeblazen mannetje, die er zich daarenboven nog al iets op liet voorstaan, dat hij de gevolmagtigde van den Heer ASTOR was. Er volgde eene hevige woordenwisseling, onder welker loop THORN de deelhebbers dreigde, hen in geval van tegenkanting, in ijzers zuilen doen opsluiten, waarop MACDOUGAL een pistool greep en den Kapitein den dood zwoer, ingevalle hij hen immer die onwaardigheid deed ondervinden. Het duurde een geruimen tijd, eer de vertoornde partijen door de gematigder omstanders tot bedaren waren gebracht.

Op zulk een' voet stond de Kapitein met de deelhebbers. De klerken hadden het vooral niet beter: hij scheen in

derdaa
matroz
ten te
De ar
luim
nieren
delijkh
ders,
gelijken
waren
hun.
ziekte
gelijk
en dek
ne oor
oogen,
gangbo
voor de
lijken v
Zijne
bittere
over h
dergen
en zij
ergerni
Heer
prooi
Wa
tender
gewee
Montr
der o

derdaad al degenen, die aan boord waren en niet tot de matrozen behoorden, als eene soort van levendige meubelen te beschouwen, die hem overal in den weg stonden. De arme »reizigers» verergerden gestadig zijne kwade luim door hunne vlegelachtige en onwelveogelijke manieren, welke zoo hemelsbreed verschilden van de zindelijkheid van een oorlogschip. Die arme zoetwatervarenders, zoo pogchende aan land, en wel naar amphibiën gelijkende, zoo lang zij op de rivieren of meren zijn, waren niet zoodra in zee gekomen, of alle moed ontzonk hun. Dagen lang hadden zij te worstelen tegen de zeeziekte, haveloos in de hutten liggende, of nu en dan gelijk spoken uit de luiken komende kijken, in kapotten en dekens gewikkeld, met morsige slaapmutsen over hunne ooren, grijze baarden, holle kaken en ingezonkene oogen, bibberende van de koude, en telkens naar de gangboorden loopende, om, tot overmaat van verdriet voor den Kapitein, het offer der zeeziekte op den zindelijken vloer te plengen.

Zijne brieven aan den Heer ASTOR, waarin hij het bittere leed van zijne ziel uitstort, en het ongeduld over hetgeen hij het vlegelachtige karakter en gedrag dergenen, die hem omringden, noemt, liggen voor ons en zijn bij uitstek karakteristiek. De goede man is vol ergernis voor zich zelven, en vol bezorgdheid voor den Heer ASTOR, wiens eigendom hij beschouwde als ter prooi gegeven aan eene allerrellendigste scheepsbevolking.

Wat de klerken aangaat, deze noemt hij slechts pretendenten, waarvan er nimmer een onder de Indianen geweest was, noch verder in het Noord-Westen dan Montreal, noch van hooger aanzien, dan een kroeghouder of markeur aan eene billardtafel: één' hunner zon-

dert hij uit, die schoolmeester was geweest, en dezen maakt hij in zijne krachtige taal uit voor den »zotsten pedant, dien hij immer had aangetroffen.”

Wat de ambachts- en werklieden betrof, die voor zulke groote onkosten uit Canada gehaald en ingescheept waren, daarvan waren de drie achtingswaardigste, volgens het zeggen van den Kapitein, kwaaddoenders, die om hunne misdaden uit Canada waren gevlugt. De overigen hadden te Montreal bekend gestaan als slepers, baardscheerders, koffijhuis-knechts en karredrijvers, en waren de ellendigste wezens, »die ooit in eene scheepsbesluit gebeden hadden.”

Men kan zich gemakkelijk verbeelden, welk eene reeks van krakeelen er waarschijnlijk tusschen zulk eene equipage, en zulk een' bevelhebber moesten ontstaan. In zijnen ijver voor de gezondheid en zindelijkheid van het schip, ging de laatste inspectie nemen van de »luiwammesnesten” der ongelukkige »reizigers’ en derzelver lotgenooten, joeg hen uit hunne bridsen op, dreef hen naar boven, om zich zelve en hunne kleederen te reinigen, en dwong hen het verdek hard op en neder te loopen, om zich beweging te verschaffen.

Zijn leed en ergernis was nog niet aan een einde, nadat allen van de zeeziekte hersteld en aan het schip gewoon waren geworden: want nu brak er eene zoo razende eetlust onder hen uit, dat de gansche scheepsvoorraad met den ondergang bedreigd werd. Hetgeen den kapitein meer dan al het andere misnoegd maakte, was de lekkerheid van eenige zijner kajuitspassagiers. Deze barsden in een luid geklag uit over den scheepskost, hoewel hunne tafel gediend werd met versch varkensvleesch, ham, tong, gerookt ossenvleesch en pudding. »Indien

ik hu
wille
d....
zij wil
eigene
» zijn
honder
waard
» dat
den st
Covent
van Ca
Toer
het sch
het ge
telijke
van een
der de
Deze v
zeer ge
Canada
pelterij
laatste
reizige
gewoon
van li
rondom
gelukk
schen
pemer
wijze
ren r

ik hun niet in hun verlangen naar lekkere beten ten wille was," zeide hij »zouden zij zich beklagen over de d....sche hardheid, dat zij niet kunnen leven, zoo als zij willen, aan boord van hun eigen schip, dat met hunne eigene goederen bevracht is. En dit" voegde hij er dan bij, »zijn die snaken, die er zoo op snoefden, dat zij gaarne hondenvleesch vraten." Dan zwoer hij, in zijne verontwaardiging over hetgeen hij hunne verwijfdheid noemde, »dat hij nimmer met zulk een zoode wederom in zee wilden steken, zonder eene groenmarkt op de voorplecht, Coventgarden op het achterschip, en eene frisse bron van Canada aan de groote steng mede te nemen."

Toen zij verder voortreisden en in de stille zeeën en het schoone weder van de keerkringen kwamen, werd het gemoed des Kapiteins wederom door andere verdrietelikheden gekweld. Eerst had hem de driftige luim van een' der deelhebbers getergd, nu deed hem dat weder de buitensporig vrolijke luim van een' anderen. Deze was de oudste STUART, die eene luchtige ziel en zeer gezellig van aard was. Hij had de levensmanier van Canada en aan de kust van Labrador gezien: was een pelterij-handelaar in het eerste en een visscher aan de laatste geweest, en had in dien tusschentijd verschillende reizigers op derzelver togten vergezeld. Hij was dus gewoon aan de gemeenzaamheid, tusschen die klasse van lieden en hare meerderen, en kende de kouterijen rondom het vuur in de nachtlegers. STUART was nooit gelukkiger, dan wanneer hij met een aantal van die menschen op het verdek konde zitten, even als in een kament, met hen rooken uit ééne pijp, welke naar de wijze der Indianen van den eenen mond naar den anderen rondging, oude Canadesche matrozeuntjes zin-

gen, en elkander hunne lotgevallen mededeelen, bij welke hij **SINDBAD** den zeeman evenaarde, in zijne langgerekte vertelselen van zijne visscherijen op de kust van Labrador.

Die gemeenzame praatjes waren dan stuitende voor des Kapiteins denkbeelden van rang en ondergeschiktheid, en niets walgde hem zoo zeer, als die gemeenschap van eene en dezelfde pijp tusschen den meester en zijn' bediende, en hun gezang van die uitheemsche liederen.

Nog was er eene andere koddige bron van ergernis voor hem. Sommige der jonge klerken, die hunne eerste reis deden, en voor wie alles nieuw en vreemd was, waren gewoon aantekeningen in een dagboek te houden. Dit was een bitter verdriet voor den Kapitein, die niet al hunne wetenschappelijke vertooning niets het minste op had. »Het verzamelen van bouwstoffen voor eene lange beschrijving van hunnen togt," schreef hij aan den Heer **ASTOR**, »schijnt al hunne aandacht bezig te houden." Men kan zich voorstellen, hoe ongeduldig de zeereiziger wel geworden moet zijn, wanneer bij elk nietsbeteekenend voorval van de reis, hetwelk in zijne oogen iets zeer alledaagsch was, die jonge lieden haastig naar hunne boeken liepen, om het zorgvuldig op te teekenen, en met welke blikken van verachting hij regts en links gekeken zal hebben, wanneer hij, onder het geven van zijne orders voor het bestuur van het schip, rondom zich op het dek al die pratende, rookende en schrijvende groepen zag, alle naar het hem voorkwam meer bedacht op het genoegen van het tegenwoordige oogenblik, dan op het groote doel van de expeditie.

Het kan zijn, dat de Kapitein eenigermate geen ongelijk had. Hoewel velen der passagiers veel bij de reis te winnen hadden, had er niet een van stellig iets bij te

verlieze
van hu
varende
voorzie
het ze
land r
van te
de lev
het be
aanscho
vermaan
hebbers
ge der
lagen.
met ee
ander d
kaart in
heid als
van de
kunnen
drongen
dische
zij, de
doen;
land z
ROBINS
bekroo
Paasch
Het
bevele
ten e
terwij

verliezen. Het waren meestal jonge lieden in het prilste van hun leven: en onder eene schoone hemelsbreedte varende, door kalme zeeën, met een goed en van alles voorzien schip onder hen, en eene labberkoelte in het zeil, scheen het hun, alsof zij door een luilekkerland reisden en waren zij geneigd om het zoete daarvan te genieten. Dat heete verlangen, zoo natuurlijk in de levendige ziel van onbereisde jonge lieden, naar het bezoeken van vreemde gewesten, om tooneelen te aanschouwen, die in de fabelkunde of in de geschiedenis vermaard zijn geworden, werd ook door sommige der deelhebbers en klerken aan den dag gelegd, met opzigt tot eenige der vermaarde kusten en eilanden, die in hunnen koers lagen. Doch de Kapitein, die alle kusten en eilanden met een onverschillig oog aanzag, en bij wien zij geen ander denkbeeld wekten dan dat, hetwelk met zijne zeekaart in verband stond, beschouwde al die nieuwsgierigheid als een kinderspel. »Gedurende het eerste tijdperk van de reis» zegt hij in zijn' brief, »begeerden zij te kunnen zeggen, dat zij in Afrika geweest waren, en drongen er daarom op aan, dat ik mij aan de Kaap-Verdische eilanden zoude ophouden. Vervolgens begeerden zij, dat het schip de kust van Patagonië zoude aandoen; want zij wilden zoo gaarne de reuzen van dat land zien. Toen wilden zij weder naar het eiland, waar ROBINSON CRUSOË zoo lang gewoond heeft: ten laatste bekwam hen de lust, om de bevallige bewoners van het Paasch-eiland te gaan bekijken.»

Het stellige *Veto* des Kapiteins als strijdig met zijne bevelen, maakte aan al die grillen een einde. Dan barssten eenige der deelhebbers in een wraakgeschreeuw uit, terwijl zij zelfs den Heer ASTOR niet spaarden, om zijne

aanmatiging van bevelen te geven aangaande het bestuur van het schip, terwijl zij er aan boord waren, in plaats van het aan hun oordeel over te laten, om te bepalen, waar en hoe lang hetzelfde vertoeven moest. De driftige MACDUGAL hield daarbij steeds den boventoon, als zijnde, gelijk wij reeds gezegd hebben, een weinig hoovaardig op het denkbeeld van des Heeren ASTORS gevolmagtigde te zijn.

De Kapitein werd door dit alles zoo veel te hardnekkiger in de stipte volvoering zijner orders, en zoo veel te norscher in zijne behandeling van de passagiers, waaruit dan menigvuldige krakeelen ontstonden. Misschien wekte het hooge denkbeeld van de scheeps-etiquette en van zijn bevelhebbers-gezag wel een weinig te sterk op hem, doch zeker is het, dat hij eene ware belangstelling voor zijnen lastgever aan den dag legde. Hij herriep zich gedurig de zorg voor den geest van den aanlegger der expeditie, die zoovele onkosten ruimschoots voor dezelve had overgehad, rekenende op den ijver en de getrouwheid van zijne deelgenooten en agenten, terwijl deze van hunnen kant een goed schip ter hunner beschikking hebbende, en eene volle beurs te huis, zich op elke kust schenen te willen ophouden, en in elke haven te willen vermaken.

Op den 4 Dec. kwamen zij in het gezigt der Falklands-eilanden. Dewijl zij nu reeds sedert eenigen tijd gebrek aan water hadden gehad, besloot men alhier te ankeren, ten einde water in te nemen. Er werd eene boot afgezonden om eene kleine baai te peilen. De Heeren MACDUGAL en MACKAY, namen deze gelegenheid te baat om aan land te gaan, hoewel met een verzoek van den Kapitein, om de reis van het schip niet te vertragen. Evenwel eenmaal aan den wal zijnde braken zij hun hoofd daarmede niet veel, maar gingen rondzwerven, om het-

geen bez
plaats on
te krijge
en gaf he
ren, om
voor neg

De wi
morgen v
gingen w
zullen we
wilde ga
belofte.

werden g
boot kwa
kijker na
driet, de
wilde ga

Toen zij,
zij in alle
leggen, v
met eene
zij met e

Twee
Port-Egu
vertoefde
aan het

voor de
boot tot
door, m
zien, op
De selst
Heeren

I DEE

het bestuur n, in plaats epalen, waar ige MACDOU- lijnde, gelijk rdig op het de te zijn. e hardnek- zoo veel te rs, waaruit hien wekte en van zijn hem, doch voor zijnen ch gedurig expeditie, had over- weid van an hunnen hebbende, st schenen vermaken, Falklands- id gebrek ankeren, boot afge- MACDOU- baat om den Ka- ertragen, un hoofd om het-

geen bezienswaardig mogt zijn op te zoeken. De anker- plaats onveilig bevonden zijnde, en het water moeilijk te krijgen, bleef de Kapitein in zee op hen wachten, en gaf herhaalde seinen voor degenen, die aan land waren, om aan boord te komen, waar zij echter niet dan voor negen ure des avonds verschenen.

De wind tegenlopende, werd de boot op den volgende morgen wederom aan land gezonden, en dezelfde heeren gingen weder mede, doch beloofden op het eerste sein te zullen wederkomen: doch, onder het driftig nazetten van wilde ganzen en zeehonden, vergaten zij andermaal hunne belofte. Kort daarna werd de wind gunstig, en de seinen werden gegeven. Er verliep een half uur, zonder dat de boot kwam opdagen. De Kapitein keek door zijn' verrekijker naar de kust, en ontwaarde, tot zijn bitter verdriet, de achterblijvers nog in het volle genot hunner wilde ganzenjagt. Hevig vergramd ging hij onder zeil. Toen zij, die aan den wal waren, dit bespeurden, gingen zij in aller ijel in de boot, doch hadden acht mijlen af te leggen, voordat zij aan boord kwamen, alwaar zij nog met eene duchtige les ontvangen werden, niettegenstaande zij met een' overvloedigen buit terugkeerden.

Twee dagen daarna, op den 7 Dec. ankerden zij te Port-Egmont op hetzelfde eiland, alwaar zij vier dagen vertoefden, om water in te nemen, en eenige herstelling aan het schip te doen. Dit was een genoegelijke tijd voor de passagiers. Zij maakten eene tent, hadden eene boot tot hunne beschikking, en bragten den tijd vrolijk door, met door het eiland te zwerven, de kusten te bezien, op vossen, ganzen, eenden en penguijnen te jagen. De selste liefhebbers van zulke jagtpartijen waren de Heeren MACDOUGAL en DAVID STUART, waarvan de laatste

zich zijne visscherijen op de kust van Labrador en zijne jagt-avonturen in het Noord-Westen levendig herinnerde.

De Kapitein hield zich inmiddels ijverig met de bezorging van zijn schip onledig, spottende met de nuttelooze vermaken zijner zorgellooze togtgenooten, en hen van tijd tot tijd waarschuwende, zich niet te ver of buiten het bereik van zijn' roeper te begeven. Zij beloofden, als naar gewoonte, dat het schip geen oogenblik naar hen zoude wachten, doch vergaten, ook als naar gewoonte, hunne belofte.

Op den ochtend van den 11^{den} was alle herstelling volbragt, de watervaten waren gevuld, het sein werd gegeven, en men begon de ankers op te winden. Velen der passagiers waren nog op het eiland, en vermaakten zich ieder op zijne wijze. Eenige der jonge lieden, hadden twee opschriften gevonden, in het Engelsch, boven eene plek, alwaar twee ongelukkige zeelieden op dit onbewoonde eiland begraven waren. Alzoo die opschriften door het weder en door den tijd, bijkans uitgesleten waren, speelden zij de rol van den Pelgrim, en hernieuwden dezelve. Het sein van het schip dwong hen dien arbeid te staken, zij zagen de zeilen gespannen, en dat het gereed was, heen te zeilen. De twee jagers evenwel, de Heeren MACDOUGAL en DAVID STUART, waren in het zoeken van penguïnen, naar de Zuid-zijde van het eiland afgedwaald. Zonder hen konden de anderen niet heengaan, want er was slechts ééne boot voor allen.

Onder dit verwijl, deed de Kapitein niets anders aan boord dan tieren en razen. Het was nu voor den derden keer, dat zijne bevelen in den wind waren geslagen, en het zoude gewis voor de laatste maal zijn. Hij maakte terstond zeil, en zwoer, dat hij de achterblijvers aan hun lot zoude overlaten. Vruchteloos stelde men hem de ijs-

selijk
en on
pitein

Int
weder
zeil v
begaf
was,
een h
werde
terwij
meer

De
schip
Deze
zijn' c
op, e
pitein
goedvo

Gel
tegen.
dit to
hebben
ven, c
bedrei
dat h
jelijke
hoeve
dat h
hoe v
zijn g
»V

selijkheid voor oogen, van menschen op een onbewoond en onvruchtbaar eiland achter te laten: de norsche Kapitein was onverbiddelijk.

Intusschen waren de pinguïnjagers bij hunne vrienden wedergekomen, evenwel niet vóór dat het schip onder zeil was. Het gansche gezelschap ten getale van acht, begaf zich nu in de boot, die nagenoeg twaalf voeten lang was, en roeide met kracht en geweld voort. Drie en een half uur lang, zwoegden zij onder de riemen, en werden boven de baren van de opene zee geslingerd, terwijl het schip deszelfs koers voortzette, en zich niet meer over hen bekommerde.

De neef van DAVID STUART was aan boord van het schip, een jongman van moed en onverschrokkenheid. Deze bespeurende, dat de Kapitein stellig besloten had, zijn' oom en de anderen op te offeren, greep een pistool op, en zwoer in een' aanval van drift, dat hij den Kapitein een' kogel door den kop zoude jagen, ten zij hij goedvond zeil te minderen.

Gelukkig voor allen liep in dat oogenblik de wind tegen, zoo dat de boot het schip konde bereiken: zonder dit toeval, zouden er mogelijk droevige omstandigheden hebben plaats gegrepen. Wij kunnen moeilijk gelooven, dat het des Kapiteins wezenlijke meening was, zijne bedreigingen ten uitvoer te brengen, en denken veeleer, dat het zijn doel was, de achterblijvers door een' moeilijken togt, en een weinigje angst eene les te geven; hoewel hij in zijn' brief aan den Heer ASTOR verklaart, dat het hem ten volle ernst was; en men kan niet weten, hoe ver zulk een barsch mensch de denkbeelden over zijn gezag wel eens had kunnen drijven.

»Was de wind» schrijft hij »ons niet ongelukkig,

kort na het verlaten van de haven tegengeloopen, dan had ik hen stellig in den steek gelaten; en voor uw belang doet het mij nog leed, dat het zoo niet gebeurd is; want hun verlies zoude u, in mijn oog, grootelijks bevoordeeld hebben, aangezien zij geenerlei denkbeeld schenen te bezitten van de waarde van iemands eigendom, noch zich in het allerminste over uw belang te bekreunen, hoezeer hun eigen belang met hetzelfde verbonden was."

Men moet erkennen, dat het forsich gehandeld zoude zijn geweest, en dat des Kapiteins belangstelling in der eigendom des bezitters, tot eene gevaarlijke hoogte zoude gestegen zijn. Er ontstonden dan ook gedurig nieuwe krakeelen over de goederen aan boord, waarvan zij eenenigen wilden verdeelen onder de manschappen, ten einde zich te kleeden, of tot andere oogmerken, die hun van gewigt toeschenen. Doch de Kapitein bewaakte als een bulhond de lading, en gromde en knorde, zoodra slechts iemand eene kist of baal aanraakte. »Het was tegen zijne orders: het zoude zijne verantwoordelijkheid in gevaar brengen: het streed tegen allen regel." enz. Vruchteloos drongen zij aan, op hun regt van aldus te handelen, vooreerst als deelhebbende aan den eigendom, en daarbij omdat zij aldus handelden in het belang der expeditie: maar het mogt niet baten, en de Kapitein hield zijne streng slechts des te sterker vast. Zij vertroosteden zich dan met de verklaring, dat zij niet zoodra aan land zouden zijn, of zij zouden hun regt weten te handhaven, en met het schip en de lading naar hun welgevallen handelen.

Behalve deze geschillen tusschen den Kapitein en de deelhebbers ontstonden er ook andere onder de deelhebbers zelve, en deze ontsproten eenigzins uit den naijver

op elk
planne
wen va
kening
wel ee
toen h
hevige
uur la
een ve
Het
getuige
verwet
onveran
de He
pralend
voor de
magtig
kerlijk
Hoe
zelden
zegt d
kinder
Terv
kleine
zette
liep op
zagen
den h

op elkanders rang. MACDOUGAL en MACKAY begonnen plannen te teekenen voor het fort en de andere gebouwen van het voorgenomene Etablissement. Wat de tekening en de proportiën aanging, waren zij het tamelijk wel eens, en namen die op eene groote schaal: maar, toen het tot de bijzonderheden kwam, ontstonden er hevige woordenwisselingen, en zij kregen het dikwijls een uur lang te kwaad over de plaatsing van eene deur of een venster.

Het ontbrak bij zulke gelegenheden, naar des Kapiteins getuigenis, niet aan menig hard schimpwoord. Beiden verweten elkander, dat zij er op uit waren, om zich een onverantwoordelijk gezag aan te matigen, waarop dan de Heer MACDOUGAL gewoonlijk eindigde met op eene pralende wijze den ander den brief van den Heer ASTOR voor den neus te leggen, waarbij deze hem tot zijn' gemagtigde had aangesteld, een voorregt, hetwelk hem zekerlijk niet betwist konde worden.

Hoe hevig die twisten ook liepen, waren zij evenwel zelden van langen duur, en »vijftien minuten daarna,» zegt de Kapitein »flikflooiden zij elkander weder als kinderen.»

Terwijl er zulk eene kleine regeringloosheid in de kleine wereld aan boord van den *Tonquin* heerschte, zette het vaarttuig inmiddels gerust zijn' koers voort, liep op den 25 Dec. Kaap Hoorn om, en op den 11 Febr. zagen zij de besneeuwde bergtoppen van Owyhee boven den horizon glinsteren.

Hoofdstuk VI.

Owyhee. — De Sandwich-eilanders. — Hunne bekwaamheid ter zee. — TAMEAMEA. — Zijne zeemagt. — Zijne onderhandelingen. — Inzigten van den Heer ASTOR op die eilanden. — Karakakoa. — Koninklijke monopolie van het varkensvleesch. — Beschrijving der eilanders. — Vrolijkheid aan het strand. — Kronijkschrijver van het eiland. — De plek alwaar Kapt. COOK gedood werd. — JOHN YOUNG de minister van Marine. — Zijne Geschiedenis. — Waititi. — Eene Koninklijke verblijfplaats. — Een bezoek des Konings. — Groot Ceremonieel. — Spaarzame uitdeeling. — De Koninklijke verkooper van het varkensvleesch. — Grieven.

Owyhee, of *Hawaii*, gelijk de naauwkeuriger aardrijkskundigen hetzelfde schrijven, is het grootste van de tien eilanden, welker reeks de keten der Sandwich-eilanden uitmaakt. Het beslaat omtrent 97 mijlen in de lengte, en 78 in de breedte, allengskens tot drie piramidaal of kegelvormige toppen opgaande, waarvan de hoogste *Monna Roa*, 1800 voeten boven het vlak der zee verheven is, zoodat hij de gansche eilandzee overziet en ver over den Oceaan heen voor een herkenningsteeken dient. Men gedenkt bij hetzelfde steeds den ondernemenden en ongelukkigen Kapitein COOK, die door de inboorlingen van dit Eiland vermoord werd.

Toen de Sandwich-eilanders voor het eerst ontdekt werden, legden zij eene karakter aan den dag, hetwelk ver boven dat van de overige Wilden der Zuidzee verheven was, openhartig en rondborstig in hunne gedragingen zijnde, v. iendelijk en onbaatzuchtig in hunn' handel, en begaafd met een vernuft, hetwelk onder al de ruwheid hunner uitvindingen evenwel doorstraalde.

Het rampzalig uiteinde van hunn' ontdekker, hetwelk een geruimen tijd den naam van barbaarschheid op hen heeft gedrukt, was inderdaad niet anders dan het gevolg eener opwelling van gramschap, veroorzaakt door het in verzekering nemen van hun opperhoofd.

Ten tijde van het bezoek met den *Tonquin* hadden de Eilanders reeds veel geleerd door den omgang met de Blanken, en eene groote scherpzinnigheid aan den dag gelegd in het opmerken van zoodanige kunsten, als voor hunne levensmanier van belang waren. Oorspronkelijk hadden zij geene andere middelen, om de zeeën, die hen omringen, te bevaren, dan ligte kanoos, welke weinig berekend waren, om tegen de stormen van den onmetelijken oceaan te kampen. Alzoo de eilanden niet in elkanders gezigt liggen, konde er ook niet anders dan eene toevallige gemeenschap onder dezelve plaats grijpen. Doch de omgang met de Blanken had hen in het bezit van grootere vaartuigen gesteld: zij hadden zich de kunst van die te besturen eigen, en zelfs groote vorderingen in den scheepsbouw gemaakt.

Al die verbeteringen waren grootendeels tot stand gebracht door de geestkracht en de scherpzinnigheid van één' man, den vermaarden TAMEAMEA. Oorspronkelijk was hij een gering opperhoofd geweest, doch van een' stoutmoedigen aard zijnde, was hij tot aanzien opge-

klommen, had zich bediend van de voordeelen, welke de tegenwoordige scheepvaart aanbiedt, en op die wijze de geheele Eilandzee door zijne wapenen onderworpen. Toen de *Tonquin* op hunne kust verscheen, had hij ten naasten bij veertig schooners van twintig of dertig tonnen last, en een oud Amerikaansche schip in zijn bezit. Met deze vaartuigen handhaafde hij een onbetwist beheer over zijne eilanden, en hield de gemeenschap door dezelfde open met de opperhoofden of gouverneurs, welke hij over de verschillende Eilanden had aangesteld.

De ligging dier Eiland-groep, ver in het midden der Stille Zee, en derzelve vruchtbaarheid, maakte haar tot geschikte rustplaatsen van den grooten weg naar China, of naar de Noord-West kust van Amerika. De schepen van den pelterijhandel liepen hier binnen, om zich te herstellen en voorraad op te doen, en bleven er, op hunne langdurige kustvaart, dikwijls den winter door vertoeven.

De Engelsche zeereizigers waren van het eerste oogenblik af bedacht geweest op het gewigt van deze eilanden voor hunne handelsbedoelingen, en korten tijd, nadat TAMEAMEA het oppergebied verkregen had, werd hij door VAN COUVER, den beroemden landontdekker, aangespoord, om, ten voordeele van hem zelve en zijne onderdanen, den Koning van Groot-Brittanie getrouwheid te zweren. De lezer zal zich het bezoek nog wel weten te herinneren, hetwelk de koninklijke familie en het hof in de laatste jaren bij dat van St. James heeft afgelegd, en de half ernstige half koddige plegtigheden, waarmede die tentoonstelling van vorstelijke popperij gepaard ging.

Het was een gedeelte van des Heeren ASTORS ontwerp, eene naauwe gemeenschap tusschen deze eilanden en zijn ontworpen Colonie daar te stellen, die

voor e
benood
was z
gekome
ken,
pen, e
Etablis

In d
baai v
omring
vol zwa
de uith
het lan
suikerr
luchtst
vuldige
werden
wel vo
van bo
kant d
wouder
pen ve
eener a

De
tijde o
Owyh
hoofde
heel
Karak
Op
omrin
derlei

voor een tijdlang in de gelegenheid zoude zijn, om hare benoedigdheden van daar te kunnen verkrijgen. Hem was zelfs wel eens een los denkbeeld voor den geest gekomen, van zich van een dier eilanden meester te maken, tot eene plaats van zamenkomst voor zijne schepen, en tot eene schakel voor de keten zijner Handels-Etablissements.

In den avond van den 12 Febr. liet de *Tonquin* in de baai van Karakakoa op Owyhee het anker vallen. De omringende kusten hadden een woest en klippig aanzien, vol zwarte en donkere kloven en scheuren, de gevolgen van de uitharstingen der vulkanen. Achter dezelve nogtans was het land vruchtbaar en welbebouwd, vol aardappel- en suikerrietvelden, en andere voortbrengselen der heete luchtstreken en vruchtbare gronden: terwijl de menigvuldige woningen der inboorlingen bevallig overschaduwd werden door de zware kokos- en broodboomen, die zoo wel voedsel als schaduw verleenden. Deze mengeling van bosch en tuin strekte zich uit langs den geheelen kant der bergen, tot dat zij werd afgewisseld door zware wouden, die op hunne beurt wederom door barre klippen vervangen werden, welker toppen tot in het gebied eener altoosduurende sneeuw uitstaken.

De vorstelijke verblijfplaats van TAMEAMEA was ten dien tijde op een ander Eiland, *Woahoo* geheeten. Dat van Owyhee stond onder het gebied van een zijner opperhoofden, die in het dorp Tocaigh woonde, aan een' geheel verschillenden kant van de kust als de baai van Karakakoa.

Op den morgen na deszelfs aankomst, was het schip omringd van kanoos en pramen, met eilanders van beiderlei sekse vervuld, die vruchten en groenten van allerlei

soort, als bananen, meloenen en andere te koop kwamen brengen. De Kapitein verlangde evenwel niets anders dan een aantal varkens, maar kon dezelve niet bekomen. De handel in varkens was een Koninklijk voorregt, waarmede geen der onderdanen van den grooten TAMEAMEA zich durfde inlaten. Al de overige mondbehoefden, waarover zij konden beschikken, werden door de inboorlingen in overvloed medegebragt, en er had gedurende den ganschen dag eene levendige drokte plaats, waartoe de vrouwen vooral het minste niet bijbragten.

De eilanders zijn een schoon menschenras, hoewel koperkleurig. De mannen zijn lang en welgevormd, en dragen de kenteekenen van sterkte en levendigheid met zich om: de vrouwen zijn veeltijds schoon, en zekere uitdrukking van verlangen maakt den kenmerkenden trek van haar gelaat uit. De kleederdragt verschilde weinig van die in de dagen van Kapitein COOK. De mannen droegen den *maro*, een' gordel van een voet breed en eenige voeten lang rondom hunne lendenen; deze was van *tappa* of schors tot laken bereid: den *kihei* of mantel van omtrent zes voeten in het vierkant, in een' knoop over één der schouders zamengebonden, en onder den ander arm heenlopende, dien hij naakt liet, en in bevallige plooiën van voren en van achteren, tot aan de knieën nederhangende, zoodat hij wel eenige gelijkheid met de Romeinsche *toga* had.

De kleeding der vrouwen bestond uit de *pau*, een kleedingstuk van *tappa* gemaakt, van eenige ellen lang en één el breed, rondom de heupen vastgemaakt en even als een rok tot beneden de knieën hangende. Hier boven hing een *kihei* of mantel, breeder dan die der mannen, somtijds over de beide schouders gelijk een shawl,

en so
hetzij
hitte v
de ten
lokkelij
gewoon

Tege
en dee
gastvrij
eene d
één ma
naar de

De
op, en
kensvle
komen.
eenmaa
om van
mers ha
het eila
schepte

Om
man aa
tein co
met gro
om de
Eilande
hun he
nederze
leverde
gaten d
ren af

en somtijds over één. Deze mantels werden zelden, hetzij door de vrouwen of door de mannen, gedurende de hitte van den dag gedragen, en in die oogenblikken was de tentoonstelling van hare personen niet zeer aantrekkelijk voor een oog, hetwelk aan de beschaafdheid gewoon was.

Tegen den avond gingen verscheiden van de klerken en deelnemers aan den wal, alwaar zij wel ontvangen en gastvrij onthaald werden. Er werd voor hun vermaak eene danspartij aangelegd, waarbij negentien vrouwen en één man in beweging waren, en hunne passen inrigtten naar de maat van hun gezang.

De Kapitein THORN hield zich met al die fratsen niet op, en teleurgesteld zijnde in zijne begeerte naar varkensvleesch en goed water, verlangde hij weder weg te komen. Doch dit ging niet gemakkelijk. De passagiers, eenmaal aan wal zijnde, waren even als gewoonlijk geneigd om van de gelegenheid gebruik te maken. De deelnemers hadden een aantal vragen te doen, ten aanzien van het eiland, terwijl de jonge klerken een groot vermaak schepten in de bekoorlijkheden van de dansende meisjes.

Om hun genoeg te vergrooten bood hun een oud man aan, hen naar de plek te vergezellen, alwaar Kapitein COOK vermoord was geworden. Het voorstel werd met gretigheid aangenomen, en alle handen uitgestoken, om de voorbereidselen tot dat reisje te maken. De oude Eilander kweet zich ten volle van zijne belofte, en wees hun het plekje aan, waarop de ongelukkige landontdekker nederzeeg. De klippen en kokosboomen rondom hetzelfde leverden de gedenkteeken van het voorval op, in de gaten der kogels, welke van de booten op de wilden waren afgeschoten. De reizigers verzamelden zich rondom

den ouden man, en vernamen al de bijzonderheden, welke hij hun aangaande dit gedenkwaardig voorval konde mededeelen, terwijl de Kapitein er bij stond en van ongeduld op zijne nagels beet. Om zijn verdriet te vergrooten, hielden zij zich bezig met stukjes uit de klippen te breken, en de schors van de boomen af te scheuren, die door de kogels waren gemerkteekend; en deze namen zij als kostbare reliquiën aan boord van het schip mede.

Regt verheugd, van henzelve met hunne schatten weder aan boord te hebben, ging hij van deze onvoordeelige plaats onder zeil en rigtte zijn' koers naar de baai van Tocaigh, de verblijfplaats van het Opperhoofd of den Gouverneur van het eiland, alwaar hij hoopte in het verkrijgen van het noodige gelukkiger te zullen slagen. Toen het anker gestreken was, begaf zich de Kapitein vergezeld van de Heeren MACDOUGAL en MACKAY aan land, om een bezoek bij den Gouverneur af te leggen. Het bleek, dat deze ambtenaar een oude matroos was, bekend bij den naam van JOHN YOUNG; die na, gelijk een tweede *Sindbad*, over alle zeeën geschommeld te zijn geworden, door een' luimigen inval van de Fortuin, tot het bestuur over een wilden-eiland verheven was geworden. Hij ontving de vreemdelingen met meer hartelijke gemeenzaamheid, dan men gewoonlijk bij lieden van zijn' hoogen stand aantreft, doch hij gaf hun tevens al spoedig een' wenk, dat de levensmiddelen schaarsch waren te Tocaigh, en dat men er op geen best water moest rekenen, dewijl het nu in geene drie jaren in deze streken geregend had.

De Kapitein was gezind, om onmiddellijk de onderhandelingen af te breken en te vertrekken, maar de deelnemers wilden nog niet scheiden van den Gouverneur,

die bij
zij nog
vangen.
onder v
zaken v
len, en
del zou
naar de
hoe hij
zelve n
voorvall
pende.

Hij
van zijn
goed le
man ge
Eleano
Met di
togten
halen.
kleine
achter
gezag
was.

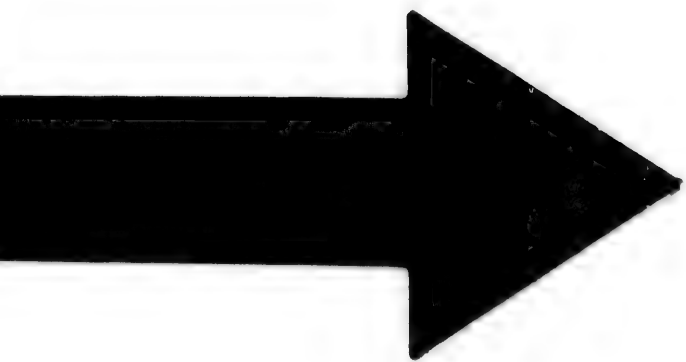
In
een d
anker
gestole
inboor
stukke
matro
hierm

die bij uitstek openhartig scheen te zijn, en van wien zij nog eenige nuttige ophelderingen verwachtten te ontvangen. Hierop volgde dan ook een langdurig gesprek, onder welks loop zij een aantal vragen deden, aangaande de zaken van het eiland, deszelfs natuurlijke voortbrengselen, en de voordeelen, die men van dezelve voor den handel zoude kunnen trekken. Ook verzuimden zij niet naar de geschiedenis van JOHN YOUNG te vernemen, en hoe hij Gouverneur geworden was. Hij deelde hun dezelve met veel inschikkelijkheid mede, al zijne levensvoervallen, tot zelfs die van zijne jongensjaren doorlopende.

Hij was geboortig van Liverpool in Engeland, en had van zijne jeugd af ter zee gevaren, tot dat hij door een goed levensgedrag het zoo ver had gebragt, dat hij Bootsmann geworden was op een' Amerikaanschen bodem *the Eleanor*, die bestuurd werd door Kapitein METCALF. Met dit schip had hij in 1789, eenen dier gewone zee-tochten naar de Noord-Westkust gemaakt, om pelterijen te halen. In den loop van die reis liet de Kapitein eene kleine schooner, *the Fair American* geheeten, te Nootka achter met eene equipagie van vijf mannen, onder het gezag van zijn' zoon, die een jongeling van achttien jaren was. Dit schip zoude den koers van de *Eleanor* volgen.

In Februarij 1790, deed Kapitein METCALF, Mowee, een der Sandwich-eilanden aan. Terwijl hij er ten anker lag, werd er eene boot van achteren van het schip gestolen en een matroos, die in dezelve was, gedood. De inboorlingen ontkenden de belediging en bragten de stukken van de boot, met het doode ligchaam van den matroos naar het schip. In de vooronderstelling, dat zij hiermede de gramschap des Kapiteins gestild hadden,

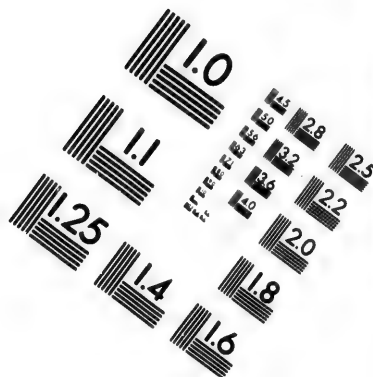
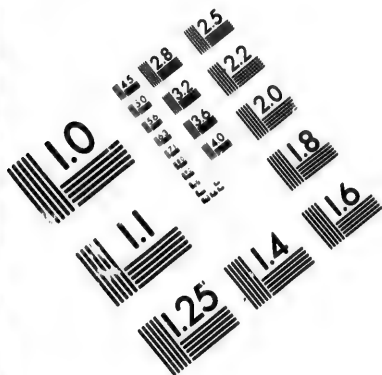
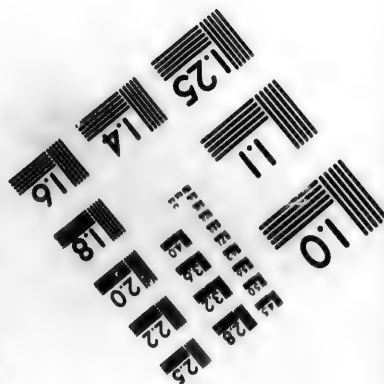
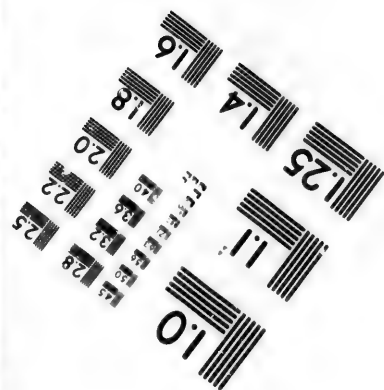
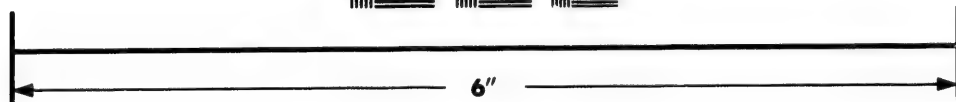
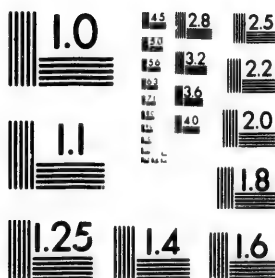

IMAGE EVALUATION TEST TARGET (MT-3)

**Photographic
Sciences
Corporation**

23 WEST MAIN STREET
YONKERS, N.Y. 14580
(716) 872-4103

kwamen zij, als naar gewoonte, in groote menigte het schip omringen. Kapitein METCALF was op eene bloedige wraakneming bedacht. De *Eleanor* was voorzien van tien stukken: hij liet deze alle met geweerkogels, spijkers en brokken ijzer laden, waarop hij eene volle laag uit dezelve te gelijk met al het klein geweer, onder de inboorlingen liet losbranden. De slagting was ontzettend. Volgens YOUNG's verhaal, sneuvelden er meer dan honderd door.

Na deze nadrukkelijkelijke wraakneming ging Kapitein METCALF, van Mowee onder zeil naar Owyhee, alwaar hij wel door TAMEAMEA ontvangen werd. Dit oorlogzuchtig Opperhoofd was toen in het tydperk van zijne opkomst. Hij was aanvankelijk van een' minderen rang geweest, voerende slechts het gebied, over een of twee districten van Owyhee, maar langzamerhand had hij zich aan het hoofd van het gansche eiland weten te plaatsen.

De *Eleanor* bleef er eenige dagen ten anker, en er kwam eene vriendschappelijke onderhandeling met de inboorlingen tot stand. Op den 17^{den} Maart, verkreeg JOHN YOUNG verlof om aan land te gaan, en er den nacht door te brengen: op den volgenden morgen riep een sein hem naar boord terug.

Hij begaf zich strandwaarts, om zich in te schepen, maar vond al de kanoo's aan land gehaald, met stellig verbod van er mede uit te varen. Hij wilde er zelf een te water laten, maar werd gewaarschuwd door TAMEAMEA, dat hij dit met zijn leven zoude boeten.

YOUNG was genoodzaakt zich te onderwerpen, en bragt den dag in eene groote verlegenheid door, alzoó hij zich dit geheim niet wist te verklaren, en vreesde, dat er

eenige
hij lie
Het b
METCA
ner th
zoon g
inboor
jonge
hals g
Op
delijk
gemeen
Kapitei
eiland
verhind
voegen
gestadig
allen tw
JOHN
weg ze
nog be
van vij
Hij we
niet an
en dien
naauwk
schip i
vlugten
overige
met gr
gunstel
medeho

eenige vijandelijkheid beoogd werd. Des avonds kreeg hij licht in de zaak, maar zijne ongerustheid nam toe. Het bleek, dat de wraakzuchtige handelwijs van Kapitein METCALF op zijn eigen hoofd was nedergekomen. De schooner *the Fair American*, die hem volgde en door zijn zoon gecommandeerd werd, was in handen gevallen der inboorlingen van het zuiden van Tocaigh-Baai; en de jonge METCALF, met zijne vier togtgenooten, was om hals gebracht.

Op het ontvangen van dit bericht, had TAMEAMEA, dadelijk een embargo op al de kanoos gelegd, en alle gemeenschap met het schip verboden, uit vrees, dat de Kapitein het lot van de schooner vernemende, zich op het eiland daarover zoude wreken. Om dezelfde reden, verhinderde hij YOUNG, zich bij zijne landgenooten te voegen. De *Eleanor* ging gedurende twee dagen voort gestadig te seinen, en vervolgens onder zeil, buiten allen twijfel denkende, dat de bootsman gedeserteerd was.

JOHN YOUNG was wanhopende, toen hij het schip zag weg zeilen, en zelf onder de wilden verlaten bleef, die nog behalve door hun natuurlijk karakter, door daden van vijandelijkheid, tot bloeddorst werden aangespoord. Hij werd niet te min zeer aangenaam verrast, toen hij niet anders dan eene goede behandeling van TAMEAMEA en diens onderdanen ondervond. Het is waar, hij werd naauwkeurig in het oog gehouden, zoo dikwijls er een schip in het gezigt kwam, uit vrees dat hij mogt ontvlugten en verhalen, wat er gebeurd was: maar voor het overige werd hij met een volkomen vertrouwen, en zelfs met groote onderscheiding bejegend. Hij werd de eerste gunsteling, de kabinets-secretaris, en een werkdadige medehelper van TAMEAMEA, dien hij op al deszelfs togten,

hetzij uit vermaak of uit noodzakelijkheid, vergezelde, en wiens regterhand hij werd in zijne oorlogszuchtige ondernemingen. Langzamerhand steeg hij tot het aanzien van een opperhoofd; trouwde eene der schoonheden van het eiland, en begon zich zeer goed naar zijne nieuwe levensmanier te schikken: misschien oordeelende, dat het beter was over Zwarten te heerschen, dan onder de Blanken te dienen, en een met vederen pralend opperhoofd, dan een pikbroek van een bootsman te zijn. Hij verloor nimmer TAMEAMEA's gunst: en toen dat scherpzinnig, onverschrokken en stoutmoedig Opperhoofd zich zelven het gezag over de geheele eilanden groep aangematigd en zijn verblijf te Woahoo gevestigd had, bekleedde hij zijn getrouwen dienaar JOHN YOUNG met het oppergezag over Owyhee.

Zoodanig is het korte verslag des levensloops van den Gouverneur YOUNG, door hem zelven medegedeeld: en het doet ons leed niet in staat te zijn, om eenig verder berigt te geven, van den staat, welken deze Zeeman bestierde, of van de wijze, waarop hij zich van zijne hooge bediening kweet: hoewel het duidelijk was, dat hij meer van de gulhartige gemeenzaamheid van de kampanje dan van de waardigheid eenes Gouverneurs over zich had.

Alle die lange onderhandelingen waren eene plaag voor den ongeduldigen Kapitein, die noch voor het eiland noch voor deszelfs Gouverneur, den minsten eerbied gevoelde, en niets vuriger verlangde, dan de gelegenheid van water te kunnen opdoen. Zoodra hij zijne onderzoekliovende reisgenooten weder aan boord had, ligtte hij het anker, en stevende naar het eiland Woahoo, de Koninklijke residentieplaats van TAMEAMEA.

Dit is het fraaiste eiland van de geheele groep. Het

beslaa
het r
vulkan
en w
terwijl
van tu
andere

Op
het do
dorp b
uit pal
zameng
het mi
ninklijk
twee ve
van hou
gesteld
met gele

Terwi
plegtige
schen de
de Comp
in zijne
was een
van meer
wel een
form der
maar sch
van zijne
zoo lang
kleeding
niets ande

I DEEL

beslaat 46 mijlen in de lengte en 23 in de breedte. Van het middelpunt van hetzelfde af, strekt zich eene rij van vulkanische bergen uit, die in spitse punten uitloopen, en waarvan de zijden bekleed zijn met golvende akkers, terwijl zich in de lengte de hutten der inboorlingen, van tusschen het welige groen der boschjes van cocos- en andere boomen, aan het oog voordoen.

Op den 22 Febr. liet de *Touquin* het anker vallen voor het dorp Waititi, de verblijfplaats van TAMEAMEA. Dit dorp bevatte ongeveer tweehonderd woningen, bestaande uit palen in den grond gestoken, aan derzelfer einden zamengebonden en met gras bedekt. Hetzelfde lag in het midden van een bosch van cocosboomen. Het Koninklijke paleis van TAMEAMEA was een groot huis van twee verdiepingen, de onderste van steen, en de bovenste van hout. Rondom hetzelfde lag zijne lijfwacht, zamengesteld uit vier en twintig mannen, in blaauwe buizen met gele opslagen, en ieder met een musket gewapend.

Terwijl het schip hier geankerd lag, hadden er vele plegtige bezoeken en lange onderhandelingen plaats tusschen den Vorst van het Eiland, en de deelhebbers van de Compagnie. TAMEAMEA kwam met vorstelijke staatsie in zijne dubbele prauw aan boord van de *Touquin*. Hij was een man van tusschen de vijftig en zestig jaren, van meer dan gewone lengte, gezet en welgemaakt, hoewel een weinig dik. Hij was gekleed in eene oude uniform der Coloniale regementen, met een' degen op zijde, maar scheen een weinig verlegen met zijn' opschik. Drie van zijne vrouwen vergezelden hem. Deze waren bijna zoo lang en zoo dik als hij zelf; doch in het stuk der kleeding waren zij niet bij hem te vergelijken, hebbende niets anders om noch aan dan een' mantel. KRAIMAKER

zijn gunsteling en vertrouweling was mede in zijn gevolg. Deze man was, uithoofde van zijne bediening, welke gelijk stond met die van een' eersten Minister, dikwijls door de Britsche vreemdelingen, welke het Eiland bezochten, **BILLY PITT** genoemd geworden.

De Souverein werd met het betamelijke ceremonieel ontvangen. De Amerikaansche vlag werd ontrold, vier stukken werden gelost, en de deelnemers vertoonden zich in de scharlaken rokken, om hunne koninklijke gasten naar de kajuit te geleiden, alwaar zij op wijn onthaald werden. Gedurende de bijeenkomst zochten de deelhebbers den Vorst eenigen indruk bij te brengen van het gewigt hunner personen, en van dat der Maatschappij, tot welke zij behoorden. Zij gaven hem te kennen, dat zij opperhoofden waren van eene groote Maatschappij, welke aan de Noord-Westkust zoude worden opgerigt, en spraken over de waarschijnlijkheid van het daarstellen van een handelstractaat met zijne eilanden, en van de schepen, die zij daarheen zouden zenden. Dit was hem alles hoogst aangenaam: want hij was overtuigd van het nut van den handel, en verlangde de gemeenschap met de Blanken hoe langer hoe meer te bevorderen. Hij spoorde de Europeanen en Amerikanen aan, om zich op zijne eilanden neder te zetten en vrouwen uit zijn gebied te kiezen. Er waren op dat tijdstip tusschen de twintig en dertig Blanken op het eiland, doch de meeste derzelve waren loutere vagebonden, die er bleven, in de verwachting van er een lui en werkeloos leven te leiden. **TAMEAMEA** verachtte die lieden grootelijks, en de zulken alleen konden op zijnen achting en zijne bescherming rekenen, die eenigen handel dreven of eenige kunst verstonden, en daarbij ingetogen en matig leefden.

De
hebb
Dewi
verto
den
Amer
hunne
gering
Ter
ander
bezig
lang
Hij b
veel v
ken h
van ee
moedig
gelijk
aanstaa
rikaans
naauw
sten to
dat m
borstel
klinken
reden
broeder
goedgu

(*) Vi
derhand
Hij zond

Daags na het bezoek van den Koning, gingen de deelhebbers aan land, om hem op hunne beurt te bezoeken. Dewijl zij de uitwerking wel kenden van de uiterlijke vertooning op de Wilden, en een' gunstigen indruk wilden maken, als de *eris* of opperhoofden der groote Amerikaansche Pelterij-Compagnie, verschenen sommige hunner in Hooglandsche mantels, waardoor zij in geene geringe mate de bewondering der inboorlingen verwekten.

Terwijl de deelhebbers en de Koning van Owyhee elkander dus plegtige bezoeken bragten, was de Kapitein bezig met hetgeen hij beschouwde van vrij wat meer belang te zijn, te weten met het aankopen van varkens. Hij bespeurde, dat de Koning in meer dan één opzigt veel voordeel van zijn' omgang met de Blanken getrokken had. Boven alles had hij hun de kunst afgekeken, van een' voordeeligen handel te doen. Hij was een grootmoedig Vorst, maar een listig zwijnenkooper: en mogelijk dacht hij niet beter te kunnen handelen met zijne aanstaande bondgenooten, de deelnemers van de Amerikaansche Pelterij-Compagnie, dan te beginnen met zeer naauw te bedingen. Er werden verscheiden zamenkomsten toe vereischt en vrij wat bieden en dingen, voordat men er hem toe brengen konde, van een' enkelen borstel afstand te doen, en hij drong er op aan, om in klinkende Spaansche daalders betaald te worden, voor reden gevende dat hij geld noodig had, om van zijn' broeder GEORGE, gelijk hij den Koning van Engeland goedgunstiglijk noemde, een fregat te koopen (*).

(*) Uit de verhalen van latere reizigers blijkt, dat TANEHEA naderhand in zijn' wensch van een groot schip te koopen, geslaagd is. Hij zond met hetzelfde eene lading sandelhout naar Canton, alzoo

Ten laatste werd de koninklijke koop gesloten, en de benoodigde hoeveelheid varkens aan boord gebracht, behalve eenige geiten, een paar schapen, eenig gevogelte, en een overvloed van groenten. De deelnemers drongen er thans op aan om de equipagie met eenige der inboorlingen te versterken. Zij verklaarden zelfs onder de reizigers van het Noord-Westen nooit zulke waterrobben gezien te hebben; en inderdaad zij zijn ongemeen bedreven in het bestieren van hunne ligte vaartuigen, en kunnen zwemmen en duiken als watervogels. De deelhebbers bekeerden er daarom een dertig of veertigtal van mede naar de Columbia-rivier te nemen, om hen in de dienst der Compagnie te gebruiken. De Kapitein bracht hun onder het oog, dat er voor zoovele menschen geene ruimte genoeg in zijn schip was. Er werden er dan twaalf voor de dienst van de Compagnie aangeworven, en nog

hij ontdekt had, dat de vreemde Kooplieden, die met hem handelden, veel op dat hout wonnen, wanneer zij hetzelfde van de eilanden naar de Chinesche marktplaatsen verzonden. Het schip was met inboorlingen bemand, maar had Engelsche officieren. Het volbragt de reis en keerde behouden naar de eilanden weder, terwijl de vlag van Owyhee vrolijk van deszelfs steng wapperde. De koning haastte zich aan boord te gaan, verwachtende zijn sandelhout in kostbare Chinesche voortbrengselen veranderd te zien, doch vond tot zijne verbaasdheid zijne lading verdwenen, en in derzelver plaats eene rekening van bezwaar ten beloope van drieduizend dollars. Het duurde eenigen tijd, eer hem de belangrijkste posten van die rekening, als: loodskosten, ankerkosten, in- en uitgaande regten, enz. aan het verstand konden gebracht worden; doch, toen hij eindelijk begreep, hoe de zeemogendheden van andere werelddeelen groote inkomsten op die manier ontvangen, ten koste van den handelaar, riep hij uit: » Wel nu, dan wil ik ook havengeld nemen. » en hij stelde het ook in: voor het loodsen bepaalde hij een dollar per voet van elk vaartuig. Voor ankergeld van zestig of zeventig dollars. Op die wijze vermeerdeerde hij de koninklijke inkomsten aanzienlijk, en maakte aldus toch eene goede rekening bij zijne speculatie op China.

een
eerste
duren
en bij
van h
En
en wa
weder
lijden
kuren
hij hu
lijke v
den
gen be
» He
kuren
kleeden
dere k
kundig
dat zij
zijn; k
vier sch
zenden
om een
zij we
dende
rum,
der een
waar z
steen v
boomen
Dan ge

een dergelijk getal voor de dienst van het schip. De eerste verbonden zich voor den tijd van drie jaren, gedurende welke zij gevoed en gekleed zouden worden; en bij het einde van dien tijd zouden zij voor de waarde van honderd dollars in koopmansgoederen ontvangen.

En nu al zijn' voorraad van beesten, vruchten, groenten en water ingenomen hebbende, maakte de Kapitein zich weder zeilvaardig. Wat de goede man in zijne ziel te lijden had gehad door hetgeen hij als grillen en dolle kuren van zijne passagiers beschouwde, en hoe weinig hij hunne bedoelingen begreep, loopt op eene vermakelijke wijze in het oog door een' brief, uit Woahoo aan den Heer ASTOR geschreven, welke zijne bedenkingen bevat over de tooneelen, die wij beschreven hebben.

»Het zoude moeilijk zijn» schrijft hij »zich de dolle kuren te verbeelden, die hier dagelijks voorvallen. Zij kleeden zich somtijds geheel in het rood of op eene andere kakelbonte manier; verzamelen dan een' troep onkundige inboorlingen rondom zich, en maken hen wijs, dat zij de groote opperhoofden van het Noord-Westen zijn; beramen schikkingen met hen, om jaarlijks drie of vier schepen met sparren enz. van de kust naar hen toe te zenden, terwijl die arme sukkels niet in staat zijn, om een schip van een varken te voorzien. Dan slaan zij weder Hooglandsche mantels om en maken gelijklopende schikkingen, terwijl zij hen onthalen op wijn, rum, of wat er slechts voorhanden is. Dan gaat er weder een aantal van de klerken aan land naar de plaats, waar zij Kapitein cook hebben vermoord, om een stuk steen uit de klippen te slaan, of een stuk schors van de boomen te plukken, die door de kogels geraakt werden. Dan gaan zij weder zitten onder eenige Blanken, die

hier zijn en die zij ter naauwernood kunnen verstaan, en luisteren naar de geschiedenis dezer Eilanden, naar die van TAMEAMEA's oorlogen, naar de zeldzaamheden, die de Eilanden opleveren enz., alles tot bouwstoffen voor de beschrijving van hunne eigene reis, waarvan de verzameling allerbespottelijkst is. Er zoude, op mijne eer, een boekdeel gevuld kunnen worden van de duizenden staaltjes van onkunde en morsigheid, of van al de zotternijen, die ik hier dagelijks rondom mij zie."

Voordat de groote opperhoofden der Amerikaansche Pelterij-Compagnie weder scheep gingen, namen zij op eene behoorlijke wijze, onder vele betuigingen van bestendige vriendschap en beloften van toekomstige belangstelling, afscheid van hunnen doorluchtigen bondgenoot, terwijl de Kapitein hem in zijn hart voor een' hebzuchtigen, gierigen Wilde uitmaakte, die in zijn' koophandel een' Blanken niets toegaf. Alzoo een der schepen van de Compagnie in den loop der gebeurtenissen zijne toevlugt nemen moest tot de regtvaardigheid en de grootmoedigheid van dezen Eiland-vorst, zullen wij zien, in hoe ver de brave Kapitein in zijne meening gelijk had.

H
de Sar
was d
nabijh
stige k
bossch
dezer
gezigt
ken d
Het
giers
toe.
zich z
denkb
sneden
doen,
zelver

Hoofdstuk VII.

Afzeize van de Sandwich-eilanden. — Misverstand. — Ellende van een' wantrouwenden. — Aankomst voor de Columbia. — Gevaarlijk dienstbewijs. — Sombere vrees. — Klippen en rotsen. — Het schip in gevaar. — Ramp aan de equipagie van eene boot overgekomen. — Begrafenis van een' Sandwich-eilander.

Het was op den 28 Februarij, dat de *Tonquin* van de Sandwich-eilanden onder zeil ging. Twee dagen lang was de wind tegen, zoodat het schip nog in derzelver nabijheid werd opgehouden: eindelijk stak er eene gunstige koelte op, en binnen korten tijd geraakten de welige bosschen, de groene heuvels en besneeuwde bergtoppen dezer gelukkige eilanden, de eene na de andere uit het gezigt, en de *Tonquin* zette koers naar de woestere streken der Zuidzee.

Het misverstand tusschen den Kapitein en zijne passagiers duurde steeds voort, of liever het nam in hevigheid toe. Door zijn gekijf en zijne norsche luimen, had hij zich zelve van alle vrije mededeeling hunner onderlinge denkbeelden, of van alle gezellige verkeering met hen afgesneden. Hij verwaardigde zich niet hun eenige vraag te doen, ten aanzien van hunne bemoeijingen, en giste derzelver bedoeling slechts, zoodat hij ten laatste zich zel-

ven toegaf aan een wantrouwen, hetwelk hem tot een ongelukkigen zelfkweller maakte.

Zoo was hij b. v. in eene zijner woordenwisselingen met hen over de pakkaadje aan boord, welke zij losgemaakt wilden hebben, om er kleedingstukken voor de schepelingen, of geschenken van voor de inboorlingen te nemen, zoo fors en gebiedende, dat zij allen geduld verloren en hem door een' wenk te verstaan gaven, dat zij de sterkste partij waren, en hem wel eens in een' neteligen toestand zouden kunnen brengen, door hem het bevel over het schip te ontnemen.

Nu schoot het denkbeeld den Kapitein voor den geest, dat zij wezenlijk het voornemen hadden, van hem af te zetten, en dat zij te Owyhee eenig berigt van een' vermoedelijken oorlog tusschen Engeland en de Vereenigde Staten hebbende opgedaan, de bestemming van het schip meenden te veranderen, ja misschien het schip met deszelfs lading tot hun eigen gebruik te overmeesteren.

Eenmaal dien argwaan hebbende opgevat, kreeg alles eene strekking, om denzelven voedsel te geven. Zij hadden onder sommige hunner lieden vuurwapenen uitgedeeld, eene gewone voorzorg van de pelterij-handelaars, wanneer zij zich onder de inboorlingen begaven. Dit kwam hem als eene zamenspanning voor. Hierbij kwam, dat verscheiden van de deelhebbers, klerken en andere bedienden Schotten zijnde, bekend waren met de Celtische taal en dikwijls lange gesprekken in dezelve hielden. Deze werden door den Kapitein beschouwd, als van een' »geheimzinnigen ongeoorloofden aard" te zijn, en zonder twijfel met eenige snoode zamenspanning onder hen, in verband te staan. Hij geeft in een' brief aan den Heer ASTOR, die vermoedens rondborstig te kennen, met de

verzek
raderlij
in het
hoedm

Het
rigt zij
den, j
vonden
een' tre
grillige
in de C

In d
Kapitein
hunner
zoo men
hoor tr
dere re
storm,
den uitl

Het a
woest en
mijlen l
de eene
dere. Tu
nevens e
vaart.
rijen va
der aank
waren.

Een f
baren te
selijke b

verzekering, dat hij er op was voorbereid, om elke ver-
raderlijke losbarsting te keer te gaan, en hij is blijkbaar
in het denkbeeld, dat zijne in het oog loopende voorbe-
hoedmiddelen de zaamgezworenen in ontzag hielden.

Het geval was, gelijk wij daarvan naderhand onder-
rigt zijn geworden, dat sommige der klerken en bedien-
den, jonge lieden zijnde, er een guitachtig genoeg en in
vonden, om het zwaartillende humeur van den Kapitein
een' trek te spelen. Hieraan kunnen wij vele van hunne
grillige snakerijen, en vooral het geheimzinnige kouten
in de Celtische taal toeschrijven.

In dien treurigen en verdrietigen toestand zette de
Kapitein zijn' koers voort, met een zorgvuldig oog elke
hunner bewegingen bespiedende, en zijne ooren opstekende,
zoo menigmaal de klank van een Celtisch woord zijn ge-
hoor trof. Er gebeurde evenwel niets, hetwelk de ver-
dere reis wezenlijk verontrustte, behalve een' zwaren
storm, en op den 22sten Maart, kwam de *Tonquin* voor
den uitloop der Oregon of Columbia-rivier aan.

Het aanzien van die rivier en de omliggende kust was
woest en gevaarvol. De uitloop der rivier is boven de 4
mijlen breed, met een voorgebergte en schiereiland aan
de eene zijde, en eene lange smalle landtong aan de an-
dere. Tusschen die beiden verhindert eene zandbank be-
nevens eene keten van rotsen, bijna geheel en al de in-
vaart. Het binnenland rijst naar boven in verschillende
rijen van gebergten, welker toppen, op het oogenblik
der aankomst van den *Tonquin*, alle met sneeuw bedekt
waren.

Een frissche noord-wester stoker stuwde de zwellende
baren tegen de kust op, doch zij werden met eene vrees-
selijke branding tegen de klippen aan gebroken, en ver-

spreidden haar schuim bijkans over den ganschen mond der rivier. De Kapitein oordeelde het onder die omstandigheden niet raadzaam, binnen drie mijlen afstands van denzelfden te komen, voordat de diepte boven de zandbank gepeild en de doortogt gevonden was. De Heer FOX, de opperstuurman, werd met die zorg belast en ging aan boord van de boot, vergezeld van JOHN MARTIN, een ouden matroos, die voorheen de rivier bezocht had, en van drie Canadezen. Fox begeerde bevaren matrozen mede te nemen, doch de Kapitein wilde die voor de dienst van het schip niet missen, en vooronderstelde, dat de Canadezen, ervaren lieden op de meren en rivieren, goed zouden zijn voor deze expeditie, vooral, daar zij het bestuur en de hulp van FOX en MARTIN te baat konden nemen. Het schijnt, dat FOX bij deze gelegenheid al zijne geestkracht verloren had, en van het eerste oogenblik af met een zwaarmoedig hart zijne orders ontving. Hij kwam bij de deelhebbers, om hun zijn beklag te doen, dewijl hij hunne oneenigheid met den Kapitein kende, en de tranen stonden hem in de oogen, toen hij hun zijn geval mededeelde. »Ik word» zeide hij »weggezonden zonder matrozen om mijne boot te bemannen, in dit ruwe weder, en naar het gevaarlijkste gedeelte van de Noord-Westkust. Mijn oom is eenige jaren geleden, op deze zelfde zandbank vergaan, en thans ga ik er heen, om mijn gebeente naast het zijne ter ruste te leggen.»

De deelnemers luisterden naar zijne woorden en bezigden hunne tuschenkomst bij den Kapitein, doch deze was niet te bewegen. Hij was reeds in het begin van de reis misnoegd geworden op den Heer FOX, dien hij als een' tragen luijaard aanmerkte, en waarschijnlijk hield hij zijnen tegenwoordigen weêrzin in de hem opgedragene

werkzaam
mans m
die het
niet ge
zulk ee
was, en
hunnen

De H
boot, v
gebrekke
oogen v
het rijz
lende ba
branding
verloren
morgen

Alzoo
zoo nabij
te kunne
woëste o
zandbank
tot de a
Tegen d
wal af,
De Kap
had waa
volgde r
welken d
Op de
nabij der
aarden
welk de

werkzaamheid als het gevolg van gebrek aan waren zee-
mans moed. De tusschenkomst der deelhebbers in zaken,
die het bestuur van het schip aangingen, was juist ook
niet geschikt, om eene gunstige werking te oefenen op
zulk een' voorstander van de scheepstucht, als de Kapitein
was, en vooral niet in zijne tegenwoordige stemming ten
hunnen aanzien.

De Heer rox ging dan ten een ure met de zijnen in de
boot, welke beschreven wordt als klein van omtrek en
gebrekkelijk van samenstelling geweest te zijn. Aller
oogen waren op het kleine vaartuig gevestigd, terwijl
het rijzende en zinkende boven en onder de hobbe-
lende baren, eindelijk als een louter stipje de schuimende
branding naderde en in een oogenblik tijds uit het gezigt
verloren werd. Het werd avond, de nacht verliep en de
morgen brak weder aan, zonder dat de boot wederkwam.

Alzoo de wind iets bedaarder was, voer de Kapitein
zoo nabij mogelijk naar de kust, om den mond der rivier
te kunnen verkennen. Er was niets te zien, dan een
woeste chaos van hobbende baren, die zich tegen de
zandbank aan braken, en waarschijnlijk van de eene kust
tot de andere eenen schuimenden sluitboom daargestelden.
Tegen den avond zette het schip weder koers van den
wal af, en de ongerustheid stond op ieders gelaat te lezen.
De Kapitein deelde in de algemeene verslagenheid, en
had waarschijnlijk berouw over zijne stellige orders. Er
volgde nog een nacht vol ongerustheid op, gedurende
welken de wind ging leggen en het weder schoon werd.

Op den volgenden dag dreef het schip weder digter
nabij den wal en ankerde boven 14 vademen water, ten
noorden van het lange Schiereiland of voorgebergte, het-
welk de noordzijde van de invaert vormt en de »Kaap

der Teleurstelling" heette. De pinnas werd nu bemand en twee der deelhebbers de Heeren DAVID STUART en MACKAY voeren af, in hoop van iets van de boot te ontdekken. Doch er ging zulk eene hevige branding tegen de kust, dat zij geene landingsplaats konden vinden. Verscheiden inboorlingen verschenen aan het strand, en gaven hun een teeken van de landspits om te roeijen, doch zij oordeelden het voorzigtiger naar het schip weder te keeren.

De wind liep weër om en de *Tonquin* voer weder op om een' doortogt te vinden, doch werd op nieuw afgeschrikt door het vreesselijk aanzien van de branding, om zich binnen den afstand eener mijl van de kust te wagen. Hij bleef onder klein zeil kruisen, en nu werd de onderstuurman de Heer MUMFORD, met twee matrozen in de sloep afgezonden om de baai te peilen, tot waar hij eene diepte van vier vademmen zoude vinden. De sloep geraakte in de branding en was op het punt van te vergaan, doch bereikte met veel moeite toch het schip weder. De Kapitein was van meening, dat de Heer MUMFORD te veel zuidwaarts had gestuurd, en beval thans den Heer AIKEN een' ervaren zeeman, wien het opperbevel over de schooner voor de kustvaart bestemd was, met JOHN COLES, den zeilenmaker, STEVEN WEEKES, den geweermaker, en twee Sandwich-eilanders vooruit te gaan, en peilingen te bewerkstelligen, terwijl het schip onder klein zeil volgen zoude. Op deze wijze gingen zij voort, tot dat AIKEN den doortogt had opgenomen, toen het schip hem seinde weder aan boord te komen. Hij was er toen de lengte van een pistoolschot van af, maar de stroom liep zoo geweldig en er stond zulk eene branding, dat hij alle bestuur over de sloep verloor, die medegesleept werd, terwijl

hare be-
weinige
zichtbaar.
mast en
ken: do
en haar
genen, d
veiligheid
water,
overstelp
Eindelijk
de wind,
men het
duisternis
en de dor
geschitter
gemoed d
velen hu
ongelukte
elementen
het gewe
kerplaats
terugkom
wind hen
laten, en
der Teleu
den storm
bleven d
den slaap
Met he
vallige on
mast had

a bemand
TUART en
ot te ont-
ling tegen
n vinden.
trand, en
e roeijen,
hip weder

weder op
euw afge-
nding, om
te wagen.
de onder-
ozen in de
ar hij eene
p geraakte
aan, doch
De Ka-
rd te veel
meer AIKEN
de schoo-
HN COLES,
maker, en
eelingen te
zeil volgen
AIKEN den
einde we-
lengte van
oo gewel-
le bestuur
l, terwijl

hare bemanning bitterlijk om bijstand jammerde. Binnen weinige oogenblikken was zij van het dek af niet meer zichtbaar. Eenige der passagiers klommen in den bezaansmast en zagen haar nog worstelen om het schip te bereiken: doch kort daarna kreeg zij de branding op zijde, en haar toestand scheen reddeloos. Thans moesten degenen, die aan boord van het schip waren op hunne eigene veiligheid bedacht worden. Zij bevonden zich in ondiep water, ettelijke malen stiet het schip; de stortzeeën overstelpten het, en het liep gevaar van te kenteren. Eindelijk geraakten zij boven zeven vademmen water, en de wind, met het vallen van den avond, bedarende, bragt men het anker uit. Doch de verlegenheid nam met de duisternis weder toe. De wind floot, de zee bruiste, en de donkerheid werd alleen afgebroken door het akelig geschitter der schuimende baren tegen de klippen: het gemoed der matrozen was vol angstige bekommering, en velen hunner verbeeldden zich het geroep hunner verongelukte kameraden, te midden van het rumoer der elementen, nog te hooren. Een tijd lang zelfs dreigde het geweld van de eb hen van hunne onzekere ankerplaats te zullen doen afdrijven. Eindelijk stelde de terugkomst van den vloed en het aanwakkeren van den wind hen in staat, om hunne gevaarlijke legplaats te verlaten, en zich te bergen in eene kleine baai van de Kaap der Teleurstelling, alwaar zij, gedurende het overige van den stormachtigen nacht, in veiligheid voor hun anker bleven drijven, en eenige oogenblikken van verkwikenden slaap genoten.

Met het aanbreken van den dag, begon hunne angstvallige ongerustheid op nieuw. Uit den top van den mast hadden zij niets dan eene wilde kust, en eene nog

woester zee voor oogen, zonder dat zij eenig spoor van de twee booten of derzelver bemanning konden ontwaren. Verscheiden der inboorlingen kwamen met pelterijen aan boord, doch er was geen kooplust. Men vroeg hen door teekenen naar de verongelukte booten, doch zij begrepen die teekenen niet.

Nu gingen er ook eenige bij partijen aan wal, en zwierven door de nabuurschap rond. De kapitein zelf was aan het hoofd van eene derzelve. Deze was nog niet ver gekomen, toen zij op eenigen afstand iemand in eene beschaafde kleeding gewaar werden. Toen hij dicht bij kwam, bleek het WEEKES, de geweermaker te zijn. Er ontstond een blij vreugdegejuich; want nu hoopte men, dat zijne kameraden ook in de nabijheid zouden zijn. Doch zijn verhaal was een verhaal vol jammer. Hij en zijne lotgenooten hadden het ondoenlijk gevonden, de sloep te besturen zonder roer, en van alle kanten tusschen de brandingen en draaikolken bezet zijnde geraakt. Na lang worstelens, hadden zij haar aan den loop der baren ten prijs gegeven, terwijl zij nu eens de branding voor den boeg en dan weder op zijde kreeg, telkens met den ondergang bedreigd, maar telkens ontkomende, tot dat op eens eene stortzee haar overstelpte. WEEKES zonk onder de kokende baren, doch weder bovenkomende, zag hij naar zijne medgezellen rond. AIKEN en COLES waren niet meer te vinden: maar de twee Sandwich-eilanders waren nabij hem, en ontdeedden zich van hunne kleederen, om des te vrijer te kunnen zwemmen. Hij deed hetzelfde, en de sloep digt bij hem voorbijdrijvende, klemde hij zich aan dezelve vast. De twee eilanders voegden zich bij hem, en met vereenigde krachten gelukte het hun, de sloep weder met hare kiel

naar ons
schomme
in staat
dragen.
er het
ging ove
gingen z

Het tij
ding gev
den wal
van de k
strekt w
verkleum
Hij ging
ontstaan
en ziende
aankwam
bank hee

Omstre
geest. Z
en was n
onder dit
bevond z
onmiddell
het getij

Bespeu
teekenen
ging met
ziel wa
KES werd
laten, en
voetpad

naar onderen te keeren. Haar vervolgens schuddende en schommelende, kregen zij er zooveel water uit, dat zij in staat was het gewigt van een' man, zonder zinken te dragen. Een der eilanders ging er toen in, en schepte er het overige water met zijne handen uit. De andere ging overal rondzwemmen en zocht de riemen op, en nu gingen zij alle drie gezamenlijk weder aan boord.

Het tij had hen thans buiten het geweld van de branding geworpen, en WEEKES beval zijne medgezellen naar den wal te roeijen. Doch deze waren zoo verkleumd van de koude, dat zij den moed geheel verloren, en volstrekt weigerden het te doen. WEEKES zelf was ook verkleumd, maar had meer tegenwoordigheid van geest. Hij ging de wezenloosheid, welke door de koude pleegt te ontstaan, tegen, door in gestadige beweging te blijven, en ziende, dat het schip naderbij en alles op hem zelven aankwam, toog hij te werk, om de boot over de zandbank heen en in stil water te krijgen.

Omstreeks middernacht gaf een der arme eilanders den geest. Zijn landgenoot wierp zich op deszelfs lijk neder en was niet van hetzelfde af te krijgen. De nacht verliep onder dit treurtooneel, en bij het aanbreken van den dag bevond zich WEEKES dicht bij den wal. Hij stuurde er onmiddellijk op aan, en geraakte eindelijk geholpen door het getij op de zandige kust.

Bespeurende, dat een der Sandwich-eilanders nog teekenen van leven gaf, hielp hij hem de boot verlaten en ging met hem naar het naastbij gelegen bosch. De arme ziel was echter te magteloos om hem te volgen, en WEEKES werd weldra genoodzaakt hem aan zijn lot over te laten, en voor zijne eigene veiligheid te zorgen. Een voetpad gevonden hebbende, volgde hij hetzelfde, en

kwam, na verloop van eenige uren, op een gedeelte van de kust, alwaar hij tot zijne blijdschap en verrassing het schip geankerd zag, en door den kapitein met zijn gezelschap werd aangetroffen.

Nadat WEEKES zijn wedervaren verhaald had, werden er drie partijen afgezonden, om den ongelukkigen eilander op te zoeken. Deze kwamen des avonds zonder geslaagd te zijn weder, hoewel zij de grootste moeite hadden aangewend. Op den volgenden dag werd de opsporing hervat, en de arme man werd eindelijk gevonden, liggende onder tegen eene rots, met gezwollen teenen, en opengekeurde voeten van het loopen door distels en doornen, en daarenboven krachteloos van honger, koude en vermoeienis. WEEKES en deze eilander waren de eenigste overgeblevene van de manschap der sloep, en van FOX met de zijnen werd nimmer eenig spoor gevonden. Aldus werden er, bij de eerste aannadering van de kust, acht menschen verloren, hetgeen eene somberheid over het geheele reisgezelschap verspreidde, en door sommige bijgeloovigen beschouwd werd als een voorteeken, hetwelk niets goeds van de onderneming voorspelde.

Ongeveer ten acht ure gingen de Sandwich-eilanders aan den wal, om het ligchaam van hun' ongelukkigen landgenoot, die in de sloep gestorven was, te begraven. Op de plaats komende, waar hij was blijven liggen, groeven zij een' kuil in het zand, waarin zij het lijk nederlegden met een beschuit onder een der armen, een stuk spek onder de kin, met een weinig tabak, als voorraad voor deszelfs reize naar het land der geesten. Hetzelve vervolgens met zand en steenen bedekt hebbende, knielden zij in twee rijen rondom het graf neder, met hun gelaat naar het oosten gekeerd, terwijl een hunner als

priester
die vern
op, we
antwoor
die arme
nen lan
toen dez
onder ee
zien, na

priester hen besprenkelde met water uit een' hoed. Onder die verrigting las hij eene soort van gebed of aanroeping op, welke bij tusschenpoozen door de anderen werd beantwoord. Deze waren de eenvoudige gebruiken, door die arme Wilden in acht genomen, bij het graf van hunnen landgenoot op de kust van een vreemd land, en, toen dezelve geëindigd waren, stonden zij op, en keerden onder een diep stilzwijgend, en zonder op noch om te zien, naar het schip weder.

gedeelte van
rassing het
t zijn gezet-

ad, werden
gen eilander
er geslaagd
ite hadden
e opsporing
len, liggen-
n, en open-
n doornen,
de en ver-
de eenigste
en van FOX
den. Al-
n de kust,
rheid over
r sommige
eken, het-
de.

e-eilanders
gelukkigen
begraven,
gen, groe-
ijk neder-
een stuk
s voorraad
Hetzelve
le, kniel-
met hun
nunner als

Hoofdstuk VIII.

De mond der Columbia-rivier. — De inboorlingen. — Hunne visscherij. — De Kanoos. — Stoute zeelieden. — Onderscheid van het ligchaamsgestel der Land- en Kust-Indianen. — Opsporing van eene plaats voor een' handelspost. — Expeditie van MACDOUGAL en DAVID STUART. — COMCOMLY, het opperhoofd met één oog. — Invloed van de welvaart op het leven der wilden. — Slavernij onder de inboorlingen. — Aristokratie onder de Indianen. — Gastvrijheid der Chinooks. — De dochter van COMCOMLY. — Hare verovering.

De Columbia-rivier of Oregon is voor een' afstand van dertig of veertig mijlen van hare uitwatering af, eigenlijk gezegd louter een plas vol inhammen en baaijen, welke van drie tot zeven mijlen in breedte verschillen, en die zeer gevaarlijk zijn door banken, welke omtrent van den eenen oever tot den anderen reiken, waar tegen somtijds de winden en stroomen eene vreesselijke branding veroorzaken.

De eigenlijke mond van de rivier is slechts eene halve mijl breed, en word gevormd door de nauwer toeloopende oevers van den plas. De toegang van uit de zee, is gelijk wij reeds gezegd hebben, aan de zuidzijde bepaald door eene platte zandige streek lands, welke in

den Oc
andere
soort va
voorgeb
door ee
den. I
op Chi
noemd
heette d
zijne an
De in
wonen,
meeste t
Stammer
sops, de
voorkom
deze all
schijnlijk
verdeeld
zoo meni
Zij be
zij jagen
watervog
dit is een
spruit ui
Columbia
levert,
derheid
rivier ge
Even
jagt leve
roem op

den Oceaan uitloopt. Dezelve heet *Point Adams*. De andere of Noordzijde is de Kaap der Teleurstelling: eene soort van Schiereiland, hetwelk in eene steile hoogte of voorgebergte eindigt, met een pijnbosch begroeid, en door eene smalle landtong met het overige land verbonden. De Kaap omsluit nog eene wijde opene baai, welke op Chinook Point eindigt, een voorgebergte aldus genoemd naar eenen naburigen Wildenstam. Deze baai heette de *Bakkers-baai*, en hier was het dat de *Tonguin* zijne ankers liet vallen.

De inboorlingen, die het lagere gedeelte der rivier bewonen, en met welke de Compagnie waarschijnlijk het meeste te doen zoude krijgen, waren in dien tijd in vier Stammen verdeeld, te weten de *Chinooks*, de *Clatsops*, de *Wahkiacums* en de *Cathlamahs*. In uiterlijk voorkomen, in kleederdragt, taal en gewoonten waren deze allen aan elkander gelijk: ook zijn zij hoogstwaarschijnlijk van dezelfde afkomst, doch in takken of horden verdeeld geraakt door de oorlogen en scheuringen, welke zoo menigvuldig zijn onder de Indiaarsche Wildenstammen.

Zij bestaan meestal van de visscherij. Het is waar, zij jagen somtijds op elanden en herten, of vangen de watervogels op de rivieren en in de binnenwateren, doch dit is een toevallige buit. Hun voornaamste bestaan ontspruit uit de zalm- en andere vischvangst, die op de Columbia-rivier en derzelver cijnsbare wateren veel oplevert, gelijk mede uit de wortels en planten, inzonderheid de wappatoo, welke op de eilanden van die rivier gevonden wordt.

Even gelijk de Indianen van de vlakke, welke van de jagt leven, moedige en bekwame ruiters zijn, die veel roem op hunne paarden dragen, zoo munten deze be-

woners van de kust uit in het bestuur der kanoos, en zijn nergens beter te huis dan op het ruim der zee. Hunne kanoos verschillen van gedaante en van omvang. Er zijn er van vijftig voeten lengte, die uit een' enkelen boomstam getimmerd zijn, hetzij dan een' denneboom of een' witten ceder, en deze kunnen tot dertig manschap-pen bevatten. Er loopen dwarslatten doorheen van het eene boord naar het andere, en zij zijn ten uiterste geschikt om de hooge zeeën te wederstaan. De voor- en achterplecht zijn versierd met zonderlinge afbeeldselen van menschen en dieren, en bereiken wel eens de hoogte van vijf voeten.

Ten einde hunne kanoos door de zee te sturen, knielen zij twee aan twee op den bodem van het vaartuig, op hunne hakken zittende, en riemen behandelende, die van vier tot vijf voeten lang zijn, terwijl er een op den achtersteven zit en een' riem van dezelfde soort bestuurt. De vrouwen zijn even zoo bekwaam als de mannen in het besturen van het vaartuig en zitten gewoonlijk aan het roer.

Het is verbazend te zien, met welk eene onverschrokkenheid deze Wilden zich in hunne ranke vaartuigen op de stormachtigste zeeën wagen. Zij zweven als zeevogels over dezelfde heen. Komt er eene stortzee, welke de kano dreigt te doen kenteren, zoo slaan degenen, die naar den windkant zitten, hunne riemen zoo diep in het water, dat zij niet alleen het evenwigt behouden, maar het vaartuig zelfs een' krachtigen loop vooruit doen nemen.

De uitwerking der verschillende levensmanier op het ligchaamsgestel en op het karakter der menschen is zeer blijkbaar in het onderscheid tusschen de Indianen van

het land
die gest
levensond
krijgen,
gemeen
hunne b
vieren su
het algen
ledemater
sterkte v
soort van
rennende

Na dez
Indianen
den Tong

Er wer
zijne man
gelukkig
gelukten
eenige der
op zekere
handelskan
belarijen g
van 2 pl
pitein ver
zoo ver op
al te best
hebbers sl
zoeken, n
Voorwaar
geweest.
een. louter

het land en de visschers van de zeekust. De eerste, die gestadig te paard over de vlakke rennen, en hun levensonderhoud door eene vermoeijende oefening verkrijgen, en meestal van vleesch leven, zijn over het algemeen rijzig van gestalte, welgemaakt, en levendig in hunne bewegingen: de laatste, langs de oevers der rivieren sukkelende en in hunne kanoos gedoken, zijn over het algemeen klein van gestalte, wanschapen, met kromme ledematen, gezwollen enkels en breede platvoeten. In sterkte van zenuwgestel en in geschiktheid voor allerlei soort van jagt verliezen zij het even eens tegen hunne rennende natuurgenooten van het vlakke veld.

Na deze voorafgaande bijzonderheden over de naburige Indianen, keeren wij tot de onmiddellijke belangen van den *Tonquin* en deszelfs equipagie weder.

Er werd nog eenig onderzoek naar den Heer fox en zijne manschappen in het werk gesteld, doch met geen gelukkiger uitslag dan vroeger, en zij werden als verongelukten opgegeven. Intusschen nam de Kapitein met eenige der deelhebbers, in eene ruime boot, de rivier tot op zekere hoogte op, om eene geschikte plek voor het handelskantoor uit te zoeken. De oude jaloezij en kibbelarijen gingen haar' gang: zij konden het over de keuze van e plek in het geheel niet eens worden, en de Kapitein verklaarde zich stellig tegen eenig Etablissement, zoo ver op de rivier. Zij keerden diensvolgens in geene al te beste luim naar de Bakkersbaai weder. De deelhebbers sloegen voor de tegenovergelegene kust te onderzoeken, maar de Kapitein had al zijn geduld verloren. „Voorwaarts!” was van den beginne af zijn denkbeeld geweest. Hij beschouwde alle die verkenningsstogtjes als een louter tijdverlies, en had besloten eensklaps te lan-

den, eene loods te bouwen voor dat gedeelte van zijne lading, hetwelk ten gebuike van de colonie bestemd was, en met zijn' bodem, zoowel van dezelve als van zijne lastige reisgezellen bevrijd, ingevolge zijne instructien, de kustvaart verder voort te zetten.

Zonder zich daarom verder met de deelhebbers in te laten, landde hij in de Bakkersbaai, en rigtte eene bergplaats in voor de zeilen, en verdere uitrusting en voorraad van de schooner, die nu ten dienste der colonie zoude getimmerd worden.

Dit norsche besluit van den Kapitein, wekte in eene hooge mate het misnoegen van den Heer MACDOUGAL, die zich zelven thans als het hoofd der onderneming beschouwde, in zijne betrekking als gemagtigde van den Heer ASTOR. Hij vertrok nog dien zelfden dag (5 April) in gezelschap van den Heer STUART naar de zuidkust, met oogmerk van op den 7^{den} weder te keeren. Dewij zij nu den Kapitein niet bij zich hadden om mede te kibbelen, vonden zij weldra een punt, hetwelk hun gunstig voor het ontworpen Etablissement toescheen. Het lag op eene landtong, *Point George* geheeten, die eene goede haven had, alwaar schepen, die geene twee honderd tonnen last te boven gingen, met gemak op vijftig ellen afstands van de kust konden ankeren.

Na aldus een' dag met voordeel te hebben doorgebracht, gingen zij de rivier wederom over, maar landden aan de Noordkust eenige mijlen hooger op, dan de ankerplaats van den *Tonquin*, in de nabijheid van Chinook, en zij bezochten het dorp van dien stam. Zij werden aldaar met groote gastvrijheid ontfangen door het opperhoofd, die COMCOMLY heette, een' slimmen ouden wilde, maar met één oog, die van tijd tot tijd eene rol in dit verhaal zal

spelen
deszel
weinig
groot
van k
heeft,
naauw
Monar
niet al
buursc
Bij
ken, c
men o
goede
maar t
Door z
kende,
den doe
hunne l
Niet
overige
zonderli
drukken
van de
kind w
gelegd.
de and
kussentj
hetzelve
koorden
heenloop
voorhoo

spelen. Elk dorp maakt een klein vrij gebied uit, door desselfs eigen opperhoofd bestuurd, die echter slechts weinig gezag heeft, tenzij hij een man mogt wezen van groot fortuin en vermogen: dat wil zeggen in het bezit van kanoos, slaven en vrouwen. Hoe meer hij daarvan heeft, hoe grooter opperhoofd hij is. Men heeft ons niet naauwkeurig opgegeven, hoeveel vrouwen de eenoogige Monarch had, maar zeker is het, dat hij een groot gezag, niet alleen over zijn' eigen stam, maar ook over de nabuurschap voerde.

Bij het vermelden van slaven dienen wij op te merken, dat de slavernij bekend is onder verscheiden stammen over het Klipgebergte. Zoo lang de slaven eene goede gezondheid genieten, worden zij wel bejegend, maar tot allerlei soort van afmattenden arbeid gebruikt. Door ziekte of door den ouden dag onbruikbaar gerakende, worden zij ook volkomen veronachtzaamd en aan den dood ten prijs gegeven. Ook na hunn' dood worden hunne lijken met geene de minste achting behandeld.

Niet alleen onder de Chinooks, maar ook onder de overige stammen van dit gedeelte der kust heerscht de zonderlinge gewoonte van zich het voorhoofd plat te drukken. Het middel om dat doel te bereiken wordt van de geboorte der kinderen af op hen toegepast. Het kind wordt in een' houten bak, eene soort van wieg, gelegd. De zijde, waarop het hoofd rust, is hooger dan de andere. Op het voorhoofd van het kind wordt een kussentje gelegd met een stuk berkenschors boven op hetzelfde, en naar beneden getrokken door middel van koorden, die aan weerskanten van den bak door gaten heenloopen. Alzoo de zwelling en drukking van het voorhoofd niet dan langzamerhand voortgaat, zegt men

ook, dat die bewerking van weinig pijn gepaard gaat. Het voorkomen van het kind, zoo lang het in dien staat van drukking ligt, is evenwel naar en akelig, en men heeft ons verhaald, dat deszelfs kleine zwarte oogen, door de drukking der koorden voorwaarts naar buiten derzelve kassen gebragt, juist naar die van eene rat gelijken, die in een' val gevangen zit.

De drukking van een jaar lang is voldoende, om de verlangde uitwerking te hebben, en, na verloop van hetzelfde, komt het kind met een plat voorhoofd uit de windsels te voorschijn en blijft aldus zijn gansche leven door. Men behoort nogtans aan te merken, dat dit plat maken van het voorhoofd iets in zich heeft van eene Aristokratische beteekenis, even als het krimpen van de voeten onder de vrouwen van aanzien in China. Het is in allen gevalle een bewijs van eene vrije geboorte: want geen slaaf vermag deze benijdenswaardige afwijking der natuur op zijn kind te bevorderen, en al de slaven hebben derhalve ronde hoofden.

Met dezen aanzienlijken stam der Chinooks bragten de twee deelhebbers een gedeelte van den dag zeer genoegelijk door. MACDOUGAL, die een weinig trotsch was op zijn officiëlen rang, had hun te verstaan gegeven, dat zij de beide opperhoofden eener groote Handelmaatschappij waren, welke hier zoude worden opgerigt, en het scherpsziende, hoewel eenoogige opperhoofd, die eenige onderzending had van den handel met de blanke menschen, zag terstond het voordeel in, hetwelk hij van de vriendschap van twee zulke gewigtige bezoekers zoude kunnen plukken. Hij onthaalde hen derhalve zoo goed als in zijn vermogen was, op een' overvloed van zalm en wappatoo. Op den volgenden morgen, den 7 April maakten

zij
wed
van
de
het
er
zee
op
zij e
en h
gend
dov
kwa
ontt
Zi
waar
hen
dager
den,
make
wille
door
vinde
roode
hare
De
hebb
bekoe
kunne
het
loop
den

zij zich gereed, om volgens hunne beloften, aan boord weder te keeren. Zij hadden elf mijlen over de ruimte van de baai af te leggen: het woei eene frissche koelte en de zee stond hol. COMCOMLY bragt hun het gevaar onder het oog, waaraan zij zich zouden blootstellen. Zij waren er evenwel wel op beraden, en bragten hunne boot in zee, terwijl het voorzigtige opperhoofd hen in zijne kano op een' geringen afstand volgde. Naauwelijks hadden zij eene mijl ver geroeid, toen eene baar op kwam zetten en hunne boot omsloeg. Zij bevonden zich in het dringendste gevaar van te verdrinken, vooral de Heer MACDOUGAL, die niet kon zwemmen. COMCOMLY evenwel kwam in zijne ranke kano over de baren snellen en onttoog hen aan het watergraf.

Zij gingen wederom aan wal en staken een vuur aan, waarbij zij hunne kleederen droogden, waarna COMCOMLY hen weder naar zijn dorp bragt. Gedurende drie dagen, dat zij alhier door slecht weder werden opgehouden, werd alles gedaan om hun dezelve aangenaam te maken. COMCOMLY liet allerlei snakerijen om hunnent wille volvoeren, en zijne vrouw en dochters trachtten door allerlei vrouwenkunstjes genade in hunne oogen te vinden. Sommige kleurden zelfs hare ligchamen met roode klei, en bestreken zich met traan van visch, om hare bekoorlijkheden een' sterkeren glans bij te zetten. De Heer MACDOUGAL schijnt een hart in zijn' boezem te hebben omgedragen, dat niet onverschillig was voor de bekoorlijkheden der schoone sekse. Wij hebben niet kunnen vernemen, of hetzelfde bij deze gelegenheid voor het eerst getroffen is geworden, maar men zal in den loop van dit werk ontdekken, dat eene der dochters van den gastvrijen COMCOMLY de verovering had gemaakt

van het groote opperhoofd der Amerikaansche Pelterij-Compagnie.

Toen het weder bedaard en de zee stil geworden was, bemande het eenoogige Opperhoofd van de Chinooks zijne kano, en begeleidde zijne gasten in veiligheid naar het schip, alwaar zij met blijdschap verwelkomd werden, al-
zoo men reeds ongerust over hen geweest was. COM-
COMLY werd toen met de zijnen aan boord van den
Tonquin onthaald, en edelmoedig beloond voor zijne dien-
sten en zijne gastvrijheid. Zij keerden hoogst voldaan
naar huis terug, belovende getrouwe vrienden en bond-
genooten van de blanke menschen te zullen blijven.

kend
Kaap
den.
die p
dere
lang
reis
zulke
O
aan
nen
te b
volg
D
geze
aan
verst

e Pelterij-

orden was,
mooks zijne
d naar het
erden, al-
as. Com-
van den
zijne dien-
st voldaan
en bond-
ven.

Hoofdstuk IX.

Kaap George. — Het vinden van Astoria. — Bezoek der Indianen. — Hun onthaal. — De Kapitein laat het schip kalefateren. — Afreize van den Tonquin. — Aanmerkingen op het gedrag van Kapitein THORN.

Ten gevolge der berigten, door de beide onderzoekende deelhebbers medegebragt, werd er besloten, dat Kaap George het punt van het handelskantoor zoude worden. Wel is waar, die heeren waren niet volmaakt met die plaatsing in hunn' schik, en wenschten wel eenige verdere opnemingen te doen: maar Kapitein THORN verlangde met ongeduld zijne lading te ontschepen, en zijne reis te vervolgen, en verzette zich tegen al hetgeen hij zulke »plaisiertogtjes" noemde.

Op den 12^{den} April werd derhalve al het noodzakelijke aan boord van eene barkas gebragt, met zestien personen in dezelve, om de grondlegging van het Etablissement te beginnen; deze verlieten den *Tonquin*, die hen zoude volgen, zoodra de haven gepeild was.

Den wijden uitloop der rivier overstekende, ging het gezelschap aan land, en sloeg een nachtleger op boven aan de kleine baai van Kaap George. De plek voor den versterkten post uitgekozen, was op eene hoogte tegen

over het noorden, met de ruime baai en derzelve zandbanken en klippen voor dezelve, terwijl het voorgebergte van de Kaap der Teleurstelling, op een' afstand van vijftien mijlen, het uitzigt aan de linkerzijde bepaalde. Het omliggende land prijkte in al den glans der lente: de boomen waren vol jeugdig loof, het weder uitnemend schoon, en alles bood even veel vermaak aan voor menschen, die zoo pas van den dwang eener zeereis bevrijd waren geworden. Kort daarna vond de *Tonquin* een' doortogt door de naauwe engte, en ankerde in de kleine baai, alwaar het vaartuig met drie losbrandingen der musketten verwelkomd werd. Die begroeting werd met even zooveel losbrandingen der stukken van boord beantwoord.

Iedereen stak nu de handen uit de mouw, om boomen te kappen, het bosch op te ruimen, en de plaatsen voor de woonhuizen, het magazijn en tuighuis af te bakenen, die van hout gebouwd en met schors overdekt zouden worden. Anderen ontscheepten het timmerhout, bestemd voor den bouw van de schooner en begonnen dezelve in elkander te zetten, terwijl nog anderen een' tuin maakten, en daarin de zaden van verschillende groenten wierpen.

Hunne volgende gedachte was, welken naam te geven aan de opkomende Colonie: de naam, die zich als van zelve opdeed, was die van den ontwerper en beschermer der gansche onderneming. De Colonie ontving derhalve den naam van ASTORIA.

Nu begon het ook van Indianen uit de nabuurschap rondom de plaats te wemelen. Sommige bragten eenige land- en zeeottervellen te koop, maar bij kleine gedeelten: de grootste menigte kwam om hare nieuwsgierigheid te voldoen, want men zegt, dat zij zeer met die eigen-

schap
oogen
ten
houd
hunne
hoofd
Zij w
zeer i
dienin
de oo
welke
de ge
met h
niets d
dus te
»sche
over te
len ha
genood
het kan
zijne r
De
niet te
ven vo
dere,
goedere
schip
Kapite
schillen
koopha
heftige
over de

schap behebt zijn: terwijl er ook vele met geen ander oogmerk kwamen, dan dat van te rooven, alzoo de wetten van den eigendom weinig onder hen in aanzien gehouden worden. Sommige hunner omringden het schip in hunne kanoos: onder deze was COMCOMLY, het Opperhoofd der Chinooks, met zijne leenroerige onderzaten. Zij werden goed onthaald door den Heer MACDOUGAL, die zeer in zijn' schik was met de gelegenheid van zijne bediening te aanvaarden, en eenig aanzien te verkrijgen in de oogen zijner toekomstige naburen. De verwarring, welke door dien kleinhandel aan boord ontstond, maakte de gemelijke luim wederom gaande van den Kapitein, die met het eenoogige Opperhoofd en zijne gansche bende niets op had. Hij beklagde zich luide, dat hij zijn schip dus ter prooi gegeven zag aan een' troep »Indiaansche »schelmen,» die geene enkele beestenhuid hadden om over te beschikken: en ten laatste verbood hij stellig allen handel aan boord. De Heer MACDOUGAL was dus genoodzaakt aan land te gaan, en zijn hoofdkwartier in het kampement te vestigen, alwaar hij zonder vermindering zijne regten kon doen gelden en zijn aanzien handhaven.

De vijandschap tusschen de beide gezaghebbers ging niet te min voort, maar werden meerendeels door brieven voortgezet. De eene dag en week verliep na de andere, zonder dat de magazijnen tot berging der koopgoederen bestemd, in gereedheid waren gebragt, en het schip werd dus nog in de haven opgehouden, terwijl de Kapitein gestadig gekweld werd door aanzoecken om verschillende artikelen ten behoeve der colonisten, of van koophandel met de inboorlingen. Het kwam tot eene heftige briefwisseling, waarin hij zich bitter beklagde over den tijd, die er met »rooken en plaisiertogtjes» voor-

bijging, zoo als hij goed vond de herkenningsexpeditiën te noemen, en in het toebereiden van weiden en knollevelden, in plaats van zijn schip voort te helpen. Ten laatste werden die haspelarijen zoo al niet tot volkomen genoeg dan toch door de inschikkelijkheid van al de partijen uit den weg geruimd. Het gedeelte der lading, hetwelk voor *Astoria* bestemd was, werd ontscheept, en het vaartuig in staat gesteld van deszelfs reis te vervolgen.

Alzoo de *Tonquin* de noordkust zoude aandoen, om in derzelve onderscheidene havens pelterijen op te koopen, en op de terugreis in de herfst *Astoria* weder bezoeken, vond men met algemeene stemmen goed, dat de Heer **MAC-KAY** als Supercarga zoude medegaan, en den Heer **LEWIS** als Scheepsschrijver met zich nemen. Op den 1 Junij ging het schip onder zeil en dreef naar de Bakkersbaai, alwaar het eenige dagen door tegenwind werd opgehouden: doch in den vroegen morgenstond van den 5^{den} liep het met eene frissche voorspoedige koelte in zee, en ondernam blijmoedig de noodlottige reize, vanwaar het nimmer zoude wederkeeren!

Wanneer men het gedrag van den Kapitein **THORN** overweegt, en zijne gemelijke grillige briefwisseling naziet, is de indruk, welken dezelve op ons gemoed maken moet, stellig in zijn voordeel. Terwijl wij lagchen om de eenvoudigheid van zijn hart en de bekrompenheid zijner inzigten, die hem alles naar den gewonen regel van zijn dagelykschen pligt deden beoordeelen, kunnen wij niet anders dan zijne stipte eerlijkheid hulde doen, en zijne belangstelling in hetgeen hij als het wezenlijke doel der expeditie beschouwde. Hij was zekerlijk somtijds te laken om de barschheid van zijne manieren, en het ei-

gendunkelijke zijner maatregelen, maar ook veel van hetgeen in dit opzicht in zijne gedragingen te misprijzen was, behoort toegeschreven te worden aan zijne gestrenge denkbeelden van pligt, die hij in zulk eene tyrannieke school, als een oorlogschip is, had opgedaan. Zijn geest scheen daarenboven geheel ontsteld geraakt te zijn door de vermoedens, welke hij ten aanzien der trouweloosheid van zijne reisgenooten had opgevat: doch ook in dit opzicht waren er omstandigheden, die ten zijnen voordeele konden pleiten. De betrekkingen tusschen de Vereenigde Staten en Groot-Brittanie stonden toen op een' onzekeren voet, en de beide landen waren inderdaad op het punt van elkander te beoorlogen. Verscheiden der deelhebbers waren Britsche onderdanen en konden geneigd zijn, om terstond de vlag, waaronder zij voeren, te verlaten, ingevalle de oorlog uitbrak. Hunne onderhandeling met den Britschen Minister te Nieuw-York toont, hoe schoorvoetende zij in de de tegenwoordige expeditie deel hadden genomen. Zij waren in de dienst van de Noordwest-Compagnie geweest, en konden geneigd zijn, zich terstond weder bij die Maatschappij te begeven, ingevalle de gebeurtenissen het ontworpen Etablissement van den Heer ASTOR met eenig onheil mogen bedreigen. Daarenboven is ons door een' der deelhebbers verzekerd, dat eenige hunner, die nog jong en onnadenkend waren, er een onverantwoordelijk genoeg in vonden, het wantrouwende karakter van den Kapitein eene poets te spelen, en den schijn niet te nemen, als of zij geheimzinnige zamenspanningen hielden en gevaarlijke bedoelingen in het oog hadden.

Deze omstandigheden dienen, om de vermoedens en den argwaan des Kapiteins te verontschuldigen, welke anders

zeer zonderling en onverklaarbaar zouden schijnen. Wij zijn ten volle overtuigd, dat eenige der deelhebbers volmaakt opregt en welgezind in de volvoering van den hun toevertrouwdten pligt te werk gingen, en met dat al had de Kapitein toch niet zoo geheel en al ongelijk, en het vervolg zal doen zien, dat hij het karakter vol eigenwaan van den laatlunkenden MACDOUGAL zeer juist beoordeelde.

Ver
nin
Ee
pen
der
beg
Va
men
On
Uit
nen.

Terw
rigting v
Indiaan v
van derti
schenen,
stroomen
groote on
dat de M
had ten
hetwelk z
de 52 en
was. Mer
I DEEL.

nen. Wij
bbers vol-
n den hun
dat al had
k, en het
eigenwaan
oordeelde.

Hoofdstuk X.

Verontrustende berigten uit het binnenland. — Herkenningstogt. — Toebereidselen tot een' handelspost. — Eene onverwachte aankomst. — Een spion in het kampement. — Expeditie naar het binnenland. — De oevers der Columbia. — De berg Coffin. — Eene Indiaansche begraafplaats. — Het land der geesten. — Columbiasche Valleï. — Kaap Vancouver. — Watervallen en stroommen. — Groote vischmarkt. — Het dorp Wishram. — Onderscheid tusschen de Indiaansche jagers en visschers. — Uitwerking van den handel op het karakter der Indianen. — Een handelspost opgerigt te Oakinagan.

Terwijl de Astorianen ijverig bezig waren met de oprigting van hun Fort en hunne factorij, bragt hun een Indiaan van de bovenrivier het berigt, dat eene partij van dertig Blanken aan de oevers van de Columbia verschenen, en werkelijk bezig was, met bij de tweede valstroomen woningen te bouwen. Dit berigt bragt eene groote ongerustheid te weeg. Wij hebben reeds gezegd, dat de Noord-West-Compagnie handelsposten gevestigd had ten westen van het Klipgebergte, in een district hetwelk zij Nieuw-Schotland noemden, en dat tusschen de 52 en 55° N. B. op het Engelsche grondgebied gelegen was. Men maakte zich dus bevreesd, dat zij thans tot

op het Amerikaansche grondgebied mogten doordringen en trachten zich meester te maken van de oevers der boven-rivier, om zoo doende de Amerikaansche Pelterij-Compagnie in derzelver handel met de omliggende inboorlingen te onderkruipen, in welk geval men bloedige twisten te gemoet had te zien, gelijk er reeds vroeger tusschen de naijverige Pelterij-Maatschappijen hadden plaats gegrepen.

Er werd eene partij naar de boven-rivier gezonden, om naar de echtheid van dit berigt onderzoek te doen. Deze kwamen tot aan den eersten valstroom, bijna tweehonderd mijlen ver, doch vernamen niets van Blanken, die zich in de nabijheid moesten ophouden.

Niet lang echter na hunne terugkomst ontving men nadere berigten van twee Indiaansche voetreizigers, die de zaak bevestigden, en stellig verzekerden, dat de Noord-West-Compagnie inderdaad een kantoor had opgerigt aan de rivier Spokan, welke in den noordelijken arm der Columbia valt.

Hetgeen dit berigt nog verontrustender maakte, was de onmogelijkheid, waarin de Astorianen zich bevonden, uit hoofde van hun gering aantal en de vereischte zorg voor het nieuwe Etablissement, van partijen te kunnen afzenden om het land in verschillende rigtingen te doorreizen, en de noodige posten te vestigen, om den binnenlandschen handel te beschermen.

Men besloot echter tot allen prijs een tegenwigt tegen dezen post aan de Spokan daar te stellen, en een der deelhebbers, de Heer DAVID STUART, maakte zich gereed, om te dien einde met acht mannen en een' kleinen voorraad van koopmansgoederen op reis te gaan. Hij zoude vergezeld worden van de twee Indianen, die het land

ken
van
beve
lang
inbo
O
sche
gen
wie
vroeg
die
wach
Engel
van
als
van
was
en een
om he
zijn
verlate
zijnden
nen,
het ge
doorge
gewaa
derhou
hadden
Het
Maatsc
werp
rigten,

kenden, en beloofden hem naar eene plaats niet ver van de Spokane te brengen, alwaar het krioelde van bevers. Hier zoude hij zich nederzetten en er een' tijdlang blijven, in gevalle hij de gelegenheid goed en de inboorlingen welgezind vond.

Op den 15 Julij, toen de Heer STUART gereed was scheep te gaan, verscheen er eensklaps eene kano met negen blanken voor de haven. Er werd veel over gegist, wie die negen menschen konden zijn; want het was te vroeg, om hunne eigene vrienden, onder den Heer HUNT, die het vaste land dwars door zouden reizen, te verwachten. Toen de kano naderde, onderscheidde men eene Engelsche vlag, en toen zij aan land kwamen, trad een van hen naar de Astorianen toe en maakte zich bekend als DAVID THOMPSON, een' sterrekundigen en deelhebber van de Noord-West-Maatschappij. Volgens zijn verhaal was hij in het vorige jaar met een vrij talrijk gezelschap en een' voorraad van Indiaansche goederen op reis gegaan, om het Klipgebergte over te trekken. Een gedeelte van zijn volk had hem echter nog aan den oostkant reeds verlaten, en was met de goederen naar den naast bij zijnden handelspost wedergekeerd. Hij had met acht mannen, die hem getrouw waren gebleven, zijne reis over het gebergte voortgezet. Zij hadden de hoogere streken doorgereisd en zich naar den oorsprong van de Columbia gewaagd, alwaar zij in het voorjaar eene kano van cedarhout hadden getimmerd, waarmede zij thans *Astoria* hadden bereikt.

Het was inderdaad de expeditie door de Noord-West-Maatschappij afgezonden, om den Heer ASTOR in zijn ontwerp van colonisatie te voorkomen. Het blijkt uit berichten, die men later heeft ingewonnen, van een' anderen

kant, dat de Heer THOMPSON zijne reis zoo veel doenlijk verhaast had, aanspraak makende op al de Indiaansche dorpen, die in zijn' weg lagen, dezelve Engelsche vlaggen schenkende, en die zelfs op de punten, waar rivieren samenliepen, in den grond stekende, onder de formele verklaring, dat hij in naam des Konings van Groot-Brittanje van die landstreek ten behoeve der Noord-West-Compagnie bezit nam. Dewijl zijn oorspronkelijk oogmerk mislukt was door den afval der zijnen, is het waarschijnlijk, dat hij de rivier afzakte, alleen om haar op te nemen, en te ontdekken of er inderdaad eene Amerikaansche Colonie gevestigd was.

De Heer THOMPSON is ontwijfelbaar de eerste blanke geweest, die den noordelijken arm van de Columbia van zoo nabij haren oorsprong gevolgd is. LEWIS en CLARKE bereikten de hoofdriever op de plek harer vereeniging, ten naastenbij 400 mijlen van haren uitloop af. Zij kwamen in dezelve uit de Lewis-rivier, haren zuidelijken arm, en zakten haar vandaar af.

Hoewel de Heer THOMPSON weinig beter dan als een spion in het kampement beschouwd konde worden, werd hij echter met veel hartelijkheid door den Heer MACDOUGAL ontvangen, bij wien heimelijk altijd eene goede gezindheid voor de Noord-West-Compagnie was blijven huisvesten. Hij noodigde hem naar het hoofdkwartier, alwaar hij hem met de zijnen gastvrij onthaalde. Dewijl hij eenigermate om het een en ander verlegen was, verzag hem de Heer MACDOUGAL van het noodige voor zijne terugreis over het gebergte, zeer tegen den wil van den Heer DAVID STUART, die het er voor hield, dat de bedoeling van zijn bezoek hem juist niet te veel aanspraak op zulk eene behandeling schonk.

door
van
MON
boon
noos
hede
D
met
treal
hem
hem
den
Heer
kanon
dig
voorg
voorru
is een
Colum
van d
Van
ver,
lende
vaarb
vele p
moera
minge
lieren
minne
ren en
bossch

Op den 23 Julij vertrok de Heer STUART tot zijne reize door het binnenland. Zijn gezelschap bestond uit vier van de klerken, de Heeren PILLET, ROSS, MACLENNON en MONTIGNY, twee Canadesche boschreizigers, en twee inboorlingen der Sandwich-eilanden; zij hadden drie kanoos, goed voorzien van leeftocht en van alle benoodigheden voor een' handelspost.

De Heer THOMPSON en zijn gezelschap vertrokken zamen met hem, zijnde het zijn oogmerk, terstond naar Montreal weder te keeren. De deelhebbers te Astoria gaven hem een' korten brief mede aan den Heer ASTOR, om hem berigt te geven van hunne behouden aankomst aan den uitloop der Columbia, en dat zij tot nu toe van den Heer HUNT niets vernomen hadden. De kleine flotille der kanoos liep met eene goede koelte uit, en geraakte spoedig voorbij Kaap Tongue, een lang, hoog en klippig voorgebergte, met boomen bewassen, en ver in de rivier vooruitlopende. Tegen over hetzelfde aan de Noordzijde is eene diepe baai, in welke ten tijde der ontdekking de Columbia geankerd lag, en welke nog naar den naam van den bevelhebber *Gray's-baai* heet.

Van hieraf gaat de loop der rivier bijna zeventig mijlen ver, genoegzaam zuid-oostelijk: van breedte verschillende naar mate van hare baaien en inhammen, en bevaarbaar zijnde voor schepen van 300 tonnen last. Op vele plekken waren de oevers hoog en klippig, met lage moerassige eilanden aan derzelve voet, die aan overstromingen zijn blootgesteld, en beplant met wilgen, populieren en andere boomen, die een' rochtigen grond beminnen. Soms tijds week het gebergte dieper naar achteren en maakte plaats voor bevallige vlakten en schoone bosschen. Terwijl de kant der rivier rijkelijk bezet was

met boomen, die tegen den winter hun gebladerte verliezen, waren de hoogere streken beplant met majestueuse pijnboomen en reusachtige dennen, waarvan er eenige de hoogte van twee- tot driehonderd voeten bereikten, en van een daarmede geëvenredigden omvang waren. Het is van dezulke, dat de Indianen hunne groote kanoos en pramen bouwen.

Op zekere hoogte van de rivier, voeren zij aan de noordzijde eene klip voorbij van 150 voeten hoogte, die uit een' lagen moerassigen grond oprees, en geheel los was van de omliggende bergen. Zij werd door de naburige Indianen in groote achting gehouden, en diende hun tot eene hunner voornaamste begraafplaatsen. Dezelfde belangstellende zorg voor de overledenen, als onder de jagerstammen der Wilden wordt opgemerkt, kenmerkt ook de visscherlieden van de rivieren en van de zeekust. Onder de eersten wordt het geliefkoosde paard des jagers met hem in denzelfden kuil begraven, en zijn boog en pijlen naast zijne zijde nedergelegd, opdat hij geheel uitgerust de »zalige jagtvelden" van het land der geesten moge bereiken. Bij de laatsten wordt de Indiaan in zijne dierenhuid gewikkeld, in zijne kanoo nedergelegd met zijn riem, zijne speer en andere werktuigen hij hem, en alzoo op eene klip of hoogte geplaatst, vanwaar een uitzigt is over de rivier, de baai of het meer, welke hij plagt te bezoeken. Hij wordt aldus uitgerust, om zich te water te kunnen begeven op deze vreedzame stroomen en zonnige meren, vervuld van allerlei soort van visschen en watervogels, welke in de andere wereld toebereid worden voor dezulken, die zich als goede zoons, goede vaders, goede echtgenooten, en voornamelijk als goede visschers gedurende hun sterfelijk leven hebben onderscheiden.

De
van di
ver kru
met e
goed,
dere v
gevoel
beroovi
vooral z
dergaan
lijkzang
klagten

Het
opspoor
deed hu
(de Doo

Boven
rivier a
een ver
ontspring
Eenige
de Colu
Deze is
zuid-oos
welke h
deze val
de *Wa*
nijen
komt.
een' me
eene fra
ren, en

De klip waarvan wij spreken, leverde eene vertooning van dien aard op: vele lijken lagen in kanoos op derzelver kruin, terwijl staken rondom dezelve behangen waren met eerteekens of liever met lijkgeschenken van speelgoed, kleedingstukken, korfjes van wortelhout, en andere voorwerpen ten dienste van den afgestorvene. Een gevoel van eerbied beveiligd die gewijde plaatsen tegen berooving of hoon. De vrienden van den gestorvene, en vooral zijne vrouwen, begeven er zich met het op- en ondergaan der zonne een tijdlang na zijn afsterven heen, lijkzangen op hem zingende, en zich aan luide jammerklachten overgevende.

Het aantal der lijken in kanoos, welke door de eerste opspoorders van de rivier op deze klip gevonden werden deed hun aan dezelven den naam geven van *Mount Coffin* (de Doodkisten-berg), welken zij nog draagt.

Boven deze klip voeren zij den mond voorbij eener rivier aan den regter oever van de Columbia, welke op een verwijderd gebergte met sneeuw bedekt, scheen te ontspringen. Hare Indiaansche naam was de Cowleskee. Eenige mijlen verder bereikten zij de groote vallei van de Columbia, door LEWIS en CLARKE aldus geheeten. Deze is zestig mijlen breed, en loopt ver naar het zuid-zuid-oosten uit, tusschen twee evenwijdige bergketenen, welke haar oost- en westwaarts insluiten. Midden door deze vallei slingert zich een breede en fraaije stroom, de *Wallamot* geheeten, welke vele honderden van mijlen ver uit eene nog ondoorzochte wildernis voort komt. De bedekte ligging van deze groote vallei heeft een merkbaaren invloed op derzelver klimaat. Het is eene fraaije en welige landstreek, met meren en wateren, en groene weilanden door liefelijke boschjes over-

schaduwd. Men zeide, dat er vele Wilden-stammen in deze valleij en langs de oevers van de Wallámot woonden.

Ongeveer acht mijlen boven den uitloop der Wallámot, kwam de kleine flotille aan bij Kaap Vancouver, aldus genoemd ter eere van dien vermaarden zeereiziger, door zijn' luitenant BROUGHTON, toen hij de rivier onderzocht. Men wil, dat dit punt een der schoonste tooneelen van de Columbia oplevert: bestaande in eene bevallige weide met eene fraaije heldere waterkom midden in dezelve, die verlevendigd wordt door wild gevogelte, en eene heuvelrij van bosschen gekroond, terwijl het vergezigt bepaald wordt door den berg Hood, wiens hooge kruin met eeuwige sneeuw bedekt ligt. Deze was het uite. kenteeke. n der eerste onderzoekers van die rivier.

Kaap Vancouver ligt ten naastenbij honderd mijlen van *Astoria* verwijderd. Aldaar begint men voor het eerst de werking van het getij te missen. Schepen van twee- tot driehonderd tonnen last kunnen de rivier tot hiertoe opvaren. Het gezelschap onder het gezag van den Heer STUART, had drie of vier dagen noodig gehad om haar te bereiken; wij hebben ons eekter onthouden van deszelfs dagelijksche vorderingen en nachtlegeringen aan te teekenen.

Van Kaap Vancouver af kreeg de rivier een' noord-oostelijken loop, en werd naauwer en sneller, van tijd tot tijd door eilandjes en zandbanken in haren loop gestuit wordende. Die eilandjes zijn bezaaid met vijvers, en op zekere tijden des jaars vindt men er een' overvloed van zwanen, ganzen, kraanvogels, eenden, plevieren en ander gevogelte. De oevers zijn er mede laag en dicht, met boomen begroeid, waar tusschen zoo veel laag

hou
dri
O
zich
kant
kelij
plan
valle
storte
dezer
het v
kome
en ka
twee
klover
De
naar
den d
den, c
bozen)
en he
Alzoo
dit we
menige
w. hi
ten na
loop v
waterv
naar b
schen
tweeden

hout van kreupelgewassen staat, dat het bijkans ondoordringbaar is.

Ongeveer dertig mijlen boven Kaap Vancouver sluit zich het gebergte wederom nader zamen aan de beide kanten van de rivier, welke hier bezoomd is van schrikkelijke steilten, met denne- en witte cederboomen beplant, en op vele plaatsen verfraaid door heerlijke watervallen, die zich van eenen aanmerkelijke hoogte nederstorten, en wolken van schuim en damp opjagen. Eene dezer steilten of klippen is op eene zonderlinge wijze door het weder en den tijd uitgevreten, zoodat zij het voorkomen heeft van een bouwvallig kasteel, met torens en kanteelen, die hoog boven de rivier uitsteken: terwijl twee kleine watervallen van 150 voeten hoogte uit de kloven van die rots nederbruisen.

De snelheid en het geweld van den stroom toenemende, naar mate zij verder kwamen, deed de reizigers vermoeden dat zij de groote belemmeringen van de rivier naderden, en ten laatste kwamen zij op het Strawberry- (frambozen) eiland, aldus door LEWIS en CLARKE genoemd, en hetwelk beneden aan den eersten bergstroom ligt. Alzoo dit gedeelte der Columbia nog dikwijls in den loop van dit werk vermeld zal worden, zijnde de schouwplaats waar menige van deszelfs gebeurtenissen voorgevallen is, willen wij hier eene algemeene beschrijving van dezelve geven.

De watervallen of bergstroomen van de Columbia zijn, ten naastenbij honderd en tachtig mijlen, boven den uitloop van de rivier gelegen. De eerste is een loodlijnige waterval van twintig voeten, waarop eene snelle vaart naar beneden volgt, voor nagenoeg eene mijl ver, tusschen eilanden van harden zwarten klipsteen, tot een' tweeden val van slechts acht voeten, tusschen twee rotsen

in. Bijkans twee en een halve mijl lager verruimt zich de rivier tot eene wijde kom, schijnbaar door eene rij van loodregte zwarte klippen belemmerd. Doch ter linkerzijde van dien rotsdam loopt de stroom voort door eene gaping van vijf en veertig ellen in de breedte. Door deze opening woelt en bruist de gansche rivier heen, en doet haar onstuimig geweld op een' grooten afstand vernemen. De stoutmoedige onderzoekers van de rivier, LEWIS en CLARKE, kwamen behouden in hunne booten dezen vreesselijken doortogt te boven, en bevonden, dat het grootste gevaar niet in de klippen, maar in de woelen, golfen en draaikolken gelegen was.

Op den afstand van anderhalve mijl beneden dezen naauwen doortogt gaat op nieuw de stroom zeer hevig, ten gevolge van zijne belemmering door twee rotsige eilanden: en twee mijlen verder, bruist een tweede groote waterval over eene rij van klippen, die twintig voeten hoogte heeft, en zich bijna van den eenen oever naar den anderen uitstrekt. De rivier wordt hier wederom tot een' naauwen doortogt, van vijftig tot honderd ellen breedte, zamengedrongen, en loopt tusschen eene bedding van harden steen, langs welke zij, voor een' afstand van drie mijlen, met een groot geweld kookt en bruist. Deze plek draagt den naam van »de lange Straat».

Hier is de groote visscherij van de Columbia. In het voorjaar, wanneer het water hoog is, komen de zalmen, in ontelbare menigte, de rivier opzwemmen. Wanneer zij deze engte doorkomen, vangen de Indianen op de klippen staande, of aan het einde van houten steigers, die in het water vooruitloopen, hen op in kleine netten om hoepels vastgemaakt, en aan lange staken gebonden, en werpen hen op het droog neder.

Ve
gema
haald
der ri
droog
moge
ten gr
doorsn
zalmve
vischhu
door g
den er
ken be
de bov
zelve o
met vle
tot hon
toestand
Wij
bijbreng
men er
van han
den ond
dezelfde
het dorp
als zijnd
handelm
in de na
slagen o

(*) LEWIS

mt zich
eene rij
ter lin-
ort door
e. Door
ven, en
and ver-
e rivier,
e booten
den, dat
de woc-

en dezen
er hevig,
ee rotsige
n tweede
die twintig
enen oever
t hier we-
ot honderd
chen eene
voor een'
l kooft en
ge Straat".
a. In het
le zalmen,
Wanneer
nen op de
n steigers,
kleine net-
en gebon-

Vervolgens worden zij op eene bijzondere wijze toegemaakt en ingepakt. Nadat er de ingewanden uitgehaald zijn, worden zij op houten tafels aan de kanten der rivier in de zon gedroogd. Wanneer zij genoeg gedroogd zijn, worden zij tusschen twee steenen zoo naauw mogelijk zamengedrukt, en in korven of balen van gevlochten gras, van ten naastenbij twee en een halven voet in doorsnede, zamengepakt, en met repen van een gedroogd zalmvel vastgesnoerd. De opening wordt insgelijks met vischhuiden bedekt, en vastgemaakt met touwen, welke door gaten in den rand van de korven loopen. Dan worden er balen van gemaakt, die elk twaalf van deze pakken bevatten, zeven voor de onderste laag en vijf voor de bovenste, dicht zamen gedrukt. Zoo stellen zij dezelve op eene drooge plaats, en bedekken ze wederom met vlechtwerk. Elke van deze balen bevat van negentig tot honderd ponden gedroogden visch, welke in dien toestand jaren lang goed kan blijven. (*)

Wij zijn hier eenigzins uitvoerig geweest, in het bijbrengen van het verslag der eerste ontdekkers, omdat men er een bewijs in vindt van vernuft in het toebereiden van handels-artikelen voor eene markt, zoo als men zelden onder de oorspronkelijke inlanders aantreft. Om dezelfde reden willen wij bijzondere melding maken van het dorp Wishram, aan het einde van de Lange Straat, als zijnde het eenigste voorbeeld van eene oorspronkelijke handelsmarkt of koopplaats. Aldaar werden de zalmen, in de naburige stroomen gevangen, in magazijnen opgeslagen om koopers te wachten. Hierheen kwamen ook

(*) LEWIS EN CLARK, D. II. bl. 32.

de Wilden-stammen, van den uitloop der Columbia, met den visch van de zeekust, de wortelen, beziën, en vooral met de wappatoo, aan de lagere streken der rivier opgezameld, en tevens met de snuisterijen, welke zij hadden opgedaan van de schepen, die van tijd tot tijd de kust hadden bezocht. Herwaarts ook bragten de stammen van het Klipgebergte hunne paarden, hun gras, stroo, en andere voortbrengselen van het binnenland. De handeldrijvende visschers van de watervallen waren zoo veel als de factors, en verkochten een gedeelte der goederen van de bergstammen aan die van de rivier, en vlakten, en zoo omgekeerd: hunne ingemaakte visch was een der hoofd-voorwerpen van dien handel, en in verschillende rigtingen wordende afgezet, gingen zij tot ver naar de wilde jagersdorpen binnenslands en somtijds tot naar de blanke kooplieden, die de kust aandeden.

Wij hebben reeds eenige in het oog vallende tegenstrijdigheden tusschen de Indiaansche Wilden-stammen aangeroerd, uit derzelver levensmanier voortkomende. Deze zijn nergens duidelijker dan nabij de bergstroomen van de Columbia. De Indianen van die groote handelsplaats worden door de vroegste ontdekkers voorgesteld, als logger en zwaarder, maar minder stout en vlug, dan de stammen van het gebergte, en van de vlakte, die van de jagt leven, of dan die van de hoogere streken der rivier, alwaar de visch schaarsch is, en de inwoners derhalve hun voedsel moeten vinden in het uitrukken van eetbare wortelen, of in het jagen van de herten. Inderdaad, wanneer een Indiaan van het bovenland te lui is om te jagen, en evenwel op een goed leven gesteld, zoo begeeft hij zich naar de watervallen, om zonder arbeid overvloedig aan den kost te komen.

»D
dagbo
honde
bewoo
met al
mag v
De
derfelij
men a
plaats
als »or
len als
ook aar
Dat
blijken,
Wishran
Voor he
jelijke o
dering,
een kal
De k
hunnen
vierhond
THOMPSON
slagen d
zelfs de
schouwd
delpost.
De H
nam ein
te stemm
achter,

»Door zulke luije honden» zegt een reiziger in zijn dagboek, hetwelk thans voor ons ligt; »door zulke luije honden als deze zijn, wordt die bekende visschersplaats bewoond en bevolkt, welke even als onze groote steden, met allen grond het hoofdkwartier der ondeugd genoemd mag worden.»

De koopmansgeest en de winzucht oefenen hunn' verderfelijken invloed, tot zelfs in de wildernis uit, gelijk men aan de bewoners van deze oorspronkelijke handelsplaats kan opmerken. Dezelfde reiziger beschrijft hen als »or beschofte, onbeschaamde schurken, die u bestelen als zij kunnen, en den zwakkeren, waar zij hem ook aantreffen, zonder mededoogen uitplunderen.»

Dat hij hen niet belogen heeft, zal in het vervolg blijken, wanneer wij in de gelegenheid zullen zijn van Wishram aan te doen, en de valstroomen te bevaren. Voor het tegenwoordige volbragten de reizigers de moeilijke opvaart van dit gedeelte der rivier zonder verhindering, en bereikten boven de watervallen andermaal een kalm en effen water.

De beide reisgezelschappen vervolgden gezamenlijk hunnen togt, zonder eenige onaangenaamheid, tot drie- of vierhonderd mijlen hooger de Columbia op: de Heer THOMPSON scheen grootelijks belang te stellen in het wel slagen der pogingen van den Heer STUART, en wees hem zelfs de punten aan, welke hij als gunstig gelegen beschouwde voor de vestiging van zijn' ontworpen handelspost.

De Heer STUART, die zijne opregtheid wantrouwde, nam eindelijk den schijn aan, van met zijn inzicht overeen te stemmen, en, afscheid van hem nemende, bleef hij achter, als om zich te vestigen, terwijl de ander zijn'

togt vervolgde naar het gebergte. Doch, zoodra hij een goed eindwegs vooruit was, brak de Heer STUART weder op, en reisde ook voorwaarts, onder geleide van de twee Indianen, en hield niet op, voordat hij op den afstand van honderd en veertig mijlen, de Spokane-rivier genaderd was, en dit hield hij voor nabij genoeg, om het mededingende Etablissement in bedwang te houden.

De plek, welke hij voor zijn' handelspost uitkoos, was eene landpunt van drie mijlen lengte en twee mijlen breed, welke gevormd werd door den samenloop van de Oakinagan met de Columbia. De eerstgenoemde is eene rivier, welke haren oorsprong vindt in een aanzienlijk meer, ten naastenbij op honderdenvijftig mijlen ten westen van het vereenigingspunt. Ter plaatse van haren samenloop, zijn de beide rivieren bezoomd van groote weilanden met struiken bedekt, maar zonder boomen. De plek zelve was welig verrijkt met wilde bloemen van allerlei kleur, waaraan talloze bijen zich den ganschen dag door recht te goede deden.

De ligging van dit punt kwam allergeschiktst tot een' handelspost voor. Het klimaat was er gezond, de grond vruchtbaar, de rivieren waren goed voorzien van visch, de inboorlingen vredelievend en welgezind. De gemeenschap met het binnenland was gemakkelijk door de bovenwaters van de Columbia en den zijtak van den Oakinagan, terwijl de stroom der Columbia zelf den grooten weg naar *Astoria* daarstelde.

Zich derhalve bedienende van al het drijfhout, hetwelk in groote menigte in de naburige bogten van de rivier bijeen was gedreven, sloeg de Heer STUART met zijne lieden de handen aan het werk, om een huis te bouwen, hetwelk binnen korten tijd voor hunne behoefte voldoende

was,
Maats
Wij
gang
schrijv

was, en op die wijze kwam de eerste binnenpost der Maatschappij tot stand.

Wij willen thans een weinig terugloopen om den voortgang der zaken aan den mond van de Columbia te beschrijven.

Hoofdstuk XI.

Verlegenheid te Astoria. — Geruchten van vijandelijkheden der Indianen. — Maatregelen van verdediging. — Rampzalig lot van den Tonquin.

Het afreizen van den *Tonquin* en het vertrek van den Heer DAVID STUART, met zijn detachement had eene in het oog loopende werking op den stand der zaken te *Astoria*. De inboorlingen, die eerst de plaats drok hadden bezocht, dropen langzamerhand af, tot dat er ten laatste geen Indiaan meer te zien bleef. Men schreef dit aanvankelijk toe aan het gebrek van pelterijen om te verkoopen; doch een weinig later, loste zich het geheim op eene meer verontrustende manier op. Men zeide, dat de naburige stammen eene zamenspanning ten doel hadden, om met vereenigde krachten de Blanken te overvallen, nu hun aantal zoodanig verminderd was. Eene menigte van krijgslieden had zich ten dien einde in eene nabij gelegene baai verzameld, onder voorwendsel van steur te visschen, en geheele smaldeelen van kanoos werden nog van den noord- en zuidkant afgewacht, om hen te versterken. COMCOMLY zelf, het éénoogige opperhoofd, werd in weêrwil van zijne openbare vriendschap voor den Heer MACDOUGAL, verdacht gehouden van in die algemeene zamenzwering te deelen.

Verontrust over de geruchten van dit dreigende gevaar, staakten de Astorianen hant' dagelijkschen arbeid en sloegen in allerijl de handen aan het werk, om zich door tijdelijke verschansingen en batterijen te dekken. Binnen weinige dagen hadden zij hun woonhuis en magazijnen met eene palissade van negentig voeten in het vierkant omringd, van twee bastions voorzien, waarop zij vier stukken hadden geplant. Dagelijks oefenden zij zich in de behandeling hunner wapenen, ten einde zich in de krijgsdienst te bekwamen, en des nachts beveiligden zij zich in hun fort en stelden schildwachten uit, om zich tegen allen overval te beveiligen. Op die wijze hoopten zij, zelfs in geval van eenige vijandelijkheid, in staat te zijn het uit te houden tot aan de aankomst van het reisgezelschap, 't welk door den Heer HUNT over het gebergte werd geleid, of tot aan de wederkomst van den *Tonquin*. De laatste berekening evenwel viel spoedig in duigen. Vroeg in Augustus kwam eene omzwervende horde van Wilden uit de Straat van Juan de Tuca voor den mond der Columbia opdagen, om aldaar steuren te visschen. Zij bragten noodlottige berigten over den *Tonquin* mede, welke in het eerst voor verzinselfs gehouden, maar kort daarna niet dan te stellig bevestigd werden door eene andere horde, die eenige dagen later aankwam. Wij zullen de bijzonderheden van die bittere ramp zoo naauwkeurig mededeelen, als de uiteenloopende berigten, die ons des aangaande geworden zijn, zulks gedoogen.

Wij hebben reeds gezegd, dat de *Tonquin* op den 5den Junij van den mond der rivier afzeilde. Het geheele aantal der aan boord zijnde personen beliep toen drie-en-twintig. In eene der buitenbaaijen namen zij

van eene visscherskano een' Indiaan over, die **LAMAZER** heette, reeds twee reizen langs de kust gedaan had, en een weinig van de taal der verschillende stammen verstond. Hij bewilligde er in, om als tolk mede te gaan.

Noordwaarts sturende kwam Kapitein **THORN** binnen weinig dagen aan **Vancouverseiland**, en ankerde in de haven van **Neweetee**; zeer tegen den raad van zijn' Indiaanschen tolk, die hem tegen het trouwelooze karakter der inboorlingen van dit gedeelte der kust waarschuwde. Er kwam weldra eene menigte van kanoos met zeerobbenvellen te koop. Het was te laat op den dag, om eenigen handel te beginnen, maar de Heer **MACKAY** ging met eenige der manschappen aan land naar een groot dorp, om **WICANANISH**, het opperhoofd der omliggende landstreek, te bezoeken, terwijl zes der inboorlingen als gijzelaars aan boord bleven. Hij werd met groote betuigingen van vriendschap ontvangen gastvrij onthaald, en hem werd eene legerstede van ottervellen bereid in de woning van het opperhoofd, waar hij zich liet overreden te blijven.

Des morgens, voordat de Heer **MACKAY** aan boord was wedergekeerd, kwam eene groote menigte van inboorlingen, door twee zoons van **WICANANISH** aangevoerd, in kanoos om handel te drijven. Dewijl zij eene groote menigte van ottervellen medebragten, die een gunstig uitzigt opende voor een' levendigen handel, wachtte Kapitein **THORN** de terugkomst van den Heer **MACKAY** niet af, maar spreidde zijne waren op het dek uit, en stelde, in de verwachting van een' voordeeligen ruil al zijne dekens, kleedingstukken, messen, koralen en vischhaken ten toon. Doch de Indianen waren zoo driftig en onnoozel niet, als hij verwachtte, en hadden van

de h
kuns
leeren
een e
grijs
Nieuw
liet v
gelen.
zijne g
oude
vroeg
zich a
redelijk
De
karakte
was ee
arm hi
de kuns
van aar
der zw
verdere
len, sta
bedaard
volgde
hetwelk
niet hie
kortswij
was te
scherts
voorwerp
vervolger
den otte

de handelaars, die van tijd tot tijd de kust aandeden, de kunst van te koop en de waarde der voorwerpen reeds leeren kennen. Zij werden daarenboven bestuurd door een oud en slim opperhoofd, NOOKAMIS geheeten, die grijs geworden was in den handel met schippers van Nieuw-Engeland, en die zich op zijn doorzicht vrij wat liet voorstaan. Zijne meening scheen de markt te regelen. Wanneer Kapitein THORN een goed bod naar zijne gedachten voor een ottervel deed, hoorde de listige oude Indiaan hetzelfde met verontwaardiging aan, en vroeg er het dubbele van. Zijne medgezellen rigtten zich alle naar zijne wenken, en er was ook voor een' redelijken prijs geen ottervel te bedingen.

De oude rat ging echter te ver en vergiste zich in het karakter van den man, waarmede hij te doen had. THORN was een ronde zeerob, die nimmer een' slag om den arm hield, weinig geduld en volstrekt geene kennis van de kunstgrepen des handels had. Hij was echter hooghartig van aard en beschouwde daarenboven het gansche ras der zwarten met een oog van verachting. Derhalve alle verdere pogingen, om met zijne listige kalanten te handelen, stakende, ging hij met zijne handen in zijn' zak bedaard het dek op en neder loopen. De Indiaan volgde hem van tijd tot tijd met een ottervel in de hand, hetwelk hij hem weder aanpree. Ziende, dat hem zulks niet hielp, veranderde hij op eens van toon en begon te kortswijlen over den geringen prijs, dien hij bood. Dit was te veel voor des Kapiteins geduld, die zelden op scherts en vooral niet op die, waarvan hij zelf het voorwerp was, gesteld was. Zich plotselijk naar zijn' vervolger omkeerende, rukte hij het hem aangeboden ottervel uit zijne handen, wreef er hem het aange-

zigt mede, en wees hem toen, zonder eenige omstandigheden, den weg van zijn boord af. Hierna schopte hij de vellen links en regts over het dek, en brak op de al leronbeschoftste manier den ganschen handel af. De oude NOOKAMIS begaf zich razend van woede naar land, gelijk mede SHEWISH deed, een der zoons van WICANANISH, die niets dan wraak ademde, en weldra was het schip van al de inboorlingen verlaten.

Toen de Heer MACKAY aan boord terugkwam, verhaalde de tolk hem het voorgevallene, en bad hem, bij den Kapitein aan te dringen, dat hij vanhier zoude verzeilen, dewijl zijne bekendheid met den hoogmoed en drift van dit volk hem deed vreezen, dat zij diep gekrenkt zouden zijn over den hoon een' hunner opperhoofden aangedaan. De Heer MACKAY, die zelf het Indiaansche karakter eenigzins kende, begaf zich naar den kapitein, die in zijne gemelijke luim nog over het dek wandelde, stelde hem het gevaar voor oogen, waaraan zijne drift het schip had blootgesteld, en begeerde, dat hij het anker zoude ligten. De Kapitein bekreunde zich niet om dien raad en wees op zijne stukken als een' genoegzamen waarborg tegen de vijandelijkheden der naakte Wilden. Verdere aanmerkingen van den Heer MACKAY hadden geen ander gevolg dan een scherpe woordenwisseling. De dag verliep zonder eenig teeken van vijandelijkheid, en des avonds ging de Kapitein, als naar gewoonte, in zijne kajuit, zonder eenige buitengewone voorzorg te nemen.

Op den volgenden morgen met het aanbreken van den dag, terwijl de Kapitein en de Heer MACKAY nog sliepen, kwam er eene kano op zijde van het boord; in dezelve bevonden zich twintig Indianen met den jongen SHEWISH

als h
kom
Zij k
lange
Heer
India
gewo
India
order
het o
kano
nen k
beklon
Nu
den, e
deze
propt
opmer
tenvell
gen ha
schip
raad w
kanoos
nog v
ook z
equipa
klomm
Tha
door h
pitein
delen,
Het vo

e omstandig-
a schopte hij
rak op de al-
af. De oude
land, gelijk
WICANANISH,
was het schip

kwam, ver-
bad hem, hij
anhier zoude
en hoogmoed
, dat zij diep
' hunner op-
, die zelf ha-
gaf zich nae
nog over ha-
voor oogen
steld, en be-

De Kapitein
op zijne stuk-
de vijandelijk
merkingen va-
volg dan een
c zonder eenig
s ging de Ka-
zonder eenige

reken van den
y nog slapen,
d; in dezelv
ngen SHEWISH

als hun bevelhebber. Zij waren ongewapend; hun voor-
komen was vriendschappelijk en hun gedrag welwillend.
Zij hielden ottervellen in de hoogte en toonden hun ver-
langen, om die te verkoopen. De voorzorg, door den
Heer ASTOR aanbevolen, met opzigt tot het toelaten der
Indianen aan boord, was een tijdlang veronachtzaamd
geworden; en de officier van de wacht ziende, dat de
Indianen van de kano zonder wapenen waren, en geene
orders van verbod gekregen hebbende, liet hun toe op
het dek te komen. Spoedig kwam er eene andere
kano, waarvan de manschap ook werd toegelaten. Bin-
nen korten tijd kwamen er meerdere kanoos, en welhaast
beklommen de Indianen het schip van alle kanten.

Nu begon de wachthebbende officier verlegen te wor-
den, en riep Kapitein THORN en den Heer MACKAY. Toen
deze op het dek kwamen, was hetzelfde reeds opge-
propt vol van Zwarten. De tolk deed den Heer MACKAY
opmerken, dat vele der Indianen kleine mantels van bees-
tenvellen droegen, waaronder zij welligt wapens verbor-
gen hadden. De Heer MACKAY bezwoer den Kapitein het
schip te klaren, en onder zeil te gaan. Hij sloeg dien
raad weder in den wind; doch de toenemende zwerm van
kanoos rondom het schip, en de menigte dergenen, die
nog van de kust af er heen kwamen, wekte eindelijk
ook zijn' argwaan, en hij beval eenige mannen der
equipagie het anker te ligten, terwijl andere in het want
klommen, om de zeilen los te maken.

Thans boden de Indianen, waarschijnlijk aangedreven
door het op handen zijnde vertrek van het schip, den Ka-
pitein aan, om naar zijn eigen genoegen met hen te han-
delen, en nu werd er een levendige handel begonnen.
Het voornaamste artikel door de Wilden gezocht waren

de messen, en, zoodra zij daarvan voorzien waren, gingen zij heen, en werden door anderen vervangen. Langzamerhand geraakten zij dus in groepen over het dek verdeeld, en waren allen gewapend.

Het anker was nu bijkans opgewonden, de zeilen geklaard, en de Kapitein beval op een' luiden en gebieden toon, dat zij het schip moesten verlaten. In dit oogenblik werd er een scherpe kreet gegeven, die van alle kanten herhaald werd; de messen en knodsen werden van rondom gezwaaid, en de Walden vielen een ieder op zijn bestemd slagtoffer aan.

De eerste die viel was de Heer LEWIS, de scheepsschrijver. Hij leunde met over elkander geslagene armen over eene baal met dekens, en was met onderhandelen bezig, toen hij een' doodelijken steek in zijn rug ontving, en op de kampanje nederviel.

De Heer MACKAY, die op het hek zat, sprong op de been, maar werd in een oogenblik met eene oorlogsknods nedergeveld en in zee gesmeten, alwaar hij door de vrouwen in de kanoos werd afgemaakt.

Intusschen had Kapitein THORN het tegen eene groote overmagt zwaar te verantwoorden. Hij was zoo wel een sterk als een moedig man, maar was ongewapend op het dek gekomen. SHEWISH, het jonge opperhoofd, had hem voor zijne bijzondere prooi bestemd, en viel in het eerste oogenblik met woede op hem aan. De Kapitein had even den tijd, om een zakmes uit te halen, en met één veeg van hetzelfde strekte hij den jongen Wilde dood voor zijne voeten uit. Nu drongen de stoutste der volgelingen van SHEWISH op hem in. Hij verdeedigde zich moedig en deelde regts en links geweldige steken uit, het halfdek met dooden en gekwetsten be-

zaa
te
was
ver
oog
van
nede
volg
T
gans
pagi
alles
had
over
D
de z
tizing
pens,
den,
viel v
der o
neder
smid
naar
De
zij d
lijk g
brake
met
vend
deed
To

zaaijende. Zijn oogmerk was al vechtende zijne kajuit te bereiken, alwaar de vuurwapenen lagen: doch hij was van de vijanden omringd, met wonden bedekt, en verzwakt door het verlies van bloed. Hij leunde een oogenblik tegen het wiel van het roer, toen een slag van eene knods van achteren toegebracht, hem op het dek nedervelde, alwaar hij met messteken afgemaakt en vervolgens over boord geworpen werd.

Terwijl dit op het halfdek voorviel, had er over den ganschen bodem een wanhopig gevecht plaats. De equipage verdedigde zich met messen, handspaken en met alles, wat zij in het oogenblik van den aanval in handen had kunnen krijgen. Spoedig evenwel moest zij voor de overmagt zwichten, en werd onmedoogend vermoord.

De zeven mannen, die in het want gezonden waren, om de zeilen los te maken, beschouwden van boven af met ijzing, wat er beneden gebeurde. Ontbloot zijnde van wapens, lieten zij zich langs de touwen naar beneden glijden, op hoop van tusschendecks te geraken. Een hunner viel van boven neder en werd dadelijk afgemaakt: een ander ontving den doodsteek in zijn' rug, terwijl hij naar beneden kwam: een derde, STEPHEN WEEKEN, de wapensmid, werd doodelijk gewond, terwijl hij door de luiken naar binnen kroop.

De vier overigen wisten de kajuit te bereiken, alwaar zij den Heer LEWIS nog in leven vonden, hoezeer doodelijk gewond. De deur van de kajuit versperd hebbende, braken zij gaten door het beschot, en begonnen hierop met de wapenen en het kruid, dat zij hadden, een levendig vuur, hetwelk de Indianen weldra het verdek deed ruimen.

Tot dus verre was de Indiaansche tolk, die ons deze

bijzonderheden heeft medegedeeld, een ooggetuige van den doodelijken strijd geweest. Hij had geen deel aan denzelven genomen, en was door de inboorlingen, als van hunne afkomst zijnde, gespaard gebleven. In de verwarring van het oogenblik nam hij met de overigen de vlucht in de kanoos. De overgeblevenen van de equipagie kwamen nu naar buiten, en door het losbranden der stukken vele van de kanoos in den grond borende, dreven zij al de wilden naar de kust.

Voor het overige van den dag waagde het geen hunner het schip te naderen, uit vrees voor de vuurwapenen, en de nacht verliep mede, zonder eenige verdere poging van den kant der inboorlingen. Toen de dag aanbrak, lag de *Tonquin* nog ten anker in de baai, met al de zeilen los in den wind fladderende, en, naar het scheen, zonder dat er iemand aan boord was. Na eenigen tijd waagden het sommige kanoos op verkenning uit te gaan, den tolk met zich nemende. Zij roeiden rondom het schip heen, eerst voorzigtig op eenigen afstand blijvende, maar langzamerhand moed krijgende, toen zij zagen, dat alles aan boord stil bleef. Eindelijk vertoonde zich een man op het dek, en werd door den tolk voor den Heer LEWIS herkend. Hij gaf een vriendelijk sein en noodigde hen aan boord. Het duurde lang, eer zij zulks durfden ondernemen. Degenen, die het dek beklommen ondervonden geen tegenstand: er was niemand aan boord te zien, want de Heer LEWIS was, na hen geroepen te hebben, ook weder verdwenen. Nu drongen de kanoos vooruit om het schip te overmeesteren: het dek was spoedig weder opgepropt vol en de boorden krioelden van wilden, die er tegen op klauterden om aan het plunderen te gaan. In het midden van hunne drift daaronder en

hun g
De ar
de lu
schrik
in he
werd
geluk
zeker
schou
baai v
elkand
die hu
den de
waren,
zochten
door d
schrik
lijken
worpen.

De i
stelten
oogenb
gekome
rig, ter
den we
eensklap
zien va
het dor
van he
stand v

De t
ken. F

hun gejuich vloog het schip met een' ontzettenden slag op. De armen, beenen en verminkte lichamen vlogen door de lucht, en er had onder de omringende kanoos eene schrikkelijke verwoesting plaats. De tolk bevond zich in het oogenblik der ontploffing bij de puttingijzers en werd onbezeerd in het water geworpen, zoodat het hem gelukte in eene der kanoos te komen. Volgens zijne verzekering leverde de baai na het onheil een vreesselijk schouwspel op. Het schip was verdwenen, maar de baai was overdekt met stukken van het wrak, met uit elkander geslagen kanoos en met zwemmende Indianen, die hun leven trachtten te redden, of worstelden tegen den dood: terwijl de genen, die het gevaar ontkomen waren, als wezenloos schenen, of vol bange vrees de kust zochten te bereiken. Meer dan honderd wilden kwamen door de losbarsting om: een veel grooter aantal werd schrikkelijk verminkt, en dagen lang daarna werden de lijken en ledematen der slagtoffers nog op de kust geworpen.

De inwoners van Neweetee waren overstelpt van ontsteltenis over dit schrikkelijk onheil, hetwelk in het oogenblik, waarin zij waanden te zegevieren, over hen gekomen was. Hunne strijders zaten sprakeloos en treurig, terwijl de vrouwen de lucht van haar gejammer deden wedergalmen. Die jammerklagten en tranen werden eensklaps door een gegil van woede vervangen op het zien van vier ongelukkige Blanken, die gevankelijk in het dorp werden gebragt. Zij waren in eene der booten van het schip naar de kust gedreven en op eenigen afstand van dezelve gevangen gemaakt.

De tolk verkreeg de vergunning van met hen te spreken. Het bleek, dat zij de vier dappere waren, die zich

in de kajuit zoo moedig hadden te weer gesteld. De tolk vernam van hen eenige der reeds vermelde bijzonderheden. Zij verhaalden hem verder, dat LEWIS, na het afweren van den vijand en het opruimen van het schip, van oordeel was geweest, dat men den kabel moest kappen en trachten in zee te geraken. Zij wezen het voorstel af, voor reden gevende, dat de wind te hard in de baai woei en hen naar de kust zoude drijven. Zij besloten, zoodra het donker zoude zijn, in de boot te gaan, hetgeen zij onbemerkt konden doen, en langs de kust naar Astoria terug te keeren. Zij volvoerden hun voornemen, doch LEWIS weigerde hen te vergezellen, alzoo hij, door zijne wond wederhouden, zonder uitzigt op redding en op eene schrikkelijke wraak bedacht was. Van het begin van de reis af had hij herhaalde keeren zijn voor gevoel te kennen gegeven, dat hij door zijne eigene handen zoude sterven, en het voor hoogstwaarschijnlijk gehouden, dat hij met de inboorlingen in eenig gevecht zoude gewikkeld worden, als wanneer hij besloten had, in den uitersten nood liever een' zelfmoord te begaan dan zich gevangen te laten nemen. Hij gaf nu zijn besluit te kennen, van aan boord van het schip te blijven tot aan den volgende dag, zoo veel Wilden als hij slechts konde aan boord te lokken, dan het kruidmagazijn in den brand te steken, en in die daad van wraakoefening zijn leven te laten. Hoe wel hem dit gelukte, hebben wij gezien. Zijne kameraden namen treurig afscheid van hem, en gingen zich op hunnen ongewissen togt wagen. Zij deden hun uiterste best, om uit de baai te komen, doch vonden het ondoenlijk eene kaap te vinden, en moesten ten laatste eene schuilplaats zoeken in een' kleinen inham, waar zij onbemerkt hoopten te blijven tot

dat
en ge
en zo
voor
geble
nu k
wijze
schim
folteri
na hu
gevang
bragt

Dez
zoodan
weinig
equipa
gewicht
geving
hebben
wel be
krist zo
lingen
zij in
een oog
teren.
Kapitei
bij die
sterkste
omgang
schijnba
weinig
te laten

dat de wind gunstiger werd. Uitgeput van afmatting en gemis van slaap, vielen zij in eene diepe sluimering, en zoo werden zij door de Wilden gevonden. Het ware voor deze ongelukkigen beter geweest, dat zij bij LEWIS gebleven en in zijn' heldendood gedeeld hadden: want nu kwamen zij op eene veel langzamer en smartelijker wijze om, naardien zij door de inboorlingen aan de schimmen hunner vrienden werden opgeofferd met al de folteringen eener woeste barbaarschheid. Eenigen tijd na hunn' dood wist de tolk, die steeds in eene soort van gevangenschap gehouden werd, te ontkomen, en toen bragt hij het treurig nieuws naar *Astoria* over.

Deze is de treurige geschiedenis van de *Tonquin*, en zoodanig was het uiteinde van den braven doch wel een' weinig onverzettelijken Kapitein en zijne stoutmoedige equipagie. Het was een onheil, hetwelk aantoonde, hoe gewigtig het in alle ondernemingen van belang is, de raadgevingen der verstandige lieden, die dezelve ontworpen hebben, in het oog te houden. De Heer ASTOR was zeer wel bedacht op de gevaren, waaraan de schepen op deze kust zouden blootgesteld zijn, van in twist met de inboorlingen te geraken, en van de trouwelooze middelen, welke zij in het werk zouden stellen, om de schepelingen in een oogenblik achteloosheid te overvallen en te overmeesteren. Hij was in zijne bijzondere gesprekken met den Kapitein THORN daar steeds op teruggekomen, en had bij diens vertrek hem in zijnen instructie-brief nog ten sterkste aanbevolen vriendelijk en inschikkelijk in zijn' omgang met de Wilden te zijn, en nimmer op hunne schijnbare vriendschap te vertrouwen, *noch er meer dan weinigen te gelijk op hetzelfde tijdstip aan boord toe te laten.*

Indien het gedrag van den Kapitein ware geweest, gelijk het behoorde, zoude de beleediging, die den hoogmoed der Wilden zoo hevig krenkte, nimmer plaats hebben gehad. Had hij zich aan den regel gehouden van slechts weinige Wilden te gelijk op één oogenblik toe te laten, dan zouden deze nimmer in de gelegenheid zijn gesteld geworden, om de meerderheid te krijgen. Doch hij was te opstuiwend van aard, om zich zelven in bedwang te houden, en, in de verachting van het gevaar opgevoed zijnde, hield hij het beneden zich, eenige vrees voor een' hoop ongewapende Wilden aan den dag te leggen.

Met al de gebreken en zwakheden van den Kapitein, kunnen wij evenwel niet anders dan met achting van hem spreken, en zijn rampzalig lot betreuren. Want wij herinneren ons hem nog wel in onzen vroegeren leeftijd als onzen deelgenoot bij menig koddig voorval en in menig vrolijk uur. Wanneer hij aan den wal onder zijne vrienden was, was hij een openhartig en rondborstig zeeman. Aan boord nam hij terstond die barschheid van gedrag en die onverzettelijkheid aan, die vele scheepsbevelhebbers tot de handhaving van hun gezag voor noodzakelijk houden. Gedurende den geheelen loop der expeditie betoonde hij zich voor het overige getrouw, ongeveinsd en onbevreesd, en, indien men het onheil van zijn schip al aan zijne onvoorzigtigheid en zijne barschheid heeft toe te schrijven, moeten wij er te gelijk bij bedenken, dat hij zijne dwaling met zijn leven heeft geboet.

Het verlies van den *Tonquin* was een gevoelige slag voor het nieuwe Etablissement te *Astoria*, en waaruit niet anders dan eene reeks van rampen te gemoet was te zien. De Heer ASTOR ontving niet dan maanden daarna

berig
van
zijn
groot
tijdst
hij d
tans
poogd
Nog
gewor
vriend
hem
daard
verma
antwo
ven z
herste

geweest, ge-
en hoogmoed
aats hebben
a van slechts
oe te laten,
zijn gesteld
och hij was
bedwang te
ar opgevoed
es voor een
ggen.

n Kapitein,
chting van
en. Want
vroegeren
voorval en
wal onder
rondborstig
chheid van
e scheeps-
voor nood-
op der ex-
getrouw,
onheil van
ne barsch-
e gelijk bij
even heeft

oelige slag
n waaruit
oet was te
en daarna

berigt er van. Hij gevoelde ten volle de uitgestrektheid van dit onheil en begreep, dat hetzelfde het groote doel zijner onderneming, zoo al niet geheel vernietigen, evenwel grootelijks benadeelen moest. In zijne brieven van dat tijdstip spreekt hij er van als van »eene ramp, waarvan hij de gevolgen niet konde overzien." Hij gaf zich nogtans aan geene ijdele en nuttelooze klagten over, maar poogde een krachtig middel tot herstel uit te denken. Nog op dien zelfden avond vertoonde hij zich met zijne gewone weltevredenheid in den schouwburg. Een zijner vrienden, die kennis droeg van het noodlottig berigt, gaf hem zijne verwondering te kennen, dat hij genoeg bedaardheid van geest konde bezitten tot zulk een lichtzinnig vermaak. »Wat wildet gij dan?" was zijn karakteristiek antwoord: »begeerdet gij dan, dat ik te huis zoude blijven zitten schreijen over hetgeen ik daarmede niet kan herstellen?"

Hoofdstuk XII.

Verslagenheid te Astoria. — Vernuftige krijgslist. — Het opperhoofd der Kinderziekte. — De Dolly te water gelaten. — Eene aankomst. — Een Canadesche boschlooper. — Een vrije bewoner der bosschen. — Een Irokesche jager. — De Columbia-rivier in den winter. — Feestvieringen bij het nieuwe jaar.

De tijding van het verlies van den *Tonquin* en het vermoorden van deszelfs equipage vervulde de harten der Astorianen met verslagenheid. Zij zagen zich zelve nu eene handvol menschen op eene wilde kust omringd van vijandig gezinde volksstammen, die door de laatste noodlottige gebeurtenis buiten allen twijfel tot gewelddadigheden zouden worden aangedreven. Men heeft ons verhaald, dat de Heer MACDOUGAL bij die gelegenheid zijne toevlugt nam tot eene list, om zich zelve van de onkunde en ligtgeloovigheid der Wilden te bedienen, die zijne schranderheid alle eer aandoet.

De inboorlingen van deze kust en over het algemeen van al de streken ten westen van het gebergte, waren zeer voor de kinderziekte bevreesd, alzoo die geesl eenige jaren te voren bijna gansche volksstammen van hen had uitgeroeid. De oorsprong van die ziekte en hare geaardheid waren een geheim, en zij hielden

dezelv
bezoek
bragt.
te ba
hij vo
hield.
hij hun
ner br
nomen
nemen.
in geta
geneesk
klein f
hield:
dit kur
nemen,
vrouwen
verdelge
De op
zwoeren
en al d
waren e
eenmaal
door het
kwaden
onbillijk
kwaad,
De H
hunne r
dat zoo
en het
bleef, h

dezelve voor eene ramp, waarmede de Groote Geest hen bezocht, of die door de Blanken tot hen was overgebracht. De Heer MACDOUGAL nam het laatste denkbeeld te baat. Hij riep verscheiden opperhoofden bijeen, die hij voor deelnemers van eene zamenspanning tegen zich hield. Toen zij allen rondom hem verzameld zaten, gaf hij hun te kennen, dat hij de verraderij van eenige hunner broeders uit het noorden jegens den *Tonguin* vernomen had, en geneigd was over dezelve wraak te nemen. »De Blanken onder u» zeide hij, »zijn weinig in getal, het is waar: maar zij zijn zeer ervaren in de geneeskunst. Zie hier» voer hij voort, terwijl hij een klein fleschje uit zijn' zak haalde en voor hunne oogen hield: »in dit fleschje houd ik de kinderziekte door dit kurkje besloten, ik heb er hetzelfde slechts af te nemen, zoo laat ik die pestziekte los, om uwe mannen, vrouwen en kinderen van het aangezicht der aarde te verdelgen!»

De opperhoofden zaten verslagen en verlegen. Zij bezwoeren hem het fleschje niet te ontkurken, dewijl zij en al de hunnen bestendige vrienden van de Blanken waren en altijd zouden blijven, en als de kinderziekte eenmaal een' vrijen loop gekregen had, even als het vuur door het land zoude gaan, om de goeden zoo wel als de kwaden te vernielen; en hij zoude toch zekerlijk zoo onbillijk niet zijn, om zijne vrienden te straffen voor het kwaad, dat zijne vijanden bedreven hadden.

De Heer MACDOUGAL nam den schijn aan, zich door hunne redenering te laten overreden en verzekerde hun, dat zoo lang het Blanke volk onbeleedigd werd gelaten en het gedrag der Indianen vriendelijk en welgezind bleef, het fleschje van wraak gesloten zoude blijven,

ijgslist. —
lly te water
esche bosch-
en. — Een
n winter. —

quin en het
de harten
en zich zel-
e kust om-
ie door de
ijfel tot ge-
Men heeft
gelegenheid
ven van de
lienen, die

et algemeen
gte, waren
die geesel
mmen van
die ziekte
zij hielden

maar dat er de noodlottige kurk uit zoude gehaald worden bij de minste daad van vijandelijkheid.

Men zegt verder, dat hij van dit oogenblik af zeer gevreesd werd door de inboorlingen als iemand, die hun lot in zijne handen hield, en dat hij bij uitnemendheid »Het Groote opperhoofd der Kinderziekte» door hen genoemd werd.

De arbeid werd onmiddels in de opkomende Colonie zonder tuschenpoozing doorgezet, en op den 26 Sept. was er een goed huis ruim genoeg voor hen allen volbouwd. Het was van steen en klei, alzoo er in de nabuurschap geen kalksteen gevonden werd om van te kunnen metselen. De schooner was ook getimmerd en werd met de gebruikelijke plegtigheden op den 2den Oct. te water gelaten, op een' geringen afstand van het Fort, alwaar zij bleef liggen. Zij ontving den naam van de *Dolly*, en was het eerste Amerikaansche vaartuig, dat aan deze kust afliep.

In den avond van den 5den Oct. werd de kleine gemeente van *Astoria* vervrolijkt door de onverwachte aankomst van een detachement van des Heeren DAVID STUART's handelspost aan de Oakinagan. Hetzelve bestond uit twee der klerken en twee andere bedienden. Zij bragten een gunstig bericht over van het nieuwe Etablissement, maar verhaalden tevens, dat de Heer STUART bezorgd zijnde, dat hij het geheele reisgezelschap den ganschen winter door niet zoude kunnen onderhouden, er de helft van naar *Astoria* teruggezonden had, alleen ROSS, MONTIGNY en twee anderen bij zich houdende. Dit is het harde lot van den Indiaanschen handelaar. In het midden van eene woeste en onbekende landstreek, zevenhonderd mijlen ver van zijne medgezellen, had STUART nog de helft

der
om
de g
trots
Te
uit C
Irokes
Alzoo
lieden
pen v
eenige
met de
Bruc
in de
worden
geboort
getal v
gebezige
voor eig
Indianen
ontleene
te onder
aren ve
de jacht
Hunne
gebragt,
en in ee
men zij d
eigen, de
zeer niet
het binne
aan de v
I DEEL

der zijnen moeten wegzenden en maakte zich gereed om met de overigen al de gevaren der wildernis, en de gestrengheid van een' langdurigen akeligen winter te trotseren.

Te gelijk met dit detachement kwam er een kreool uit Canada mede, REGIS BRUGIERE geheeten, en een Irokese jager met zijne vrouw en twee kinderen. Alzoo deze beide menschen tot eene zekere klasse van lieden behoorden, die hunne kenmerkende eigenschappen van den pelterijhandel ontleenden, beschouwen wij eenige berigten aangaande hen als in verband staande met den aard van dit werk.

BRUGIERE behoorde tot die klasse van beverjagers, die in de taal der pelterijhandelaars vrije jagers genoemd worden. Deze zijn over het algemeen Canadezen van geboorte en van Fransche afkomst, die voor een zeker getal van jaren door eene of andere Pelterij-Compagnie gebezigd zijn, doch na dien tijd voort zijn gegaan met voor eigene rekening te zwerven en te jagen, even als de Indianen met de Compagnie handel drijvende. Vanhier ontleenen zij hunne benaming van *vrije jagers*, om hen te onderscheiden van de Boschjagers, die voor een aantal jaren verbonden zijn, en loon trekken of een aandeel in de jagt hebben.

Hunne vroegste jeugd in de bosschen hebbende doorgebracht, bijna geheel van het beschaafde leven verwijderd en in eene gedurige gemeenschap met de Indianen, nemen zij ook, met het gemak aan de menschelijke natuur eigen, de manieren van het leven der Wilden aan. Hoezeer niet langer door hunne verbindtenis gehouden, om in het binnenland te leven, zijn zij zoodanig gewoon geraakt aan de vrijheid in de bosschen en velden, dat zij met

verachting op den band der maatschappelijke vereeniging nederzien. De meeste van hen nemen vrouwen uit de inboorlingen en, gelijk onder deze, heerscht ook onder hen de veelwijverij. Door de wildernis omzwervende leiden zij een onbepaald leven, naarmate van het verschil der jaargetijden, de verhuizingen der dieren en den overvloed of de schaarschheid van de jagt. Zij zijn blootgesteld aan zonnegloed, stormen en allerlei soort van vermoeijensissen, zoodat zij even zoowel in kleur als in zeden en gewoonten naar de Indianen gelijken. Van tijd tot tijd brengen zij hunne pelterijen naar de handelskantoren der Compagnie, in welker dienst zij opgevoed zijn, en verruilen dezelve voor zoodanige artikelen van koopmanswaren, als zij mogten noodig hebben. In den tijd, toen Montreal de groote stapelplaats voor de pelterijhandelaars was, zag men dikwijls zulk een' vrijen jager, na eene afwezigheid van vele jaren, uit het hart der wildernis onder zijne oude vrienden en bekenden wederkeeren. Dan werd hij verwelkomd, alsof hij van de dooden verrezen was, en hoe meer geld hij medebragt, hoe hartelijker de welkomst was. Een korte tijd onder verkwisting doorgebracht was dikwijls genoeg, om zijne beurs te ledigen en hem het beschaafde leven moede te doen worden, zoodat hij met een nieuw genoeggen de bandelooze vrijheid van het boschleven weder te gemoet snelde.

Over het grondgebied van het noord-westen was eene groote menigte lieden van dien stempel verspreid. Sommige hunner behielden iets over van het nadenken der beschaafdheid, en geraakten tot welstand onder hunne minder voorzigtige naburen; hun rijkdom bestond grootendeels in groote paardenfokkerijen, die de weilanden rondom

hunne
hadden
geloof
Zoo
vrije
zijnde
hij ee
gevolg
aan de
was hi
van de
laten a
zijn ge
IGNA
van ee
lijke in
manier
tendom
Roomsc
wel da
Wilden
Protesta
nen bel
slechte
Zij ware
ren hun
dergaan
op de r
wanneer
heid geh
verhit zij
ken al

hunne woningen bedekten: doch de meesten van dezelve hadden meer overeenkomst met de Indianen in het zorgeloze over de toekomst.

Zoodanig een mensch was ook REGIS BRUGIERE, een vrije jager en zwerver van de wildernis. Opgevoed zijnde in de dienst van de Noord-West-Compagnie, had hij eene van derzelver expeditien over het Klippebergte gevolgd en was boschlooper geweest voor den handelspost aan de Spokane gevestigd. In den loop zijner jagerstogten was hij, hetzij dan bij toeval of opzettelijk, bij den post van den Heer STUART gekomen, en had zich door dezen laten aansporen, om de Columbia mede af te zakken, en zijn geluk te *Astoria* te beproeven.

IGNACE SHONOWANE, de Irokesche jager, was een staaltje van eene andere soort. Deze was een dier oorspronkelijke inboorlingen van Canada, die zich ten deele aan de manieren der beschaving gewend en de leer des Christendoms, onder den invloed der Fransche Colonisten en Roomschegezinde priesters, had aangenomen. Het schijnt wel dat de Fransche zendelingen in het bekeeren der Wilden gelukkiger geslaagd zijn dan hunne Engelsche en Protestantsche mededingers. Deze half beschaafde Indianen behielden eenige der goede, en zeer vele van de slechte eigenschappen van hunne oorspronkelijke afkomst. Zij waren zeer ervaren jagers en behendig in het besturen hunner kanoos. Zij konden groote ontberingen ondergaan, en waren bij uitstek geschikt voor de dienst op de rivieren, meren, en in de bosschen; ten minste wanneer zij nuchter en in eene betamelijke ondergeschiktheid gehouden werden: doch eenmaal door den drank verhit zijnde, waaraan zij slaafs waren overgegeven, braken al hunne natuurlijk ingeschapene hartstogten met

woede uit, en verleidden hen tot de wraakzuchtigste en bloedigste gewelddadigheden.

Hoewel zij over het algemeen der Roomschgezinde kerkleer zijn toegedaan, ging hunne Godsdienst nogtans met eenige hunner oude bijgeloovigheden gepaard, en zij behielden veel van het Indiaansche geloof, vooral aan tooverijen en voorbeduidselen. Er werd eene groote menigte van die menschen door de Noord-West-Compagnie gebruikt als boschloopers, jagers en kanovaarders, maar voor geringer loon dan aan de Blanken werd gegeven. **IGNACE SHONOWANE** had mede als zoodanig de expeditie naar de oevers van de Spokan vergezeld, en was waarschijnlijk de eerste van zijn' stam, die het Klipgebergte was overgekomen.

Deze waren de lieden der gemengde bevolking van de wildernis, die, in betrekking staande met den pelterijhandel, zich het eerst in het nieuwe Etablissement van *Astoria* kwamen nederzetten.

De maand October begon de eerste blijken van den naderenden winter te geven. Tot nu toe waren de Colonisten zeer over de luchtgesteldheid tevreden geweest. De zomer was matig warm geweest, en de thermometer had nimmer boven 80° gestaan. Gedurende de lente en het vroegste van den zomer had de westewind geheerscht, van tijd tot tijd door eene frissche koelte uit het noordwesten vervangen. Met October begon de zuidewind, menigvuldige regenvlagen met zich voerende.

Thans begonnen de Indianen de kusten te verlaten en zich naar hunne winterkwartieren in het midden der bosschen of langs de oevers der kleine rivieren en meren te begeven. De regentijd, die in October begint, duurt alhier zonder ophouden tot April voort, en hoewel de win-

ters
bened
regenv
zon ve
men,
stroom
Het
tieren
hoeften
dere ge
te gaan
tuurzoe
met ver
en verst
Heer nu
Het j
den 1 C
avond v
den 1 J
schijn na
De er
sche reiz
derdukt
en in de
in te rig
gewoone
eene koe
uit, en c
en hunne
Bij de
bers het
Bij het

ters over het algemeen zacht zijn, en de kwik zelden beneden het vriespunt daalt, zijn er echter de wind- en regenvlagen verschrikkelijk. Weken lang somtijds is de zon verdonkerd, de beken zwellen tot bruisende stroomen, en de gansche landstreek wordt van eene overstrooming bedreigd.

Het vertrek van de Indianen naar hunne winterkwartieren maakte van lieverlede den voorraad van mondbehoeften schaarsch, en noodzaakte de Colonisten aan andere gedeelten van de kust met de *Dolly* levensmiddelen te gaan zoeken. Evenwel bleef de kleine handvol avontuurzoekers in het fort *Astoria* vol moed, en wachtte met verlangen het oogenblik af, wanneer zij bemoedigd en versterkt zoude worden door het reisgezelschap van den Heer HUNT, hetwelk het Klipgebergte moest overtrekken.

Het jaar verliep langzamerhand. De regen, die sedert den 1 October niet had opgehouden, bedaarde tegen den avond van den 31sten December, en de ochtendstond van den 1 Januarij kondigde zich onder een' vrolijken zonneschijn aan.

De erfelijke Fransche vrolijke stemming der Canadesche reizigers kan moeilijk door eenigen tegenspoed onderdrukt worden. In de allerzorgelijkste omstandigheden en in den allerneteligsten toestand weten zij er zich naar in te rigten om een feest voor te bereiden. Een buitengewoone bedeeling van rum, met een weinig meel, om eene koek of *pudding* van te bakken, maken een *regaal* uit, en onder zingen en springen vergeten zij al hun leed en hunne zorgen.

Bij de tegenwoordige gelegenheid poogden de deelhebbers het nieuwe jaar met eenige vrolijkheid in te wijden. Bij het opgaan van de zon sloeg de trom een appèl, de

vlag werd uitgestoken, het kanon werd driemaal gelost, en driemaal werd er uit de musketten gevuurd. De dag werd aan wedspelen van kracht en behendigheid, en aan andere vermakelijkheden toegewijd, terwijl er een matig aandeel van grog, met boter brood en kaas, werd uitgedeeld. Op den middag werd er een maaltijd gehouden, zoo goed als het de omstandigheden toelieten. Bij zons-
 ondergang werd de vlag, onder een herhaald salvo van de stukken, gestreken. De avond werd al dansende doorgebracht, en hoezeer het aan vrouwen ontbrak, om hunne galanterie op te wekken, hielden de reizigers nogtans met een' echten Franschen geest het bal tot drie ure in den nacht gaande. Zoo verliep het Nieuwjaarsfeest van 1812 in de opkomende Colonie van *Astoria*.

De
 de
 na
 K
 H
 ha
 ch
 N
 va
 ka
 wa
 In
 de

V
 dezer
 gevolgd
 sement
 keeren
 de exp
 breede
 barre k
 loop de
 Het

maal gelost,
rd. De dag
neid, en aan
er een matig
werd uitge-
d gehouden,
. Bij zons-
salvo van de
ende doorge-
, om hunne
gers nogtans
t drie ure in
aarsfeest van
.

Hoofdstuk XIII.

De land-expeditie. — WILSON P. HUNT. — Zijn karakter. — DONALD MACKENZIE. — Aanwerving van nieuwe togtegenooten. — De Kano van boomschors. — De St. Anna's Kapel. — Gewijde geschenken. — Vrome drinkgelagen. — Het bonte regiment. — Mackinaw. — Schets van een' handelspost. — Darteles reizigers. — Snoevers en pogchers. — Indiaansche modepoppen. — Een man uit het Noorden. — Krachteloosheid van het goud. — Gewigt van eene veder. — De Heer RAMSAY CROOKS. — Zijn karakter. — Zijne gevaren onder de Indianen. — Zijne waarschuwingen tegen de Sioux en Zwartvoet-Indianen. — Inscheping der rekruten. — Afscheidstooneelen van broeders, neven, vrouwen, minnaressen en tafelgenooten.

Wij hebben de lotgevallen van de zee-expeditie dezer onderneming tot aan de kusten van de Zuidzee gevolgd, en den stand van zaken van het nieuwe Etablissement tot aan het begin van het nieuwe jaar geboekt; keeren wij thans terug naar de fortuinzoekers, aan welke de expeditie te land werd opgedragen, en die langs breede stroomen, door grenzenloze vlakten en over de barre keten van het Klipgebergte hunn' togt naar den uitloop der Columbia vervolgden.

Het geleide dier expeditie werd, gelijk wij reeds ver-

haald hebben, opgedragen aan den Heer WILSON PRICE HUNT, van Trenton in Nieuw-Jersey, een' der deelhebbers van de Maatschappij, die ten laatste aan het hoofd van het Etablissement aan den mond der Columbia geplaatst zoude worden. Hij wordt beschreven als een man van een getrouw en opregt karakter, van innemende manieren, en vriendelijk van omgang: en men zal bespeuren, dat zijn geheele gedrag zeer met die karakterbeschrijving overeenkomt. Hij bezat weinig geoefendheid in den Indiaanschen handel; dat wil zeggen, dat hij nimmer eenigen handelstogt naar het Binnenland gedaan had, maar hij was deelgenoot geweest in een' handelshuis te St. Louis, toen ter tijd eene grensplaats aan de Mississipi, alwaar zijne hoofdbezigheid bestaan had in het voorzien der Indiaansche kooplieden van goederen en equipmentstukken. Hij was op die wijze zeer ervaren geworden in den handel uit de tweede hand en bekend met de verschillende volksstammen en het Binnenland, waar die handel gedreven werd.

Een andere der deelhebbers, de Heer DONALD MACKENZIE, was den Heer HUNT op zijne expeditie toegevoegd en muntte uit in hetgeen den anderen ontbrak: want hij was tien jaren in het Binnenland geweest, in de dienst van de Noord-West-Compagnie en verhief zich zelve op zijne kennis van den Indiaanschen boschhandel en de inrigtingen van hunne manier van oorlog te voeren. Zijn ligchaamsgestel was zeer voor het doorstaan van moeilijkheden berekend; zijne ziel kende geene vrees, en hij stond bekend als »een goed schutter" het geen op zich zelve reeds genoeg was, om hem een' grooten naam op de grenzen te geven.

De Heer HUNT en zijn reisgenoot begaven zich in het

laatst
des pe
voor d
bedoel
aan te
gewoo
zekere
eischt;
heime
het m
zijne h
Comp
had ge
kende,
te beg
werd,
zulken

De
deze in
woordig
van am
hebben
eene di
handela
lemmer
dertig e
digid v
dennebe
men wa
bonden
gemak
De kan

laatst van Julij 1810 naar Montreal, de oude stapelplaats des pelterijhandels, alwaar zij zich van al het noodige voor de expeditie konden voorzien. Eene hunner eerste bedoelingen was, zich een aantal Canadesche reizigers aan te werven uit de bende der afgedankten, die zich gewoonlijk aldaar ophielden. Hiertoe werd evenwel een zekere graad van Jockeyschap (paarden-kooperschap) vereischt; want een Canadesche reiziger is zoo vol van geheime streken en kuren als een paard, en wanneer hij het meeste belooft, moet men het meeste voor hem op zijne hoede zijn. Daar en boven ontried de Noord-West-Compagnie, die zoo lang te Montreal het hecht in handen had gehad, en de hoedanigheden van al de reizigers kende, de besten hunner, van zich in deze nieuwe dienst te begeven, zoodat, hoewel er een goed loon geboden werd, weinigen zich kwamen voorstellen, behalve de-
zulken, die niet zeer aanbevelings waardig waren.

De Heer HUNT nam echter een zoo groot aantal van deze in zijne dienst, als hij berekende voor zijn tegenwoordig oogmerk genoeg te zijn, en eenigen voorraad van ammunitie, mondbehoeften en Indiaansche goederen hebbende ingekocht, bragt hij denzelven aan boord van eene dier groote kanoos, welke toen ter tijd door de pelterijhandelaars gebruikt werden, om de naauwe en dikwijls belemmerde rivieren te bevaren. Die kano was tusschen de dertig en veertig voeten lang en tamelijk breed, vervaardigd van berkschors, vastgenaaid met wortelvezelen van denneboomen, en in plaats van teer met hars van pijnboomen waterdicht gemaakt. De lading was in pakken gebonden, die van negentig tot honderd ponden wogen, tot gemak voor het laden en ontladen, en van het vervoer. De kano zelve, hoezeer in staat om eene vracht van

meer dan 4 lasten te dragen, kon gemakkelijk op de schou-
ders vervoerd worden. De kanoos van die soort worden ge-
woonlijk door acht of tien mannen bestuurd, waarvan er
twee oude gedienden zijn, die een dubbel loon genieten, en
waarvan er een achter aan den boeg en de andere op de voor-
plecht staat, om te sturen en voor uit te zien. Zij heeten de
voor- en achterman. De overige, die op de roeibanken
zitten, heeten de *middelmannen*. Wanneer er eene gunstige
koelte waait, wordt de kano wel eens van een zeil voorzien.

De expeditie ging, zoo als hier gewoonlijk plaats heeft,
van kaap St. Anna nabij het uiteinde van het Eiland
van Montreal, de groote stapelplaats van handel, naar
het Binnenland op reis. Hier vindt men de kapel van
St. Anna, de schutsvrouw der Canadesche reizigers, al-
waar zij gewoon waren de biecht af te leggen en gebeden
ten hemel op te zenden, voordat zij zich op eenigen
gevaarlijken togt begaven. Het altaar dezer Heilige was
versierd met reliquiën en offergeschenken door deze bij-
geloovige wezens op hetzelfde gebragt, hetzij om zich hare
gunst te winnen, of uit dankbaarheid voor de uitredding
uit eenig dreigend gevaar in de wildernis. Het was ins-
gelijks de gewoonte van deze vrome zwervers, na het
verlaten van de kapel een groot gastmaal te houden ter
eere van de beschermheilige en voor het welgelukken van
de reis. Het volkje van den Heer HUNT betoonde zich
in dat gedeelte der Godsdienst oefeningen gansch niet
achterlijk. Hij bespeurde inderdaad, dat de recruten, die
hij te Montreal aangeworven had, wedijveren konden
met het bonte regiment van *Falstaff*. Sommige waren
welgemaakt, maar onkundig: andere waren kundig maar
lui: terwijl een derde gedeelte kundig en willig maar
geheel onvermogen was, bestaande hetzelfde uit oude

gedien
meer d
Met
op, en
langs
Michil
velend.
voeren
die wo
te hang
maken,
te prate
Niet
het eilan
loop van
de oude
het pun
bevolkin
alzo de
goweest
en afvaa
Mackina
toor opg
met het
hare vo
hunne v
meer en
sippi, de
van het
van een
maakten
door he

gedienden, die volstrekt tot allen harden arbeid niet meer deugden.

Met dit onnuttig hoopje volks voer hij de rivier Ottawa op, en volgde den ouden weg van de pelterijhandelaars, langs eene reeks van kleine meren en rivieren, tot aan Michilimackinac. Hun voortgang was langzaam en vervelend. De Heer HUNT was niet gewoon het gezag te voeren over zulke »reizigers» en hij had eene equipagie, die wonder wel geschikt was om de ouden soldaten uit te hangen, en telkens gereed te lande, een vuur te maken, den grooten pot er boven te hangen, te rooken te praten, en uren lang te zingen.

Niet voor den 22 Julij kwamen zij te Mackinaw, op het eiland van denzelfden naam gelegen, bij den zamenloop van de Meren Huron en Michigan. Deze vermaarde oude Fransche handelspost bleef nog bij voortdurend het punt van gemeenschap eener bonte en gemengde bevolking. De inwoners waren verschillende van aanleg, alzoo de meesten daarvan vroeger reizigers of kanovaarders geweest waren. Het was de voorname plaats van aankomst en afvaart van den zuid-westelijken pelterijhandel. De Mackinaw-Compagnie had er haar grootste handelskantoor opgericht, en zette vandaar de gemeenschap door met het binnenland en met Montreal. Vandaar reisden hare voornaamste handelaars en boschloopers af naar hunne verschillende bestemmingen rondom het Bovenmeer en deszelfs cijnsbare stroomen, of naar de Mississipi, de Arkansas, de Missouri, en de andere streken van het westen. Hier kwamen zij na eene afwezigheid van een jaar of langer met hunne pelterijen weder, en maakten hunne rekeningen op, wordende de pelterijen door hen aangebragt in kanoos vanhier naar Montreal

vervoerd. Mackinaw was derhalve, gedurende een groot gedeelte van het jaar, slechts zuinig bevolkt: maar op zekere vaste tijden kwamen de kooplieden van alle kanten hunne reizigers medebrengende, en dan krioelde het in de plaats als in een' bijenkorf.

Mackinaw was in dien tijd niet anders dan een dorp, langs eene smalle baai gelegen met een fraai breed strand, waarop de rij der voornaamste huizen het uitzigt had, en beveiligd door een oud fort, hetwelk op den top van eene overhangende steilte stond. Het strand was eene soort van openbare wandelplaats, alwaar men al het gewoel zag van eene zeehaven, bij de aankomst eener vloot van eene verre reis. Hier bragten de reizigers hun loon door, in de booten en kajuiten spelende en dansende, allerlei soort van beuzelingen koopende, zich fraai op opschikkende en even als de saletjonkers elders, al pralend op en neder wandelende. Soms tijds vonden zij mededingers in de jonge Indianen van de tegenoverliggende kust, die op eene zonderlinge manier gekleed zich op dit strand kwamen vertoonen, en op en neder drentelden, om bekeken en bewonderd te worden, volkomen tevreden zijnde, als zij het hunnen blanken mededingers afwonnen.

Nu en dan kwam er ook wel eens toevallig een gezelschap van »Noord-Westelijken» van de plaats der bijeenkomst Fort William, te Mackinaw. Deze beschouwden zich zelve als de Ridderschap van den pelterijhandel. Zij waren menschen van ijzer en staal, bestand tegen guur weder, slecht voedsel en gevaren van allerlei aard. Sommige hunner waren gewoon den knoop van het Noord-Westen te dragen met een vreesselijk zwaren dolk, en eene oorlogzuchtige houding aan te nemen. Zij hadden

over h
er uit
ben e
het k
derzien
door h
brood e
den sch
ten. I
loofden
sommig
staaltjes
gemaakt
hielden,
Zoo v
spreken.
ander v
meer za
booten
der bosch
petitmai
nen. Z
van een
wisselend
De H
zijn' vo
en het
om teve
hij te M
En nu
schap.
menschen

over het algemeen pluimen op hunne hoeden en zagen er uit als de bravo's. *Je suis un homme du Nord* (Ik ben een Noord-Wester) schenen zij te zeggen, onder het kruisen hunner armen en het met verachting nederzien op de Zuid-Westelijken, als menschen die door hun zachter luchtsgestel en weelderiger voedsel van brood en varkensvleesch verzwakt waren, en welke zij met den schimpenden bijnaam van *Spekvreeters* brandmerkten. De *airs*, welke zich deze snoeshanen veroorloofden, werden in stilte door de vingers gezien, want sommige hunner hadden zich inderdaad door eenige staaltjes van moed en hardvochtigheid een' grooten naam gemaakt: en ook de pelterijhandel kon roem dragen op helden, welker namen door de wildernis wedergalmden.

Zoo was Mackinaw in het tijdperk, waarvan wij nu spreken. Het heeft zekerlijk tegenwoordig een gansch ander voorkomen. De pelterij-Compagnien komen er niet meer zamen: de vaart over de meren wordt door stoombooten en andere vaartuigen gedreven, en het geslacht der boschloopers en kooplieden, reizigers en Indiaansche petitmaitres heeft afgedaan en is van het tooneel verdwenen. Zulk eene groote verandering maakt het verloop van een klein getal jaren in dit steeds van gedaante verwisselende gewest.

De Heer HUNT bleef er eenigen tijd vertoeven, om zijn' voorraad van Indiaansche koopwaren aan te vullen, en het getal zijner reizigers te vergrooten, zoo wel als om tevens eenige lieden van een beter allooi, dan die hij te Montreal gevonden had, aan te werven.

En nu begon er weder eene andere soort van Jockey-schap. Er waren te Mackinaw bekwame en geschikte menschen in overvloed, doch eenige dagen lang kwam

er zich niet één van aanmelden. Deed men aan iemand eenigen voorslag, dan werd dezelve met eene schudding van het hoofd afgewezen. Scheen er iemand gereed, om zich te laten aannemen, zoo kwam er weder de een of andere albeschik tusschen van die soort, welke steeds gereed zijn, om anderen elke onderneming af te raden, bij welke zij zelve geen belang hebben. Deze trokken hem dan of bij de mouw, of ter zijde, en fluisterden hem iets in het oor, of kwamen openlijk met hunne zwarigheden voor den dag.

Hieronder behoorde, dat de expeditie onbekende rivieren zoude te bevaren hebben en eenzame wildernissen te doortrekken, welke onveilig werden gemaakt door woeste Wildenstammen, die reeds al de ongelukkige reizigers hadden opgevangen, welke zich onder hen hadden durven vertoonen. Dat men het Klipgebergte te beklimmen had, en aan de andere zijde van hetzelfde barre en onvruchtbare streken zoude vinden, alwaar de reiziger verplicht was van krekels en sprinkhanen te leven, of zijn eigen paard te dooden, om voedsel te erlangen.

Eindelijk was er een man, die moeds genoegd had, om zich te laten aanwerven, en deze werd gebruikt als eene »lokduif» om anderen te vangen; doch er verliepen wederom eenige dagen, eer men er een kon vinden, die zich bij hem durfde voegen: en toen geraakte men er met eenigen te gelijk klaar. Het werd noodig geoordeeld, hen voor vijf jaren aan te nemen, doch eenige wilden niet langer dan voor drie. Nu verlangden zij ook een gedeelte van hun dienstloon vooruit te ontvangen, waarin men hun te wille was. Toen zij dat bedrag in den zak gestoken en met eten en drinken verspild hadden, begonnen zij te spreken van geldschulden te Mackinaw, die

betaald
kunnen
nissen
heid zo

Alle
geschote
zoude v
huis mo
verpligti
voor den
vonnis,

er was e
verbindte
vrijgekoo

De He
en onred
beurs op
aantal re
had, ble
goud te k
ren weg
struisvede
en vertoor
zien aan
schappij”
ren. Dit
pronkzuch
veder te
zij zich a
de ander
top: een
haan. N

betaald moesten worden, voordat zij de vrijheid zouden kunnen verkrijgen van te vertrekken, of van verbindtenissen met andere lieden, die alleen door inschikkelijkheid zouden kunnen vernietigd worden.

Alle redenering of betoog was vruchteloos. Het voorgeschoten geld was reeds opgestoken en verteerd; het zoude verloren zijn en de recruten nog daarenboven te huis moeten gelaten worden, tenzij men hen van hunne verplichtingen wist ontslagen te krijgen; en zoo werd er voor den eenen eene geldboete, voor den anderen een vonnis, voor een' derden eene tappersrekening betaald: er was er kortom niet een, die niet van eene voorafgaande verbindtenis, hetzij wezentlijke of voorgewende, moest vrijgekocht worden.

De Heer HUNT zuchtte in zijn' geest over de gestadige en onredelijke belasting, welke deze knappe lieden zijne beurs oplegden; en nog was met al dat voorschot het aantal recruten gering, en die, welke hij er toe begeerd had, bleven nog steeds in de verte en waren voor geen goud te krijgen. Met deze sloeg hij eindelijk een' anderen weg in. Hij verdeelde onder zijne recruten fraaije struisvederen. Deze staken dezelve op hunne hoeden, en vertoonden zich daarmede te Mackinaw, een hoog aanzien aannemende als »Reizigers voor eene nieuwe Maatschappij", die de Noord-West-Compagnie zoude verduisteren. Dit werkte. Een Fransche Canadees is een veel te pronkzuchtig wezen, om de pracht van zulk eene struisveder te kunnen wederstaan. Van alle kanten kwamen zij zich aanbieden. De een wilde een struisveder hebben, de ander een witte pluim met een rood vlekje aan den top: een derde een bundeltje uit den staart van een' haan. Nu zwierden zij allen rond en hadden meer ver-

maak in de vederen op hunn' hoed dan in het geld in hunn' zak, en zij beschouwden zich volkomen gelijk in rang met de »Noord-Westers."

Terwijl de Heer HUNT aldus zijne monsterrol gesloten poogde te krijgen, kwam zich een persoon bij hem voegen, dien hij door een brief had uitgenoodigd, om zich als deelnemer bij de expeditie te voegen. Het was de Heer RAMSAY CROOKS, een jong mensch in Schotland geboren, die de Noord-West-Maatschappij gediend had en voor zijne eigene rekening in handelsgemeenschap had gestaan met de stammen van de Missouri. De Heer HUNT kende hem in persoon, en had een hoog denkbeeld van zijn doorzigt, ondernemingsgeest en eerlijkheid opgevat. Hij was derhalve uitermate verheugd, toen deze er in bewilligde hem te vergezellen. De Heer CROOKS evenwel hing hem uit eigene ondervinding een tafereel op van de gevaren, waaraan zij zich zouden blootstellen en drong aan op de noodzakelijkheid, van met eene aanzienlijke magt den togt te ondernemen. Bij het opvaren van de Missouri zouden zij het land der Sioux-Indianen moeten doorgaan, die de Blanken een' openbaren haat toedroegen, en hunne expeditien grootelijks belemmerden, door op hen te vuren terwijl zij in de booten voorbijvoeren, en hunne nachtcampementen te overvallen. De Heer CROOKS, zelf, in gezelschap met een anderen handelaar, MACLELLAN geheeten, reizende, was door deze stroopers opgehouden geworden, en had zich zeer gelukkig geacht met behoud van zijn leven, hoewel met het verlies van al zijne bezittingen en met het opgeven van de reis, er af te komen.

Indien zij al gelukkig genoeg waren van het land der Sioux onverhinderd door te komen, zouden zij achter deze een' Wildenstam aantreffen, die nog woester en krijgs-

zuchtig.
Blanken
wijde
zouden

Ond
het gez
reeds h
kelijk
aankom
breiden.

Dit
aan bo
van Can
zoo gem
van zal
geld en
matrozen
meen ee
gaan beg
ders, hu
die alle
Zij eten
tot dat
Indianen.
en laten
wel weten
meesters
zoude uit
mogelijk
te maken.
heid om
navaarders
I DEEL.

zuchtiger was, en doodelijk vijandig gezind jegens de Blanken. Deze waren de Zwartvoet-Indianen, die eene wijde uitgestrektheid lands besloegen, welke zij dwars door zouden moeten trekken.

Onder zulke vooruitzigten werd het dienstig geoordeeld het gezelschap aanmerkelijk te versterken. Hetzelve ging reeds het getal van dertig te boven, waarop het aanvankelijk bepaald was geworden: maar men besloot bij de aankomst te St. Louis het tot op zestig personen uit te breiden.

Dit besluit genomen zijnde, maakte men zich gereed aan boord te gaan, doch de inschepping eener equipagie van Canadesche reizigers voor een' verren togt is geene zoo gemakkelijke taak, als men wel denken zoude: vooral van zulk een slag van gasten met de beide zakken vol geld en hanevederen op hunne hoeden. Even als de matrozen houden de Canadesche reizigers over het algemeen een gastmaal, voordat zij zich op eene verre reis gaan begeven. Zij hebben hunne kennissen, hunne broeders, hunne neven, hunne vrouwen, hunne beminden, die alle op hunne kosten behooren onthaald te worden. Zij eten, drinken, spelen, zingen, dansen en dartelen, tot dat zij alle even zoo gesteld zijn als beschonkene Indianen. De herbergiers vliegen op hunne wenken, en laten hen zooveel vertering maken als zij willen, wel wetende, dat, als hun geld op is, de beurs van hunne meesters voor de rekening aansprakelijk is, of de reis zoude uitgesteld moeten worden. Het was ook niet wel mogelijk in dien tijd daar te Mackinaw verandering in te maken. In die gemeente heerschte overal eene geneigdheid om de wetten naar den wil der twistzuchtige kanovaarders uit te leggen. Het was daarenboven nood-

zakelijk de recruten in eene goede luim te houden, uithoofde der ongewoonheid en des gevaars van de dienst, waarin zij zich begaven, en van het gemak, waarmede zij ten eenigen tijde zouden kunnen ontkomen, door in eene kano te springen en daarmede de rivier af te zakken.

Dit waren de tooneelen, die de Heer HUNT aanschouwde, en die hem eene voorproef gaven van de moeilijkheden van zijn bestuur. De kleine kroegen en zoetelaarswinkels langs de baai weërgalmden van het gekras der violen, van het gezang van oude Fransche deuntjes, van het gegil en getier der Indianen, dewijl elke gepluimde kwant een' troep van neven en medgezellen, die hem allen even lief hadden, achter zijne hieien had. Het was niet dan met de grootste moeite, dat zij aan de klauwen der herbergiers en aan de omarmingen hunner tafelgenooten konden onttrokken worden, die hen met menige omhelzing, met een' kus op elke wang, en met een beschonken vaarwel in Canadeesch Fransch tot aan den oever van de rivier toe vergezelden.

Het was op den 12den Augustus, dat zij Mackinaw verlieten, en den gewonen weg volgden langs Greenbaai, de Fox- en Wisconsin-rivieren, tot aan de Prairie du Chien (Hondsweide) en van daar langs de Mississippi naar St. Louis, alwaar zij op den 3den September aan land stapten.

St.
Mississip
de Miss
uiterste
Hetzelve
bestaand
kelijke
van de A
van Kent
dianen v
van lied

Hoofdstuk XIV.

St. Louis. — Deszelfs ligging. — Gemengde bevolking. — Fransch-Creoolsche handelaars en hunne afhangelingen. — De pelterij-Compagnie aan de Missouri. — De Heer MANUEL LISA. — Bootslieden van den Mississippi. — Omzwervende Indianen. — Jagers van Kentucky. — Eene oude Fransche woonplaats. — Het Violspel. — Het billard. — De Heer JOS. MILLER. — Zijn karakter. — Recruten. — Reis op de Missouri. — Moeijeligheden op die rivier. — Verdiensten der Canadesche reizigers. — Aankomst aan de Nodowa. — De Heer ROB. MACLELLAN voegt zich bij de togtgenooten. — JOHN DAY een Virginische jager. — Beschrijving van zijn' persoon. — De Heer HUNT keert weder naar St. Louis.

St. Louis, hetwelk aan den regter oever van de Mississippi ligt, een paar mijlen beneden den uitloop van de Missouri, was ten dien tijde een grenspost, en de uiterste handelplaats naar de Indianen van het zuid-westen. Hetzelve werd bewoond door eene gemengde bevolking, bestaande uit de Creoolsche afstammelingen der oorspronkelijke Fransche Colonisten, de scherpzinnige handelaars van de Atlantische Staten, de verwijderde boschbewoner van Kentucky en Tennessee: de Indianen en basterd-Indianen van de vlakte: en dan nog eene bijzondere soort van lieden, die uit de vaart op de rivieren waren voort-

gekomen, en de *Mississippivaarders* heetten: die zeer blijkbaar eigendommelijke manieren, zeden, taal en gewoonten hadden. Deze waren in dien tijd zeer talrijk, en hadden voornamelijk den handel in handen op de Ohio en de Mississippi, gelijk de »reizigers» op de wateren van Canada, maar, even als aldaar, verdwijnt hun gewigt en hunne eigenaardige geschiktheid voor den alles overmeesterenden invloed der stoombooten.

De oude Fransche huizen, die in betrekking stonden tot den Indiaanschen handel, hadden een' stoet van ahangelingen rondom zich vergaderd, halve Franschen, en halve Indianen, die wederom Indiaansche vrouwen gehuwd hadden. Zij gebruikten deze voor hunne land- en watertogten. Verscheiden personen van andere gewesten hadden in de laatste jaren den handel verder in het binnenland uitgebreid, tot aan de wateren van de Missouri, en het aantal dezer aanhangelingen vermeerderd. Vele dier handelaars hadden twee of drie jaren te voren zich tot eene maatschappij vereenigd uit twaalf deelnemers bestaande met een kapitaal van nabij de 40,000 dollars, en dezelve de pelterij-Compagnie van de Missouri genoemd. Hare bedoeling was handelsposten langs het bovengedeelte van die rivier te vestigen en den handel in die streken alleen in handen te krijgen. De directeur van deze maatschappij was de Heer MANUEL LISA, een Spanjaard van geboorte, en van een stout en ondernemend karakter, die de Missouri bijkans tot aan haren oorsprong opgevaren was, en zich door en door met de volksstammen aldaar bekend had gemaakt. Door zijn toedoen waren er in 1808 handelsposten in het land der Sioux opgericht, zoowel als onder de Aricara- en Mandan stammen: zelfs een voornaam handelskantoor onder het opzicht van den Heer HENRY

een de
twee v
had h
dienst
telijk
Al o
dat de
dan die
van de
ders me
Canades
schillen
dan zag
lederen
zijn her
vond me
telings d
nedergez
sche wo
gen voor
en van
van een
ballen te
tot vrolijk
Zoodar
van den
pelterij-C
schik king
sche hand
en wang
De Heer
ging te

een der deelnemers, op de plaats, waar zich de Missouri in twee verschillende rigtingen verdeelt. Deze Maatschappij had bijna tweehonderd-en-vijftig menschen in hare dienst: die gedeeltelijk Amerikaansche jagers en gedeeltelijk Creolen en Canadesche »reizigers» waren.

Al deze omstandigheden hadden er toe bijgedragen, dat de bevolking van St. Louis nog meer gemengd was dan die van Mackinaw. Hier zag men aan de oevers van de rivier de pogchende en snoevende Mississippvaarders met de vrolijke, snaaksche, lighartige en zingende Canadesche reizigers. Lediglopende Indianen van verschillende stammen drentelden door de straten. Nu en dan zag men er een' forschen jager van Kentucky in zijne lederen jagtbuis, met het jagtroer over zijn' schouder en zijn hertsvanger in den gordel voorbijgaan. Hier en daar vond men een nieuw gebouwd huis of een' winkel, kortelings door de winzieke kooplieden der Atlantische staten nedergezet, terwijl van een' anderen kant de oude Fransche woonhuizen met opene vensters nog het ongedwongen voorkomen der oorspronkelijke Colonisten behielden, en van tijd tot tijd het gekras eener viool, het gezang van een oud Fransch deuntje, of het geluid der billardballen ten bewijze strekte, dat de oude Fransche zucht tot vrolijkheid nog aan deze plaats eigen bleef.

Zoodanig was St. Louis in het tijdperk der aankomst van den Heer HUNT, en de verschijning eener nieuwe peltenij-Compagnie, met groote geldmiddelen tot hare beschikking, had eene merkbare uitwerking op de Indiaansche handelaars van de plaats en wekte terstond den jijd en wangunst van de bestaande Missouri-Maatschappij. De Heer HUNT ging voort met zich tegen alle mededinging te versterken. Met dit inzicht wist hij een' ander

man voor de belangen van zijne Maatschappij te winnen, die reeds in bijzondere handelsbetrekkingen met de volkstammen van de Missouri gestaan had. Deze was de Heer JOSEPH MILLER, een wel opgevoed en kundig man, van eene goede familie uit Baltimore. Hij was officier geweest bij het leger de Vereenigde Staten, maar had uit misnoegen zijn afscheid genomen, omdat men hem een tijdelijk verlof had geweigerd, en zoo doende was hij een boschlooper en koopman onder de Indianen geworden. De Heer HUNT haalde hem zonder moeite over, om deelnemer te worden, en beschouwde hem, uit hoofde van zijne opvoeding en verkregene kundigheden, zoo wel als om zijne ondervinding in den handel met de Indianen, als eene aanwinst van belang voor zijne Maatschappij.

Er werden te St. Louis nog verscheiden lieden aangeworven: sommige als kanovaarders, en andere als jagers. De laatste werden niet alleen aangenomen om te jagen voor levensmiddelen, maar ook en wel vooral voor het vangen van bevers en andere dieren, wier huiden van waarde in den handel zijn. De voorwaarden hunner aanwerving was ook verschillende. Sommige zouden een vast tractement van driehonderd dollars genieten, andere zouden uitgerust en onderhouden worden op kosten van de Maatschappij en deel hebben in de gewonen buit.

Alzoo de Heer HUNT veel tegenkanting ondervond van den kant der pelterij-handelaars en vooral van de Missouri-Compagnie, kostte het hem eenige weken, om zijne verdere toebereidselen te maken. Het oponthoud te Mont-real, te Mackinaw en op den weg, gevoegd bij dat te St. Louis, had hem zoo zeer in zijne berekening te leure gesteld, dat het hem onmogelijk zoude zijn de reis langs de Missouri nog in dit jaar te bewerkstelligen. Deze ri-

vier,
ruime
den zi
kan ge
beginn
zoude
rivier
nigen
de rivie
punt b
was, en
jagt, te
hem zo
Hij v
gezelsch
die, we
was gro
gebruik
onder de
de was
destijds
Op d
en bere
breede
met hare
bewater
onvoldoe
Eene St
gekliefd
men had
van den
aan op li

winnen,
de volks-
s de Heer
man, van
ficier ge-
r had uit
hem een
as hij een
geworden,
, om deel-
hoofde van
oo wel als
Indianen,
happij.
den aange-
als jagers,
m te jagen
al voor het
huiden van
unner aan-
houden een
en, andere
kosten van
n buit.
ervond van
an de Mis-
en, om zijne
ud te Mont-
d bij dat te
ning te leur
e reis langs
Deze ri-

vier, op eene koude en hooge breedte ontspringende en ruime opene vlakten doorstroomende, welke aan gure winden zijn blootgesteld, is spoedig bevroren. De winter kan gerekend worden er met den eersten November te beginnen: alles voorspelde dus, dat het water gesloten zoude zijn, voordat de Heer HUNT het bovenwater van de rivier bereikt had. Om evenwel de onkosten te bezuï- nigen van eene overwintering te St. Louis, besloot hij de rivier, zoo ver als doenlijk was, op te varen tot eenig punt boven de handelsposten, alwaar het wild overvloedig was, en zijn reisgezelschap zoude kunnen bestaan van de jagt, tot dat de opruiming van het ijs in het voorjaar hem zoude veroorloven zijne reis voort te zetten.

Hij vertrok dan op den 21sten October van St. Louis. Zijn gezelschap was in drie booten verdeeld. De eene was die, welke hem van Mackinaw gebragt had; eene andere was grooter van omvang, gelijk die, welke voorheen in gebruik waren voor het bevaren van de Mohawk, en bekend onder den algemeenen naam van *Schenectady boot*: de derde was eene boot met eene breede kiel, gelijk waarmede destijds de goederen over de Mississippi vervoerd werden.

Op die wijze reisden zij van St. Louis af, vol moed, en bereikten spoedig den mond van de Missouri. Deze breede stroom, welke drieduizend mijlen lang is, en met hare ojsnbare rivieren zulk eene uitgestrektheid lands bewatert, was tot dus verre slechts weinig en op eene onvoldoende manier door de pelterij-handelaars bevaren. Eene Stoomboot had nog nimmer die onrustige golven gekleefd. Zeilen kwamen slechts nu en dan te pas, want men had een' sterken wind noodig, om tegen het geweld van den stroom op te werken. Het kwam voornamelijk aan op lichaamskracht en op vaardigheid van de handen.

De vaartuigen moesten meestal door riemen of met boomen voortgestuwd worden, of met de handen getrokken, of met het slaan van haken van den eenen vooruitstekenden wortel of boomstam tot den anderen: of aan eene lange boegseerlijn getrokken, zoo dikwijls de kanten genoeg vrij waren van bosch of kreupelgewas, om toe te laten, dat de mannen langs den oever konden loopen.

Gedurende dezen langen en vervelenden togt werden de booten dikwijls belemmerd door drijvende boomstammen of gewassen, en geraakten somtijds in gevaar van op gezonkene boomstammen, welker punten boven het water uitstaken, vast te blijven zitten. Alzoo de bedding van de rivier dikwijls van de eene zijde naar de andere ging, naarmate van hare bogten of zandbanken, moesten de vaartuigen dien zelfden koers houden. Dikwijls moesten de manschappen bij de ondiepten in het water springen, en met de boegseerlijn door hetzelfde heenwaden, terwijl hunne kameraden aan boord hun met de riemen en boomen behulpzaam waren. Somtijds schenen de vaartuigen zonder beweging te blijven liggen als door eenigen tooverslag, tegenover eene landspits, waar de stroom met geweld liep, en waar de uiterste pogingen ter naauwernood eenige zichtbare uitwerking hadden.

Bij dusdanige gelegenheden liepen de verdiensten der Canadesche reizigers voornamelijk in het oog. Tegen alle moeite gehard, door geene hinderpalen ontmoedigd, scherpzinnig in het uitvinden van hulpmiddelen en ervaren in de kunst, om den tegenwerkenden stroom te boven te komen, ontzagen zij geen' arbeid, noch in de booten, noch aan den wal, gingen te water, hoe koud het ook zijn mogt, en waren altijd weltevreden: en gebeurde het al eens, dat zij vermoeid of lusteloos werden, dan was

een hun
en door
hun nie

Onde
450 mi
den uit
district

ten zij
daad,
vvoor d

Het n
het ver
anderen
een dee
noodlott
opgevang
der de r

MACL
was ond
Indianen
vurigen
scheiden
daden ve
ter over
lichaam
gestel va
kende ge
dan nerg
om zich
gen, en
in zijn'
zienlijke

met boot-
strokken,
stekenden
ene lange
genoeg vrij
en, dat de

gt werden
oomstam-
gevaar van
boven het
o de bed-
e naar de
udbanken,
en. Dik-
ten in het
r hetzelfde
oord hun
Soms
liggen
pits, waar
e pogingen
adden.

ensten der
. Tegen
moedigd,
a en erva-
n te boven
de booten,
d het ook
eurde het
, dan was

een hunner volksdeuntjes door een' ouden roeijer gezongen en door de overigen met elkander herhaald, genoeg om hun nieuwe krachten bij te zetten.

Onder zulk een' aanhoudenden arbeid kwamen zij bijkans 450 mijlen ver langs de Missouri op den 16 November aan den uitloop van de Nodowa. Alzoo dit een goed jagt-district was en het jaargetijde begon te verloopenen, besloten zij alhier hun winterkwartier op te slaan, en inderdaad, twee dagen nadat zij er waren aangekomen, bevroor de rivier reeds boven hunne legeringsplaats.

Het reisgezelschap had hier nog niet lang vertoefd, toen het vermeerderd werd met den Heer MACLELLAN, een' anderen handelaar van de Missouri; hij was dezelfde, die een deelgenoot was geweest van den Heer CROOKS in de noodlottige expeditie, waarin zij door zes Sioux-Indianen opgevangen en genoodzaakt waren geworden schielijk weder de rivier af te zakken.

MACLELLAN was een opmerkenswaardig mensch. Hij was onder Generaal WAYNE in diens oorlogen tegen de Indianen een partijganger geweest, en had zich door zijn' vurigen moed en buitengewone stoutmoedigheid onderscheiden. Er werden ongeloofelijke voorvallen wegens zijne daden verhaald. Zijn voorkomen kwam met zijn karakter overeen. Hij was mager, maar sterk gespierd, en zijne ligchaamsgestalte teekende kracht, vaardigheid en een gestel van ijzer en staal. Hij was levendig van aard, kende geene vrees, maar was een weinig driftig en luisterde dan nergens naar. De Heer HUNT had hem uitgenoodigd, om zich als deelhebber der maatschappij bij hen te voegen, en hij had daar bereidwillig het oor aan geleend, zeer in zijn' schik zijnde met het denkbeeld van met eene aanzienlijke magt het land der Sioux te doorreizen en moge-

lijk in de gelegenheid te geraken van zich op dien Wildenstam over den geleden hoon te wreken.

Een ander man, die zich bij het kampement aan de Nodowa kwam voegen, verdient eveneens vermeld te worden. Deze was JOHN DAY, een jager uit de bosschen van Virginie, maar die jaren lang in de dienst van den Heer CROOKS en andere handelaars op de Missouri gevaren had. Hij was nagenoeg veertig jaren oud, zes voeten en twee duimen lang, en zoo regt als een Indiaan; vlug van tred, alsof hij op vederen ging, en van een rondborstig openhartig voorkomen. Hij plagt er op te roemen, dat niets hem in zijne jongere jaren konde deren of verzetten: maar hij had »te sterk geleefd" en zijn gestel door zijne buitensporigheden benadeeld. Hij was evenwel nog sterk van handen, stout van hart, een regte boschbewoner en een behendig schutter. Hij bezat de oprechte ziel van een' Virginier, en den ruwen heldenmoed van een oorspronkelijken bewoner van het Westen.

Het reisgezelschap bleef hier eenige maanden lang vertoeven. Zij waren in eene landstreek, waar een overvloed werd gevonden van herten en wilde gieren, zoodat het hun nimmer aan voorraad ontbrak, en iedereen scheen verheugd en wel te vreden. De Heer HUNT besloot van dien tusschentijd gebruik te maken, om naar St. Louis weder te keeren en versterking aan te werven. Hij verlangde zich ook te voorzien van een' toik, die bekend was met de taal van de Sioux, dewijl alle-berigten hem den doortogt door het land dier Indianen toch als gevaarlijk afschetsten. Hij doorzag mede de noodzakelijkheid van een grooter aantal jagers te hebben, niet alleen om zich op hunn' moeilijken en langdurigen togt van voorraad te voorzien, maar ook tot eene bescherming en be-

veiliging
Hiervoor
reizigers
regte sl
jagers,
en de v
den gees
Het
deelhebl
Januarij
aan For
welke e
mijlen b
zich van
met twe
kampem
te St. L

veiliging, in geval van vijandige gezindheid der Indianen. Hiervoor konde men weinig op de dienst der Canadesche reizigers rekenen, die geene groote vechters waren. Het regte slag van lieden daarvoor waren de Amerikaansche jagers, die ondervinding hadden van de levensmanier en de wijze van krijg voeren der Wilden, en die met den geest van het Westen bezielde waren.

Het kampement daarom aan de zorg van de overige deelhebbers overlatende, ging de Heer HUNT op den 1 Januarij 1810 te voet naar St. Louis op reis. Hij was tot aan Fort Osage toe van acht mannen vergezeld, het welke eene uitgebreidheid lands van honderd en vijftig mijlen beneden de Nodowa uitmaakte. Hier voorzag hij zich van een span paarden en legde het overige van de reis met twee mannen af, terwijl hij de andere zes naar het kampement terugzond. Op den 20 Januarij kwam hij te St. Louis aan.

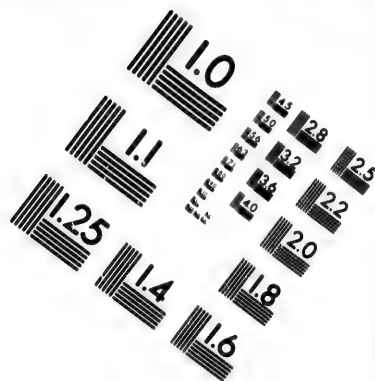
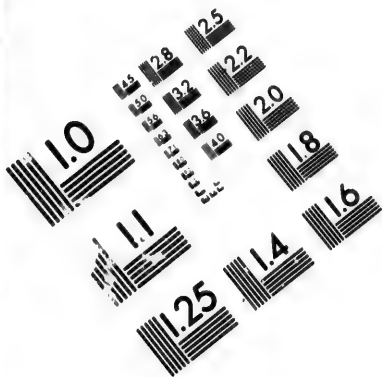
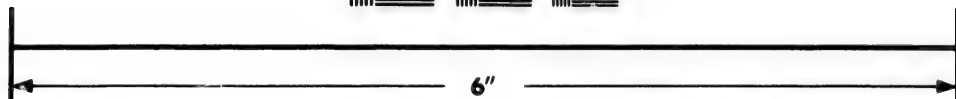
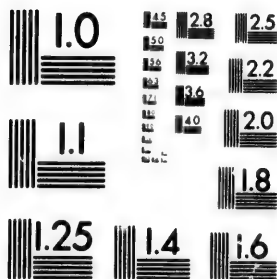

IMAGE EVALUATION TEST TARGET (MT-3)

Photographic Sciences Corporation

23 WINE & MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503

Hoofdstuk XV.

Tegenkanting van de pelterij-Compagnie aan de Missouri. — De Zwartvoet-Indianen. — PIERRE DORION, de tolk. — De oude DORION en zijn bastaard-geslacht. — Familietwist. — Voorlagen tot verbroedering. — Renegaten van de Nodowa. — Verlegenheid van een' bevelhebber. — De Heeren BRADBURY en NUTTALL voegen zich bij den togt. — Wettelijke zwaarigheden an PIERRE DORION. — Vertrek van St. Louis. — Huisselijke tucht van een' bastaard Indiaan. — Jaarlijksche overstroming der rivieren. — DAN. BOON, de patriarch van Kentucky. — Geruchten van dreigend gevaar. — Fort Osage. — Een Indiaansch krijgsfeest. — Oneenigheden in het huisgezin van DORION. — Buffels en gieren.

Gedurende dit tweede bezoek van St. Louis werd de Heer HUNT wederom in zijne ontwerpen gedwarsboomd door de pelterij-Compagnie van de Missouri. De zaken dier Maatschappij waren op dat tijdstip in geen' te besten toestand. In den loop van het voorgaande jaar had hun voornaamste handelskantoor aan den zamenloop van de Missouri zulk een' overlast geleden van de Zwartvoet-Indianen, dat deszelfs directeur, de Heer HENRY, een der deelhebbers, gedwongen was geworden dien post te verlaten en het Klipgebergte over te gaan, met het inzicht van zich aan een' der boven-armen van de Columbia te

vestigen. Men wist niet, wat er van hem en van de zijnen geworden was. Men maakte zich daar zeer ongerust over, en vreesde, dat zij door de Wilden zouden opgeligt zijn. Op het oogenblik van des Heeren HUNT's aankomst te St. Louis was de Missouri-Maatschappij bezig eene expeditie uit te rusten, die den Heer HENRY zoude gaan opsporen. Dezelve zoude geleid worden door den Heer MANUEL LISA, den ondernemenden deelhebber, van wien wij reeds gesproken hebben.

Alzoo er dus twee expeditien te gelijk beoogd werden in hetzelfde oogenblik, was er veel vraag naar jagers en reizigers, die van deze omstandigheid gebruik maakten, om een hoog loon te eischen. De Heer HUNT vond in den Heer LISA een' scherpen en loozen tegenstrever, en zag zich genoodzaakt voor zijne recruten een aanzienlijk voorschot en andere geldelijke onkosten te doen.

Doch de grootste zwaarigheid bestond in het vinden van een' Siouxschen tolk. Er was te St. Louis slechts één man te vinden, die hiertoe deugde, maar het zoude veel moeite kosten om dien te winnen. Het was een bastaard-Indiaan, met name PIERRE DORION, en dewijl hij in het vervolg van dit verhaal eene rol speelt en over het geheel genomen een treffend staaltje oplevert van het bastaardgeslacht aan de grenzen, zullen wij eenige bijzonderheden aangaande hem opgeven.

PIERRE was een zoon van DORION, den Franschen tolk, die de Heeren LEWIS en CLARKE vergezelde op derzelver bekenden togt over het Klipgebergte. De oude DORION was een dier Fransche Creolen, afstammelingen van den ouden Canadeschen stam, waarvan het wemelt aan de Westelijke kusten, en die zich met de Wilden verbroederd hebben. Hij had onder verschillende Wildenstam-

men gewoond, en misschien onder die allen nakomelingschap gelaten: maar zijne wettige of gewone vrouw was eene Siouxsche. Bij deze had hij een talrijk aantal van halve bastaardzonen, waarvan PIERRE er een was. Het huishouden van den ouden DORION was op de echte Indiaansche leest geschoeid. De vader en de zoons waren doorgaans zamen beschonken, en dan was hunne hut een tooneel van ruw gekijf en gevecht, bij welke gelegenheid de oude Franschman door zijn creoolsch ras dikwijls deerlijk werd toegetakeld. Onder eene woedende vechtpartij van dien aard had eens een der zoons den vader op den grond gesmeten en was op het punt van hem te scalperen. »Laat af, mijn zoon!» riep de oude man hem op een' smeekenden toon toe: »gij zijt te braaf, en hebt te veel eergevoel, om uwen vader te scalperen.» Dit werkte op het Fransche gedeelte van het half Indiaansche hart, en hij liet voor dezen keer zijn vader nog met zijne hersenpan loopen.

Van dit nakroost van goede verwachting was PIERRE DORION, de man, dien de Heer HUNT thans verlangde als tolk in zijne dienst te nemen. Hij was in die betrekking geplaatst geweest door de Missouri-Maatschappij in het vorige jaar, en had toen derzelver kooplieden behouden door de verschillende stammen der Sioux heengeleid. Hij had zich, zoo lang hij nuchter was, trouwhartig en gediensstig betoond, maar de trek naar den drank, waarin hij opgevoed was, brak van tijd tot tijd uit, en met denzelven de woeste kant van zijn karakter.

Het was diezelfde neiging tot dronkenschap, die hem met de Missouri-Maatschappij overhoop had doen geraken. Terwijl hij in hunne dienst op het Fort Mandan aan de grenzen lag, had hem die lust naar den Whiskey

weder
versch
zelve
dollar
het h
aanlei
het o
vlam
Zoo
de nie
hij her
dezelv
de ove
die op
juist,
Hij ma
zijne t
deeligs
van bi
driehon
vooruit
Toer
Louis
Vijf d
Nodow
reden
door d
seling
oogenb
het nu
deserte
door z

nakomeling-
e vrouw was
k aantal van
n was. Het
de echte In-
zoons waren
anne hut een
gelegenheid
ras dikwijls
dende vecht-
ns den vader
t van hem te
e oude man
te braaf, en
scalperen."
het half In-
er zijn' vader

y was PIERRE
verlangde als
n die betrek-
atschappij in
en behouden
heengeleid,
ouwhartig en
den drank,
tijd uit, en
ster.
ap, die hem
l doen gera-
Fort Mandan
den Whiskey

weder bevangen, en alzoo hij zich geen' drank wist te verschaffen, dan uit de pakhuizen der Compagnie, was de- zelve hem, bij de afrekening, tegen het beloop van tien dollars in het vierdedeel jaars aangerekend. Zij hadden het hierover nimmer eens kunnen praten, en het had aanleiding gegeven tot een allerhevigst geschil, waarvan het onderwerp alleen genoeg was om hem in vuur en vlam te zetten.

Zoodra de Heer LISA ontdekte, dat PIERRE DORION met de nieuwe Maatschappij in onderhandeling was, trachtte hij hem, zoo wel door dreigementen als door beloften, van dezelve af te troonen. Zijne beloften zouden mogelijk de overhand hebben behouden, maar zijne bedreigingen, die op de oude schuld van de Whiskey zagen, dienden juist, om PIERRE naar de andere zijde te doen overloopen. Hij maakte zich echter de mededinging ten nutte, om voor zijne te bewijzene diensten aan den Heer HUNT het voor- deeligste loon te bedingen, en, na eene onderhandeling van bijkans twee weken, nam hij aan de expeditie voor driehonderd dollars in het jaar, waarvan er tweehonderd vooruit betaald werden, als tolk en als jager te dienen.

Toen de Heer HUNT alles gereed had gemaakt, om St. Louis te verlaten, kwamen er nieuwe zwaarigheden op. Vijf der Amerikaansche jagers van het kampement te Nodowa kwamen eensklaps opdagen. Zij bragten tot reden daarvan bij, dat zij mishandeld waren geworden door de deelhebbers, en ten gevolge eener woordenwis- seling heimelijk weggeloopen waren. In het tegenwoordige oogenblik en zoo als de zaken geschapen stonden, was het nutteloos, eenige maatregelen van dwang met deze deserteurs te nemen. De Heer HUNT wist er twee van door zachte bewoordingen over te halen, om weder met

hem mede te gaan. De anderen bleven weigerachtig, en, wat nog erger was, strooiden zulke slechte geruchten uit over de moeilijkheden en gevaren, die men op den togt te verwachten had, dat zij een' panischen schrik verwekten onder de jagers, die zich kortelings te St. Louis hadden laten aanwerven, waarvan op één na allen op het oogenblik der afreize weigerden mede te gaan. Alle voorstellingen waren vruchteloos: zij namen hunne jagt-roeren op de schouders, en zagen van de expeditie af, en de Heer HUNT was genoodzaakt met een' enkelen jager en een aantal reizigers, die hij in dienst genomen had, terug te keeren. Zelfs PIERRE DORION weigerde in het uiterste oogenblik in de boot te treden, voordat de Heer HUNT er in bewilligde zijne vrouw en twee kinderen mede aan boord te nemen; en nog was hiermede het weefsel van onaangenaamheden voor dien waardigen man niet ten einde.

Onder verschillende personen, die met den Heer HUNT de Missouri zouden opvaren, bevonden zich twee letterkundigen. De een was de Heer JOHN BRADBURY, een man van rijpe jaren, maar van een' ondernemenden geest en van groote vlugheid, die door de kruidkundige Maatschappij van Liverpool uitgezonden was, om eene verzameling van Amerikaansche planten bijeen te brengen. De andere was zekere Heer NUTTALL, mede een Engelschman, van jeugdigen leeftijd, die zich sedert bekend heeft gemaakt als den schrijver van de »Reizen naar de Arkanzas» en van een ander werk over de »Soorten der Amerikaansche gewassen.» De Heer HUNT had hun de bescherming van zijn reisgezelschap gedurende hunne wetenschappelijke nasporingen langs de Missouri aangeboden. Dewijl zij in het oogenblik voor de afreize bepaald niet gereed waren, lieten zij hunne koffers aan boord van de

boot
gend
nig
voege
Do
LISA,
van i
taling
het o
les aan
BRADB
land,
te St.
roor d
wilde v
vlood i
deren
waarin
het gez
zoeken.
belofter
hetzelfd
dienst,
had ont
zijne vr
telijke
ander m
zijne vo
maken.
Het g
an, en
ergeefs
I DEE

eigerachtig,
e geruchten
men op den
schen schrik

te St. Louis
na allen op
gaan. Alle
hunne jagt-
editie af, en
elen jager en
n had, terug
n het uiterste
Heer HUNT er
ede aan boord
l van onaan-
t ten einde,
n Heer HUNT
n twee letter-
ADBURY, een
menden geest
undige Maat-
eene verza-
te brengen.
ede een En-
sedert bekend
eizen naar de
Soorten der
ad hun de be-
e hunne we-
aangeboden.
bepaald niet
boord van de

boot brengen, doch bleven te St. Louis tot den volgenden dag, en zouden zich te St. Charles, een weinig boven den uitloop der Missouri, bij de expeditie voegen.

Doch in dienzelfden avond vernamen zij, dat de Heer LISA, als agent van de Missouri-Maatschappij, een bevel van inhechtenisneming tegen PIERRE DORION, ter betaling van zijne Whiskey-rekening, erlangd had, en dat het oogmerk was, den tolk bij zijne aankomst te St. Charles aan te houden. Dit hoorende vertrokken de Heeren BRADBURY en NUTTALL een weinig na middernacht te land, kwamen de boot in hare opvaart van de Missouri te St. Charles voor, en waarschuwden PIERRE DORION voor de geregtelijke moeilijkheden, waarin men hem wilde wikkelen. De slimme tolk ging dadelijk aan land en vlood in de bosschen, zijne vrouw met hare beide kinderen medenemende, en beladen met een zwaar pak, waarin hij zijne beste goederen geborgen had, belovende het gezelschap een weinig boven St. Charles te zullen opzoeken. Er scheen weinig rekening te maken op de beloften van een' avonturier van zijne soort, die nog in hetzelfde oogenblik een deserteur was uit zijne vorige dienst, — reeds twee derde gedeelten van zijn loon had ontvangen, zijn jagtroer op zijn' schouder droeg, zijne vrouw en kinderen achter zich aan, en de onmetelijke bosschen voor zich had. Er was evenwel geen ander middel op dan te vertrouwen, dat zijn haat voor zijne vorige dienst hem opregt jegens de nieuwe zoude maken.

Het gezelschap kwam in den namiddag te St. Charles aan, en de Harpijen van de geregtigheid gluurden te vergeefs naar hunne prooi. De booten vervolgden des

anderen daags in den morgen hunne reis, en waren niet ver gekomen, toen men PIERRE DORION reeds aan den oever zag staan. Hij werd met blijdschap aan boord genomen, maar kwam zonder zijne vrouw. Des nachts hadden zij woorden gekregen. PIERRE had haar, volgens de Indiaansche manier, den stok laten voelen, waarop zij met de kinderen en met al hun aardsch fortuin de wijk in het bosch had genomen. PIERRE was zichtbaar verlegen over het verlies van zijne vrouw en van zijn' knapzak, weshalve de Heer HUNT een' der Canadesche reizigers uitzond, om haar op te zoeken; en het gansche gezelschap nog eenigemijlen verder gegaan zijnde legerde zich op een eiland, om hare terugkomst af te wachten. De Canadees kwam terug zonder de vrouw, en PIERRE DORION bracht een eenzamen en onrustigen nacht door, zich over zijne onbescheidenheid in het uitoefenen zijner maritale magt bitter beklagende. Voor het aanbreken van den dag evenwel trof eene welbekende stem van den oever af zijn gehoor. Het was die van zijne berouw hebbende wederhelft, welke den ganschen nacht door het bosch gezworven had, om het reisgezelschap te zoeken, en hetzelfde eindelijk door de wachtvuren gevonden had. Zij werd met eene boot afgehaald: de waardige familie was op nieuw hereenigd, en de Heer HUNT vleide zich nu met de hoop, dat zijne moeilijkheden omtrent PIERRE DORION een einde zouden hebben.

Slecht weder, hevige regenbuijen, en een buitengewoon vroege aanwas van het water op de Missouri maakten de opvaart van die rivier bezwaarlijk, langzaam en gevaarlijk. Die aanwas van water heeft gemeenlijk nie plaats voor de maand Mei of Junij, zoodat dezelve in dit oogenblik aan eenige zwelling van hare zuidelijke tak

ken
over
ken
ken
V
der
de j
ren,
aanm
van
van
delijk
vroeg
lang
zijn.
rivier
Missis
veroor
derven
In
17den
oude
Hier
triarch
de bes
nog ee
eene j
otterve
medege
was st
gevoeld
het ve
dernis

ken moest worden toegeschreven. De groote jaarlijksche overstroming kon het niet zijn, dewijl de hoogere takken nog van het ijs gesloten moesten liggen.

Wij kunnen hier de bewonderenswaardige schikking der natuur niet met stilzwijgen voorbijgaan, door welke de jaarlijksche zwelling der onderscheidene groote rivieren, die zich in de Mississipi ontlasten, elkander na een aanmerkelijk tijdsverloop opvolgen. Zoo heeft de vloed van de Roode Rivier eene maand vroeger plaats dan die van de Arkansas. Deze op hare beurt op eene veel zuidelijker breedte ontspringende dan de Missouri, loopt vroeger over, en haar overtolbig water is afgelopen, lang voordat de ijssdammen in het Noorden losgeraakt zijn. Zonder deze wijze voorzorg zouden al die groote rivieren te gelijk zwellen, en haar lente-water in de Mississipi storten, hetgeen eene overstroming zoude veroorzaken, die de gansche lagere landstreek zoude bederven en verwoesten.

In den namiddag van den derden dag, zijnde den 17^{den} Januarij, bereikten de booten Charette, een der oude dorpen van de oorspronkelijke Fransche Colonisten. Hier troffen zij DANIEL BOON aan, den vermaarden patriarch van Kentucky, die aan de grenzen der wildernis de beschaving ingevoerd had, en, hoewel in zijn 85ste jaar, nog een jagers-leven leidde. Hij was eerst onlangs van eene jagt-expeditie teruggekomen en had omtrent zestig ottervellen als de zegeteekenen van zijne behendigheid medegebragt. De oude man ging nog regt overeinde, was sterk van ledematen en onbuigzaam van geest: en gevoelde zekerlijk, terwijl hij aan den oever van de rivier het vertrek aanzag eener expeditie, bestemd om de wildernis tot aan de kust der Stille Zee toe door te trekken,

zijn oud jagershart gevoeliger kloppen, en hem aansporen, om zijn geweer op den schouder te nemen en de avontuurlijke bende te vergezellen. Boon heeft nog jaren lang na deze ontmoeting in een' gezonden ouderdom geleefd als de Nestor der jagers en boschloopers, en stierf, zich als zoodanig een' grooten naam verworven hebbende, ten jare 1818, in het 92ste van zijn leven.

Vroeg in den volgende morgenstond, terwijl het reisgezelschap nog aan den uitloop van een klein riviertje gelegerd was, ontvingen zij een bezoek van een' anderen held der wildernis, zekeren JOHN COLTER, die LEWIS en CLARKE op hunn' gedenkwaardigen togt vergezeld had. Hij had nog onlangs eene dier verre binnenlandsche reizen volbragt, die deze onbeschroomde klasse van menschen en de onafmetelijke streken, door welke zij hunne voetreizen afleggen, zoo bijzonder kenschetsen, alzoo hij alleen in eene kleine kano van den oorsprong der Missouri af tot St. Louis gekomen was. Hij had die uitgestrektheid van drieduizend mijlen (1000 uren) in dertig dagen afgelegd. COLTER bleef den geheelen morgen bij het reisgezelschap. Hij had hun vele bijzonderheden mede te deelen ten aanzien van de Zwartvoet-Indianen, een' roofgierigen Wildenstam, die een' onverzoenlijken haat tegen de Blanken had opgevat, uit hoofde dat Kapitein LEWIS een' hunner strijders gedood had, terwijl hij poogde paarden te stelen. De expeditie moest de streek door deze Wilden bewoond doortrekken, en COLTER drong zeer aan op de noodzakelijkheid van tegen hen op zijne hoede te zijn. Hij zelf had hunne wraakzuchtige barbaarschheid ondervonden, en zijne geschiedenis verdient wel bijgebracht te worden, omdat zij ten volle bewijst, welk eene haarbreedte van hunn' dood

die
der
C
bosch
CLARKE
alleen
spro
loop
bij e
van
dat
hunn
hen t
bij d
berge
vóór
was e
en da
zoo is
Zij
Jeffer
vallen
klein
Vroeg
op, o
ren a
schadu
roeide
aan de
dianen
houder
voor e

nem aanspon-
n en de avon-
og jaren lang
om geleefd als
ierf, zich als
bbende, ten

wijl het reis-
klein rivierte
een' anderen
die LEWIS en
ergezeld had.
landsche rei-
sse van men-
ke zij hunne
en, alzoo hij
ong der Mis-
ad die uitge-
ren) in dertig
n morgen bij
ijzonderheden
et-Indianen,
verzoenlijken
ofde dat Ka-
had, terwijl
ie moest de
ken, en COL-
id van tegen
hunne wraak-
zijne geschie-
e, omdat zij
n hunn' dood

die eenzame zwervers van de Wildernis dikwijls verwij-
derd zijn.

COLTER had zich met de gehardheid van een' gewonen
boschlooper aan het reisgezelschap der Heeren LEWIS en
CLARKE onttrokken in het hart der wildernis, en was
alleen achtergebleven, om bevers te vangen aan den oor-
sprong van de Missouri. Hier trof hij een' anderen bosch-
looper aan, met name POTTS, en zij kwamen overeen
bij elkander te blijven. Zij bevonden zich in het hartje
van het land der geduchte Zwartvoet-Indianen, die op
dat oogenblik dorstten naar het bloed der wraak over
hunn' stamgenoot, en zij wisten, dat zij geene genade van
hen te verwachten hadden. Zij waren genoodzaakt zich
bij den dag aan de beplante oevers van de rivier te ver-
bergen, des avonds hunne vallen uitzettende, en die
vóór het aanbreken van den dag weder inhalende. Het
was een doodelijk gevaar, waaraan zij zich blootstelden,
en dat voor het veroveren van eenige beverhuiden: doch
zoo is het leven van een' boschlooper.

Zij bevonden zich aan een' zijtak van de Missouri,
Jefferson's Fork geheeten, en hadden des avonds hunne
vallen uitgezet, bijna zes mijlen aan de hoogte van een
klein rivierte, hetwelk zich in den zamenloop ontlast.
Vroeg in den morgen gingen zij in eene kano de rivier
op, om hunne vallen te onderzoeken. De oevers wa-
ren aan beide zijden hoog en steil, en wierpen hunne
schaduw over het water. Terwijl zij zachtens voort-
roelden, hoorden zij het getrappel van een aantal voeten
aan den oeverkant. COLTER riep ontsteld uit: »de In-
dianen!" en oordeelde, dat men zich terstond moest schuil
houden. POTTS verweet hem zijne lafhartigheid en vrees
voor een' troep zwervende buffels. COLTER onderdrukte

zijn' angst en roeide voort. Zij waren niet veel verder gekomen, toen er van weerskanten van de rivier een vreeselijk gegil en getier ontstond, en honderden van Indianen zich aan de beide oevers kwamen vertoonen. Zij gaven den ongelukkige jagers een teeken van aan wal te komen, hetgeen deze genoodzaakt waren te doen. Voordat zij uit de kano konden stappen, greep een der Wilden het jagtroer van POTTS. COLTER sprong aan land, rukte den Indiaan het geweer uit de handen, en gaf het zijn medgezel weder, die nog in de kano stond en onmiddellijk in het water sprong. Daar hoorden zij het scherpe geluid van een' boog, en POTTS riep uit, dat hij gewond was. COLTER bad hem aan wal te komen, en zich te onderwerpen, zijnde dit het eenigste mogelijke middel voor zijn behoud, maar de andere begreep, dat hij geen genade te wachten had, en besloot als hunne prooi te sterven. Zijn geweer rigtende schoot hij een der Wilden mors dood, en zeeg in datzelfde oogenblik van ontelbare pijlen doorboord naar onder.

Thans keerde zich de wraakzucht der Indianen naar COLTER. Hij werd naakt uitgetkleed, en eenige kennis van de taal der Wilden hebbende, hoorde hij hen raadplegen over de wijze van hem om hals te brengen, die hun nog het meeste vermaak zoude kunnen verschaffen. Sommigen wilden hem als een doelwit van hunne behendigheid in het schieten gebruiken: doch hun operhoofd viel op een ander denkbeeld. Hij greep COLTER bij zijn' schouder en vroeg hem, of hij hard konde loopen? De ongelukkige jager begreep de meening van die vraag volkomen, en bekend zijnde met de manieren van die Indianen, wist hij, dat hij voor zijn leven te loopen zoude hebben, en den Wilden als tot het voorwerp eener *par-*

forcee
kamer
stond,
looper
Hij w
bijkam
af, en
kon.
gansch
zat.
over z
over d
van de
tegen e
uit te l
struiken
door, t
zullen
ren. l
een dui
zijn lev
gekome
zachter
hoofdbe
eenige,
ger afst
met een
den van
Met
poginge
in, dat
borst st

veel verder
 rivier een
 derden van
 vertoonen.
 van aan wal
 en te doen.
 reep een der
 g aan land,
 , en gaf het
 stond en on-
 orden zij het
 uit, dat hij
 komen, en
 te mogelijke
 begreep, dat
 ot als hunne
 hoot hij een
 de oogeblik

ndianen naar
 enige kennis
 hij hen raad-
 brengen, die
 en verschaft
 it van hunne
 och hun op-
 greep COLTER
 onde loopen?

an die vraag
 eren van die
 loopen zoude
 eener par-

forcejagt zoude dienen. Hoewel hij onder zijne jacht-kameraden voor een' buitengewoon vluggen looper bekend stond, verzekerde hij het opperhoofd, dat hij een slechte looper was. Deze list deed hem eenigen grond winnen. Hij werd door het opperhoofd naar eene weide gebracht, bijkans vierhonderd schreden van de bende der Wilden af, en toen losgelaten om zich zelve te redden als hij kon. Een schrikbarend gegil overtuigde hem, dat de gansche horde der bloedhonden hem achter de hielen zat. COLTER vloog meer dan hij liep, en was verbaasd over zijne eigene vlugheid: maar hij moest zes mijlen over de weide afleggen, voor dat hij de Jefferson-Fork van de Missouri konde bereiken: konde hij hopen het legen de harde kans van zoo veel honderden achter hem uit te houden? De grond was daar en boven vol doornige struiken, die zijne voeten erg verwondden. Hij liep echter door, telkens verwachtende den klank van een' boog te zullen hooren en een pijl zijn hart te voelen doorboren. Hij durfde zelfs niet rond zien, uit vreeze dat hij een duim breed van den grond zoude verliezen, waarvan zijn leven afhing. Hij was de vlakte bijkans half overgekomen, toen het gedruis der vervolgers een weinig zachter werd en nu waagde hij het om te zien. De hoofdbende zijner vervolgers was aanmerkelijk ten achter: eenige, die harder konden loopen, waren op een' geringer afstand van hem verspreid, terwijl een vlotte strijder met eene speer gewapend niet meer dan honderd schreden van hem af was.

Met nieuwen moed beziel, verdubbelde COLTER zijne pogingen, doch spande zulk een overmaat van krachten in, dat het bloed hem uit den neus en mond en langs de borst stroomde. Hij kwam binnen het bereik van eene

mijl van de rivier. Het gedruisch van voetstappen werd duidelijker achter hem. Een blik achterwaarts gewend toonde hem zijn vervolger op twintig schreden afstands van hem en gereed om zijne speer af te werpen. Eensklaps bleef hij staan, keerde zich om en breidde zijne beide armen uit. De Wilde, door die plotselijke beweging van zijn stuk geraakt, poogde ook te blijven staan om zijne spies te slingeren, maar viel op den grond, met de punt van zijne speer in de aarde, zoodat de schaft hem in de hand afbrak. COLTER raapte met de snelheid van den bliksem het gedeelte met de punt op, stak er den Wilde mede aan den grond vast, en vervolgde zijne vlugt. De Indianen, bij hunne gevelden medgezel komende, bleven staan om hem te beweenen.

COLTER maakte van dat oponthoud gebruik, bereikte de katoenplanten, die den oever van de rivier omzoomden, drong er door heen en sprong in het water. Hij zwom naar een eiland, tegen hetwelk zooveel drijfhout aanlag, dat hetzelfde als het ware een natuurlijk vlot vormde: hier dook hij onder, en zwom onder water, tot dat het hem gelukte een weinig adem te kunnen schepjen tusschen de drijvende boomstammen, welker takken en loof een bedeksel van eenige voeten hoog boven zijn hoofd vormden. Hij was naauwelijks een weinig tot rust gekomen, toen hij het gegil en getier van zijne vervolgers aan den oever vernam. Zij sprongen in de rivier en zwommen naar het vlot heen. COLTER's hart verstijfde bijkans in hem, toen hij hen door de reten van zijne schuilplaats zag voorbij en weder voorbij zwemmen, en hem in alle rigtingen zoeken. Eindelijk gaven zij het op, en hij begon zich in zijne redding te verheugen, toen het denkbeeld hem trof, dat zij het vlot wel in den

bran
rusth
Bij
niet
bespe
dook
vlot
kelijk
den
schap
Bij
kome
te he
zorg
van d
eenige
arm v
het he
dagen
durenc
zon v
ligcha
blootg
dauw,
werden
dom h
onderh
den da
zwarig
met be
Indian
na her

ppen werd
arts gewend
en afstands
en. Eens-
reidde zijne
ke beweging
aan om zijne
met de punt
ft hem in de
eid van den
er den Wilde
e vlugt. De
ende, bleven

ik, bereikte
e rivier om-
in het water.
zooveel drijf-
natuurlijk vlot
onder water,
kunnen schep-
welker takken
og boven zijn
reinig tot rust
ijne vervolgers
de rivier en
hart verstijfde
ten van zijne
vemmen, en
gaven zij het
e verheugen,
ot wel in den

brand zouden kunnen steken. In deze nieuwe onge-
rustheid bleef hij tot aan het vallen van den avond.
Bij geluk voor hem schoot die gedachte den Indianen
niet in den zin. Zoodra het donker was, aan de stilte
bespeurende, dat zijne vervolgers waren heengegaan,
dook COLTER wederom onder water en kwam buiten het
vlot wederop, zwom in stilte de rivier nog een aanmer-
kelijk eind wegs af, en ging toen aan land, om zich in
den nacht zoo ver mogelijk uit deze gevaarlijke nabuur-
schap te begeven.

Bij het aanbreken van den dag was hij ver genoeg ge-
komen, om niet meer van zijne woeste vijanden te vreezen
te hebben: doch nu deden zich nieuwe redenen van
zorg op. Hij was alleen en moedernaakt in het hart
van de wildernis: alles, wat er voor hem op zat, was
eenigen handelpost van de Missouri-Compagnie, aan een'
arm van de Gele Steenrivier te bereiken. Zelfs al ware
het hem gelukt zijne vervolgers te ontkomen, moesten er
dagen verloopen, eer hij die plek konde bereiken, en ge-
durende dezelve moest hij geweldige groote en van de
zon verschroeide vlakten overtrekken, met zijn naakte
lichaam des daags aan den brandenden zonnegloed
blootgesteld, en bij den nacht aan de koude van den
dauw, terwijl zijne voeten door de dorenstruiken aan bloed
werden gereten. Al zag hij ook eene menigte wild ron-
dom hem, zoo was hij buiten staat eenig dier voor zijn
onderhoud te vellen, en konde niets anders te eten vin-
den dan de wortelen uit den grond. In weêrwil van die
zwarigheden ging hij moedig vooruit, zijnen weg zoekende
met behulp van zoodanige kenteekenen, als alleen aan de
Indianen en Boschloopers bekend zijn: en zoo kwam hij,
na het doorstaan van gevaren en moeijelijkheden, die

elk ander dan een' Westelijken boschbewoner het hart zouden hebben doen ontzinken, behouden aan den bedoelden verafgelegen handelspost aan (*).

Dit is een staaltje van de ruwe ondervinding, die COLTER van het leven der Wilden had opgedaan: doch met al de versche herinnering van dien schrik en doodsangst, kon hij nogtans de tegenwoordige expeditie niet naar dat land van gevaar zien afreizen, zonder een' hevigen trek te gevoelen, om haar te vergezellen. Zulk een boschlooper van het Westen is even als een zeeman; de door-gestane gevaren sporen hem slechts tot nieuwe waaghalzerijen aan. De ruime vlakte is voor den een, wat de Oceaan voor den anderen is, een onmetelijk veld voor zijne onderneemzucht en zijn' moed. Hoe veel hij ook op zijn' laatsten togt moge geleden hebben, altijd is hij gereed, om zich bij een anderen te voegen: en hoe avontuurlijker dezelve is, hoe meer behagen zijn onrustig karakter in denzelven vindt.

Niets anders verhinderde COLTER van met het reisgezelschap tot aan de Stille Zee mede te gaan dan de omstandigheid dat hij onlangs getrouwd was. Hij bleef den geheelen morgen bij hen, in zijne gedachten de bekoorlijkheden van zijne jonge vrouw met die van het Klipgebergte in vergelijking brengende. De eerste behielden evenwel de bovenhand, en na een' marsch van eenige mijlen, nam hij met weêrzin afscheid van de reizigers en keerde naar zijn huis weder.

Hunn' togt op de Missouri vervolgende, legerde zich het reisgezelschap in den avond van den 21sten Maart in de nabuurschap van een klein grensdorp van Fransche Creo-

(*) BRADBURY, *Travels in America*, p. 17.

len.
beker
kwan
twist
Potov
gestor
dier p
heid
treffen
te zij
Indiaa
gewel
Ten
ijding
uit ro
wapens
van wa
staat,
Er geb
ophoud
van Fo
het for
haald s
Fort wa
mannen
het wat
de eers
was de
van het
gemoet
Zij h
geduren

er het hart
n den be-

, die col-
doch met
doodsangst,
et naar dat
evigen trek
een bosch-
n; de door-
uwe waag-
een, wat de
jk veld voor
veel hij ook
altijd is hij
en hoe avon-
zijn onrustig

et het reisge-
dan de om-
Hij bleef den
n de bekoor-
n het Klipge-
ste behielden
an eenige mij-
reizigers en

gerde zich het
Maart in de
ransche Creo-

len. Hier ontmoette PIERRE DORION eenige zijner oude bekenden, met welke hij een lang praatje maakte, en kwam toen in het kamp terug, met berigten van bloedige twisten tusschen de Osages en de Ioways of Ayaways, Potowatomies, Sioux en Sawkees. Er was reeds bloed gestort, en er waren er reeds velen gescalpeerd. Eene dier partijen, driehonderd sterk, hield zich in de nabijheid op: andere zoude men hooger langs de rivier aantreffen, en dus behoorden de reizigers op hunne hoede te zijn tegen een' overval of eene plundering: want een Indiaansche troep partijgangers is altijd spoedig tot zulke gewelddadigheden gereed.

Ten gevolge van dit berigt, hetwelk later door verdere tijdingen bevestigd werd, zette men des nachts wachten uit rondom het kampement, en iedereen sliep met zijne wapens in den arm. Dewijl zij zestien in getal en goed van wapens en kruid voorzien waren, achtten zij zich in staat, om elke strooppartij warmpjes te kunnen ontvangen. Er gebeurde echter niets, hetwelk hen in hunne reis kon ophouden, en op den 8 April kwamen zij op de hoogte van Fort Osage. Bij hunne aankomst werd de vlag uit het fort gestoken, en zij werden met een driemaal herhaald salvo begroet. Op een' geringen afstand van het Fort was een klein dorp der Osages, waarvan de inwoners, mannen, vrouwen en kinderen zich langs den kant van het water verdrongen, om hen te verwelkomen. Een van de eerste personen, welke zij aan den oever aantroffen, was de Heer CROOKS, die met negen mannen in eene boot van het winterkamp te Nodowa gekomen was, om hun te gemoet te gaan.

Zij bleven ten naastenbij drie dagen te Fort Osage, gedurende welken tijd zij op eene gastvrije wijze door de

bezetting onder den Luitenant BROWNSON werden onthaald. In het dorp rigtte men mede ter hunner eer een krijgsfeest aan, alzoo de oorlogslieden der Osages wedergekeerd waren van eene voorspoedige schermutseling tegen de Ioways, van welke zij er zeven gescalpeerd hadden. Deze krijgstropheën werden op staken door het dorp ten toon gedragen, en gevolgd door de krijgslieden met al hunne woeste sieraden en afzigtelijk gekleurd als tot het gevecht.

De Heer HUNT en de zijnen werden door de krijgslieden der Osages op nieuw gewaarschuwd op hunne hoede te zijn, bij het hooger opvaren van de rivier, alzoo de stam der Sioux van zins was, hen op te wachten en aan te vallen.

Op den 10^{den} April gingen zij wederom te scheep, zijnde thans door de versterking van den Heer CROOKS met de manschap van zijne boot tot twee-en-twintig aangegroeid. Zij waren evenwel nog niet ver gekomen, toen er in eene der booten een vreesselijk geschreeuw vernomen werd, hetwelk ontstaan was door eene kleine huiselijke strafoefening onder de familie van DORION. Het scheen, dat de vrouw van den tolk zulk een genoeg in den scalpeerdans en andere feestvieringen der Osages gevonden had, dat zij eenen grooten lust gevoelde om aldaar te blijven. Haar egâ had zich daar sterk tegen aangekant en haar met geweld naar de boot gesleept. De arme vrouw was sedert dat oogenblik bitter verslagen; waarop PIERRE geen ander middel ziende, om de werking van den kwaden geest, die haar betooverd had, tegen te gaan, en mogelijk ook een weinigje door de Whiskey beneveld, het Indiaansche geneesmiddel van den stok had te baat genomen, en, voordat zijne naburen er tusschen konden komen, haar zoodanig had toegetakeld, dat er geen voorbeeld meer van bekend is, dat zij gedurende het overige van de expe-

ditie
heeft.

Ged

onder

hun in

oever

blijven

ren ge

deden,

andere

even ge

zeilen,

De g

fraaiste

de bov

verheve

zweeft

spier o

de vlug

een schi

de, nee

en de v

wordt d

voor de

wolken

hij zijne

karakter

ruig in

kende lu

Op d

reisgeno

gedurend

len onthaald,
en krigsfeest

gekeerd wa-
n de Ioways,

Deze krijgs-
ten toon ge-

met al hunne
het gevecht,

e krijgslieden
hoede te zijn,

de stam der
aan te vallen.

n te scheep,
Heer CROOKS

-twillig aan-
komen, toen

reeuw verno-
kleine huis-

ORION. Het
genoegen in

er Osages ge-
elde om aldaar

aangekant en
e arme vrouw

waarop PIERRE
van den kwa-

gaan, en mo-
eveld, het In-

paat genomen,
komen, haar

orbeeld meer
van de expe-

ditte eenig het minste teeken van onwilligheid gegeven heeft.

Gedurende eene week vervolgden zij hunne reis meestal onder regen. De krengen van verdrinken buffels dreven hun in menigte voorbij. Vele derzelven waren tegen den oever of tegen de eilanden en uitstekende landpunten blijven zitten. Deze hadden wederom eene menigte gieren gelokt, waarvan sommige zich aan het aas te goed deden, andere hoog in de lucht zweefden, en wederom andere op de takken zaten, zich in de zon bakerende, en even gelijk de schepen in de haven na eene regenbui hunne zeilen, zoo hunne vlerken uitspreidden om die te droogen.

De goudgier (*Fultur auratus*) is in zijne vlugt een der fraaiste en treffendste vogels, die men zien kan. Hem in de bovenstreken van de lucht te zien, is werkelijk een verheven schouwspel. Hij breidt zijne wieken uit en zweeft plegtig heen en weder, schijnbaar zonder eene spier of eene veder te verroeren, maar zich alleen door de vlugt zelve bewegende, en op de lucht zeilende gelijk een schip op zee. De gewesten van den arend naderende, neemt hij voor een tijd lang geheel en al de gedaante en de waardigheid van dien majestueuzen vogel aan, en wordt door de onkundige kruipers van de aarde dikwijls voor denzelven gehouden. Alleen wanneer hij uit de wolken nederdaalt om eenig kreng te grijpen, verraaft hij zijne lage geneigdheid, en openbaart hij zijn ellendig karakter. Van dicht bij is hij een onaangename vogel, ruig in de vederen, leelijk van aanzien en die eene stinkende lucht met zich omdraagt.

Op den 17^{den} April kwam de Heer HUNT met zijne reisgenooten aan de Nodowa rivier, alwaar de hoofdbende gedurende den winter ingekwartierd was gebleven.

Hoofdstuk XVI.

*Wederkomst van de lente. — Slangen. — Grootte duwen-
vlugten. — Hervatting van de reis. — Nachtlegering. —
De rivier de Platte. — Plegtigheden bij derzelver over-
vaart. — Sporen van Indiaansche partijgangers. —
Fraai gezigt over de Papillons-Creek. — Twee deser-
terende jagers. — Inval der Indianen in het kampement. —
Dorp der Omaha's. — Anecdote van dien volksstam. —
Leenroerige oorlogen der Indianen. — Geschiedenis van
BLACKBIRD het vermaarde opperhoofd der Omaha's.*

Nog eenige dagen na de terugkomst van den Heer HUNT te Nodowa bleef het weder ongunstig en regenachtig, maar de lente naderde met snelle schreden, en de groeikracht der natuur begon zich alom in hare vroegste en frissche kleur te vertoonen. De slangen begonnen van hare verstijving bij te komen en voor den dag te kruipen, en de omstreken van het winterkamp schenen er van te wemelen. De Heer BRADBURY vond er onder zijne botanische speeltogtjes een overgroot getal van in een' half verstijfden toestand, onder de platte steenen aan de oeverkanten, en was bijna door eene ratelslang gekwetst geworden, welke uit de spleet van eene rots naar hem stak, maar hem gelukkig door het gerammel van hare schubben waarschuwde.

Oo
te be
vlugte
beschr
gen en
heid,
geluid
die als
zwiere
ren, v
het on
gekeer
Wann
eene g
men,
zwaart
het bo
zij ma
van ee
romme
Zulk
sprinkl
ken tot
van in
BRADB
honder
een me
van ord
elke va
voedsel
tuurlijk
op het

Ook de duiven begonnen de wouden in groote menigte te bevolken. Het is bijna ongelooflijk de geweldige vlugten van deze dieren in de bosschen van het Westen te beschrijven. Zij komen volstrekt bij gansche wolken opdagen en bewegen zich met eene verwonderenswaardige snelheid, terwijl hunne wicken onder het vliegen een fluitend geluid maken. De snelle bewegingen van deze vlugten, die als door denzelfden geest en aandrang bewogen rondzwieren en tieren, de schitterende verandering der kleuren, welke zij vertoonen, naar mate hun rug, borst of het onderste gedeelte hunner vlerken naar den aanschouwer gekeerd zijn, levert een allervermakelijkst schouwspel op. Wanneer zij op den grond nederstrijken, bedekken zij eene gansche uitgestrektheid van land: is het op de boomen, zoo breken zij menigmaal de takken door hunne zwaarte. Worden zij eensklaps verschrikt, terwijl zij in het bosch haar voedsel zoeken, dan is het gedruisch, dat zij maken onder het klapwicken, gelijk aan het gebruis van een' waterval of aan het geluid van een' in de verte rommelenden donder.

Zulk eene vlugt duiven is even als de Egyptische sprinkhanen en verslindt alles, wat haar in het doortrekken tot voedsel kan dienen. Er was er zulk eene menigte van in de nabijheid van het kampement, dat de Heer BRADBURY er op eene ochtendwandeling omtrent driehonderd van met een vogelroer schoot. Hij geeft ons een merkwaardig en blijkbaar getrouw verslag van de soort van orde door deze talrijke vlugten waargenomen, zoodat elke van haar in de gelegenheid wordt gesteld om haar voedsel op te pikken. Alzoo de voorste gelederen natuurlijk den grootsten overvloed vinden, en de achterste op het overschot moeten komen, neemt gestadig het

Groote duiven-
chilegering. —
derzelver over-
ijgangers. —
Twee deser-
kampement. —
volksstam. —
geschiedenis van
Omaha's.

van den Heer
stig en regen-
schreden, en
hare vroegste
gen begonnen
or den dag te
kamp schenen
vond er onder
getal van in
te steenen aan
ratelslang ge-
eene rots naar
gerammel van

achterste gelid de gelegenheid te baat, om over de geheele vlugt heen te vliegen en de voorste plaats in te nemen. Het volgende gelid komt op zijne beurt en zoo wordt het achterste altijd het voorste, en elk derzelve heeft de plaats van eer aan den maaltijd.

De regen eindelijk ophoudende, brak de Heer HUNT op en hervatte den togt op de Missouri.

Thans bestond het reisgezelschap uit bijna zestig personen, waarvan er vijf tot de deelhebbers der Maatschappij behoorden, en zekere JOHN REED een kantoorbediende was, veertig Canadesche »reizigers» en verscheiden jagers. Zij gingen scheep in vier booten, waarvan eene zeer groot en van eene draaibas en twee houwitser voorzien was. Alle voerden masten en zeilen, om gebruikt te worden, zoo dikwijls de wind gunstig en sterk genoeg was, om tegen den stroom van de rivier te kunnen opwerken. Dit was het geval gedurende de eerste vier of vijf dagen, wanneer eene stijve koelte uit het zuid-oosten hen bestendig deed vorderen.

Des nachts waren hunne kampementen dikwijls bevallig en leverden eene alleraardigste vertooning op, langs eenigen fraaijen oeverkant onder zwaar belommerde boomen, die hun dak en brandstof verschaften. De tenten werden uitgespannen, de vuren aangestoken, en de maaltijd door de »reizigers» toebereid, terwijl rondom de avondvuren menig vertelseltje gedaan en menig liedje gezongen werd. Alles ging evenwel vroeg slapen. Sommige onder de tenten, andere in dekens gewikkeld rondom de vuren of onder de boomen; enkele in de booten of kanoos.

Op den 28sten namen zij hun ontbijt op een der eilanden aan den mond van de Nebraska of Platte, de grootste der cijsnbare stroomen van de Missouri, welke bijna zeshon-

derd
Deze
merk
vallen
ontva
takke
van d
schen
reizige
zoo v
zij hie
bragt.
daaron
denzell
onder
gighede
deze b
heden
het ver
ruwe c
voor ee
Aan
poren,
geweest
de strij
bespeur
doed,
anduid
agers k
at zij v
e voor
eken,
I DEE

over de ge-
plaats in te
beurt en zoo
elk derzelve

e Heer HUNT

na zestig per-
sers der Maat-
ten kantoorbe-
ten verscheiden
waarvan eene
uwtisers voor-
, om gebruikt
n sterk genoeg
te kunnen op-
eerste vier of
het zuid-oosten

ikwijls bevallig
op, langs eeni-
gerde boomen,
de tenten wer-
ten de maaltijd
dom de avond-
liedje gezongen
Sommige on-
eld rondom de
boten of kanoos.
een der eilan-
te, de grootste
te bijna zeshon-

derd mijlen boven haren zamenloop in de Mississipi ligt. Deze breede maar ondiepe rivier stroomt langs eene aanmerkelijke uitgestrektheid door eene breede en welige vallei te midden van eene onafmeetbare vlakte. Zij ontvangt meerendeels haar water van verschillende riviertakken, die op het Klipgebergte ontspringen. De mond van die rivier ligt juist aan het punt van afscheiding tusschen de Beneden- en Boven-Missouri en de vroegere reizigers, die vóór de uitvinding der Stoombooten met zoo veel moeite die rivier opvoeren, beschouwden, als zij hier gekomen waren, de helft van hunnen arbeid volbragt. Het overvaren van den uitloop der Nebraska werd daarom door de bootslieden en kanovaarders als van denzelfden aard beschouwd als het passeren van de linie onder de zeelieden, en met diezelfde ruw-koddige pleggheden ten aanzien der ongewijden gevierd. Onder deze behoorde de oude gewoonte van het scheren. De Godheden van de rivier waren echter even zoo vatbaar voor het vermaak van een geschenk, en de toepassing van die ruwe eerbetooningen kon gewoonlijk door de *adepten* voor een vriendschappelijk onthaal afgekocht worden.

Aan den uitloop van de Nebraska vond men nieuwe sporen, dat hier onlangs partijen van de Indianen moesten geweest zijn. Men vond er eene kano van huiden, waarin de strijders de rivier waren overgestoken. Des nachts bespeurde men ook aan den horizon den glans van vuur-lood, die het branden van een gedeelte der vlakte aanduidde. Alzoo die vuren in dit jaargetijde van geene vaders konden komen, moest men wel vooronderstellen, dat zij van de partijgangers waren. Deze nemen dikwijls de voorzorg om de vlakte achter hen in den brand te steken, ten einde de sporen van hunn' togt voor hunne

I DEEL.

13

vijanden te verbergen. Dit geschiedt vooral, wanneer de partij niet gelukkig geweest en op derzelver aftogt is, uit vreeze van vervolgd te zullen worden. Op zulk een tijdstip is het voor hunne vrienden zelfs niet wenschelijk hen te ontmoeten, dewijl zij alsdan in eene gemelijke luim en gestemd zijn, om hunne kwaadaardigheid door allerlei barbaarsche bejegeningen lucht te geven. Deze teekenen van omzwervende plundersaars eischten derhalve een' hooger graad van voorzorg van den kant onzer togtgenooten.

Nadat zij de Nebraska waren overgegaan, hielden zij voor een paar dagen rust aan den oever van de rivier, een weinig boven de Papillons Creek, om zich een' nieuwen voorraad van riemen en kloeten aan te schaffen van het taaije elzenhout, hetwelk men hooger langs de Missouri niet meer aantreft. Terwijl de reizigers hiermede bezig waren, doorzwierven de natuurkenners de omliggende streek, om planten te verzamelen. Van den top eener rij van heuvelen af, welke zich ter hoogte van tweehonderd en vijftig voeten langs de tegenovergestelde zijde van de rivier uitstrekt, hadden zij een dier fraaije en prachtige uitzigten, welke zich somtijds in deze grenzenloze vlakten opdoen. Beneden hen lag de vallei van de Missouri, zeven mijlen in de breedte beslaande, in al den dos van het jeugdige groen gekleed, van ontelbare bloemen verfraaid en bezaaid met kreupelboschjes of hoog opgaand geboomte, tusschen hetwelk de breede rivier zich in haren onrustigen ja geweldigen loop heen slingerde. Het binnenland leverde een zonderling schouwspel op, alzoo de onafmeetbare vlakke afgebroken werd door ontelbare groene heuvelen, die niet meer dan tachtig voeten hoogte hadden, maar geweldig steil en puntig aan hunne toppen waren. Eene lange heuvelrij strekte zich meer dan

dertig mijlen ver evenzijdig met de Missouri uit, en aan derzelve voet ontwaarde men een ondiep meer, hetwelk blijkbaar eens eene bedding van de rivier had uitgemaakt. De oppervlakte van hetzelfde was met waterplanten bedekt, op welker breed gebladerte eene menigte van wateralangen, door het warme lenteweder uitgebroed, zich in den zonneshijn lag te koesteren.

Op den 2^{den} Mei werd het kampement in het gewone uur der inscheping eenigzins in wanorde gebragt door twee der jagers, beide HARRINGTON geheeten, die hun besluit te kennen gaven, van de expeditie te verlaten en naar huis te gaan. Een hunner had zich in den voorgaanden herfst bij het gezelschap gevoegd, nadat hij twee jaren lang door de streken van de Missouri gejaagd had: de andere had zich te St. Louis laten aannemen in de maand Maart, en was vandaar met den Heer HUNT medegekomen. Deze gaf thans te kennen, dat hij zich alleen had laten aannemen, om zijn' broeder te volgen en hem de expeditie af te raden, en dat hij aldus had gehandeld ingevolge het verlangen van zijne moeder, welker angst ontwaakt was op het denkbeeld, dat hij zulk eene verafgelegene en gevaarvolle expeditie zoude bijwonen.

Het verlies van twee sterke jagers en beste schutters was voor het gezelschap eene zaak van belang: want zij naderden thans de landstreek, waar zij de vijandelikheden der Sioux te duchten hadden: en inderdaad op hunn' ganschen gevaarlijken togt zouden de diensten van zulke lieden hoogst gewigtig zijn, omdat zij weinig staat konden maken op den krijgsmoed der Canadezen in geval van eenige verrassing. De Heer HUNT poogde door voorstellingen, redeneringen en verzoeken het besluit der broeders aan het wankelen te brengen. Hij bragt hun onder het oog,

dat zij reeds zes à zeven honderd mijlen boven den uitloop der Missouri waren: dat zij er vierhonderd zouden hebben af te leggen, alvorens zij de woonplaats van eenigen Blanke konden bereiken, en dat zij inmiddels aan gevaren van allerlei aard zouden blootgesteld zijn. Hij verklaarde hun daarenboven, dat, ingevalle zij er bij bleven om hem te willen verlaten en hun woord te breken, hij hen van geene enkele korrel kruid wilde voorzien. Alles was vruchteloos: zij bleven hardnekkig bij hun voornemen: weshalve de Heer HUNT, gedeeltelijk door verontwaardiging gedreven, en gedeeltelijk om de overigen af te schrikken, zijne bedreiging ten uitvoer bragt en hen aan hun lot overliet, gelijk hij meende, zonder een' enkelen kogel of eenig kruid om hunne jagtgeweren mede te laden.

De booten zetteden nu verscheiden dagen lang tegen den stroom van de rivier een' langzamen en vermoeijenden togt voort. De laatste sporen van omzwervende partij-gangers maakten des nachts, wanneer de manschappen aan land gelegd waren, eene zorgvuldige wacht noodzakelijk: en deze was ook niet overbodig: want in den nacht van den 7^{den} hoorde men eensklaps een' vreesselijken gil, en elf krijgslieden van de Sioux, moedernaakt, en met tomahawks in hunne vuisten, vielen op het kampement aan. Zij werden terstond omsingeld en gegrepen, waarop hun aanvoerder hun toeriep alle gewelddadigheid te staken, en voorgaf volstrekt geene vijandige bedoeling te hebben. Het bleek evenwel, dat zij een gedeelte uitmaakten van de oorlogsbende, welker kano men aan den mond van de rivier Platte gevonden had, en welker vuren men op een' afstand had zien gloeijen. Zij waren in den aanval op hunne vijanden te leur gesteld en in hunne

woe
hun
zelve
door
goed
in z
D
van
ven,
zij d
men
schie
zijne
zij in
rivier
gewis
van v
Op
(Oma
len b
zelfs
den
woni
daant
Het v
naaid
ver h
derzel
wann
overd
per,
kegel

den uitloop
zouden heb-
van eenigen
ls aan geva-
n. Hij ver-
bij bleven
oreken, hij
zien. Alles
hun voorne-
door veront-
e overigen af-
bragt en hen
der een' en-
eweren mede

en lang tegen
vermoeijenden
rvende partij-
schappen aan
ht noodzake-
in den nacht
esselijken gil,
aakt, en met
t kampement
epen, waarop
gheid te sta-
bedoeling te
gedeelte uit-
men aan den
n welker vu-
Zij waren in
en in hunne

woede en ergernis daarover hadden deze elf krijgslieden hunne kleederen en krijgssieraden weggeworpen, zich zelve aan den Grooten Geest toegewijd, en trachtten nu door eenig roekeloos bedrijf hunne teleurstelling te vergoeden. Wee den ongewapenden Blanken troep, die hen in zulk eene stemming mogt ontmoeten!

Deze was de verklaring, door den tolk PIERRE DORION van den onoverlegden aanval op het kampement gegeven, en het reisgezelschap was zoodanig verbitterd, toen zij de bloeddorstige bedoeling van de gevangenen vernamen, dat zij geneigd waren hen op staande voet dood te schieten. De Heer HUNT handelde hierin evenwel met zijne gewone zachtmoedige gematigdheid, en beval, dat zij in eene der booten naar den anderen oever van de rivier zouden overgebracht worden, hen evenwel met een' gewissen dood bedreigende, in geval zij zich eenige daad van vijandelijkheid zouden veroorloven.

Op den 10^{den} Mei kwamen de togtgenooten te Omaha (Omawhaw), een dorp nagenoeg achthonderd en dertig mijlen boven den uitloop der Missouri, en legerden zich in deszelfs nabijheid. Het dorp lag onder tegen een' heuvel, aan den oever van de rivier en bestond uit ongeveer tachtig woningen. Deze waren van eene ronde kegelvormige gedaante, en besloegen omtrent zestien voeten in doorsnede. Het waren tenten van buffelhuiden, die aan elkander genaaid en over lange staken gespreid werden, welke ter halver hoogte dwars over elkander heenliepen. De punten derzelve waren derwijze tegen elkander vereenigd, dat, wanneer zij, gelijk de benedenste einden, met huiden overdekt waren, de tent den vorm had van een zandlooper, en het aanzien vertoonde van een' omgekeerden kegel boven den top van een' anderen.

De gedaante der Indiaansche woningen is zeer opmerkenswaardig, en elke Wildenstam heeft eene bijzondere manier van dezelve aan te leggen, in diervoege dat het gemakkelijk valt, bij het zien van een woonhuis of een kampement op eenigen afstand, te herkennen tot welken stam de bewoners behooren. Het uitwendige van de Omaha-huizen, heeft menigmaal een vrolijk en luimig voorkomen, naardien zij geverwd zijn met golvende roode en gele strepen, en versierd met ruwe afbeeldingen van paarden, herten, buffels of menschelijke aangezichten, geschilderd gelijk volle manen van vier of vijf voeten breed.

De Omaha's waren eenmaal een der talrijkste en magtigste stammen van de vlakte, in krijgsmagt en dapperheid dingende met de Sioux, de Pawnees, de Sauks, de Konzas en de Jatans. Hunne oorlogen met de Sioux hadden hunne gelederen evenwel grootelijks gedund, en in het jaar 1802 had de kinderziekte twee derde van hun aantal weggeraapt. Op het tijdstip van des Heeren HUNTS bezoek konden zij nog roem dragen op een paarhonderd krijgers en jagers, doch zij verawijnen thans allengs, en zullen eerlang onder die uitgestorvene Wilden van het Westen moeten gerekend worden, waarvan alleen de overlevering de geheugenis bewaard heeft.

De Heer HUNT geeft, in zijne briefwisseling met den Heer ASTOR, van dit punt zijner expeditie een treurig verslag van de Indiaansche stammen langs de oevers van de rivier. Zij waren gestadig in onderlinge oorlogen van den kwaadaardigsten aard gewikkeld, die niet alleen bestonden in tijdelijke gevechten en schermutselingen, welke het verwoesten, verbranden en uitmoorden van steden en dorpen ten gevolge hadden, maar ook in bijzondere voorvallen van verraad, moord en koelbloedige

wree-
den,
of om
te di
de an
zamel
moor
stamm
Wild
en om
der r
dat e
welke
West
nog z
een'
lengde
eene o
stelsel
lende
In k
de Om
mensc
voor
van w
BIRD
vallen
jaren
schap
nog o
Indiaa
Blank

eer opmer-
 e bijzondere
 ege dat het
 huis of een
 tot welken
 ige van de
 k en luimig
 vende roode
 eldingen van
 angezigten,
 oeten breed.
 ste en mag-
 en dapper-
 e Sauks, de
 et de Sioux
 gedund, en
 e derde van
 des Heeren
 p een paar-
 vijnen thans
 ene Wilden
 arvan alleen
 ng met den
 een treurig
 e oevers van
 oorlogen van
 niet alleen
 ntselingen,
 noorden van
 ook in bij-
 koelbloedige

wreedheid, of roekelooze ondernemingen van enkele strij-
 den, hetzij om zich over eenig persoonlijk leed te wreken,
 of om naar den ijdel roem van een' veroverden schedel
 te dingen. De eenzame jager, de reizende wandelaar,
 de arme oude vrouw, die met hout kappen of koren in-
 zamelen bezig was, werd allerwege overvallen en ver-
 moord. Op die wijze verdwenen er op eens geheele
 stammen, of verminderden allengs, en het leven der
 Wilden was eene aaneenschakeling van gedurigen angst
 en onrust. Het is niet te verwonderen, dat het geslacht
 der roode menschen van jaar tot jaar verminderde, en
 dat er zoo weinigen overbleven van de talrijke volkeren,
 welke blijkbaar eens de uitgestrekte landstreek van het
 Westen bevolkten: het is eerder te verwonderen, dat er
 nog zoo veel van overgebleven zijn: want het leven van
 een' Wilde in die streken is weinig beter dan een ver-
 lengde worsteling tegen den dood. Het is inderdaad
 eene caricatuur van den hooggeroemden tijd van het leen-
 stelsel; de onbeschaafde natuurstaat van eene wilde do-
 lende ridderschap.

In hunnen vroegeren bloeienden toestand beschouwden
 de Omaha's zich zelve als de magtigste en volmaaktste der
 menschelijke wezens, en hielden het er voor, dat alles
 voor hen alleen geschapen was. Zij zijn die volkstam,
 van welks opperhoofd WASH-ING-GUH-SAH-BA of BLACK-
 BIRD (de Zwarte vogel) zulke wilde en romaneske voor-
 vallen verhaald worden. Hij was ten naasten bij tien
 jaren voor de aankomst van des Heeren HUNT's reisgezelschap
 gestorven, maar de eerbied voor zijn naam leefde
 nog onder zijn volk. Hij was een der eersten onder de
 Indiaansche opperhoofden aan de Missouri, die met de
 Blanken handel dreef, en die eene groote scherpzinnig-

heid aan den dag legde in het heffen van zijne koninklijke inkomsten. Zoo dikwijls er een koopman in zijn dorp kwam, liet hij al diens goederen naar zijn huis brengen en dezelve ontpakken. Dan koos hij uit dezelve alles, wat zijn koninklijk welbehagen aanstond: dekens, tabak, whiskey, kruid, kogels, korallen en roode verw, en al die artikelen schoof hij aan een' kant, zonder voor dezelve de minste vergoeding te geven. Vervolgens ontbood hij zijn' heraut of omroeper, en was gewoon dien te bevelen op den top van het hoogste woonhuis te gaan staan, en den ganschen stam bijeen te roepen, om met de Blanken over hunne pelterijen te onderhandelen. Zijn huis was in een oogenblik vol van Indianen, die beerenhuiden, beverotter- en andere vellen medebragten. Niemand vermogt iets af te dingen van den prijs, dien de Blanken op hunne koopwaren stelden, en deze droegen wel heilig zorg, om zich voor de aan een' kant geschovene artikelen van het opperhoofd ten minste vijfmaal schadeloos te stellen. Op die manier werd het opperhoofd rijk, en hij verrijkte de Blanken, terwijl hij onder de kooplieden aan de Missouri zelf op hoogen prijs gesteld werd. Zijn eigen volk was met dat al niet bijzonder tevreden over eene schikking, die zoo zichtbaar tegen hun belang aandruischte, en zij begonnen eenige teekens van misnoegen te openbaren. Nu gaf een arglistig maar gewetenloos koopman het opperhoofd een geheim aan de hand, waardoor hij een onbepaald gezag over zijne onkundige en bijgeloovige onderdanen konde erlangen. Hij wees hem de doodelijke eigenschappen aan van het rattenkruid, en bezorgde er hem een' grooten voorraad van. Nu scheen het opperhoofd met een bovennatuurlijk vermogen begaafd, de gave der voorspelling te bezitten, en de magt over leven

of de
die
voors
en h
Binn
eene
niet
verba
bove
en w
gestr
Da
volk
en z
ken
looph
de S
ven
van
aan i
stam
moed
onwa
ders
zelve
legde
jaren
de v
herst
om z
door
Bi

e koninklijke
in zijn dorp
huis brengen
dezelve alles,
kens, tabak,
verw, en al
voor dezelve
ontbood hij
en te bevelen
aan staan, en
t de Blanken
huis was in
niden, bever-
mand vermogt
ken op hun-
heilig zorg,
artikelen van
oos te stellen,
n hij verrijkte
aan de Mis-
ijn eigen volk
eene schik-
andruischte,
gen te open-
loos koopman
waardoor hij
n bijgeloovige
m de doode-
en bezorgde
heen het op-
begaafd, de
gt over leven

of dood in zijne handen te hebben. Wee over iedereen ,
die zijn oppergezag durfde betwisten! Het opperhoofd
voorspelde hem den dood binnen een' bepaalden tijd ,
en hij was in staat , om zijne voorspelling te bevestigen.
Binnen het bepaalde tijdsbestek werd de beleediger door
eene onbekende en plotselijke ziekte aangetast , en werd
niet langer op de aarde aanschouwd. Iedereen stond
verbaasd over deze menigvuldige voorbeelden van zijn
bovennatuurlijk vermogen , en vreesde een zoo almachtig
en wraakzuchtig wezen te mishagen : hij genoot een uit-
gestrekt en onbetwist gezag.

Dan , het was niet door de vrees alleen , dat hij zijn
volk bestuurde: hij was een strijder van den eersten rang ,
en zijne heldendaden waren het onderwerp der gesprek-
ken van jong en oud. Hij had onder tegenspoed zijne
loopbaan betreden en was in zijne vroegste jeugd door
de Sioux krijgsgevangen gemaakt. De Omaha's verwier-
ven zich onder zijn geleide eene groote vermaardheid
van krijgsdeugd , en hij duldde niet , dat eenige hoon
aan iemand van zijn' stam bewezen ongestraft bleef. De
stam der Pawnees had een' algemeen gewaardeerden en
moedigen krijgsman der Omaha's op eene verregaande
onwaardige wijze behandeld. Hij verzamelde zijne strij-
ders , voerde hen tegen de Pawnees aan , viel op der-
zelfver stad met een onwederstaanbaar geweld aan , en
legde haar tot den grond toe in de asch. Hij voerde
jaren lang een' bloedigen oorlog tegen de Ottaweas , tot dat
de vrede door tusschenkomst van de Blanken onder hen
hersteld werd. Onbevreesd in het gevecht , en vol drift
om zich te onderscheiden , vuurde hij zijne volgelingen
door zijn voorbeeld aan.

Bij den aanval op een dorp van de Kanzaas reed hij

alleen rond, en vuurde op de bewoners, terwijl hij hen voorbijgaloppeerde. Hij maakte in den oorlog gebruik van het denkbeeld van bovennatuurlijke magt, dat hem aankleefde, en op zekeren tijd, toen hij eene oorlogsbende door de woestijn vervolgde, vuurde hij onderscheiden malen op de voetsporen zijner vijanden en op die hunner paarden; zijne volgelingen verzekerden, dat hij op die wijze de vlugtelingen zoodanig zoude verminken, dat zij gemakkelijk achterhaald konden worden. Hij achterhaalde hen ook, verdelgde hen bijna tot één man toe, en zijne overwinning werd door vrienden en vijanden als een wonderwerk beschouwd. Door deze en dergelijke voorvallen maakte hij zich, niettegenstaande zijne voorspellingen van een' onverwachten dood, zeer onder de zijnen gezien.

Met al zijne wilde en verschrikkelijke hoedanigheden had hij gevoel voor het schoon der vrouwen, en was hij vatbaar voor het gevoel der liefde. Eene bende der Ponca's had een' inval gedaan in zijn land, en een aantal vrouwen en paarden weggeroofd. Hij werd woedende van gramschap, en toog met al zijne dapperen te veld, zwerende »de Ponca's te verslinden" hetgeen onder hen gelijk staat met eene bedreiging van een' oorlog tot vernieling toe. De Ponca's, heftig gedrongen, namen hunne toevlugt achter eene ruwe van aarde opgeworpene verschansing: maar hij hield zijn vuur zoo hevig vol, dat het scheen, alsof hij zijne bedreiging ten uitvoer zoude brengen. In den uitersten nood zonden zij hem een' heraut met de pijp des vredes, doch deze werd op zijn bevel doodgeschoten. Een andere volgde den eersten op en ondervond een gelijk lot. Het opperhoofd der Ponca's bevalt toen zijne dochter zich met hare fraaiste sie-

rade
af, c
hede
hoof
dezel
de P
Di
stigde
van
geha
strekt
haar
doen
had
nomen
uitbar
schoon
dat h
haar
In l
In wo
slagtof
slaand
nadenk
drie d
hij ble
zonder
beduch
onderd
smeek
len ho
een z

wijl hij hen
log gebruik
gt, dat hem
ene oorlogs-
onderschei-
n en op die
len, dat hij
verminken,
orden. Hij
tot één man
len en vijan-
oor deze en
tegenstaande
dood, zeer

edanigheden
, en was hij
bende der
en een aantal
d woedende
ren te veld,
n onder hen
' oorlog tot
gen, namen
opgeworpene
o hevig vol,
uitvoer zoude
zij hem een'
werd op zijn
en eersten op
ofd der Pon-
fraaiste sie-

raden te omhangen, en zond haar met de vredespijp af, om eene onderhandeling te smeeken. De bekoorlijk- heden van dit meisje troffen het hart van het opper- hoofd: hij nam de pijp uit hare hand aan, rookte uit dezelve, en van dat oogenblik af was de vrede tusschen de Ponca's en de Omaha's gesloten.

Dit schoone zwarte meisje is waarschijnlijk de begun- stigde vrouw geworden, welker noodlot in de geschiedenis van dit opperhoofd zulk eene bloedige uitkomst heeft gehad. Zij had door hare jeugd en bevalligheid de vol- strekte heerschappij over zijn hart verkregen, zoodat hij haar boven alle zijne vrouwen beminde. De gewone vol- doening evenwel van al zijne wraakzuchtige indrukken had alle bestuur over zijne hartstogten van hem wegge- nomen, en hem onderhevig gemaakt aan de schrikkelijkste uitbarstingen van woede. Onder eene derzelve had zijne schoone vrouw het ongeluk van hem te beledigen, zoo- dat hij op eenmaal zijn mes uit den gordel haalde en haar met één' steek dood ter aarde deed nederzinken.

In het eigenste oogenblik had zijne razernij uitgewerkt. In woeste vertwijfeling staarde hij eenige oogenblikken zijn slagtoffer aan; vervolgens zijne buffelhuid over zijn hoofd slaande, ging hij naast het lijk zitten, en bleef in die houding nadenken over zijne misdaad en zijn verlies. Er verliepen drie dagen, eer het opperhoofd een enkel woord uitsprak: hij bleef bewegingloos zitten, zonder voedsel te nuttigen en zonder dat eenige sluimering hem verkwikte. Men werd beducht, dat hij besloten had zich dood te hongeren: zijne onderdanen naderden hem sidderende van eerbied, en smeekten hem zijn gelaat te ontdekken en naar troost te wil- len hooren, doch hij bleef onverzettelijk. Eindelijk bragt een zijner strijders een klein kind binnen, en hetzelfde

op den grond nederleggende, plaatste hij den voet van het opperhoofd op deszelfs nek. Hierdoor gelukte het hem, het hart van den Wilde te bewegen, hij wierp zijn' mantel af; sprak over hetgeen hij gedaan had, en scheen van dat oogenblik af den last der smart en des berouws uit zijne ziel verbannen te hebben.

Hij was nog steeds in het bezit van zijn noodlottig geheim en deszelfs verschrikkelijke kracht; maar, hoewel in staat zijnde, om zijne vijanden den dood toe te brengen, was hij het niet, om dien van zich zelve of van zijne vrienden af te wenden. In 1802 kwam de kinderziekte, die vreesselijke plaag, welke gelijk het vuur over de heide, boven het land zweefde, tot in het dorp der Omaha's doordringen. De arme Wilden zagen troosteloos de verwoesting van eene ziekte, welke zoo afzigtelijk en akelig in hare werking was, en die al de bekwaamheid en ondervinding van hunne bezweerders en geneesmeesters tartte. Binnen korten tijd waren twee derde gedeelten der bevolking van het aanschijn der aarde verdwenen, en het scheen dat de overblijvenden voor hetzelfde lot bestemd waren. De lijdzaamheid der Wilden geraakte ten einde: zij werden dolzinnig van wanhoop: sommigen staken hun dorp in den brand als het laatste middel om de ziekte te stuiten: anderen bragten in hunne wanhopende razernij hunne vrouwen en kinderen ter dood, om haar den angststrijd tegen eene onvermijdelijke ziekte te besparen, en te gelijk met henzelve een beter land te doen opzoeken.

Toen de algemeene schrik en droefheid den hoogsten graad bereikt had, werd het opperhoofd zelf door de ziekte aangetast. De arme Wilden hem in gevaar ziende vergaten hun eigen leed en omgingden zijn sterfbed. Hij

gal een
zijne g
blik v
duidde
op een
ten h
van de
was na
te zien
en, na
rlakte
op een
weder
dertig
tooverij
lingen

De l
ren dat
worden
zijn vo
vaartui
de rivie

Die
Zijn li
den to
worper
staak
de bek
de exp
land b
banier
den d

voet van het
kte het hem,
rp zijn' man-
d, en scheen
des berouws

oodlottig ge-
maar, hoewel
oe te brengen,
n of van zijne
kinderziekte,
vuur over de
het dorp der
zagen trooste-
zoo afzigtelijk
de bekwaam-

ers en genees-
en twee derde
aarde verdwe-
voor hetzelfde
r Wilden ge-
an wanhoop:
als het laatste
agten in hunne
leren ter dood,
ijdelijke ziekte
en beter land

den hoogsten
zelf door de
gevaar ziende
sterfbed. Hij

gaf een bewijs van zijn' heerschzuchtigen geest en van zijne genegenheid voor de Blanken tot zelfs in het oogenblik van zijn laatsten ademtogt, toen hij de plaats aanduidde, alwaar hij begraven wilde worden. Dit moest op een' heuvel of voorgebergte zijn van vierhonderd voeten hoogte, vanwaar men eene groote uitgestrektheid van de Missouri overzag; eene plek, vanwaar hij gewoon was naar de aankomst van de vaartuigen der Blanken uit te zien. De Missouri bespoelt den voet van dien heuvel, en, na zich in verschillende bogten en kringen door de vlakke beneden dezelve gewend te hebben, keert zij tot op een' afstand van negentig schreden van die zelfde plek weder, zoodat de reizigers op de rivier na een' togt van dertig mijlen met zeilen en riemen, zich gedurig als door tooverij teruggehouden, in de nabijheid van dezen zonderlingen heuvel bevinden.

De laatste bevelen van het stervende opperhoofd waren dat hij op den top van dezen heuvel ter ruste zoude worden gelegd, op zijn geliefkoosd paard gezeten, om zijn voormalig grondgebied te kunnen overzien, en de vaartuigen der Blanken in het oog te krijgen, terwijl zij de rivier opkwamen, om handel met zijn volk te drijven.

Die bevelen werden naauwkeurig ten uitvoer gebracht. Zijn lijk werd boven op zijn oorlogspaard gezet, en op den top van den heuvel een zandhoop boven hem opgeworpen. Op den top van dien aardheuvel werd eene staak opgerigt met de banier van het opperhoofd, en de bekkeneelen, die hij in den oorlog veroverd had. Toen de expeditie van den Heer HUNT dat gedeelte van het land bezocht, stond er de staak nog met een' lap van de banier, en de bijgeloovige gewoonte van op zekere tijden des jaars voedsel ten gebruike van den afgestorvene

op den aardhoop neder te leggen, was nog in gebruik onder de Omaha's. Zij is sedert afgeschaft, om de natuurlijke reden, dat die stam zelf ten naasten bij uitgeroeid is: doch de heuvel van het opperhoofd blijft nog steeds een voorwerp van bewondering voor den reizenden Wilde, en een merkpaal voor den bevaarder van de Missouri: en zoo dikwijls de beschaafde reiziger in het gezigt van dien heuveltop komt, wordt hem de aardhoop, die de geraamten van den Indiaanschen krijgsheld met zijn paard overdekt, nog van verre aangewezen.

het d
India
aange
bende
mijlen
waren
ten, e
De
roove
der

og in gebruik
t, om de na-
en bij uitge-
ofd blijft nog
den reizenden
arder van de
ger in het ge-
de aardhoop,
krijgsheld met
ezen.

Hoofdstuk XVII.

Geruchten van gevaren van den kant der Sioux. — Rustelooze aard der Wilden. — Zeeroovers van de Missouri. — Het gevecht met CROOKS en MACLELLAN. — Een handelstogt gestaakt. — MACLELLAN zweert zich te zullen wreken. — Verlegenheid in het kampement. — Desertie. — Vertrek van Omaha. — Ontmoeting van JONES en CARSON, twee stoute Boschnegers. — Wetenschappelijke nasporingen van de Heeren BRADBURY en NUTTALL. — IJver van een' Botanist. — Voorval van den Heer BRADBURY met een' Ponca-Indiaan. — Het zakkompas en het mikroskoop. — De bodè van LISA. — Beweegredenen om voorwaarts te rukken.

Terwijl de Heer HUNT en zijn reisgezelschap zich in het dorp der Omaha's ophielden, kwamen er drie Sioux-Indianen van den Yankton-Ahna-stam, die een zeer onaangenaam bericht medebragten. Zij verhaalden dat eenige benden van de Sioux Tetons, die eene landstreek eenige mijlen hooger aan de Missouri bewoonden, digt nabij waren, om de aankomst van het reisgezelschap af te wachten, en zich tegen deszelfs verderen voortgang te verzetten.

Deze Sioux Tetons waren in dien tijd eene soort van roovers op de Missouri, die de wel bevrachte barken der Amerikanen als goeden prijs aanzagen. Zij dre-

ven hun eigen' handel met de Britsche kooplieden van het Noord-Westen, die hun langs de St. Peter rivier geregeld de noodzakelijke koopwaren aanvoerden. Aldus onafhankelijk zijnde van de overige bevaarders van de Missouri, ontzagen zij hen ook op geenerlei wijze, maar plunderden hen zoo veel zij maar konden. Men heeft wel eens gewild, dat zij tot die beleedigingen werden aangespoord door de Britsche kooplieden, die alle mededingers in den Indiaanschen handel wilden vernietigen; doch anderen brengen er eene andere beweegreden voor bij, welke van een veel staatkundiger inzicht schijnt te getuigen. De Sioux hadden door hunnen omgang met de Britsche kooplieden het gebruik leeren kennen der vuurwapenen, en dit had hun een groot overwigt gegeven boven andere stammen van het hoogere gedeelte der Missouri. Zij hadden zichzelven ook opgeworpen als de tusschenhandelaars voor die hooger gelegene stammen, door dezelve uit de tweede hand en voor groote prijzen te voorzien van de goederen, welke zij van de Blanken kregen. De Sioux zagen derhalve met een walgustig oog de Amerikaanschen kooplieden hunn' togt op de Missouri afleggen, wel voorziende, dat de bovenstammen daardoor bevrijd zouden geraken van hunne afhankelijkheid, ja, hetgeen nog erger was, voorzien zouden worden van vuurwapenen, en aldus gevaarlijke mededingers van henzelve konden worden.

Wij hebben reeds ter loops gewag gemaakt van een voorval, waarbij de Heeren CROOKS en MACLELLAN op eene handelsreis belemmerd werden door deze deugnieten, en alzoo het eenigzins in verband staat met hierna te vermelden gebeurtenissen, willen wij er hier een weinig omslagtiger over spreken.

Bl
en M
schap
eene
der h
hang
eensk
rotsen
Het
zeshon
gender
weder
komen
den d
te loo
LELLAN
achter
de Sio
rijande
hun vo
ingeval
hetwelk
ring in
die nog
ontvang
in die e
aan he
magazijn
ongerec
pen te l
ter, om
durig v
I DE

plieden van
 Peter rivier
 den. Aldus
 ders van de
 wijze, maar
 Men heeft
 ogen werden
 die alle me-
 vernietigen;
 egreden voor
 zigt schijnt
 nen omgang
 eren kennen
 oot overwigt
 gere gedeelte
 opgeworpen
 elegene stam-
 a voor groote
 ke zij van de
 met een wan-
 nunn' togt op
 e bovenstam-
 hunne afhan-
 rzien zouden
 jke mededin-
 maakt van een
 ELLAN op eene
 eugnieten, en
 ierna te ver-
 r een weinig

Bijna twee jaren geleden voeren de Heeren CROOKS en MACLELLAN de rivier in booten op met een reisgezelschap van omtrent veertig personen, aangenomen voor eene handelsexpeditie naar de bovenstammen. In eene der bogten van de rivier, alwaar dezelve onder de overhangende rotsen een' diepen inham vormt, hoorden zij eensklaps een gegil en getier boven zich, en zagen de rotsen boven hun hoofd vol van gewapende Wilden. Het was eene bende van Siouxsche strijders, meer dan zeshonderd mannen sterk. Zij zwaaiden met eene dreigende houding hunne wapens, en bevalen de booten wederom te keeren en lager op de rivier aan land te komen. Er viel weinig tegen te praten; want zij hadden de magt, om, zonder zelve eenig het minste gevaar te loopen, de Blanken te vernietigen. CROOKS en MACLELLAN, keerden derhalve met eene geveinsde vlugheid achteruit, en hadden geland zijnde een onderhoud met de Sioux. Deze verboden hun, op straffe van doodelijke vijandelijkheden, de rivier hooger op te varen, maar stelden hun voor vriendschappelijken handel met hen te drijven, ingevalle zij bleven waar zij waren. Het reisgezelschap, hetwelk meerendeels uit »reizigers" bestond, was te gering in getal om tegen zulk eene overmagt te strijden, die nog daar en boven zoo gemakkelijk versterking konde ontvangen. Zij wendden daarom voor genoeg te nemen in die eigendunkelijke schikking, en begaven zich terstond aan het vellen van boomen en aan het bouwen van een magazijn. De bende vertrok naar haar dorp, hetwelk daar ongeveer twintig mijlen ver van aflag, om handelsvoorwerpen te halen, maar liet zes of acht van hare mannen achter, om de Blanken in het oog te houden, en er werden geturig verspieters met berigten heen en weder gezonden.

De Heer CROOKS begreep, dat het ondoenlijk zoude zijn de reis voort te zetten, zonder gevaar te loopen van zijne booten geplunderd en een gedeelte zijner manschappen vermoord te zien, maar besloot evenwel niet geheel en al in zijn oogmerk te leur gesteld te worden. Terwijl hij derhalve schijnbaar met groote voortvarendheid en drift een pakhuis bouwde, zond hij de jagers en boschloopers van zijn reisgezelschap met eene kano om de rivier op te varen tot aan de plaats hunner bestemming, zich aldaar met jagen en verzamelen van pelterijen bezig te houden, en zijne aankomst ten eenige tijde af te wachten.

Zoodra deze voorloopers genoeg tijd hadden gehad, om tot boven het vijandelijke land der Sioux op te varen, brak de Heer CROOKS op eenmaal zijn pakhuis weder af, ging aan boord zijner booten, en, na eene scherpe en bitse boodschap aan de achterhoede der Wilden voor hunne landgenooten te hebben gezonden, zakte hij in alle haast de rivier af, dag en nacht door roeijende, tot dat zij buiten het bereik van deze rivierstroopers geraakt waren.

Hetgeen de gramstorigheid van de Heeren CROOKS en MACLELLAN nog vermeerderde over deze teleurstelling op hunn' voordeeligen togt, was het bericht, dat een mededingende handelaar er de bewerker van was. Men zeide dat de Sioux tot deze handelwijze aangedreven werden door den Heer MANUEL LISA, den voornaamsten deelhebber en agent van de Missouri-pelterij-Compagnie, van wien wij reeds melding hebben gemaakt. Dit bericht, hetzij dan waar of onwaar, maakte het driftige gestel van MACLELLAN zoo zeer gaande, dat hij zwoer, indien hij LISA ooit in het land der Indianen mogt aantreffen.

ijk zoude zijn
 en van zijne
 manschappen
 niet geheel en
 en. Terwijl
 arendheid en
 ers en bosch-
 kano om de
 bestemming,
 elterijen bezig
 e tijde af te

en gehad, om
 k op te varen,
 huis weder af,
 ne scherpe en
 Wilden voor
 zakte hij in
 roeiende, tot
 rstroopers ge-

ren CROOKS en
 leurstelling op
 dat een mede-
 as. Men zeide
 dreven werden
 nsten deelheb-
 ompagnie, van
 t. Dit berigt,
 t driftige gestel
 zwoer, indien
 nogt aantreffen.

hem terstond te zullen doodschieten; eene voldoening, die ten volle strookte met het karakter van den man, en met het wetboek van eer, gelijk het over de grenzen in gebruik is.

Waren CROOKS en MACLELLAN verbitterd over het schaamteloze gedrag van de Sioux Tetons, en de winst-derving, welke zij hun toebragten, niet minder spijtig stonden deze te kijken, toen zij zich door de Blanken gefopt zagen, en beroofd van hun voorgesteld gewin; en men werd bevreesd, dat zij in het bijzonder vijandig gezind zouden zijn geworden tegen deze expeditie, als zij vernamen, dat die beide Heeren tot dezelve behoorden.

Al deze redenen van ongerustheid werden zorgvuldig verborgen gehouden voor de Canadesche reizigers, uit vreeze, dat zij den moed verliezen mogten. Het was echter onmogelijk te verhoeden, dat de berigten door de Indianen aangebragt zouden uitlekken, en zij werden ook weldra het onderwerp der praatjes en daarbij zeer vergroot. Daarenboven kwam nog het opperhoofd der Omaha's van eene jagtpartij te huis, en bragt de tijding mede, dat er een weinig hooger op twee mannen door de Sioux gedood waren. Dit vermeerderde de ongerustheid, welke men reeds gevoelde. De reizigers stelden zich geheele benden van kwaadaardige vijanden voor langs de beide oevers van de rivier gelegd, die hen in hunne booten zouden doodschieten, of loerende horden, die bij nacht hen zouden opsporen en in hun kampement vermoorden. Eenige verloren den moed en stelden voor terug te keeren liever dan al vechtende te reizen, en als het ware den handschoen in dit gewest van struikroovers op te rapen. Er deserteerden er inderdaad drie te dezer

plaatse. Gelukkiglijk werd hunne plaats aangevuld door even zoo veel anderen, die zich toevallig hier bevonden, en zich lieten overhalen, door beloften van een hoog loon, de expeditie te volgen, op voorwaarde tevens dat zij eene kosteloze uitrusting zouden krijgen.

De onbestendigheid en het misnoegen, dat onder eenige zijner manschappen zichtbaar was en somtijds tot muiterij toe steeg; het deserteren uit het kamp, terwijl zij zich aldus nog onder bevriende Wildenstammen en binnen de grenzen bevonden, vermeerderde grootelijks de onrust van den Heer HUNT, en deed hem haast maken, om vooruit te gaan en eene vijandelijke streek achter zich te laten, zoodat het even zoo gevaarlijk werd terug als vooruit te gaan, en niemand het verder zoude durven wagen te deserteren.

Hij vertrok diensvolgens op den 15^{den} Mei uit het dorp der Omaha's en vervolgde zijn' weg naar het land der vreesselijke Sioux Tetons. De eerste vijf dagen lang hadden zij eene stijve koelte, en de booten vorderden goed. Toen keerde de wind om, en de rivier beginnende te zwellen en in snelheid van stroom toe te nemen, bespeurde men daaraan het begin van de jaarlijksche overstroming, veroorzaakt door het smelten van de sneeuw op het Kiipgebergte, en de lentereger boven de hoogere vlakten.

Dewijl zij thans eene landstreek naderden, alwaar aan beide kanten van de rivier vijanden konden liggen te loeren, besloot men, in het jagen op wild voor voedsel, zich alleen bij de eilanden te bepalen, welke zich somtijds ver in de lengte uitstrekken, zeer boschrijk zijn en overvloedige weiden opleveren. Op een derzelve schoten zij drie buffels en twee elanden, en zich aan den

kant eener bevallige weide legerende, hielden zij een' heerlijken jagersmaaltijd. Zij waren nog niet lang in de booten geweest en hadden den togt hervat langs de kanten van den reever, toen zij eene kano zagen naderen, door twee mannen bestuurd, in welke zij tot hunne verbaasdheid Blanken herkenden. Het waren twee dier onbevreesde boschloopers van de Wildernis. Hunne namen waren BENJAMIN JONES en ALEXANDER CARSON. Zij hadden sedert twee jaren bij den oorsprong van de Missouri gejaagd en omgezworven, en legden aldus duizenden van mijlen af in eene mosselschelp, over een' woelenden stroom, door landstreken vol van Wildenstanmen, en schenen evenwel zoo gerust en op hun gemak te zijn, alsof zij een plaisiertogtje deden midden in een beschaafd land.

De aanwerving van twee zulke geharde en ervaren jagers was in het tegenwoordige oogenblik eene zeer wenschelijke zaak. Er werd weinig moeite toe vereischt. De Wildernis is het huis van den boschlooper. Gelijk een zeeman maakt hij er weinig verschil in naar welken kant hij gaat: JONES en CARSON staakten hunne reis naar St. Louis, en keerden zich terstond weder naar het Klipgebergte en de Stille Zee.

De twee Natuurkundigen, de Heeren BRADBURY en NUTTALL, die te St. Louis bij de expeditie gekomen waren, bleven dezelve nog vergezellen, om overal hunne wetenschappelijke nasporingen voort te zetten. De Heer NUTTALL schijnt vooral zich geheel aan dezelve te hebben toegewijd. Hij was een ijverige Botanist, en al zijne geestdrift ontwaakte bij het zien van eene nieuwe wereld, welke zich in grenzenlooze uitgestrektheid voor hem opende, en zulks gekleed in den groenen en bonten dos van nieuwe en hem onbekende kruiden en bloemen. Zoo

dikwijls de booten, hetzij voor den maaltijd of voor eenige andere kortstondige bedoeling, naar den wal gingen, sprong hij uit dezelve en ging naar nieuwe planten op de jagt. Elke vreemde bloem werd met drift als een rijke buit door hem aangevat. Hoogst verheugd over den rijkdom, die zich voor hem uitspreidde, kroop en klauterde hij in de Wildernis, nergens aan denkende dan aan het zich voorgestelde doel, en dikwijls moest men hem opzoeken, wanneer de booten op het punt waren van weder af te steken. Dan vond men hem meestal op de verafgelegene vlakke, of langs den oeverkant van eenige kleine rivier met planten en bloemen van allerlei soort beladen.

De Canadesche reizigers, die eene klasse van lieden vormen, welke nergens van weten, wat buiten hunn' dagelijkschen kring gaat, en met minachting lagchen over alles, wat zij niet begrijpen, stonden met verbaasdheid te kijken over die drift voor het verzamelen van hetgeen zij als louter nutteloos onkruid beschouwden. Wanneer zij den ijverigen plantkundige zoo zwaar beladen zagen wederkomen, en dezelve zoo zorgvuldig weg sluiten als een arme zijn' schat, maakten zij zich gewoonlijk onder elkander ten zijnen koste vrolijk, en zagen hem als eene soort van dwazen gekskap aan.

De Heer BRADBURY was minder uitsluitend aan zijn' smaak voor de kruidkunde overgegeven, en paarde dien met lust tot de jagt en andere oefeningen. Hij nam bij zijne natuurkundige opsporingen zijn jagtgeweer of vogelroer mede, schikte zich naar deforschere en ruwere manieren van de lieden, die hem omringden, en was bij gevolg ook meer bij hen gezien. Hij had eene groote zucht voor zonderlinge avonturen, gaf zeer zorgvuldig acht op de manieren der Wilden, en op de inrigting

voor eenige
al gingen,
anten op de
s een rijke
er den rijk-
en klauterde
dan aan het
en hem op-
n van weder
op de veraf-
eenige kleine
ort beladen,
e van lieden
hunn' dage-
en over alles,
lheid te kij-
n hetgeen zij
Wanneer zij
en zagen we-
uiten als een
lijk onder el-
hem als eene
end aan zijn'
en paarde
eningen. Hij
zijn jagtgeweer
forsche en
nringden, en
Hij had eene
gaf zeer zorg-
op de inrigting

hunner levenswijze, en voegde zich daarom altijd bij de
jagt-expeditien en andere togten. Zelfs nu, terwijl zij
door eene gevaarlijke landstreek togen, was hij niet in staat
zijne neiging tot zwerven te beteugelen. Op den avond
van den 22sten Mei bespeurd hebbende, dat de rivier
vooruit eene groote bogt maakte, die de vaart de volgenden
dag zoude vertragen, besloot hij van die omstandigheid
gebruik te maken. Dus, in plaats van des morgens mede
te gaan, vulde hij zijn kruidhoren met geroost koren, om
iets te eten te hebben, en ging heen, om de landpunt dwars
over te trekken en de booten in de namiddag aan de over-
zijde van de bogt weder aan te treffen. Het stond den
Heer HUNT niet best aan, dat hij zich dus alleen waagde,
en hij bracht hem onder het oog, dat hij zich in een vij-
andelijk land bevond: doch de Heer BRADBURY dacht er
niet om, en ging vrolijk op kuieren. Hij bracht een'
vermakelijken dag door met het bewandelen van eene
schoone streek, stelde plant- en aardrijkskundige op-
merkingen in het werk, en trof eindelijk een' hoop wilde
honden aan, onder welke hij eenige keeren vruchteloos
vuurde, zonder te bedenken, dat hij gevaar liep van de
aandacht te wekken der Wilden, die hier of daar op
den loer konden liggen. Hij dacht inderdaad aan geene
Sioux Tetons of aan eenig gevaar in zijne nabijheid, toen
hij omstreeks op de helft van den namiddag aan den kant
van de rivier staande, om naar de boot uit zien, eens-
klaps eene hand op zijn' schouder voelde leggen. Zich
haastig omkeerende, zag hij een' naakten Wilde met een
gespannen boog en een pijl tegen zijne borst gerigt. In
een oogenblik legde hij zijn geweer aan en hield den
vinger tegen den haan. De Indiaan spande zijn' boog
nog sterker, maar schoot den pijl niet af. De Heer BRAD-

BURY overwoog met eene bewonderenswaardige tegenwoordigheid van geest, dat de Wilde, indien hij eene vijandelijke bedoeling had gehad, hem getroffen zoude hebben zonder hem de kans te laten van zich te weer te stellen. Hij bleef derhalve stilstaan en reikte hem de hand. De andere nam dezelve ten teeken van vriendschap aan en vroeg hem in de taal der Osages, of hij een Amerikaan was, hij gaf een bevestigend antwoord en vroeg den anderen, of hij tot de Sioux behoorde. Tot zijne groote blijdschap vernam hij, dat hij een Ponca was. Intusschen kwamen er twee Indianen bij, en nu hielden zij met hun drieën den Heer BRADBURY vast, en schenen hem te willen dwingen om met hen naar het gebergte te gaan. Hij bood weigert stand, en op een' zandheuvel gaande zittingen, trachtte hij hen met een zakkompas te vermaken. Toen de kracht van de nieuwigheid voorbij was, grepen zij hem op nieuw aan, en thans haalde hij een klein mikroskoop voor den dag. Dit nieuwe wonder hield de aandacht der Wilde wederom gaande, die inderdaad veel nieuwsgieriger zijn dan men gemeenlijk vooronderstelt. Terwijl zij aldus bezig waren, sprong een hunner ijlings op en stiet een' krijgsgil uit. De hand des natuuronderzoekers was weder aan zijn geweer geslagen, en hij stelde zich in postuur van verdediging, toen de Indiaar naar de rivier wees en de ware aanleiding tot zijn' krijgsgil aanduidde. Het was de mast van eene der booten, welke boven de lage wilgenboomen langs den oeverkant kwam opdagen. De Heer BRADBURY gevoelde zich op het gezigt van denzelfen vrij wat geruster. De Indianen gaven thans van hun kant blijken van bevreesdheid en schenen van zins om weg te loopen: doch hij verzekerde hun een goed onthaal en iets te drinken, indien zij

hem
stond
de bo
Op
pemen
kwam
een b
daad,
USA,
Comp
op reis
diens
souri
nen,
terugg
Heer
bende
zijn be
gevaar
had tw
de arm
afreize
aldaar
er op
terwijl
werder
een ve
hij bij
elkand
dienst
hand g
bij de

tegenwoor-
ne vijande-
ude hebben
r te stellen.
hand. De
chap aan en
Amerikaan
vroeg den
zijne groote
Intusschen
zij met hun
nen hem te
gte te gaan.
gaande zit-
e vermaken,
was, grepen
hij een klein
der hield de
derdaad veel
oronderstelt.
unner ijlings
natuuronder-
en hij stelde
diaar naar de
zijn' krijgsgil
der booten,
en oeverkant
elde zich op
De Indianen
reesdheid en
hij verze-
en, indien zij

hem aan boord van de booten wilden vergezellen. Zij stonden een weinig in beraad, maar verdwenen, voor dat de booten aan den oever landden.

Op den volgenden morgen verschenen zij bij het kampeement van een aantal uit hunn' stam vergezeld. Er kwam ook een Blanke met hen, die zich aanmeldde als een bode met een' brief voor den Heer HUNT. Inderdaad, hij bragt een' brief mede van den Heer MANUEL LISA, den deelhebber en agent der Missouri-pelterij-Compagnie. Deze was, gelijk wij reeds gezegd hebben, op reis gegaan ter opsporing van den Kapitein HENRY en diens reisgezelschap, welke van den samenloop der Missouri verdreven was geworden door de Zwartvoet-Indianen, en zijn' post ergens achter het Klipgebergte had teruggetrokken. De Heer LISA was drie weken na den Heer HUNT van St. Louis vertrokken, en gehoord hebbende van de vijandelijke gezindheid der Sioux, had hij zijn best gedaan, om hem te achterhalen, ten einde den gevaarlijken togt over de rivier gezamentlijk te doen. Hij had twintig stoute roeijers in zijne dienst, en zij staken de armen zoo dapper uit, dat zij reeds vier dagen na de afreize van den Heer HUNT uit het dorp der Omaha's aldaar aankwamen. Vanhier nu zond hij dezen bode, er op rekenende, dat hij de booten zoude achterhalen, terwijl zij door den stroom en de bogten van de rivier werden opgehouden. De inhoud van den brief behelsde een verzoek aan den Heer HUNT van te wachten, tot dat hij bij hem zoude komen, om hunne magt te vereenigen en elkander op hunn' doortogt door het land der Sioux van dienst te zijn. Eigenlijk was hij bezorgd, gelijk naderhand gebleken is, dat de Heer HUNT hem eenige afbreuk bij de Sioux zoude doen, en zijn' eigen doortogt door

hun land zoude beveiligen door het voorwendsel, dat hij met wien zij gewoon waren te handelen, met een' grooten voorraad van goederen naar hem op reis was. Hij vreesde daarenboven, dat CROOKS en MACLELLAN deze gelegenheid zouden te baat nemen, om zich op hem te wreken over de trouweloosheid, waarmede zij hem beschuldigten, hen onder deze zelfde Sioux te hebben behandeld. In dit opzigt evenwel deed hij hun geheel en al onregt. Zij hadden geen het minste verraad in hunne gedachten: maar wel herhaalde MACLELLAN zijn' eed van LISA oogenblikkelijk te zullen doodschieten, wanneer hij hem in het land der Indianen vinden mogt.

De voorstelling van de verraderij, welke zij ondervonden hadden of althans meenden ondervonden te hebben van den kant van LISA, woog zwaar bij den Heer HUNT, vooral, daar hij zich de moeilijkheden herinnerde, welke hem door dienzelfden handelaar te St. Louis waren berokkend. Hij twijfelde daarom aan de opregte meening van LISA, en vreesde, dat als zij gezamenlijk den togt deden door het land der Sioux, LISA van zijn' invloed op die volksstammen gebruik zoude maken, gelijk in het voorval met CROOKS en MACLELLAN, en hen zoude opruijen, om zich tegen zijn' verderen togt langs de rivier te verzetten.

Hij zond dan een antwoord terug, geschikt om LISA in den slaap te wiegen, belovende hem in het dorp der Ponca's, hetwelk weinig hooger op lag, te zullen inwachten; maar, zoodra de boodschapper vertrokken was, maakte hij allen mogelijken spoed, om vooruit te komen, en hield zich alleen in het dorp op, om zich van een' voorraad van gedroogd buffelvliesch te voorzien. Hij haastte zich toen het andere reisgezelschap zoo ver achter zich te la-

ndsel, dat hij
et een' groo-
eis was. Hij
CLELLAN deze
ch op hem te
ij hem beschul-
ebben behan-
n geheel en al
raad in hunne
r zijn' eed van
, wanneer hij
t.

e zij ondervon-
den te hebben
en Heer HUNT,
rinnerde, welke
ouis waren be-
pregte meening
entlijk den togt
an zijn' invloed
ken, gelijk in
en hen zoude
ogt langs de ri-

chikt om LISA in
et dorp der Pon-
illen inwachten;
en was, maakte
komen, en hield
an een' voorraad
Hij haastte zich
chter zich te la-

ten als in zijn vermogen was, oordeelende, dat hij min-
der te vreezen had van de openbare vijandschap der
Indianen, dan van de geheime kunstgrepen eenes In-
diaanschen handelaars.

Hoofdstuk XVIII.

Legeringspraatjes. — Deserteurs. — Recruten. — Jagers van Kentucky. — Een oude Boschneger. — Tjdingen van den Heer HENRY. — Dreigende gevaren van den kant der Zwartvoet-Indianen. — Verandering van krijgsbewegingen — De landstreek van de rivier. — Buffelwegen. — Yzererts. — Landstreek der Sioux. — Het land der gevaren. — Vrees van de reizigers. — Indiaansch misbaar. — Bedreigde vijandelijkheden. — Krijgsraad. — Slagorde. — Vredesonderhandeling. — De pijp des vredes. — De aanspraak

Het was omtrent op den middag, toen het reisgezelschap het dorp der Ponca's verliet, en bijkans eene mijl achter hetzelve den mond van de Quicourt of Snelle rivier (naar het oorspronkelijke Fransch *l'eau qui court*) overstaken. Na een weinig verder gekomen te zijn, gingen zij aan land en legerden zich tegen den nacht. De avonds hielden de reizigers als naar gewoonte een praatijs over de voorvallen van den dag, en vooral over de berichten van de Ponca's ingewonnen. Deze Indianen hadden de voorloopige berichten van de vijandelijke bedoelingen der Sioux bevestigd, en hen gewaarschuwd, dat reeds in dit oogenblik vijf stammen of horden van de Wilden, hooger langs de rivier bijeen verzameld lagen

om hun den terugtogt af te snijden. Dit avondpraatje en de verschrikkelijke vertelsels van de Indiaansche krijgsmanier, waartoe hetzelfde aanleiding gaf, had eene geweldige uitwerking op de verbeeldingskracht der wankelmoedigen, en des morgens ontdekte men, dat de twee mannen, die zich te Omaha bij de expeditie gevoegd hadden en zoo ruimschoots waren uitgerust geworden, gedurende den nacht waren weggelooopen en hunne ganse uitrusting hadden medegenomen. Dewijl men wist dat een van hen niet konde zwemmen, hoopte men, dat de Quicourt rivier hen tot nadenken zoude brengen. Zij werden in die verwachting nagezet, doch zonder gevolg. Op den volgenden morgen (26 Mei) terwijl zij allen in den schoonen oeverkant van de rivier zaten te ontspannen, zagen zij twee kanoos van de overzijde afkomen. Door middel van verrekijkers bespeurde men, dat de ene kano door twee, en de andere door éénen Blanke bestuurd werd. Men loste een stuk geschut, hetwelk de aandacht dier reizigers gaande maakte, zoodat zij kwamen oversteken. Het bleek, dat zij drie Kentuckische jagers van den echten »onversaagden" stempel waren. Zij heetten EDWARD ROBINSON, JOHN HOBACK, en JACOB REZNER. ROBINSON was een oude zes-en-zestigjarige boschlooper. Hij was een der vroegste colonisten van Kentucky, en in menigen strijd tegen de Indianen op »den bloedigen grond" gewikkeld geweest. In een derzelve was hij gescalpeerd geworden, en droeg ook nog een' doek over het bezeerde gedeelte. Die menschen hadden eenige jaren achtereen in de bovenste Wildernis doorgebracht. Zij waren onder den Heer HENRY in dienst van de Missouri-Maatschappij geweest, en waren in het vorige jaar het Klipgebergte met hem overgetrokken,

lecruten. — Ju-
-hneger. — Tij-
-eigende gevaren
n. — Verande-
ndstreek van de
- Landstreek der
- Vrees van de
Bedreigde vijan-
rde. — Vredes-
— De aanspraak

en het reisgezel-
-ijkans eene mij-
rt of Snelle rivier
qui court) over-
te zijn, ginge-
en nacht. De
onte een praatje
oral over de be-
e Indianen had-
andelijke bedoe-
vaarschuw, de
f horden van de
verzameld lagen

toen hij door de vijandige Zwartvoet-Indianen van zijn handelspost aan de Missouri verjaagd was geworden. Na het gebergte overgetogen te zijn, had de Heer HENRY zich aan een' der hoofdarmen van de Columbia-rivier nedergezet. Aldaar waren zij eenige maanden lang met hem gebleven, zwerfende en jagende, totdat zij, hunne neiging voldaan hebbende, den lust gevoelden om naar hunne huisgezinnen, die zij in Kentucky verlaten hadden, weder te keeren. Zij waren diensvolgens wederom over het gebergte gegaan en langs de rivieren, en haasteden zich thans naar St. Louis, toen zij deze ontmoeting hadden. Het gezigt van eene aanzienlijke partij van kooplieden, boschloopers, jagers en reizigers, die goed uitgerust en gewapend waren, van alles wel voorzien vrolijk en gezond, smakelijk etende aan den groenen oeverkant van de rivier, leverde voor deze oude boschlooper een even zoo aangenaam schouwspel op, als een goed gekampeerd leger voor een' ouden soldaat: en, toen zij met de groote bedoeling der expeditie vernamen, was er geen houden aan: hun huis en huisgezin, al de bekoorlijkheden van het welige Kentucky verdwenen uit hunne oogen: zij maakten hunne kanoos los, lieten dezelve met den stroom afdrijven, en werden vrolijke recruten van de avontuurlijke reizigers. Zij lieten zich op den zelfden voet aannemen als verscheiden van de andere jagers. De Maatschappij zoude hen uitrusten en de kost geven, en daarvoor zouden zij de helft van hunne jagtbuit afstaan.

De aanwerving van drie zulke moedige gasten was deze hoogte van de rivier eene aanwinst van belang. De kennis, welke zij van de landstreek hadden verkregen gedurende hunne togten en jagen langs de rivieren en

Indianen van zijn
worden. Na het
eer HENRY zich
a-rivier neder-
n lang met hem
zij, hunne nei-
en om naar hun-
erlaten hadden
as wederom over
n, en haasteden
ontmoeting had
partij van koop-
gers, die goe-
es wel voorzien
den groenen o-
oude boschloopen
, als een goed ge-
en, toen zij nu-
en, was er ge-
al de bekoorlij-
wenen uit hun-
s, lieten deze
vroljke recrute-
eten zich op de
n van de ande-
uitrusten en de
helft van hun-
dige gasten was
st van belang.
hadden verkregen
s de rivieren en

het Klipgebergte, was niet te verwerpen: ja zelfs de be-
rigten, welke de Heer HUNT van hen vernam, noopten
hem zijn' koers anders te nemen. Tot nu toe was zijn
oogmerk geweest, den weg van LEWIS en CLARKE op hunn'
vermaarden togt te volgen, door de Missouri op te gaan
tot aan derzelver samenloop met andere rivieren, en
vandaar over land het gebergte over te trekken. Doch
deze menschen bragten hem onder het oog, dat hij dien
koers volgende, het land der Zwartvoet-Indianen zoude
hebben door te gaan, en aan derzelver vijandelijkheden
zoude blootgesteld worden: naardien zij, gelijk reeds
gezegd is, eene doodelijke vijandschap tegen de Blanken
hadden opgevat, uithoofde van den dood van een' hun-
aer stambroeders door de hand van Kapitein LEWIS. Zij
raadden hem aan den zuidelijker weg te verkiezen, dien
zij ook hadden ingeslagen. Deze zoude hem over het
gebergte brengen, alwaar de Platte en de Gele Steen-
rivier haren oorsprong vinden op eene plek, die veel
gemakkelijker te doorwaden was, dan die waar LEWIS
en CLARKE waren overgegaan. Dezen weg volgende,
zoude hij door eene wildrijke landstreek komen, alwaar
hij veel meer kans had van zich van voorraad te voor-
zien, en ook minder gevaar van de Zwartvoet-Indianen
zoude loopen. In gevalle hij hunn' raad aannam, zoude
hij veel beter doen met de rivier te Aricara te verlaten,
alwaar hij na verloop van eenige dagen zoude aankom-
men. Dewijl de Indianen van die plaats overvloed van
paarden hadden, konde hij er een genoegzaam aantal
van koopen voor zijne landreize, die op dit punt zoude
beginnen.

De Heer HUNT hierover nagedacht en de meening
zijner togtgenooten hebbende ingenomen, kwam tot het

besluit, om dien weg te volgen, en de jagers namen aan hem denzelven aan te wijzen.

Het reisgezelschap vervolgde nu zijn' togt, door het schoonste Mei-weder begunstigd. De weilanden, die de rivier omzoomden, waren geschakeerd door ontelbare bloemen, die de verschillende kleuren van een Turksch tapijt ten toon spreidden. De schoone eilanden, waarop zij van tijd tot tijd rust hielden, vertoonden mede het aanzien van tuinen en bosschen dooreen gemengd. De boomstammen waren op vele plaatsen omslingerd van bloeiende wijngaardranken, die haren geur alom door den omtrek verspreidden. Tusschen die boschjes in waren lanen met bloemen verrijkt of met rozenstruiken in vollen bloei. Deze dienden dikwijls tot eene schuilplaats voor de buffels, elanden en springbokken, die zich zoovele paden door het kreupelhout gemaakt hadden, dat dezelve naar die van de parken en plaisiertuinen geleken. Op sommige plaatsen, waar de rivier tusschen hooge oevers stroomde, hadden de paden, sedert zoo vele eeuwen door de buffels betreden, het voorkomen van drok bezochte groote wegen. Op andere plekken waren de oevers verrijkt met kostbare aderen van ijzererts, welke door de schuring van de rivier naakt voor het oog ten toon werden gespreid. Niet ver vandaar strekte zich de loop van de rivier ten minste vijftien mijlen in eene regte rigting uit. De oeverkanten liepen schuin naar het water af, zonder een' enkelen boom, maar met frisch gras en groene zoden bedekt. Aan weerskanten van elken oever liep, ter lengte van vijftien mijlen, eene donkerbruine streep en duidde eene onuitputtelijke bedding van ijzererts aan, midden door welke de Missouri haren weg gevonden had. Hooger op werd de voortgang van die

ers namen aan

ogt, door het
landen, die de
ontelbare bloe-
Turksch tapijt
en, waarop zij
ede het aanzien

De boomstam-
van bloeiende
or den omtrek
aren lanen met
n vollen bloei,
ts voor de buf-

zoovele paden
at dezelve naar

ken. Op som-
n hooge oevers
ele eeuwen door
drek bezochte
e oevers verrijkt
door de schu-

en toon werden

de loop van de

e regte rigting

naar het wa-

met frisch gras

en van elken oe-

, eene donker-

jke bedding van

souri haren weg

oortgang van die

zelde bedding waargenomen. Men vindt hier inderdaad een dier magazijnen van mineralen, welke de natuur in het hart van dit rijk der vruchtbaarheid heeft daargesteld, en hetwelk, in verband gebragt met de steenkolenbeddingen van diezelfde rivier, den grondslag schijnt op te leveren tot de toekomstige magt en welvaart van het Westen.

Het gezigt van dezen delfstofelijken rijkdom wekte in eene hooge mate de nieuwsgierigheid van den Heer BRADBURY, en het was eene ergernis voor hem, aldus belemmerd te zijn in zijne wetenschappelijke nasporingen langs de oevers van de rivier: doch zij naderden thans de landstreek van de Sioux Tetons, in welke het gevaarlijk was zich onverzeld aan eene wandeling te wagen.

Die landstreek breidt zich eenige dagreizen ver langs de rivier uit, en bestaat uit veruitgestrekte weilanden, hier en daar afgewisseld door heuvelen en bergwegen, kanalen van stroomende waters in den regentijd, maar gedurende den zomer bijkans altijd van water ontbloot.

tusschenpoozen ontwaart men boschjes of wouden aan de heuvelkanten of op den bodem der bergstroomen, doch meerendeels levert het land eene eindelooze vlakte met gras bedekt voor het oog op.

De grond van dit uitgestrekte landschap is zeer bezwangerd met zwavel, koper-erts, aluin en andere soorten van zouten: deszelfs verschillende bestanddeelen geven velerlei kleur aan de stroomen, die denzelfden bewateren, en deze wederom met de afgebrokkelde stukken van den oever langs de Missouri geven aan het water van die rivier zeer veel van de tint, waarvan zij zelve doortrokken zijn.

Over die uitgebreidheid van het land zwaaijen de om-

I DEEL.

15

zwervende Sioux Tetons den schepter, hoofdzakelijk bestaande van de buffeljagt, van de elanden, reeën en springbokken, en een' onophoudelijken oorlog met de overige stammen voerende.

Terwijl de booten dit land van gevaar opvoeren, sloeg menigeen der Canadesche reizigers, welker vreesachtigheid gaande was gemaakt, een' blik vol wantrouwen naar de grenzenlooze vlakte, welke zich aan weërskanten van de rivier uitstreckte. Doch alles was stil en scheen door geen menschelijk wezen bewoond. Nu en dan zag men een' troep herten in het bloemrijke gras weiden, of een drift buffels, even als eene karavaan op derzelver togt, dwars over de verwijderde vlakte loopen. De Canadezen waren echter bij elk kreupelbosch voor eene overrompeling beducht, en schenen de breede stille vlakte met hetzelfde oog te aanschouwen als een matroos de trouwelooze zee, welke, hoe uitlokkend ook voor het oog, nogtans blinde klippen en gevaarlijke zandbanken bedekt. De naam zelfs van een' Sioux was eene leus van schrik geworden. Er konde geen wolf, eland of enig ander dier op de bergen verschijnen, of in de booten weërgalmde het geluid van de eene tot de andere: » *les Sioux! voilà les Sioux!* » Als het slechts eenigermate zoo uitkwam, werd het nachtkampement op een der eilanden opgeslagen.

Op den ochtend van den 31sten Mei, terwijl de reizigers aan den regter oever van de rivier zaten te ontbijten, werd die gewone roep gegeven, maar met meer grond, alzoo men werkelijk twee Indianen zag aan de overzijde of noord-oostkant, die hun met luider stemme iets toeriepen. Alzoo het op dien afstand onmogelijk was te onderscheiden wat zij begeerden, stak de Heer HUNT met PIERRE DORION na het ontbijt de rivier over, en stapte

dzakelijk be-
n, reeën en
orlog met de

voeren, sloeg
r vreesachtig-
ntrouwen naar
erskanten van
n scheen door
dan zag men
eiden, of een
derzelver togt,
De Canadezen
overrompeling
met hetzelfde
uwelooze zee,
nogtans blinde
t. De naam
rik geworden.
der dier op de
galmd het ge-
oux! voilà les
uitkwam, werd
opgeslagen.

erwijl de reizi-
en te ontbijten,
et meer grond,
an de overzijde
emme iets toe-
mogelijk was te
Heer HUNT met
over, en stapte

bedoord naar hen toe om zich met hen te onderhouden,
terwijl de overigen in sprakelooze onzekerheid de bewe-
gingen der Indianen waarnamen. Zoodra de Heer HUNT
aan land was gekomen, verdween een der Indianen achter
den heuvel, maar kwam weldra te paard wederom, en
zette het op een vollen draf over het gebergte. De Heer
HUNT hield een gesprek met den achtergeblevenen Wil-
de, en stak toen ook de rivier wederom naar zijn reis-
gezelschap over.

Het bleek, dat deze twee Indianen verspieters waren
van eene groote bende, welke eene mijl vandaar gele-
gerd was, en omtrent zeshonderd strijders telde van
drie verschillende stammen der Sioux: de Yangtons Ahna,
de Teton Boisbrulé, en de Teton Min-na-kine-azzo.
Zij verwachtten dagelijks door nog twee andere stammen
versterkt te worden, en hadden reeds elf dagen op de
aankomst van des Heeren HUNT's reisgezelschap gewacht,
met de bedoeling van zich tegen zijne hoogere opvaart
aan te kanten, alzoo zij besloten hadden, allen koophandel
tusschen de Blanken en hunne vijanden de Aricara's, Man-
danen en Minatarezen te beletten. De Indiaan, die te
paard weggereden was, had hun de aannadering van de
reizigers bekend gemaakt, zoodat zij nu wel eenige bloe-
dige tooneelen met deze Wilde struikroovers te gemoet
konden zien, waarvan zij reeds zulke vreesselijke berigten
ontvangen hadden.

Zij maakten zich kloekmoedig voor de onmoeting ge-
reed, en te scheep gaande voeren zij met beradenheid den
stroom op. Zij hadden een tijd lang een eiland tusschen
zich en den kant van de rivier, doch hetzelfde te boven
zijnde gekomen, kregen zij een onbelemmerd uitzigt
over den vijandelijken oever. Aan den voet van eene

bergketen zag men een aantal Wilden, sommige te paard en anderen te voet. Deze door behulp van een' verrekijker ontdekt hebbende, bespeurden zij ook dat zij allen in krijgsgewaad waren, beschilderd en versierd als tot een gevecht. Hunne wapens bestonden in bogen en pijlen benevens eenige korte karabijnen. daar en boven droegen de meesten van hen ronde schilden. Zij hadden over het algemeen een woest en moedig voorkomen, en een punt bezettende, vanwaar zij de rivier overzagen, rigteden zij zich allen langs den kant van de rivier, als om den overtocht over dezelve te betwisten.

Op de vertooning van zulk eene strijdhaftige slagorde hield de Heer HUNT een' krijgsraad met zijne togtgenooten. Het bleek klaar, dat de verspreide berigten niet verzonnen waren, en dat de Sioux besloten hadden, zich met geweld van wapenen tegen hunn' verderen togt te verzetten. Hen te misleiden en voort te reizen kwam in geene bedenking. Het geweld van den stroom was te erg voor de booten, om midden door de rivier te gaan, en zij moesten noodwendig langs den oeverkant op varen. Die oeverkant was op vele plaatsen hoog en steil, en leverde den Wilden punten op, vanwaar zij in volkomene veiligheid eene regenbui van pijlen op de voorbijvarende booten konden afschieten en zich naar hunne verkiezing terugtrekken, zonder gevaar te loopen van vervolgd te worden. Er scheen dus geen middelweg over te blijven tusschen het vechten of terugkeeren. De Sioux waren oneindig sterker in getal, het is waar, doch zij hadden toch ook zestig mannen goed van kruid en lood voorzien, en behalve hunne geweren nog twee houwitsers en eenen draaibas aan boord. Ingevalle het hun gelukte door een' stouten aanval de magt der India-

nen
van
het
het
volg
en o
Wild
zij g
kante
alleen
schri
veel
ging
India
gen,
schijn
den v
zagen
tijd o
broër
zitten
gaf:
eene
To
shot
bare
zich
te vu
den.
den
den
niet

ige te paard
en' verrekij-
dat zij allen
sierd als tot
ogen en pij-
r en boven
Zij hadden
orkomen, en
r overzagen,
de rivier, als

ftige slagorde
ne togtgenoo-
berigten niet
hadden, zich
deren togt te
reizen kwam
n stroom was
de rivier te
den oeverkant
plaatsen hoog
, vanwaar zij
n pijlen op de
en zich naar
waar te loopen
een middelweg
ngkeeren. De
het is waar,
goed van kruid
eren nog twee
Ingevalle het
aagt der India-

nen te breken, zouden zij waarschijnlijk in het vervolg van allen aanval bevrijd blijven. Men besloot dus tot het gevecht en bragt de booten zoo nabij den wal, als het slechts konde geschieden. De wapens werden vervolgens onderzocht en in orde gebragt. De houwitsers en de draaibas werden geladen en afgevuurd, om de Wilden door de uitbarsting te doen kennen, hoe zwaar zij geladen waren. Het gedreun werd langs de oeverkanten wederkaatst, en moet zekerlijk de Indianen, die alleen aan het geknal van musketten gewoon waren, verschrikt hebben. Nu werden dezelfde stukken met zoo veel kogels geladen als zij konden dragen, en hierop ging het gansche gezelschap wederom te scheep. De Indianen bleven hetzelfde in stilte met hunne oogen volgen, terwijl hunne beschilderde aangezigten in den zonneschijn glommen, en hunne pluimen met de koelte van den wind heen en weder woeijen. De arme Canadezen zagen hen met rouwvolle blikken aan, en van tijd tot tijd ontviel hun eene uitroeping van vrees. » *Parbleu* broërtje," zeide de eene roeijer tegen den anderen, » wij zitten er hier leelijk in;" waarop de ander ten antwoord gaf: »ja waarachtig, het is hier om iets anders dan om eene bruiloft te doen!"

Toen de booten binnen het bereik van een gewee- schot gekomen waren, tastten de jagers en andere strijd- bare mannen aan boord naar hunne wapenen en maakten zich tot een gevecht gereed. Terwijl zij opstonden om te vuren, ontstond er dadelijk verwarring onder de Wil- den. Zij breidden hunne buffelhuiden boven hunne hoof- den uit, en spreidden dezelve vervolgens voor hen op den grond neder. Dit ziende riep DORION met drift uit niet te vuren, alzoo deze beweging een teeken van vrede

en uitnoodiging tot eene onderhandeling was. Onmiddellijk hierop scheidde zich een dozijn van strijders van de overigen af, kwam aan den rand van den oever, legden een vuur aan, gingen er in een' halven kring rondom zitten, en eene pijp krijgende, noodigden zij het gezelschap te landen. Nu riep de Heer HUNT een' krijgsraad van de deelhebbers aan boord van zijne boot bijeen. De vraag was, of men de vriendschappelijke uitnoodiging van deze woestaards zoude vertrouwen? Men besloot er toe, alzoo er geen ander middel om te onderhandelen overbleef. Het hoofdkorps werd belast aan boord te blijven en zich gereed te houden om te vuren, in geval van eenige verraderij, terwijl de Heer HUNT met de overige deelhebbers (MACKENZIE, CROOKS en MACLELLAN) vergezeld van den tolk en den Heer BRADBURY aan land gingen. De opperhoofden, die hen aan den kant der rivier opwachtten, bleven zitten zonder een lid te verroeren en zoo bewegingloos als beelden. De Heer HUNT en zijne medgezellen gingen zonder aarzeling naar hen toe en in het zand zitten om den kring te sluiten. De beneden der strijders boven hen stond in zwijgende groepen het tooneel te aanschouwen, sommige zeer sierlijk opgepronkt, en andere moedernaakt, maar op eene grilige manier beschilderd en elk op zijne eigene wijze gewapend.

Nu werd de pijp des vredes met de gebruikelijke plegtigheden voor den dag gebragt. De kop was van eene soort van rooden steen naar porfier zwemende: de steel zes voeten lang en met rood geschilderd paardenhaar versierd. Hij, die haar droeg, trad midden tusschen den kring, hief de pijp op, hield haar naar de zon gekeerd, vervolgens naar de hoofdpunten van het kompas en

toen
den.
kop
den
Nad
en v
hiel
PIER
van
eenig
ma
in he
die z
het
letter
beslo
zijne
schap
schen
zegge
zakke
hoop
He
volko
kloek
geko
hij
zame
wape
dane
doch
zulk

s. Onmid-
 strijders van
 oever, leg-
 ring rondom
 bij het gezels-
 ch' kriegsraad
 boot bijeen,
 uitnoodiging
 en besloot er
 onderhandelen
 an boord te
 en, in geval
 met de ove-
 (LELLAN) ver-
 RY aan land
 kant der rivier
 verroeren en
 HUNT en zijne
 hen toe en
 en. De ben-
 gende groe-
 e zeer sierlijk
 op eene gril-
 ene wijze ge-
 ikelijke pleg-
 was van eene
 de: de steel
 paardenhaar
 tusschen den
 zon gekeerd,
 kompas en

toen gaf hij haar het voornaamste opperhoofd in han-
 den. Deze deed er eenige haaltjes uit en vervolgens den
 kop in zijne hand houdende bood hij het andere einde
 den Heer HUNT aan, en zoo ging het den kring rond.
 Nadat iedereen gerookt had, werd het verbond van trouw
 en vriendschap als gesloten aangemerkt. De Heer HUNT
 hield thans eene Fransche aanspraak, welke hun door
 PIERRE DORION vertolkt werd. Hij gaf den Sioux kennis
 van de ware reden der expeditie, welke niet was om
 eenigen handel met de stammen langs de rivier te drijven,
 maar het gebergte over te trekken naar het Groote Meer
 in het Westen, en eenige hunner broeders op te zoeken,
 die zij in geen elf maanden gezien hadden. Dat hij van
 het voornemen der Sioux, om hun den doortogt te be-
 letten, onderrigt was geweest, en gelijk zij konden zien,
 besloten had dien tot allen prijs te bewerkstelligen; dat
 zijne gezindheid jegens de Sioux des niet te min vriend-
 schappelijk was, ten bewijze waarvan hij hun een ge-
 schenk van tabak en van koren had medegebragt. Dit
 zeggende beval hij vijftien pakken tabak en even zoo veel
 zakken met koren uit de booten te halen en op een'
 hoop naast het vuur uit te storten.

Het gezigt dezer geschenken bevredigde het opperhoofd
 volkomen, die zonder twijfel te voren reeds door de
 kloekmoedige houding der Blanken tot nadenken was
 gekomen. Hij hield op zijne beurt eene aanspraak, waarin
 hij te kennen gaf, dat de bedoeling van hunne vijandige
 zamenkomst alleen was geweest te verhinderen, dat er
 wapenen zouden gebragt worden aan de Aricara's, Man-
 danen en Minatarezen, met welke zij in oorlog waren:
 doch dat zij nu overtuigd zijnde, dat het reisgezelschap
 zulks niet bedoelde, maar alleen hunne broeders achter

het gebergte ging opzoeken, hen niet op hunne reis zouden belemmeren. Hij besloot met hen voor hunne geschenken dank te zeggen, en met hen te waarschuwen, dat zij aan de overzijde van de rivier moesten gaan kamperen, aangezien hij onder zijne krijgslieden eenige jonge menschen had, voor wier bescheidenheid hij niet konde instaan, en die hun welligt eenigen overlast zouden aandoen.

Hiermede was de bijeenkomst aan een einde. Zij stonden op, schudden elkander de hand, en ieder ging zijnes weegs. De Heer HUNT en zijne medgezellen gingen wederom te scheep, en de booten vervolgden ongehinderd haren togt.

De

aan
trent
draai
ellen
zager
rivier
ken
Bij
zigtb
zij k
uit,
De c

hunne reis
voor hunne
e waarschu-
noesten gaan
ieden eenige
heid hij niet
erlast zouden

einde. Zij
en ieder ging
gezellen gin-
olgden onge-

Hoofdstuk XIX.

De groote bogt van de Missouri. — CROOKS en MACLELLAN ontmoeten twee hunner Indiaansche tegenstanders. — Eene schrikkelijke wandaad van een' Blanke de aanleiding tot vijandelijkheden der Indianen. — Gevaren en maatregelen van voorzorg. — Eene Indiaansche oorlogsbende. — Gevaarlijke toestand van den Heer HUNT. — Eene vriendschappelijke legering. — Feest en danspartij. — Aan-nadering van MANUEL LISA met zijn gezelschap. — Bitsc ontmoeting tusschen oude mededingers. — PIERRE DORION in woede. — Aanval van ridderlijke luim.

In den namiddag van den 1sten Junij kwamen zij aan de groote bogt, alwaar de rivier zich voor omtrent dertig mijlen rondom een' cirkelvormig schiereiland draait, waarvan de landtong niet boven de tweeduizend ellen breedte beslaat. Vroeg in den volgenden morgen zagen zij twee Indianen aan den hoogen kant van de rivier staan, met hunne buffelhuiden wuivende ten teeken van vriendschap. Zij gingen terstond aan den wal. Bij het naderen van de Wilden begonnen deze nogtans zichtbare teekens van bevreesdheid te doen blijken, en zij breidden hunne armen in eene horizontale rigting uit, hetgeen bij hen een gebaar van smeeking aanduidt. De oorzaak daarvan was ook weldra gevonden. Het bleek

dat zij twee opperhoofden waren van diezelfde oorlogshorde, die de Heeren CROOKS en MACLELLAN twee jaren vroeger hadden aangehouden en gedwongen, hun behoud lager op de rivier te zoeken. Zij ijlden op deze heeren aan, om hen te omhelzen, even als of zij verheugd waren hen weder te zien: doch waren blijkbaar ongerust voor eenige wraakneming over hun vorig wangedrag, en niet geheel en al op hun gemak, voordat er eene vredespijp gerookt was.

De Heer HUNT berigt hebbende ontvangen, dat de stam, tot welken deze lieden behoorden, in den vorigen zomer drie Blanke menschen gedood had, verweet hun die misdaad, en vroeg naar de reden van zulk eene wreedheid. »Wij dooden de Blanken» antwoordde toen een hunner, »omdat de Blanken ons dooden. Diezelfde man» voegde hij er bij, op CARSON wijzende, »heeft in den verleden zomer een' onzer broeders omgebracht, en het was om diens dood te wreken, dat de andere drie door ons van het leven zijn beroofd.'

Het antwoord van het opperhoofd behelsde waarheid, CARSON erkende, dat hij met eenige Aricara's aan den oever van de Missouri zijnde, eene partij van de Sioux aan de overzijde in het oog gekregen en er met zijn geweer onder gevuurd had. Het was een schot in het wilde, zonder dat hij daar veel uitwerking mede bedoelde, want de rivier was er wel eene halve mijl breed. Ongelukkig trof het evenwel een' Siouxschen strijder, voor wiens bitteren dood eene driefoudige wraak genomen werd, zoo als wij gezegd hebben. Op die wijze worden er meermalen door onnadenkende of boosaardige Blanken beleedigingen aan de Indianen toegebracht, welke zij beantwoorden, naar hun begrip van billijkheid; *bloed voor*

de oorlogs-
twee jaren
hun behoud
deze heeren
heugd waren
ongerust voor
rag, en niet
eene vredes-

gen, dat de
den vorigen
verweet hun
k eene wreed-
dde toen een
a. Diezelfde
e, » heeft in
ngebragt, en
e andere drie

de waarheid,
ara's aan den
van de Sioux
het zijn geweer
in het wilde,
de bedoelde,
breed. On-
strijder, voor
raak genomen
wijze worden
ardige Blanken
welke zij be-
id; *bloed voor*

bloed. Hetgeen dan bij hem als eene daad van pligtmatige vergelding wordt beschouwd, wéergalmt door het geheele land, en wordt als misdadig voorgesteld: de nabuurschap wordt in de wapenen geroepen, en er volgt menigmaal een oorlog op, die met de uitroeijing van den halven stam, den ondergang van de overigen en hunne verjaging uit hunne erfelijk land eindigt. Dit is niet dan te dikwijls de ware geschiedenis van een' Indiaanschen oorlog, die dan veelal op rekening wordt gesteld van eenige daad van wraakzucht van eenen Wilde, terwijl de wandaad van den Blanke over het hoofd gezien en onvermeld blijft.

De beide opperhoofden de pijp des vredes gerookt en hunne geschenken ontvangen hebbende, gingen wel tevreden heen. Kort daarop kwamen er twee anderen, te paard gezeten, en deze reden op de booten aan. Zij hadden de geschenken gezien, welke hunne medgezellen gekregen hadden, doch waren met dezelve niet tevreden en eischten meer. Een weinig heerschzuchtig en gebiedend in hunn' toon zijnde, sloeg de Heer HUNT het hun plat af, en dreigde hen of ieder een, die hen met zulke vragen mogt vervolgen, als vijanden te zullen behandelen. Zij keerden zich om en reden woedende heen. Alzoo de Heer HUNT niet wist, welk eene magt deze Wilden achter het gebergte bijeen mogten hebben, en het te vreezen was, dat zij van eenige smalle plek van de rivier gebruik konden maken, om de booten te overvallen, riep hij alle de boschloopers aan boord, en maakte zich tot zulk een' aanval voorbereid. Men bepaalde, dat de groote boot onder het bevel van den Heer HUNT langs den noord-oostkant van de rivier zoude opvaren, en de drie kleinere langs de overzijde. Door deze schikking zoude elk gedeelte

van het reisgezelschap een oog kunnen houden op de tegen over liggende hoogten, die boven het hoofd en buiten het gezigt hunner reisgenooten waren, en een teeken geven, wanneer zij aldaar Indianen op den loer mogten zien. Twee elkander onmiddellijk opvolgende losbrandingen van een musket zoude het sein van alarm wezen.

De booten vervolgden voor het grootste gedeelte van den dag haren togt zonder iets van eenigen vijand te bespeuren. Des namiddags ten vier ure kwam de boot, door den Heer HUNT gecommandeerd, tot waar de rivier verdeeld werd door eene lange zandbank, tusschen welke echter en den oeverkant ruimte genoeg scheen over te blijven, om er langs te varen. Hij voer dan ook nog een einde wegs vooruit, tot dat het water te ondiep bleek te zijn. Het was dus noodig te wenden, dat kanaal wederom af te zakken en het lagere einde van de zandbank naar den breederen stroom om te varen. Juist toen hij bevel hiertoe aan zijne manschappen gegeven had, werd het afgesproken sein van uit de booten aan de andere zijde van de oever gegeven. In hetzelfde oogenblik zagen zij eene reeks van Wilden van den bovenkant der oevers afkomen, en beneden tegen over het lager einde van de zandbank bijeenscholen. Het was blijkbaar eene oorlogsbende, met bogen en pijlen, knodsen en karabijnen gewapend, met gordels van buffelvellen om hunne lendenen, en hunne naakte lichamen geverwd met witte en zwarte strepen. De natuurlijke gevolgtrekking was, dat zij tot de twee stammen der Sioux behoorden, welke door de groote krijgsbende werden afgewacht, en tot vijandelijkheden waren aangezet door de twee opperhoofden, die zoo vergramd waren geworden over de weigering en de dreigementen van den Heer HUNT. Men be-

n op de te-
ofd en buiten
teeken ge-
mogten zien,
andingen van

gedeelte van
en vijand te
am de boot,
tot waar de
zandbank, tus-
genoeg scheen
voer dan ook
ater te ondiep
den, dat ka-
einde van de
varen. Juist
a gegeven had,
en aan de an-
elfde oogenblik
bovenkant der
het lager einde
blijkbaar eene
en en karabij-
llen om hun-
n geverwd met
gevolgtrekking
ux behoorden,
afgewacht, en
de twee opper-
nen over de wei-
HUNT. Men be-

vond zich alhier in een' allerneteligsten toestand. De Heer HUNT scheen met zijne manschap in een' val geraakt. De Indianen, nagenoeg honderd in getal, hadden reeds een punt bezet, langs hetwelk de boot moest voorbijkomen: andere kwamen nog van boven af, en het was waarschijnlijk, dat er ook eenige op de hoogte zouden blijven post vatten.

De equipagie van de andere booten bespeurde den haghelijken toestand van den Heer HUNT, en haastte zich ter zijner hulpe. Zij waren op eenigen afstand boven de zandbank, aan de andere zijde der rivier, en zagen daar met eene angstige vrees het aantal der Wilden gedurig toenemen aan het lager einde van de zandbank, zoodat de boot aan een' schrikkelijken aanval konde blootgesteld worden, alvorens zij in staat waren haar bij te staan. Hunne verlegenheid nam nog toe, terwijl zij den Heer HUNT met zijne manschappen onbevreesd het punt des gevaars zagen naderen, doch werd door de grootste verwondering vervangen, toen zij de boot ongedeerd den troep der Indianen zagen voorbijvaren, en veilig de ruimte bereiken.

Kort daarop was de gansche horde der Indianen in beweging. Zij vlogen langs den oeverkant, totdat zij tegen over de booten waren, en vervolgens hunne buffelhuiden en wapens wegwerpende, sprongen zij in de rivier, zwommen naar de booten toe en omringden die van alle kanten, trachtende iedereen de hand te geven; want de Indianen hebben sedert lang dit vriendschapsbewijs van de Blanken afgekeken, en drijven hetzelfde tot uitersten.

Alle verlegenheid had nu opgehouden. Het bleek dat deze Indianen eene krijgsbende waren van de Aricara's, Mandanen en Minatarezen, drie honderd sterk zijnde en op een' strooptogt tegen de Sioux. Doch in dit oogenblik hadden zij hun ontwerp laten varen en besloten naar Ari-

cara weder te keeren, alwaar zij van de Blanken kruid en vuurwapenen hoopten te zullen krijgen, hetgeen hen in staat zoude stellen, om met voordeel hunne vijanden te bestoken.

Nu zochten de booten de best geschikste plaats voor een kampement op. De tenten werden gespannen, en de Indiaansche krijgers sloegen het hunne ongeveer honderd ellen verder op: de noodige voorraad voor allen werd uit de booten gehaald: en door de beide kampementen werd een hartelijk hoewel ruw feest gevierd, terwijl de Wilden in den avond hunne Blanke vrienden vermaakten met hun dansen en zingen. Dit duurde tot na middernacht.

Op den volgenden morgen (3 Julij) gingen de togtgenooten wederom scheep, en namen voor een afscheid van hunne Indiaansche vrienden, die van zins waren onmiddellijk naar Aricara te gaan, alwaar zij binnen drie dagen, en dus lang voor de booten rekenden aan te komen. De Heer HUNT was niet ver gekomen, toen het opperhoofd langs den oever kwam aanrijden, en een sein deed van hem te willen spreken. Hij zeide, dat zijn volk niet vergenoegd naar huis konde gaan, zonder iets mede te brengen, waardoor zij konden bewijzen, dat zij de Blanke menschen ontmoet hadden. De Heer HUNT begreep zijne meening en gaf hem een geschenk van een vaatje kruid, een kistje met kogels, en drie dozijnen messen, waarmede de Indiaan zeer in zijn' schik was. Terwijl hij bezig was met de aanneming der geschenken, kwam er een Indiaan langs het strand aanloopen met het bericht, dat een boot vol Blanke menschen de rivier opkwam. Dit was voor den Heer HUNT geen aangenaam nieuws, die terstond begreep, dat het de boot van den Heer MANUEL LISA zoude zijn, en het stond hem gansch niet aan dezen

anken kruid
 notgeen hen
 ene vijanden

plaats voor
 nnen, en de
 eer honderd
 len werd uit
 menten werd
 zij de Wilden
 maakten met
 middernacht,

en de togtge-
 afscheid van
 waren onmid-
 en drie dagen,
 e komen. De
 t opperhoofd
 sein deed van
 volk niet ver-
 mede te bren-
 zij de Blanke
 begreep zijne
 vaatje kruid,
 hessen, waar-

. Terwijl hij
 ken, kwam er
 het berigt, dat
 opkwam. Dit
 n nieuws, die
 Heer MANUEL
 niet aan dezen

sluggen en gaauwen reiziger zoo digt op zijne hielen te vinden, dien hij gehoopt had door zijn' spoed ver vooruit geraakt te zijn. LISA had te veel ondervinding van de treken des Indiaanschen handels, om zich in slaap te laten wiegen door de belofte, van hem te Ponca op te wachten. In tegendeel, hij had zich geen rust vergund en alles in het werk gesteld, om zijn' mededinger te achterhalen, en het maanlicht te baat nemende, had hij een groot gedeelte van den nacht doorgereisd. Hij was daartoe nog meer aangespoord door zijne vrees voor de Sioux, alzoo hem eene boot was ontmoet, welke naar alle waarschijnlijkheid het reisgezelschap van den Heer HUNT in den nacht voorbijgevaaren was, op welke door die Wilden schoten losgebrand waren geworden.

Hoorende dat LISA zoo nabij hem was, begreep de Heer HUNT dat het nutteloos zoude zijn langer te pogen vooruit te geraken: hij voer dus nog eenige mijlen hoo-ger op en hield toen stil, om hem op te wachten. De barge van LISA kwam zeer spoedig daarna opdagen, met twintig bloeke roeijers bemand, en gewapend met enen draaibas op den achtersteven. Het gansche getal bestond uit zes en twintig mannen, waaronder de Heer BRACKENBRIDGE behoorde, toen een jong mensch, die louter als passagier medevoer, en gedreven door nieuwsgierigheid den Heer LISA vergezelde. Hij heeft zich naderhand door verscheiden geschriften bekend gemaakt, waaronder een verslag van deze zelfde reis behoort.

Terwijl de aankomst van LISA door den Heer HUNT met verdriet te gemoet werd gezien, wekte zij niet min-der de kwade luim van MACLELLAN, die de oude veete her-denkende, rond begon te kijken naar zijn geweer, als of hij in der daad het oogmerk had, van zijne bedreiging

ten uitvoer te brengen, en hem op staanden voet dood te schieten. De Heer HUNT had vrij wat moeite, om hem tot bedaren te brengen, en een tooneel van beleediging en verwarring te voorkomen.

De ontmoeting tusschen de beide aanvoerders der expeditiën, die elkander onderling mistrouwden, kon onmogelijk welgemeend zijn: en wat de Heeren CROOKS en MACLELLAN aanging, hoewel zij alle uitbarsting onderdrukten, zagen zij nogtans hunn' ouden mededinger en tegenstander met een jaloersch wantrouwen aan. Het gansche reisgezelschap mistrouwde de bedoelingen van LISA, zagen hem aan als een' listigen en bedriegelijken mensch, en die met verlangen uitzag naar de mislukking hunner expeditie. Alzoo er thans van de zijde der Sioux niets meer te vreezen was, hielden zij LISA verdacht van zijne boot met twintig roeijers te zullen te baat nemen, om hen achter zich te laten en het eerst onder de Aricara's te komen. Dewijl hij reeds met dien stam handel gedreven en er een' grooten invloed verkregen had, was men zeer beducht, dat hij denzelven zoude bezigen, om de werkzaamheden van den Heer HUNT en zijne togtgenooten nieuwe veranderingen in den weg te leggen. Men besloot daarom zijne bewegingen scherp gade te slaan, en MACLELLAN zwoer, dat hij, op het minste spoor van verraderij, zijne oude bedreiging zoude bewerkstelligen.

Niettegenstaande deze jaloezij en haat, hielden de beide partijen een uiterlijk voorkomen van vriendschap jegens elkander in het oog, en bleven een paar dagen in tamelijke eendragt bij elkander. Op den derden dag had er evenwel eene uitbarsting plaats, welke door een persoon van geene mindere beteekenis dan den tolk PIERRE DORION werd te weeg gebragt. Men zal zich herinneren

en voet dood
eite, om hem
belediging en

erders der ex-
den, kon on-
ren CROOKS en
ing onderdruk-
nger en tegen-

Het gansche
van LISA, za-
lijken mensch,
lukking hunner
der Sioux niets
dacht van zijne
nemen, om hen
de Aricara's te
handel gedre-
had, was men
bezigen, om de
zijne togtgenoo-
e leggen. Men
gade te slaan,
binste spoor van
beworkstelligen.
at, hielden de
van vriendschap
n paar dagen in
derden dag had
e door een per-
den tolk PIERRE
zich herinneren

dat die man genoodzaakt was geweest ter sluik St. Louis te verlaten, ten einde niet in hechtenis genomen te worden voor de rekening wegens whiskey, welke hij aan de Missouri-Compagnie schuldig was gebleven, en dat de Heer LISA had gehoopt hem door dien weg te verhinderen, zich voor de expeditie van den Heer HUNT te laten aannemen. DORION had zich, sedert de aankomst van LISA, schuil gehouden en zag hem met wantrouwende blikken aan. Op den 5^{den} Julij waren de beide reisgezelschappen door eene hevige regenbui genoodzaakt geworden te blijven liggen, en zij bleven op den afstand van ten naasten bij honderd ellen van elkander af gekampeerd. In den loop van dien dag beproefde LISA de trouw van PIERRE DORION te doen wankelen, en hem, aan boord van zijne boot noodigende, onthaalde hij hem aldaar op zijne liefkoosde whiskey. Toen hij oordeelde, dat hij genoeg van dit bedwelmende vocht gedronken had, stelde hij hem voor, zijne nieuwe meesters te verlaten en tot zijne oude dienst weder te keeren. Bespeurende, dat hij hem door zachte redenen niet konde winnen, herinnerde hij hem zijne oude schuld, en dreigde hem met geweld te zullen medenemen tot derzelver betaling. De vermelding alleen van die schuld bragt al de gal van PIERRE DORION in beweging. Het kwam tot een' hevigen twist tusschen hem en LISA, en hij verliet de boot in razende gramschap. Zijn eerste stap was naar de tent van den Heer HUNT te gaan, en de poging bekend te maken om hem in zijne trouw te doen wankelen. Terwijl hij daarmede bezig was, trad LISA de tent binnen, onder voorwendsel van eene boegseerlijn te leenen. Er ontstonden dadelijk hevige woorden tusschen hem en PIERRE DORION, die hiermede eindigde, dat de tolk hem eene oorveeg gaf. In

het Indiaansche land evenwel kan een krakeel door
geene vuistslagen bemiddeld worden. **LISA** ijde naar
zijne boot om zijne wapenen te halen. **DORION** nam een
paar pistolen op, welke den Heer **HUNT** toebehoorden, en
stelde zich in houding van tegenweer. Het rumoer had
het gansche kampement in rep en roer gebragt, en
iedereen schoot toe, om er de reden van te vernemen.
LISA kwam terug met een mes in zijn' gordel gestoken.
De Heer **BRACKENBRIDGE**, die te vergeefs getracht had
zijne gramschap te stillen, vergezelde hem naar de schouw-
plaats van het voorval. **PIERRE DORION** had het voordeel
van de wapenen en wachtte hem met eene waarlijk fiere
houding af. Intusschen hadden **CROOKS** en **MACLELLAN** de
aanleiding van het verschil vernomen, en verlangden ieder
zich de zaak aan te trekken. Er ontstond een rumoer,
hetwelk alle beschrijving te boven gaat. **MACLELLAN** wilde
zijn geweer krijgen, en door het overhalen van den haan
alle oude en nieuwe twisten uit de wereld maken, maar
de Heer **HUNT** hield hem tegen, en wierp zich als be-
middelaar op, om eene algemeene verwarring te voorko-
men, toen **LISA** zich onder de woordenwisseling eene
uitdrukking liet ontvallen, die honende was voor den Heer
HUNT. In een oogenblik was de bedaardheid van den
laatststen geweken, en zijne ziel geraakte in vuur en vlam.
Hij werd nu even zoo begeerig om te vechten als een
eenige der anderen, en daagde terstond den Heer **LISA**
op de pistool uit. **LISA** ging naar zijne boot om zich
voor den strijd op leven of dood te wapenen. Hij werd
gevolgd door de Heeren **BRADBURY** en **BRACKENBRIDGE**,
die, nog nieuwelingen zijnde in de Indiaansche levensmanier
en in de ridderschap der grenzen, geen genoegen vonden
in zulk een tooneel van moord en bloedvergieting. Door

hunne ernstige tussschenkomst werd de twist, zonder dat het tot bloedvergieten kwam, bijgelegd; maar de aanvoersders der twee partijen scheidden in gramschap van elkander, en alle persoonlijke gemeenschap tusssen hen werd afgebroken.

krakeel door
LISA ijde naar
ORION nam een
behoorden, en
et rumoer had
r gebragt, en
te vernemen,
ordel gestoken,
getracht had
aar de schouw-
d het voordeel
e waarlijk fiere
n MACLELLAN de
erlangden ieder
d een rumoer,
ACLELLAN wilde
n van den haan
l maken, maar
ep zich als be-
ring te voorko-
nwisseling eene
s voor den Heer
rdheid van den
n vuur en vlam.
vechten als een
den Heer LISA
boot om zich
nen. Hij werd
RACKENBRIDGE,
che levensmanier
enoegen vonden
rgieting. Door

Hoofdstuk XX.

*Aanzien van de Wildernis. — Buffels. — Antelopen. —
Hunne verschillende soorten en manieren. — JOHN DAY. —
Zijne list op de jagt. — Onderhoud met drie Aricaras. —
Onderhandelingen tusschen de mededingende partijen. —
De Dikke en de Linksche, twee opperhoofden der Aricaras. —
Het dorp Aricara — Deszelfs bewoners — Plegtigheden
bij de landing. — Bijeenkomst. — Aanspraak van LISA. —
Onderhandeling over paarden. — Looze raad van GRAY
EYES, een opperhoofd der Aricaras. — Kampement der
handelaars.*

De mededingende reisgezelschappen voeren nu in elkanders gezigt de tegen over liggende oevers van de rivier op. De booten van den Heer HUNT bleven steeds een weinig vooruit, vreezende, dat LISA anders het eerst te Aricara mogt aankomen. De landstreek, die hen omringde, leverde hoe lang hoe meer de bewijzen op, dat zij nu al dieper en dieper op het grondgebied eener woeste natuur doordrongen. Grenzenlooze wildernissen breidden zich voor hunne oogen uit, en werden steeds meer verlevendigd door geheele troepen van buffels. Soms zag men deze logge dieren zich in lange rijen door het stille landschap bewegen: soms waren zij of bij enkelen of bij troepen verspreid over de bloemrijke weiden en groene

heuvels, alwaar eenige in het malsche gras graasden, andere te midden der sierlijke veldbloemen lagen te rusten. Het gansche tooneel verwezenlijkte eenigermate de oude beschrijving der Schriftuur van de uitgestrekte herderlijke streken van het Oosten met »het vee op duizend heuvelen.»

Eene plek was er, alwaar de oeverkanten volmaakt met buffels omboord schenen: sommige derzelve gingen al snorkende, blazende en plassende over de rivier zwemen. In weêrwil van al hunne pogingen werden er verscheiden van door den stroom binnen het bereik der booten medegesleept en gedood. Op eene andere plek zag men er een aantal van aan den oever van een klein eiland, onder de schaduw der linden, of gelijk de koeijen in het water staande, om zich tegen de hitte van den dag of tegen de vliegen te dekken.

Sommigen der beste schutters gingen voor aan den boeg staan van eene der booten, welke statig en langzaam opvoer, den stroom brekende door middel van eene goede labberkoelte en een wijduitgespannen zeil. De buffels stonden de boot onder het naderen stil aan te zien geenerlei kwaad van derzelfer bodem verwachtende. De vetste van den troep werd door de jagers uitgekipt, die alle te gelijk vuurden en het beest ter aarde velden.

Behalve de buffels zagen zij eene groote menigte van herten, en gansche kudde van statige elanden, vermengd met troepen van vlugge springbokken, de fraaiste en vlugste van al de bewoners der woestijn.

Er zijn twee soorten van springbokken (antelopen) in deze streken. De eene heeft omtrent de grootte van een gewoon hert, de andere is niet grooter dan eene geit. Hunne kleur is ligt grijs met witte vlekken, en

*Antelopen. —
JOHN DAY. —
ie Aricaras. —
de partijen. —
er Aricaras. —
— Plegtigheden
ak van LISA. —
raad van GRAY
Kampement der*

voeren nu in
oeveren van de
bleven steeds
ers het eerst te
die hen om-
tijen op, dat zij
l eener woeste
issen breidden
ds meer verle-
Somtjids zag
door het stille
bij enkelen of
iden en groene

zij hebben kleine horens, gelijk de herten, welke zij nimmer verliezen. Niets kan de dunheid en tenerheid hunner ledematen evenaren, in welke vlugheid, buigzaamheid en kracht op eene zonderlinge wijze vereenigd zijn. Al de standen en bewegingen van dit fraaije dier zijn bevallig en teekenachtig, en zij zijn even zulke geschikte voorwerpen voor de rijke verbeeldingskracht des dichters als de zoo menigwerf bezongene gazel van het Oosten.

Hunne geaardheid is schuw en grillig. Zij houden zich meestal op de opene vlakte op, worden gaauw verschrikt, en springen dan heen met eene snelheid, die alle vervolging nutteloos maakt. Wanneer zij in den herfsttijd aldus over eene weide loopen, en hunne ligte kleur tegen die van het verdorde loof afsteekt, verbaast de vlugheid hunner bewegingen het oog, en zij gelijken naar geestige wezens, gelijk de herfstdraden door den wind voortgedreven.

Zoo lang zij in de vlakte blijven en op hunne snelheid vertrouwen, zijn zij veilig: maar zij bezitten eene nieuwsgierigheid, welker prikkel hun dikwijls ten verderve strekt. Wanneer zij hunn' vervolger een eind wegs hebben achtergelaten, blijven zij staan en zien om naar het voorwerp van hunne vrees. Wordt de vervolging niet voortgezet, dan gaan zij na eenige oogenblikken naar de plaats terug, vanwaar de schrik hen verjaagd had.

JOHN DAY, de oude jager, van wien wij reeds gesproken hebben, toonde zijne ervarene behendigheid in het vangen van een dezer fraaije dieren. Deszelfs gewone nieuwsgierigheid te baat nemende, ging hij plat voorover in het gras liggen, en zijn' neusdoek aan het einde van zijn' laadstok vastmakende, wuifde hij zachtjes met dezelve in de lucht. Dit had volkomen de uitwerking van hetgeen men van het betooverend vermogen der ra-

elke zij nimmer
gerheid hunner
uigzaamheid en
d zijn. Al de
er zijn bevallig
geschiede voor-
des dichters als
et Oosten.

Zij houden
den gaauw ver-
nelheid, die alle
in den herfsttijd
ligte kleur tegen-
ast de vlugheid
naar geestige we-
l voortgedreven,
hunne snelheid
en eene nieuws-
verderve strekt,
egs hebben ach-
naar het voor-
olging niet voort-
blikken naar de
aagd had.

wij reeds gespro-
endigheid in het
Deszelfs gewone
hij plat voorover
an het einde van
achtjes met de-
n de uitwerking
ermogen der ra-

telslang vertelt. De antelope zag het geheimzinnig voor-
werp een tijd lang op een' afstand aan; kwam toen
zachtken naderbij, om hetzelfde met eene toenemende
nieuwsgierigheid te betrachten, al in een' kring nader
en nader bij het voorwerp van deszelfs verlangen komen-
de, tot dat het binnen het bereik van het doodelijk ge-
weer komende, als een slagtoffer zijner nieuwsgierigheid
ter aarde viel.

Op den 10^{den} Julij, terwijl de reizigers onder eene fris-
sche koelte vrij wat vooruit kwamen, ontmoette hun
eene kano met drie Indianen, die de rivier afzakten.
Zij kwamen tot een mondsprek en bragten nieuws mede
van Aricara. De oorlogsbende, welke bij de zandbank
zulk eene ongerustheid ingeboezemd had, was eenige da-
gen te voren in het dorp aangekomen, had aldaar de
aankomst van een gezelschap kooplieden bekend gemaakt,
en met veel ophef de geschenken ten toon gespreid, welke
zij van hen ontvangen hadden. Onder een verder ge-
sprek met deze drie Indianen, zag de Heer HUNT het
gevaar eerst regt in, hetwelk hij geloopen had, toen hij
door de zandbank belemmerd was. De Mandans, die tot
de horde behoorden, de boot zoo volkomen in den knip
en waarschijnlijk geheel in hunne magt ziende, hadden
vurig begeerd dezelve aan te vallen en eenen zoo rijken
buit te veroveren. De Minatarezen waren mede niet
afkeerig van dat denkbeeld, aangezien zij zich in zeker
opzigt als in oorlog met de Blanken beschouwden, om-
dat hun stam twee Blanken boven het Fort der Missouri-
Maatschappij had omgebracht. Bij geluk hadden de Ari-
caras, die de meerderheid uitmaakten, volhard in hunne
vriendschappelijke gezindheid jegens de Blanken, en daar-
door alle vijandelijkheid voorgekomen, anders had er

welligt een schrikkelijk gevecht en een bloedig moordtooneel plaats gegrepen.

Op den 11^{den} Julij legerde zich de Heer HUNT met de zijnen nabij een eiland omtrent zes mijlen beneden het dorp Aricara. De Heer LISA sloeg als naar gewoonte digt daarbij zijn kampement op, maar dezelfde jaloersche stijfheid en verkoeling bleven onder hen stand grijpen. Kort na het spannen der tenten verscheen de Heer BRACKENBRIDGE als afgezant uit het mededingende kampement, en kwam ten behoeve zijner medgezellen schikkingen maken over de wijze van hunn' intogt in het dorp en het onthaal van de opperhoofden: want al die soort van dingen is eene zaak van groot aanbelang onder de Indianen.

De deelhebbers kwamen bij deze gelegenheid openhartig uit voor hun mistrouwen op de bedoelingen van den Heer LISA, en voor hunne vrees, dat hij uit handelsjaloerij en uit hoofde der kortelings gerezene geschillen, de Aricaras tegen hen zoude zoeken op te ruijen. De Heer BRACKENBRIDGE verzekerde hun, dat hunne vermoedens ongegrond waren en stelde zich zelven borg, dat er niets van dien aard gebeuren zoude. Hij had echter veel moeite om hunn' argwaan te boven te komen; bij gevolg liep de bijeenkomst zonder eenige hartelijke goede verstandhouding af, en MACLELLAN kwam op zijn' ouden eed terug van LISA voor den kop te zullen schieten, zoodra hij iets, wat naar verraderij zweemde, in hem zoude bespeuren.

In dien nacht viel de regen bij stroomen neder, en ging met donder en bliksem gepaard. Het kampement liep onder en al de bagaasje lag te drijven. Alle handen hadden werk om gereed te zijn tegen den vroegen morgen, wanneer zij verder naar het dorp gingen. Ten

edig moord-
er HUNT met
jlen beneden
aar gewoonte
de jaloersche
and grijpen.
e Heer BRAC-
kampement,
ikkingen ma-
dorp en het
ie soort van
onder de In-

heid openhar-
ngen van den
handelsjaloerzij
llen, de Ari-
en. De Heer
vermoedens
, dat er niets
er veel moeite
gevolg liep de
verstandhou-
den eed terug
oodra hij iets,
de bespeuren.
en neder, en
et kampement
Alle handen
vroegen mor-
gingen. Ten

negen ure half weg zijnde, ontmoette men eene kano met twee staatsdienaren der Aricaras aan boord. De een was een man, die er welgedaan uitzag, veel grooter dan gewoonlijk die Indianen zijn; hij was het erfelijke Opperhoofd van den stam, en heette de Linksche, uit hoofde dat hem die eigenschap aangeboren was. De andere, een Wilde van een woest voorkomen, was de bevelhebber over hunne troepen, en bekend bij den naam van den Dikken, eene benaming die hij wel verdiende, want hij was van eene reusachtige gestalte. Beiden zagen er beter uit dan gewoonlijk onder de Indianen het geval is.

Zij waren van een' tolk vergezeld. Deze was een Fransche Creool, een dier opgekome nezens van Franschen oorsprong, waarvan het aan de grenzen wemelt, en die onder de Indianen leven als onder hun eigen volk. Hij had twintig jaren bij de Aricaras gewoond, had eene vrouw met een' troep bonte kinderen, en diende den opperhoofden voor tolk. Door middel van dezen gaven de twee opperhoofden hun oppermagtig besluit aan den Heer HUNT te kennen, van zich tegen de verdere opvaart van de rivier te zullen verzetten, ten zij er eene boot achterbleef, om met hen handel te drijven. De Heer HUNT beantwoordde zulks met de verklaring van het oogmerk van zijne reis; dat het zijn voornemen was in hun dorp van boord te gaan en verder zijn' togt over land voort te zetten, en dat hij gaarne wilde handelen met hen en paarden voor zijne reis van hen koopen. Zij waren met deze verklaring volkomen tevreden, en omkeerende voeren zij naar het dorp om aldaar toebereidselen te maken tot de ontvangst der vreemdelingen.

Het dorp van de Rikaras, Aricaras, of Ricarezen, want de naam wordt op verschillende manieren geschre-

ven, ligt tusschen 46° en 47° N. B. en veertienhonderd en dertig mijlen boven de uitwatering van de Missouri. Het gezelschap kwam er ten tien ure aan, maar landde aan de overzijde van de rivier, alwaar zij de bagaasje en goederen te droogen legden. Zij hadden vandaar een voortreffelijk uitzigt over het dorp. Hetzelve is in twee gedeelten gescheiden, elk van omtrent tachtig ellen, en wordt door twee verschillende horden bewoond. Het strekte zich ten naasten bij omtrent drie vierde gedeelten eener mijl uit langs den oeverkant, en bestond uit kegelvormige hutten, die wel naar zooveel kleine heuvels geleken, zijnde van houten palen met wilgentakken aan elkander verbonden en met aarde gedekt. De vlakte achter het dorp liep schuins tegen een' vrij hoogen berg op, maar was bijna geheel ontbloot van boomgewas. Terwijl zij het dorp in oogenschouw namen, zagen zij eene zonderlinge vloot de rivier afkomen. Zij bestond uit een aantal kanoos, elke van eene buffelhuid gemaakt, die op palen uitgespreid was, zoodat zij eene soort van ronden trog vormde. Elke daarvan werd door eene vrouw bestuurd, die op den grond geknield lag te roeijen, en achter hare boot een bundel drijfhout medebragt om vuur te stoken. Deze soort van kanoos is onder de Indianen veel in gebruik: want het is gemakkelijk de buffelhuid in elkander te rollen en achter op het paard mede te nemen. Zij zijn van groote dienst in het vervoeren van goederen over de rivieren.

De menigte van paarden, die rondom het dorp liepen te grazen, en over de omringende heuvels en valleijen verspreid waren, bewees ten duidlijkste den prijs, dien de Aricaras, die voortreffelijke ridders zijn, op deze dieren stelden. De rijkdom van een' Indiaanschen bewoner

der grasvlakte bestaat inderdaad in het getal zijner paarden: hij schijnt een Arabier te zijn in zijne genegenheid voor dat edel schepsel, en in zijne behendigheid van er mede om te gaan.

Na eene korte poos werd de stem van het opperhoofd over de rivier gehoord. Hij gaf te kennen, dat het nachtverblijf gereed gemaakt werd en noodigde de Blanken over te komen. De rivier was eene halve mijl breed, doch elk zijner woorden werd duidelijk verstaan. Men kan dit gedeeltelijk toeschrijven aan de duidelijke manier, waarop elke lettergreep van de zamengestelde woorden der Indiaansche talen uitgesproken wordt, maar het is tevens waar, dat een Indiaansch krijgsopperhoofd in kracht van long met STENTOR zelve zoude kunnen wedijveren.

Nu kwam het op het punt aan, hetwelk met de meeste kieschheid behandeld diende te worden, te weten, hoe de twee mededingende partijen hun bezoek aan het dorp met de noodige omzigtigheid en de vereischte staatsie zouden afleggen. Alle gemeenschap tusschen dezelve had door middel van gezanten plaats gegrepen. De Heer BRACKENBRIDGE had, het wantrouwen ziende, hetwelk men jegens LISA koesterde, de schikking gemaakt, dat een gezantschap van de beide partijen in hetzelfde oogenblik de rivier zoude oversteken, zoodat geen van beiden in de gelegenheid zoude worden gesteld, om de andere bij de Aricaras te voorkomen.

Het wantrouwen op LISA was ondertusschen toegenomen, naarmate men naderbij kwam tot het punt van handelen, en MACLELLAN vooral hield een wakend oog over zijne bewegingen, steeds zwerende hem te zullen doodschieten; in gevalle hij het waagde het eerste de rivier over te gaan.

Omtrent ten twee ure werd de groote boot van den Heer HUNT bemand, en hij ging aan boord, vergezeld van de Heeren MACKENZIE en MACLELLAN. LISA stapte tenzelfden tijd in de zijne. De beide gezantschappen bestonden zamengenomen uit veertien personen, en nimmer werd eenige beweging van mededingende Potentaten met meer oplettenheid behandeld.

Men landde te midden van eene gemengde menigte, en werd aan den oever door het opperhoofd ontvangen, die hen met eene deftige beleefdheid naar het dorp geleidde: regts en links de oude vrouwen, kleine kinderen en omzwerfende honden, waarvan het dorp krioelde, uit den trein verende. Zij gingen tusschen de hutten door, welke even als mesthoopen zonder eenige regelmatigheid door elkander verspreid stonden, en omringd waren van oude palissaderingen; alles was morsig, en de lucht was er van een' verpestenden stank besmet.

Eindelijk kwamen zij aan het nachtverblijf. Hetzelve was tamelijk ruim en gebouwd van vier boomstammen met twee zijtakken aan de hoeken geplaatst. Op deze waren dwarsbalken gelegd en een geraamte van palen met wilgen takken verbonden. Het geheel was met aarde overdekt. Een hol in het midden maakte de stookplaats uit, en boven hetzelve aan de punt van het huis was een rond gat voor den rook en te gelijk voor het licht. In de rondte zag men wijkingen voor de slaappleatsen, gelijk de kooijen aan boord van een schip, en deze waren door gordijnen van toebereide huiden voor het oog verborgen. Aan het boven-einde van het vertrek had men eene soort van jagt- en krijgstrophée tot sieraad opgerigt, bestaande uit twee buffelkoppen, omringd van schilden, bogen, pijlkokers en andere wapenen.

oot van den
l, vergezeld
LISA stapte
schappen be-
, en nimmer
tentaten met

de menigte,
l ontvangen,
het dorp ge-
eine kinderen
krioelde, uit
hutten door,
egelmaticheid
gd waren van
de lucht was

lijf. Hetzelve
boomstammen
tst. Op deze
nte van palen
heel was met
akte de stook-
t van het huis
voor het licht.
slaapplaatsen,
, en deze wa-
n voor het oog
et vertrek had
ée tot sieraad
, omringd van
penen.

Bij het intreden van dit gebouw wees het opperhoofd hun matten of kussens aan, welke in de rondte gespreid lagen voor de vreemdelingen, en waarop zij plaats namen, terwijl hij zelf op eene soort van stoel ging zitten. Toen kwam er een oud man met de pijp van vrede en vriendschap, gaf dezelve het opperhoofd in handen, en vervolgens weder heengaande, nam hij zijne plaats bij de deur. De pijp ging van den eenen mond in den anderen; ieder een deed er een haaltje uit, hetwelk gelijk staat met de onschendbaarste belofte van getrouwheid, of met het nemen van een weinig zout bij de oude Britten. Toen gaf het opperhoofd een' wenk aan den ouden man, die de pijp had gebragt, en ook wel de bediening van heraut of omroeper scheen te bekleeden. Althans hij klom naar den top van het huis om het vredesverdrag af te lezen. Aldaar ging hij zitten naast het rookgat: het opperhoofd zeide hem van binnen voor, wat hij buiten herhalen moest, en dit schreeuwde hij zoo luidkeels, dat het over het gansche dorp klonk. Op die wijze riep hij de krijgslieden en voornaamste mannen tot de raadsvergadering op, telkens door het gat heen met het opperhoofd sprekende.

Binnen korten tijd begonnen de dapperen en de wijzen een voor een, naarmate hunne namen opgenoemd waren, binnen te treden, van onder de buffelhuid die voor de deur hing, en stilzweigende door het vertrek heen naar de voor hen bestemde plaatsen te gaan. Er kwamen er twintig, die aldus gingen zitten, en eene vergadering uitmaakten, welke verdiend had afgeschilderd te worden: want de Aricaras zijn een kloek menschenras, breed en en wel gevormd, en die in hunne plegtige handelingen zekere woeste grootheid en deftigheid in acht nemen.

Toen allen gezeten waren, bragt de heraut de pijp der

plegtigheid in gereedheid en overhandigde haar aan het opperhoofd. Hij haalde den heiligen rook op, blies denzelfven eerst naar boven in de lucht uit, vervolgens naar de aarde, en toen naar het oosten: nu ging de pijp als naar gewoonte van mond tot mond, terwijl iedereen dezelve eerbiedig vasthield, totdat zijn nabuur er verscheiden malen uit gerookt had, en thans werd de vergadering beschouwd als in behoorlijken vorm geopend te zijn.

Het opperhoofd deed eene aanspraak, waarin hij de vreemdelingen in zijn dorp welkom heette, en zijne vreugde daarover te kennen gaf, door hen allen als vrienden bij de hand te vatten: doch te gelijk zich beklagende over zijne armoede en die van zijn volk, de gewone inleiding onder de Indianen, om handelsgemeenschap af te smeeken.

LISA stond op om te antwoorden, en de oogen van HUNT en de zijnen waren vinnig op hem gerigt. Vooral die van MACLELLAN vonkelden als die van een' basilisk. Hij begon met de gewone vriendschapsbetuigingen en verklaarde toen de bedoeling van zijne eigene expeditie, »Deze lieden echter," ging hij voort op den Heer HUNT en zijne reisgenooten wijzende, »behooren tot eene andere partij en hebben geheel andere inzigten, maar, hoezeer wij verschillende reisgezelschappen zijn, maken wij nogtans gemeene zaak, zoodra het om de veiligheid van een der beiden te doen is. Ik zal elke belediging, die hun moegt worden aangedaan, als beschouwen aan mij zelve aangedaan. Ik vertrouw, dat gij hen met dezelfde vriendschap zult bejegenen, die gij mij altijd bewezen hebt, alles wat in uw vermogen is doende, om hun van dienst te zijn, en hunn' reistogt te bevorderen." De aanspraak

haar aan het
op, blies den-
volgens naar
og de pijp als
wyl iedereen
abuur er ver-
werd de ver-
vorm geopend

waarin hij de
ette, en zijne
allen als vrien-
ich beklagende
de gewone in-
eenschap af te

n de oogen van
gerigt. Vooral
n een' basilisk.
betuigingen en
gene expeditie,
den Heer HUNT
en tot eene an-
en, maar, hoe-
tijn, maken wij
e veiligheid van
belediging, die
en aan mij zelve
dezelfde vriend-
bewezen hebt,
hun van dienst
De aanspraak

van LISA op een' rondborstigen en welmeenenden toon
gehouden, verraste en verwonderde zijne mededingers op
eene aangename wijze.

Nu begon de Heer HUNT te spreken en verklaarde, dat
het oogmerk van zijn togt was zich naar het Groote Meer
achter het gebergte te begeven: dat hij daartoe paarden
zoude moeten hebben, en gereed was over dezelve met
hen te onderhandelen, alzoo hij eene menigte goederen
had medegebragt. Beiden, hij en LISA, besloten hunne
aanspraken met de aanbieding van een geschenk van tabak.

Het opperhoofd beloofde op zijne beurt vriendschap
en hulp aan de vreemdelingen te zullen bewijzen en ver-
welkomde hen in zijn dorp. Hij voegde er bij, dat hij
het noodige aantal van paarden voor den Heer HUNT niet
zoude hebben, en gaf zijn' twijfel te kennen, of zij wel
in staat zouden zijn, om een enkel paard mede te krij-
gen. Doch hierop hield een ander opperhoofd, GRAY
EYES genaamd, eene aanspraak en verklaarde, dat zij ge-
rustelijk den Heer HUNT van zooveel paarden als hij
mocht behoeven, zouden kunnen voorzien; »want,» zeide
hij »hebben wij er niet genoeg, dan kunnen wij de an-
dere steien.» Dit hulpmiddel ruimde al de zwaarigheid
uit den weg: maar het opperhoofd verbood echter nog
allen handel gedurende een paar dagen, opdat hij den
tijd mogt hebben van met zijne opperhoofden van den
tweeden rang over den marktprijs te beraadslagen: want
het opperhoofd van een dorp bepaalt gewoonlijk met zijn
rand den prijs, waarvoor de handelsvoorwerpen gekocht
en verkocht zullen worden, en naar die bepaling behoort
zich het dorp te rigten.

Nu scheidde de vergadering. De Heer HUNT bragt
zijn kampement over aan de andere zijde van de rivier

een weinig beneden het dorp, en het opperhoofd plaatste eenige zijner strijders als eene wacht om het insluipen van zijn volk te verhinderen. Het kampement werd aan den oever juist boven de booten aangelegd. De pakkaadje werd nedergelegd in het midden van de tenten en de manschappen, die in hunne huiden gewikkeld en op beestenvellen in de opene lucht gelegerd lagen. Vier schildwachten werden buiten het kampement geplaatst, in diervooge dat zij elkander konden zien, en deze vier, tot middernacht toe de posten bezet hebbende gehouden, werden alstoen door vier andere afgelost, die tot aan het aanbreken van den dag de wacht hielden. De Heer LISA lag dicht nabij den Heer HUNT gelegerd, tusschen hen en het dorp in.

De aanspraak van den Heer LISA in de raadsvergadering had eene vreedzame gezindheid in het kampement ten gevolge. Hoezeer de opregtheid van zijne vriendschap en welmeenendheid jegens de nieuwe Maatschappij nog altijd als twijfelachtig werd beschouwd, werd hij evenwel niet langer verdacht gehouden van met de Indianen te heulen. De gemeenschap tusschen de beide aanvoerdere werd derhalve hersteld, en de beide partijen waren op een' tamelijk eensgezinden voet met elkander.

opperhoofd plaatste
om het insluipen
niment werd aan
gelegd. De pak-
en van de tenten
en gewikkeld en
erd lagen. Vier
niment geplaatst, in
en deze vier, tot
ende gehouden,
ost, die tot aan
elden. De Heer
legerd, tusschen

de raadsvergade-
n het kampement
van zijne vriend-
we Maatschappij
ouwd, werd hij
van met de In-
usschen de beide
de beide partijen
et met elkander.

Hoofdstuk XXI.

Indiaansche paardenmarkt. — Liefde der Indianen voor hunne paarden. — Tooneelen in het dorp Aricara. — Indiaansche gastvrijheid. — Pligten der Indiaansche vrouwen. — Jagt-expeditiën der mannen. — Hunne werkeloosheid. — Zucht tot praten. — Geruchten van loerende vijanden. — Schildwachten. — Een alarm. — Een uittocht. — Indiaansche honden. — Terugkomst van paardendieven. — Een Indiaansch Gezantschap — Hernieuwd alarm. — Terugkomst eener zegevierende bende. — Kleeding der Aricaras. — Indiaansch toilet. — Zegepralende intocht. — Ontmoetingen van vrienden en bloedverwanten. — Indiaansche gevoeligheid. — Ontmoeting van een' gewonden krijger en zijne moeder. — Feestvieringen en jammerklagen.

Nu begon er, onder toezicht der twee opperhoofden, een handel met de Aricaras. Lisa zond een gedeelte zijner koopwaren naar de woning van het Linksche opperhoofd, en de Heer HUNT rigtte zijne verkooppplaats in ten huize van het andere. Het dorp vertoonde weldra al het gewoel eener levendige handelsplaats, en alzoo er zeer naar paarden werd gevraagd, zoo zag er de omliggende vlakte van het dorp spoedig uit als een Tar-taarsch legerkamp: overal zag men paarden komen en

de Aricaras bereiden dezelve met die vlugheid en bekwaamheid, waardoor zij zoo bijzonder gunstig bekend staan. Zoodra er een paard gekocht was, werd hetzelfde de staart afgekapt, een zeker middel, om het van die der horde te onderscheiden: want de Indianen verachten zulk eene ongerijmde, barbaarsche en onvoegzame verminking, die door eene lage ziel uitgevonden is, welke geen gevoel had voor de verdiensten en de volkomenheden van dat edel dier. In tegendeel, de Indiaansche paarden worden in allen opzichte zoo fraai gehouden, als de natuur die gevormd heeft.

De welvaart van een' Indiaan van het Westen bestaat voornamelijk in zijne paarden, waarvan elk opperhoofd en strijder een groot aantal bezit, zoodat de velden rondom een Indiaansch dorp of kampement er van overdekt zijn. Dezelve maken voorwerpen van handel of van roof uit, en zij komen op die wijze van de eene horde tot de andere over uitgestrekte landstreken heen. De paarden der Aricaras zijn meerendeels van de wilde soort, doch zij hadden er sommige van de Poncas, Pawnees, en andere stammen van het Zuidwesten gekregen, die deze eerst bij hunne strooptogten op het Mexikaansche grondgebied van de Spanjaarden hadden gestolen. Deze waren te kennen, door dat zij gebrand waren, eene Spaansche manier van de paarden te merken, die bij de Indianen niet in gebruik is.

Alzoo de Aricaras een' krijgstogt in den zin hadden tegen hunne vijanden de Sioux, waren de handelsvoorwerpen, waar zij het meest naar vroegen, geweren, tomahawks, scalpeermessen, kruid, kogels en andere oorlogsammunitie. De prijs voor een paard, zoo als dezelve door de opperhoofden bepaald was, moest tien dollars

ugheid en begunstig bekend werd hetzelfde het van die der anen verachten inwoegzame vrienden is, welke de volkomenheden de Indiaansche i gehouden, als

Westen bestaat elk opperhoofd de velden ron- er van overdekt handel of van roof ene horde tot de en. De paarden wilde soort, doch s, Pawnees, en kregen, die deze kikaansche grond- olen. Deze waren , eene Spaansche e bij de Indianen

den zin hadden de handelsvoor- en, geweren, te- els en andere oor- d, zoo als dezelve moest tien dollars

zijn. Om aan de menigvuldige vraag naar dezelve te voldoen, waren er geheele benden van jonge lieden en strijders op uit gegaan om paarden te stelen, eene soort van dienst bij de Indianen, welke de oefening van de jagt voorafgaat en beschouwd wordt als een roemwaardig middel om zich voor dezelve te bekwamen.

Terwijl de aanvoerders der expeditie aldus ijverig bezig waren met de voorbereidselen tot den op handen zijnde togt, vonden diegenen, die dezelve bloot uit nieuwsgierigheid of vermaak hadden vergezeld, ruimschoots de gelegenheid, om opmerkingen over het dorp en deszelfs inwoners te maken. Overal waar zij kwamen werden zij gulhartig ontvangen. Traden zij ergens in een huis, terstond werd de buffelvacht voor het vuur gespreid om er op te gaan zitten: de pijp werd gebragt, en, terwijl de bewoner van het huis zich met zijne gasten onderhield, hing de vrouw den aarden pot boven het vuur, en vulde dien goed met gedroogd buffel vleesch en gestampt koren: want in zijn' staat der natuur en voordat hij veel met de Blanken te doen en hunne gierige geaardheid overgenomen had, was de Indiaan even zoo gastvrij als de Arabier: een vreemdeling treedt zijn huis niet in, zonder dat hem terstond iets te nuttigen wordt voorgezet, en het voedsel hiertoe gebruikt is nimmer een voorwerp van koophandel.

Het leven van een' Indiaan, als hij te huis is, is een leven van ledigheid en van vermaak. De vrouw is belast met het werk der huishouding en met den veldarbeid. Zij houdt het huis schoon, brengt hout aan voor het vuur, kookt wildbraad en buffel vleesch, bereidt de huiden der dieren, die op de jagt geveld zijn, bebouwt het kleine tuintje met mais, pompoenen en peulvruchten, die een

groot gedeelte van hunn' voorraad uitmaken. Des avonds is het haar rusttijd; als het dagwerk volbragt is, dan komen zij bijeen, om zich met kleine spelletjes te vermaken, of om op den top van hare huizen een praatje te houden.

Wat den Indiaan aangaat, die is een wezen, dat aan de jagt toebehoort, en zich tot geen' huisselijken arbeid, hoe nuttig ook, zal verlagen. Het is hem genoeg, zich aan de moeilijkheden van de jagt en de gevaren des oorlogs bloot te stellen, voedsel voor zijn gezin te huis te brengen, en voor deszelfs veiligheid te waken en te vechten. Al het andere is zijner aandacht onwaard. Wanneer hij te huis is, zijn zijne wapenen en zijne paarden zijne eenigste bezigheid, en met deze bereidt hij zich tot de toekomstige heldendaden voor, of hij houdt met zijne vrienden wedstrijden in vlugheid of kracht, of begeeft zich aan het spel en zet op hetzelfde alles wat hij heeft met eene zorgeloosheid, welke in het beschaafde leven zelden zoo gezien wordt.

Het grootste gedeelte van den ledigen tijd des Indiaans, wanneer hij te huis is, wordt doorgebracht met hier of daar in groepjes bijeen te zitten aan den kant van eene rivier, op den top van een' heuvel in de vlakke, of op den top van een hunner met aarde bedekte woningen, om over het nieuws van den dag te praten, over de belangen van de horde, de voorvallen en daden van hunne laatste jagt- of- oorlogs-expeditie; of te luisteren naar de vertelsels van den ouden tijd door eenigen hoog bejaarden Wille voorgedragen, aldus wel gelijkende naar eene groep van onze dorpspolitieken, die alle luisteren naar de orakelspreuken van een' hunner, welke den toon weet te geven, of redetwisten over den inhoud van een nieuwspapier, 't welk twee weken vroeger een nieuwspapier was.

Des avonds is
s, dan komen
vermaken, of
je te houden.
ezen, dat aan
lijken arbeid,
genoeg, zich
e gevaren des
gezin te huis
waken en te
acht onwaard.
enen en zijne
eze bereidt hij
, of hij houdt
of kracht, of
e alles wat hij
het beschaafde

d des Indiaans,
gt met hier of
kant van eene
e vlakte, of op
ekte woningen,
n, over de be-
den van hunne
luisteren naar de
en hoog bejaar-
ende naar eene
luisteren naar
den toon weet
an een nieuws-
uwsapier was.

De Indiaansche vrouwen zijn er ver van af zich over haar lot te beklagen. Integendeel, zij zouden hare mannen verachten, indien zij zich met eenig huiswerk inlieten, en denken, dat zulks eene blaam over haar eigen gedrag zoude werpen. De ergste, honendste belediging, die een kwaadaardig wijf eene andere kan aandoen onder eenig gekijf is, dat zij zoude zeggen: »Schandelijk wijf! ik heb immers uw' man het hout naar huis zien dragen. Waar zit gij, dat hij eene vrouw van zich zelven maken moest?"

De Heer HUNT en zijn reisgezelschap waren nog niet lang te Aricara geweest, toen er geruchten in omloop kwamen, dat de Sioux hen gevolgd waren, en dat eene oorlogsbende, vier of vijfhonderd sterk, ergens in de nabijheid op hen lag te loeren. Dit berigt veroorzaakte eene groote ongerustheid in het kampement. De blanke jagers durfden niet uitgaan, en de aanvoorders zelve keurden ook niet goed hen daaraan te wagen. De Aricaras van hunn' kant, veel geleden hebbende van den oorlog tegen dien woesten en wreedaardigen stam, moesten hunne waakzaamheid verdubbelen, en verspieters te paard op de naburige heuvels uitzetten. Doch dit is eene algemeene gewoonte onder de Wildenstammen der vlakte. Die onafmetelijke velden leveren een' horizon op, even als de zee, zoodat elk voorwerp van belang op een' verren afstand gezien wordt, en het berigt daarvan in een oogenblik door seinen kan gegeven worden. De verspieters worden daarom op de heuvels geplaatst, om zoo wel naar wild als naar de vijanden uit te zien, en zijn dus eenigermate levende telegrafen, die door afgesprokene seinen werken. Indien zij verlangen berigt te geven, dat zich een troep buffels op de vlakte vertoont, rij-

den zij op den top van den heuvel voor- en achteruit naast elkander. Ontdekken zij den vijand in de nabijheid, dan galopperen zij heen en weder elkander te gemoet rijdende, en op dit gezigt ijlt het gansche dorp te wapen.

Zulk een alarm had er plaats in den achtermiddag van den 15^{den}. Men zag vier schildwachten in vollen galop door elkander heen rennen op den top van een' heuvel twee mijlen beneden het dorp aan de rivier. Er ging een geschreeuw op, dat de Sioux in aantogt waren. In één oogenblik was het dorp in rep en roer. Mannen, vrouwen, kinderen, alles tierde en schreeuwde; de honden huilden, jankten, blaften. Sommige der strijdbare mannen zochten de paarden op, om die bijeen en naar het dorp te brengen; andere gordden hunne wapens aan. Naarmate een ieder gereed konde zijn, ging hij heen, sommigen te paard en anderen te voet: sommigen haastig in hun oorlogskostuum gekleed, met wapperende vederbossen en geperwde lichamen: anderen naakt en alleen van die wapenen voorzien, welke zij ter loops hadden kunnen opdoen. De vrouwen en kinderen kropen naar de toppen harer huizen, en vermeerderden de verwarring door geschreeuw. De oude onweerbare mannen kozen die plek mede uit, en spraken de krijgslieden in het voorbijgaan toe, hen tot heldendaden aansporende. Sommigen hunner gordden zelve de wapens nog aan, en gingen met waggelende schreden heen. Op die wijze toog de gansche ruitery van het dorp, ten getale van vijfhonderd holderdeholder vooruit, rennende en dravende, schreeuwende en gillende, even als zoo vele losgelaten bezetenen.

Na eene korte poos kwam het oorlogsgedruisch weder,

en achteruit
in de nabij-
elkander te
het gansche dorp

thermiddag van
in vollen galop
van een' heuvel
ivier. Er ging
ogt waren. In
roer. Mannen,
uwde; de hon-
ge der strijdbare
bijeën en naar
ne wapens aan.
ging hij heen,
sommigen haas-
wapperende ve-
deren naakt en
te zij ter loops
n kinderen kro-
meerderden de
nweerbare man-
aken de krijgs-
eldendaden aan-
zelve de wapens
reden heen. Op
dorp, ten getale
t, rennende en
ven als zoo vele
gedruisch weder,

maar bij lange na zoo hevig niet. Hetzij het een valsch alarm was geweest, hetzij de vijand bespeurende, dat hij ontdekt was, goedgevonden had af te trekken, de rust werd althans in het dorp hersteld. De Blanke jagers evenwel bevreesd blijvende, om deze gevaarlijke streek te doorzwerven, begon de voorraad van versch vleesch schaars te worden in het kampement. Ten einde hierin te voorzien moesten de reizigers een groot aantal honden koopen, om die te dooden en ten gebruike van het kamp te zooden. Bij geluk waren de Indianen even zoo mild met hunne honden als karig met hunne paarden. De honden loopen inderdaad om een Indiaansch dorp in even zoo groote menigte rond, als in de nabuurschap van eene Turksche stad. Elke huishouding heeft er tien of twaalf van allerlei grootte en kleur. Sommige daarvan, die van een edeler ras zijn, worden voor de jagt gebruikt, andere om sleden te trekken, terwijl de bastaardsoorten en die van een' omzwervenden aard zijn, gemest en geslagt worden. Men vooronderstelt deze afkomstig te zijn van den wolf, en ook iets van diens wilden aard behouden te hebben: zij huilen meer dan zij blaffen, laten hunne tanden zien en grommen op de minste terging, maar loopen weg op de minste bedreiging.

Het gewoel in het dorp nam gedurig toe. Op den dag na dien van het straks beschreven alarm kwamen er verscheiden troepen uit allerlei rigtingen aan, en werden door de krijgslieden naar het raadhuis gebragt, alwaar zij het verslag deden van hunne expeditien, hetzij dan van jagt of van oorlog. Dit nieuws werd vervolgens door eenige oude mannen, die als herauten of omroepers dienden, door het dorp uitgeroepen. Onder deze troepen was er een, die onder den Stam der Slang-Indianen paar-

den was gaan stelen en met een' rijken buit wederkwam. Terwijl deze in triomf door het dorp ging, werd hij door de mannen, vrouwen en kinderen, die als naar gewoonte op de toppen der huizen stonden, begroet, en door de Nestors van het dorp vermaand in hunn' koophandel met de Blanken onbekrompen te werk te gaan.

De avond werd aan feestvieringen en vrolijkheid toegewijd onder de nabestaanden van de wedergekeerde krijgslieden: doch van de heuvelen rondom het dorp hoorde men het gejammer van smart en droefheid der vrouwen, die hare mannen op den strooptogt verloren hadden.

Een Indiaansch dorp staat voor gedurige bekommering en ongerustheid bloot. Op den volgenden dag kwam er een gezantschap van krijgslieden van den stam der Cheyennes of Shiennes: deze zijn eene horde, even als die der Aricaras, ten halve verdelgd door hunne oorlogen met de Sioux, en genoodzaakt geworden eene schuilplaats te zoeken op de Zwarte Bergen, nabij den oorsprong van de rivier Cheyenne, naar welke de horde genoemd wordt. Een dier afgezanten was prachtig gekleed in een' mantel van buffelhuid, waarop verscheiden figuren rood en geel geschilderd geborduurd waren, terwijl de rand omboord was van eene franje van jonge reeën-hoeven, die bij elke schrede welke hij deed, door elkander rammelden.

De aankomst van dit gezantschap was het sein voor eene andere van die plegtigheden, welke zulk eene aanvulling zijn voor het leven eenes Indiaans: want geen wezen van de wereld is zoo kieschkeurig in het stuk der etiquette als een Amerikaansche Wilde.

De aanleiding tot dit gezantschap was, om kennis te geven van een bezoek, hetwelk de stam der Cheyennes voorgenomen had binnen veertien dagen bij dien der Ari-

t wederkwam,
werd hij door
naar gewoonte
et, en door de
koophandel met

olijkheid toege-
eekende krijgs-
et dorp hoorde
d der vrouwen,
en hadden.

e bekommring
n dag kwam er
am der Cheyen-
ven als die der
orlogen met de
ilplaats te zoe-
rsprong van de
enoemd wordt.
in een' mantel
en rood en geel
rand omboord
oeven, die bij
r rammelden.
s het sein voor
zulk eene aan-
ns: want geen
n het stuk der

, om kennis te
der Cheyennes
j dien der Ari-

caras af te leggen. De Heer HUNT zag hetzelfde met ver-
langen te gemoet, hopende in de gelegenheid te zullen
worden gesteld van zich de ontbrekende paarden te ver-
schaffen: want al zijn bieden en loven was onvermogen-
d, om hem het noodige aantal van de Aricaras te doen
erlangen. Niets was in staat, om de laatsten over te halen
van hunne beste paarden afstand te doen, welke voor de
buffeljagt gedresseerd waren.

Alzoo de Heer HUNT zijne booten alhier zoude moeten
laten, deed de Heer LISA hem den voorslag, om die met
al de overbodige koopmansgoederen te koopen, en hem
in paarden te betalen, welke hij ontbieden zoude van een
fort, bijkans honderdenvijftig mijlen hooger aan de rivier bij
een dorp der Mandans gelegen, en hetwelk aan de Mis-
souri-Maatschappij toebehoorde. De koop was weldra ge-
sloten, en de Heeren LISA en CROOKS vertrokken met eenige
der hunnen naar het fort om de paarden te halen. Na
verloop van veertien dagen kwamen zij met het noodige
aantal weder. Er waren evenwel nog geene paarden
genoeg voor de reizigers en al de koopgoederen, en men
had nog eenige dagen noodig, om de schikkingen voor
den togt te beramen.

Op den 19^{den} Julij, kort voor het aanbreken van den
dag, hoorde men een groot geschreeuw en gedruisch in het
dorp. Alzoo dit het gewone uur van ~~overrompeling~~ was,
en men wist, dat de Sioux zich in de nabijheid ophiel-
den, was het kampement oogenblikkelijk in de weer. Toen
het licht werd, zag men op eene uitgestrektheid van drie
of vier mijlen langs de rivier de hoogten overal met In-
dianen bedekt. De toppen der huizen waren bezet van
de bewoners, die allen onder een heftig gesprek hunne
aandacht daarop gevestigd hielden. Een Indiaansche

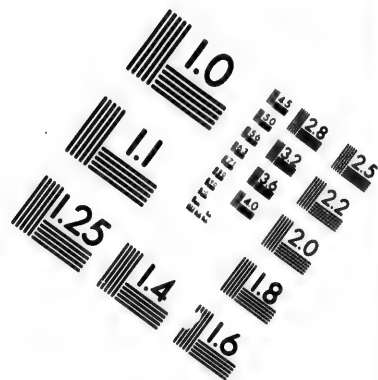
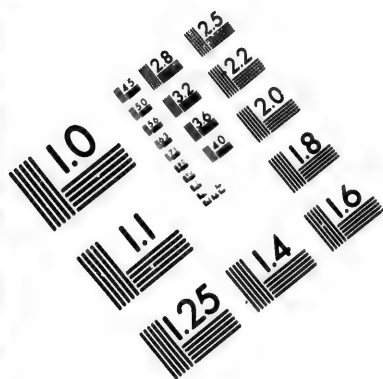
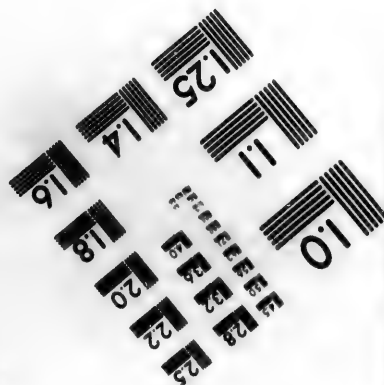
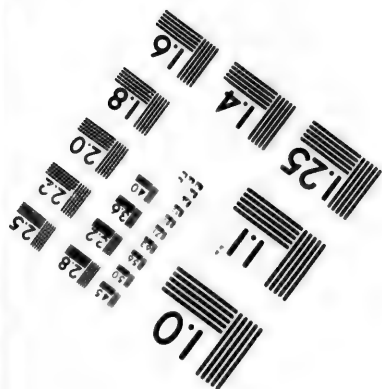
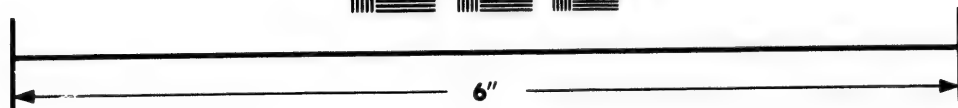
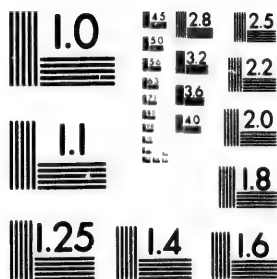

IMAGE EVALUATION TEST TARGET (MT-3)

Photographic
Sciences
Corporation

23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503

43 28 25
38 32 22
20 8

10
01

strijder galloppeerde het kampement voorbij naar het dorp, en in een' korten tijd stelden zich de benden in beweging.

De zaak werd weldra opgelost. De Indianen op de hoogte waren driehonderd Aricara-krijgslieden, die van eene strooppartij terugkwamen. Zij hadden de horde der Sioux, welke zich zoo lang in de nabuurschap had opgehouden, aangetroffen, waren den vorigen dag met dezelve slaags geweest, hadden er eene menigte van gedood en de anderen de nederlaag toegebracht ten koste van slechts drie dooden en twaalf gewonden van hun eigen volk: en nu bleven zij op eenigen afstand gelegd, tot dat hunne medebroeders uit het dorp hun te gemoet zouden komen, om hun een' zegevierenden intogt te verschaffen. De strijder, die het kampement voorbijgegaloppeerd was, had aan het hoofd der bende gestaan, en haastte zich naar huis, om de tijding van zijne overwinning over te brengen.

Nu werden de voorbereidselen tot dit groote krijgsfeest gemaakt. Al de sieraden der strijders werden hun toegezonden, ten einde zij zich op de prachtigste wijze zouden kunnen voordoen. Degenen, die te huis waren gebleven, kleedden zich mede op het allerzwaarigste, om den stoet luister bij te zetten.

De Aricaras gaan over het algemeen naakt, doch zij hebben, gelijk alle andere Wilden, hun gala-gewaad, waarop zij zich niet weinig verhoovaardigen. Hetzelve bestaat gewoonlijk in eene bovenhuis en broek van eene bereide antelopehuid, naar het kemelsleder gelijkende, en geborduurd met fraai geleverde pennen van stekelvarkens. Over den regter schouder wordt een mantel van buffelvacht geslagen, en over den linker draagt hij een' pijlkoker. De vrolijke vederbossen, vooral die van zwanc-

ij naar het dorp,
len in beweging.

Indianen op de
slieden, die van
adden de horde
nabuurschap had
vorigen dag met
enigte van gedood
t ten koste van
en van hun eigen
and gelegerd, tot
hun te ontmoet
en intogt te ver-
at voorbijgegalop-
ende gestaan, en
n zijne overwin-

groote krijgsfeest
werden hun toe-
prachtigste wijze
die te huis waren
llerzwerigste, om

akt, doch zij heb-
a-gewaad, waarop

Hetzelve bestaat
van eene bereide
elijkende, en ge-
van stekelvarkens.
mantel van buffel-
aagt hij een' pijl-
al die van zwanc-

vederen, staan hun zeer goed: maar het zijn vooral die
van den zwarten arend, welke als de kostbaarste beschouwd
worden, aangezien die vogel onder de Indianen als een
gewijde vogel wordt aangemerkt. Hij, die een vijand in
zijn eigen land heeft gedood, heeft het regt, om aan elken
schoen een' lap van een vossenvel te dragen, en die een'
witten beer heeft geveld, draagt een' halsband van de
klaauwen dier beesten, en dit is het roemrijkste zegetee-
ken, waarop een jager bogen kan.

Het Indiaansche toilet is eene zaak vol moeite en on-
gemak. Dikwijls moet zich de krijgsman van het hoofd
tot de voeten beschilderen, en heeft dan veel werk, om
te bepalen, in welke kleuren hij de strepen en andere
sierlijke figuren nemen wil. Er verliep dus een groot
gedeelte van den ochtend, voordat men eenige teekenen
zag van de op handen zijnde staatsie. Inmiddels heerschte
er eene diepe stilte in het dorp. De meeste der bewo-
ners waren onzichtbaar, en de overigen bleven sprakeloos
het feest afwachten. Alle bezigheden en vermakelijk-
heden waren gestaakt, behalve dat de slovende vrouwen
in de huizen bezig waren met den maaltijd voor de strij-
ders toe te bereiden.

Het was na bij den middag, toen een gemengd geluid
van stemmen en van ruwe muziek in de verte aanduidde,
dat de stoet in aantogt was. De oude mannen en de-
zulke der vrouwen, die hare bezigheden konden staken,
haasteden zich dien te ontmoet te gaan. Weldra kwam
hij van achter eene hoogte te voorschijn en vertoonde
een wild en teekenachtig schouwspel, toen hij op de
maat van den zang en van wilde muzikinstrumenten over
derzelve top kwam oprukken, met de krijgsvanen hoog in
de lucht wapperende, terwijl de vederbossen met de kleu-

ren en de zilveren sieraden der krijgslieden in den glans der zon flikkerden.

De optogt had wezenlijk iets ridderlijks in zijne schikking. De Aricaras zijn in verschillende horden verdeeld, waarvan elke den naam draagt van een dier of een' vogel, gelijk de buffel, de beer, de hond of de faizant. De tegenwoordige legerbende bestond uit vier zulke horden, waarvan er een de hond was, die den meesten naam in den oorlog had, en uit bekende wakkere jongelieden van beneden de dertig jaren bestond. Zij moet overal de spits afbijten. Deze horden nu togen afzonderlijk op onder hare verschillende aanvoerders. Eerst kwamen de krijgslieden te voet in gelederen van tien of twaalf mannen: daarna de ruiters. Elke horde had eene speer of een' boog met korallen, stekelvarkenspennen of gekleurde vederen versierd tot een' standaard. Elke droeg hare zegetekenen van bekkeneelen op staken vastgemaakt, waarvan de zwarte lokken in den wind golfd. Elke had ook hare eigene muziek en zangers. Op die wijze besloeg de trein nagenoeg een vierde gedeelte van eene mijl. De krijgslieden waren op allerlei manier gewapend; eenige, maar deze waren gering in getal, met geweren, andere met boog en pijlen en knodsen; ieder hunner droeg een schild van eene buffelhuid gemaakt, eene soort van verdedigingswapen algemeen bij al de Indianen der vlakte in gebruik, die geene bosschen of boomen hebben, om zich door te beveiligen. Zij waren op de grilligste wijze beschilderd. En waren er eenige, die de teekening van eene roode hand over hun' mond hadden, ten teeken, dat zij het bloed van een' vijand hadden gedronken!

Toen zij digter bij het dorp kwamen, begonnen de

n in den glans
 in zijne schik-
 orden verdeeld,
 r of een' vogel,
 de faizant. De
 zulke horden,
 meesten naam in
 jongelieden van
 moet overal de
 afzonderlijk op
 erst kwamen de
 of twaalf man-
 ad eene speer of
 en of gekleurde
 Elke droeg hare
 stgemaakt, waar-
 fden. Elke had
 Op die wijze be-
 deelde van eene
 i manier gewa-
 g in getal, met
 knodsen; ieder
 elhuid gemaakt,
 meen bij al de
 eene bosschen of
 igen. Zij waren
 waren er eenige,
 over hunn' mond
 van een' vijand
 en, begonnen de

oude mannen en vrouwen hun te gemoet te gaan, en nu volgde er een tooneel, hetwelk de ongegrondheid bewees van de oude fabelen aangaande de Indiaansche ongevoeligheid. Ouders en kinderen, echtgenooten, broeders en zusters ontmoetten elkander onder de hartelijkste verrukking van blijdschap, terwijl het gewezen en gejammer weërgalmde van dezulke, welker nabestaanden gedood waren. De optocht ging evenwel met langzame schreden naar de maat voorwaarts, en de krijgslieden hadden alle een zeer manhaftig voorkomen.

Tusschen twee van de voornaamste opperhoofden reed een jeugdig krijgsman, die zich zeer in het gevecht onderscheiden had. Hij was zwaar gewond, zoodat hij niet dan met moeite te paard konde zitten: doch hij behield een zoo opgeruimd en standvastig gelaat, alsof hem niets deerde. Zijne moeder had zijn' toestand reeds vernomen, drong door den stoet heen, en naar hem heenijlende, sloeg zij hare armen rondom hem en begon te weenen. Hij behield tot het laatste toe zijne krijgshaftige houding, maar stierf kort nadat hij in zijn huis gekomen was.

Het gansche dorp werd nu een tooneel van blijdschap en zegepraal. De standaarden en de tropheën en bekkelen, en de geperwde schilden werden op staken naar de huizen gedragen. Het krijgsfeest werd gevierd, en de scalpeerdans gehouden onder krijgsmuziek en een woest gezang: al de inwoners waren in feestgewaad uitgedost, terwijl de bejaarde herauten van huis tot huis rond gingen en met luider stemmen de uitkomst van het gevecht en de heldendaden der strijders verkondigden.

Midden onder deze luidruchtige vreugde van het dorp vernam men de galmen van eene andere soort op de

rondomgelegene heuvels: het waren de jammertoonen der vrouwen, welke zich daarheen begeven hadden, om in stille afzondering te treuren over degenen, die in den strijd gevallen waren. Aldaar gaf de arme moeder van den jeugdigen strijder, die alleen om er te sterven zijn huis weder bereikt had, ongestoord lucht aan de droefheid van haar hart. Hoe herinnert ons deze gewoonte der Indiaansche vrouwen, van zich gedurende de stilte van den nacht naar de toppen der naastbijgelegene heuvels te begeven, om er hare dooden te beweenen, de schoone en treffende plaats uit den bijbel: »Eene stemme des weeklagens is in Rama gehoord: Rachel beweende hare kinderen en wilde niet getroost worden, omdat zij niet meer zijn.»

immertoonen der
hadden, om in
die in den strijd
moeder van den
sterven zijn huis
aan de droefheid
ze gewoonte der
nde de stilte van
legene heuvels te
nen, de schoone
Eene stemme des
el beweende hare
n, omdat zij niet

Hoofdstuk XXII.

*De Wildernis van het uiterste Westen. — De groote Ame-
rikaansche woestijn. — Drooge jaargetijden. — De Zwarte
bergen. — Het Klipgebergte. — Zwervende en stroo-
pende benden. — Beschouwing over hetgeen er van de
toekomstige bevolking worden zal. — Gevreesde gevaren. —
Eene zamenspanning tot desertie. — De tolk nose. —
Zijn arglistig karakter. — Afreize uit Aricara.*

Terwijl de Heer HUNT zich ijverig tot zijn' moeije-
lijken togt voorbereidde, begonnen eenige zijner lieden den
moed te verliezen op het gevaarvolle vooruitzicht, dat hen
bedreigde: doch, voordat wij deze van lafhartigheid beschul-
digen, behoort men ook de geaardheid van de Wildernis in
het oog te houden, in welke zij thans op het punt stonden
van zich te wagen. Het was eene landstreek bijna zoo
onafmetelijk als de Oceaan, en in het tijdstip, waarvan wij
spreken, weinig anders bekend dan door de losse verhalen
der Indiaansche jagers. Een gedeelte van hunn' weg zoude
door eene eindelooze vlakte gaan, over eene uitgestrektheid
van honderden van mijlen, in de rigting van het zuiden naar
het noorden langs den voet van het Klipgebergte, bewaterd
door de cijsbare rivieren van de Missouri en de Missis-

sipi. Dat gewest, hetwelk naar eene der onafmetelijke Steppen van Azie gelijk, is niet oneigenaardig » De groote Woestijn van Amerika'' genoemd geworden. Het strekt zich in golvende en onbeplante vlakten en barre zandwoestijnen uit, die door hare eenzelvigheid vervelend voor het oog worden, en waarvan de aardrijkskundigen vooronderstellen, dat zij voorheen den bodem hebben uitgemaakt van den Oceaan, toen deszelfs oorspronkelijke baren eeuwen geleden den granietsteen voet van het » Klipgebergte'' bespoelden.

Het is een land door geene menschen bewoond: want gedurende zekere getijden des jaars vindt er de jager voor zich zelve noch voor zijn paard eenig voedsel. Het gras is er dor en verzengd: de moerassen en rivieren zijn er uitgedroogd: de buffel, de eland en het hert zijn naar ver verwijderde oorden geweken, om binnen het bereik van eenig groen te blijven, en zij hebben die eindeloze onbewoonde eenzaamheid achter zich gelaten, welke bezaaid is met diepten, die voorheen de beddingen van waterstroomen uitmaakten, maar thans alleen dienen, om des reizigers dorst te verzwaren en te tergen.

Hier en daar wordt het eentonige dier woestijn afgewisseld door bergachtige heuvels van zand en kalkgruis, in verwarde klompen afgebrokkeld, met steile klippen en gapende afgronden, naar den bouwval eener wereld gelijkende: of zij wordt in twee deelen gescheiden door eene hooge en barre bergketen, gelijk die van de Zwarte Bergen. Achter deze steekt het hooge Klipgebergte met deszelfs kruin op, en maakt om zoo te spreken de grenslijn der Atlantische wereld uit. De puntige bergkloven en diepe valleijen van hetzelfde strekten tot eene schuilplaats voor woeste en rusteloze benden van Wilden,

er onafmetelijke
dig » De groote
en. Het strekt
barre zandwoes-
ervelend voor het
andigen vooron-
bben uitgemaakt
elijke baren eeu-
an het » Klippe-

bewoond: want
t er de jager voor
voedsel. Het gras
n rivieren zijn er
het hert zijn naar
binnen het bereik
oen die eindeloze
elaten, welke be-
de beddingen van
alleen dienen, om
tergen.

dier woestij af-
zand en kalkgruis,
met steile klippen
vval eener wereld
en gescheiden door
die van de Zwarte
e Klippebergte met
e spreken de grens-
puntige bergkloven
en tot eene schuil-
nden van Wilden,

meerendeels het overblijfsel van de stammen, die voorheen de vlakke bewoonden, en die de woeste hartstogten en manieren der struikroovers naar deze bergholen hebben overgebracht.

Zoodanig is de natuur van deze onafmetelijke woestijn van het Westen, waarin geene de minste overeenkomst met het beschaafde leven, geen de minste veldbouw gevonden wordt. Eenige streken van dezelve langs de oeverkanten der rivieren mogen ten deele door den landbouw bearbeid zijn; eenige andere mogen, even als die van het Oosten, uitgestrekte weidevelden opleveren; het is des niet te min te vreezen, dat een groot gedeelte van hetzelfde, even als de zee of de woestijn van Arabie, eeuwig een middelmuur van afscheiding voor de beschaafde wereld blijven zal, en ook eeuwig niets anders dan tooneelen van roof en moord zal opleveren. Er zal misschien, gelijk in de vorming der aardlagen, al eens een bastaardgeslacht in opkomen, die de overblijfselen uitmaken van een vermengd beschaafd en wild menschengeslacht; b. v. afstammelingen van eene verdelgde Wildenhorde: nakomelingen van omzwervende jagers en boschloopers: vlugtelingen van de Spaansche en Amerikaansche grenzen: fortuinzoekers en vagebonden van allerlei soort en landaard, die jaarlijks uit den boezem der maatschappij worden uitgeworpen. Wij brengen er zelve gestadig toe bij, om deze zonderlinge en vreemdsoortige woeste bevolking over onze grenzen uit te breiden door het overbrengen van gansche Wilden-stammen van het oosten der Mississipi naar de groote woestijn van het verwijderde westen. Vele van dezen nemen den wrok over wezenlijke of ingebeelde beledigingen met zich mede, beschouwen zich zelve als ballingen, die op

eene onregmatige wijze van hunne erfelijke woningen en van de graven hunner vaderen verdreven zijn, en blijven in hun hart een diep en onuitwischaar gevoel van krenking aankweeken tegen dezulken, die hen van hun natuurlijken eigendom beroofd hebben. Sommigen dezer moegen zich bij de herderlijke stammen voegen, gelijk die woeste en omzwervende horden, welke ten halve herders en ten halve krijgslieden, met hun vee en hunne kudden de velden van Boven-Azie doorkruisen; het is te vreezen, dat de andere stroopende benden, de vlugge paarden der vlakte berijdende, met het opene veld tot een schouwtooneel hunner plunderingen en de bergen tot hunne schuilhoeken, zullen blijven. Daar zullen zij naar die groote horden van het Noorden gelijken, die de Profeten reeds in hunne voorspellingen zagen. »Eene groote menigte en een talloos heir, rijdende op paarden, en oorlog voerende tegen de volkeren, die in rust zijn en vee rondom hunne woonplaatsen hebben.»

De Spanjaarden hebben het karakter en de zeden der Indianen geheel en al veranderd, toen zij hun de paarden hebben gebragt. In Chili, Tukuman en andere gewesten zegt men ons, dat de paarden Tartaren van hen gemaakt en hen in staat gesteld hebben, om de Spanjaarden uit hun land te houden, en het zelfs gevaarlijk voor hen hebbengemaakt, om zich buiten hunne steden en volkplantingen te wagen. Loopen wij geen gevaar de grenzenlooze woestijn van het Westen in dien zelfden toestand te brengen? Dat die vrees geene hersenschimmige verbeelding is, blijkt reeds ten volle uit de gevaren, welke de handelaars op Santa Fé en op de ver verwijderde pelterij-handelsposten ondervinden. Zij zijn genoodzaakt in gewapende karavanen te reizen, en ge-

ke woningen en
zijn, en blijven
gevoel van kren-
nen van hun na-
migen dezer mo-
egen, gelijk die
en halve herders
n hunne kudden
net is te vreezen,
vlugge paarden
d tot een schouw-
ergen tot hunne
llen zij naar die
, die de Profe-
. »Eene groote
op paarden, en
die in rust zijn en
n."

en de zeden der
zij hun de paarden
a en andere ge-
Tartaren van hen
en, om de Span-
het zelfs gevaarlijk
en hunne steden en
ij geen gevaar de
n in dien zelfden
es geene hersen-
s ten volle uit de
a Fé en op de ver-
ervinden. Zij zijn
te reizen, en ge-

stadig blootgesteld aan de moordzuchtige aanvallen van
de benden der Pawnees, Camanches en Zwartvoet-India-
nen, die hen op hunn' moeilijken togt over de vlakte ko-
men overrompelen, of in de bergwegen op hen liggen
te loeren.

Doch wij dolen aldus in onze bespiegelingen van den
eenvoudigen weg af, daar wij ons alleen hadden voorge-
genomen een denkbeeld te geven van den aard der wil-
dernis, welke de Heer HUNT thans doortrekken moest, en
die op dat tijdstip veel minder bekend was dan heden:
hoezeer zij grootendeels nog uit onbekende streken be-
staat. Wij kunnen derhalve niet verwonderd zijn, dat
eenige der minstmoedigen van het gezelschap zich een
weinig ongerust maakten op het denkbeeld van zich in
die gevaarlijke woestijn te begeven, onder het onzeker
geleide van drie jagers, die ja wel de landstreek eenmaal
waren doorgetogen, maar evenwel gemakkelijk hare ken-
teekenen hadden kunnen vergeten. Hunne ongerustheid
werd vermeerderd door sommige der volgelingen van
LISA, welke, geen deel aan de expeditie hebbende, een
boosaardig vermaak stelden in het verzwarend voorstel-
len van derzelver gevaren. Zij schilderden met sterke
kleuren aan de arme Canadesche reizigers het gevaar af,
't welk zij zouden loopen om van hongers en dorst om te
komen: van opgeligt te worden door de stroopende horden
der Sioux, die zich op de vlakte onthielden: van hunne
paarden gestolen te zien door de Upsarokas of Kraai-
Indianen, die de kanten van het Klipgeberte onveilig
maakten; of van vermoord te worden door de Zwartvoet-
Indianen, die in het gebergte op den loer lagen. In één
woord er was weinig kans, dat zij er het leven af zouden
brengen; en al deden zij dat ook, dan wisten de drie

wegwijzers nog niets van de eenzame woestijn, die achter het gebergte lag.

De ongerustheid, bij vele van de manschappen wakker gemaakt, had bijkans noodlottige gevolgen voor de expeditie gehad. Eenige van hen besloten te deserteren en naar St. Louis weder te keeren. Zij stalen diensvolgens verscheiden wapenen en een vat met buskruid voor hunne onderneming, en begroeven alles in het zand aan den oever, met oogmerk van des nachts eene der booten te nemen en daarmede heen te gaan. Bij geluk werd hun voornemen ontdekt door JOHN DAY, den Kentuckyer, en aan de deelhebbers overgebracht, die in stilte de middelen beraamden om hen te leur te stellen.

De gevaren, welke men van wege de Kraai-Indianen te verwachten had, waren door de praatjes in het kampement echter niet te erg voorgesteld. Deze Wilden, welker bergholen de reizigers zouden hebben voorbij te trekken, waren berucht om hunne zwervende en stoute levensmanier, en om hunne behendigheid in het stelen van paarden. De Heer HUNT beschouwde het hierom als een groot geluk, dat hij een' man had aangetroffen, die hem in alle onderhandeling, waarin hij met dien stam gewikkeld mogt geraken, van een groot nut zoude kunnen zijn. Dit was een omzwervende karel, dien hij ergens aan de Missouri had opgedaan — een van die wezens aan de grenzen, die noch eenig vaderland noch eenige bloedverwanten kunnen aanwijzen. Hij had een tijd lang onder de Kraai-Indianen gewoond, zoo dat hij met hunne taal en manieren bekend was geworden: maar hij was met dat al een stuursche, stilzwijgende, stugge knaap, van een ongunstig voorkomen, en die meer van een' Wilde dan van een beschaafd mensch in zijn uiterlijk omdroeg. Hij

n, die achter
appen wakker
voor de expe-
deserteren en
n diensvolgens
uid voor hunne
zand aan den
der booten te
eluk werd hun
Kentuckyer, en
te de middelen

raai-Indianen te
in het kampe-
Wilden, welker
rij te trekken,
stoute levensma-
stelen van paar-
om als een groot
fen, die hem in
stam gewikkeld
kunnen zijn. Dit
ens aan de Mis-
ens aan de gren-
ge bloedverwan-
jd lang onder de
et hunne taal en
hij was met dat
knaap, van een
een' Wilde dan
k omdroeg. Hij

was aangenomen om als jager mede te gaan, maar ook om als wegwijzer en tolk te dienen, wanneer men de landstreek der Kraai-Indianen zoude bereiken.

Op den 18 Julij aanvaardde de Heer HUNT zijn' togt te land van Aricara af, latende aldaar de Heeren LISA en NUTTALL, die er de verwachte aankomst van den Heer HENRY van het Klipgebergte zouden verbeiden. Wat de Heeren BRADBURY en BRACKENBRIDGE betrof, deze waren eenige dagen te voren met een detachement van het reisgezelschap van den Heer LISA op een reisje gegaan langs de rivier tot naar St. Louis. Met alle moeite had er de Heer HUNT niet in kunnen slagen, om een genoegzaam getal paarden voor al zijne manschappen te krijgen. Hij had er twee en tachtig, alle beladen met Indiaansche koopwaren, bevervellen, kruid en lood, Indiaansch koren, meel en andere noodwendigheden. Ieder van de deelhebbers was te paard gezeten, en men stond er PIERRE DORION ook een toe, tot het vervoer van zijne pakkaadje en zijne twee kinderen. Zijne vrouw ging meerendeels te voet, gelijk al de overigen, en niet één der mannen toonde meer moed en geduld onder het doorstaan der vermoeijenissen 'dan zij.

De oude boschloopers en reizigers van LISA's reisgenooten schudden hunne hoofden, toen hunne medgezellen vertrokken, en namen afscheid van hen als van ter dood veroordeelden: ja zelfs LISA gaf, na hun vertrek, zijne meening te kennen, dat zij de kust van de Stille Zee niet zouden bereiken, maar of door de Wilden gevangen worden, of van hongers in de woestijn zouden sterven.

Hoofdstuk XXIII.

Zomerweder op de vlakte. — Zuiverheid van den dampkring. — De Canadezen onder den marsch. — Ziekte in het kampement. — De rivier Big. — Algemeene benamingen. — Gissingen aangaande de oorspronkelijke Indiaansche namen. — Legerkamp der Cheyennes. — Handel in paarden. — Karakter van de Cheyennes. — Hunne bekwaamheid in het rijden. — Historische anecdoten van dien stam.

De rigting, door den Heer HUNT genomen, liep eerst noord-westwaarts, doch maakte weldra eene bogt naar het zuid-westen, om de streek, welke de Zwarvoet-Indianen onveilig maakten, te vermijden. Die weg bragt hem over eenige der cijnsbare stroomen van de Missouri, en over onafmeetbare vlakten, door den gezigteinder alleen bepaald en ontbloot van boomen. Het was nu het midden van den zomer, en deze barre zandstreken zouden ondragelijk voor den reiziger zijn geweest zonder het koeltje, hetwelk bij dag over dezelve woei, en er de gematigde lucht van de verwijderde bergen over medebragt. Aan de werking dier koelte en aan het gemis van alle lommer moeten wij het ook toeschrijven, dat zij bevrijd bleven van al die vliegen en andere insecten, die in de lagere vlakten, welke met bosschen omzoomd en bezaaid zijn, gedurende de zomermaanden, de menschen en dieren zoo zeer kwellen.

De eenvormigheid van deze onafzienbare streken zoude even zoo vermoeijende zijn, als die van de zee, ware zij niet vergoed door de zuiverheid en de veerkracht van den dampkring, en de schoonheid van den blaauwen hemel. Deze heeft alhier dezelfde tint, waarvoor die van Italië zoo beroemd is. De zon schijnt er met een' onbeneveld glans, zonder door eenige dampen of wolken verduisterd te worden, en bij den nacht is er het schijnsel der starren onbegrijpelijk prachtig. Die zuiverheid en helderheid van de lucht neemt toe, naar mate de reiziger het gebergte nadert en allenskens de hoogere vlakke bereikt.

Op den tweeden dag van de reis verdeelde de Heer HUNT zijn reisgezelschap in kleine klubsen, onder welke hij de kookketels verdeelde. De kampementen gedurende den nacht waren op de oude leest geschoeid: eenige sliepen onder tenten, de andere bivouacqueerden in de opene lucht. De Canadezen hielden zich even zoo gehard tegen den arbeid te land als tegen dien te water. Inderdaad niets konde het geduld en de vrolijke weltevredenheid van deze lieden onder den marsch evenaren. Zij waren de werkezels van allen, in het laden en ontladen van de paarden, in het spannen der tenten, in het stoken der vuren, in het koken van water enz. in één woord, zij verrigten al die huisselijke diensten, welke de Indianen gewoonlijk voor de vrouwen overlaten, en even als de vrouwen, lieten zij ook al het jagen en vechten voor anderen over. Een Canadees heeft slechts weinig met de exercitie van het geweer op.

Gedurende de eerste dagen ging de togt niet spoedig. Sommige der lieden waren ongesteld: de Heer CROOKS vooral was zoo ziek, dat hij niet te paard konde blijven.

van den damp-
sch. — Ziekte
— Algemeene be-
— oorspronkelijke
Cheyennes. —
te Cheyennes. —
Historische anec-

men, liep eerst
eene bogt naar
de Zwarvoet-In-
Die weg bragt
van de Missouri,
den gezigteinder
n. Het was nu
arre zandstreken
n geweest zonder
e woei, en er de
ngen over mede-
n aan het gemis
schrijven, dat zij
ere insecten, die
nen omzoomd en
en, de menschen

Men vervaardigde dus eene soort van ruwen draagstoel voor hem, uit twee lange staken bestaande, waarvan elke aan de eene zijde van een paard was vastgemaakt met eene mat er tusschen, waar op hij konde liggen, met een troonhemel van takken boven zijn hoofd, om hem tegen de zon te dekken.

In den avond van den 23sten Julij legerden zij zich aan den oever van eene rivier, welke zij de Big-rivier noemen: en hier kunnen wij niet nalaten een oogenblik stil te staan, om ons beklag te doen over de domme en dikwijls bespottelijke namen, door de handelaars of de colonisten aan de rivieren of plaatsen van het groote Westen gegeven. Alzoo de oorspronkelijke volksstammen van deze prachtige landstreken nog in wezen zijn, zoude men met een weinig moeite de Indiaansche namen gemakkelijk weder kunnen opsporen: welke, behalve dat zij welluidender zijn over het algemeen, ook nog tot gedenktekenen zouden strekken van de eerste bewoners van zoodanigen grond, waarvan binnen kort ter naauwernood enig spoor overig zal zijn gebleven. Het ware inderdaad te wenschen, dat ons gansche land zoo veel als mogelijk bevrijd werd van de verkeerde en ellendige benamingen door onkundigen aan hetzelfde opgedrongen; en hier toe zoude men een' grooten stap doen met het wedergeven der Indiaansche namen, die ook altijd eene meer kenschetsende beteekenis hebben en bevalliger luiden. Dewijl er toch in het buitenland een geest van onderzoek schijnt te heerschen naar onze oorspronkelijke oudheden, zouden wij gaarne eene kaart, of bijzondere kaarten van elk gedeelte van ons land zien uitkomen, met al de Indiaansche namen van de plaatsen, die men met zekerheid kan opgeven. Die zulk een werk naar behooren ten einde bragt, zoude zijn' eigen

ven draagstoel
nde, waarvan
s vastgemaakt
de liggen, met
oofd, om hem

en zij zich aan
rivier noemen:
ogenblik stil te
me en dikwijls
f de colonisten
Westen gege-
nnen van deze
zoude men met
en gemakkelijk
dat zij wellui-
tot gedenktee-
roners van zoo-
er naauwernood
ware inderdaad
eel als mogelijk
ige benamingen
en; en hier toe
wedergeven der
er kenschetsende
Dewijl er toch in
lijnt te heerschen
uden wij gaarne
elk gedeelte van
nsche namen van
geven. Die zulk
zoude zijn' eigen

naam een gedenkteeke stichten. — Keeren wij thans
van dezen uitstap weder.

Alzoo de reizigers hier in eene landstreek vol van buf-
fels waren, bleven zij eenige dagen aan den oever van
de rivier gelegerd, om zich eenigen voorraad te verschaf-
fen, en de herstellende zieken den tijd te geven om we-
der tot hunne krachten te komen.

Op den tweeden dag van hunne rust, terwijl BEN JO-
NES, JOHN DAY en eenige anderen op de jagt waren, von-
den zij een Indiaansch kampement op de opene vlakte,
digt nabij een klein riviertje, hetwelk door eene bergkloof
heenliep. De tenten van dit kamp waren van bereide
buffelhuiden zamengenaaid, en over hooge staken van
pijnhout uitgespannen, die van boven in een punt za-
menliepen, maar op den grond zoo ver in een cirkel van
elkander afweken, dat er vijftig menschen rondom den
wand konden zitten. Een groot aantal paarden graasde
in de nabijheid van het kamp, of liepen verspreid over
de vlakte: een zeer verleidelijk gezigt voor de jagers.
Na het kampement goed te hebben opgenomen, bevon-
den zij, dat hetzelfde behoorde aan de Cheyenne Indianen,
dezelfde, die onlangs een gezantschap naar Aricara ge-
zonden hadden. Zij ontvingen de jagers op de allermis-
zaamste wijze, noodigden hen in hunne tenten, welke
zindelijker waren dan doorgaans bij de andere Indianen,
en zetteden hun met ware onbeschaafde gastvrijheid eenig
voedsel voor. Verscheiden van hen vergezelden de ja-
gers naar hun kamp, en er werd terstond een handel
geopend. De Cheyennes stonden verwonderd en waren
verheugd, dat zij zulk eene menigte van goederen en
fraaijgheden tot in het hartje der woestijn zagen over-
brengen, terwijl de Heer HUNT en zijne reisgenooten ten

uiterste verblijd waren de gelegenheid te vinden hun getal van paarden met nog andere, van deze Wilden gekocht, te kunnen vermeerderen.

Gedurende veertien dagen, welke de reizigers alhier bleven, was hun kampement meest altijd vol van Cheyennes. Het was een minzaam en welgemanierd volk, zindelijk op hunne personen en net in hunne kleederdragt. De mannen waren lang, niet gebogen van houding, met haviksneuzen en bolle wangen. Eenige hunner waren zoo naakt als antieke standbeelden, en hadden eenen beeldhouwer wel tot model mogen dienen: andere droegen een broek en schoenen van hertsleder, en een mantel van buffelhuid, welken zij op eene bevallige wijze over den schouder omsloegen. Na een korten tijd begonnen zij zich prachtiger te vertoonen, uitgedost in al het fraaije, dat zij van de Blanken hadden gekregen, als geverwd laken, koperen ringen, koralen van verschillende kleur, en gelukkig hij, die zich afzigtelijk konde maken met vermiljoen.

De reizigers werden dikwijls in de gelegenheid gesteld van de bevallige behendigheid te bewonderen, waarmede deze Indianen hunne paarden bestuurden. Sommige hunner leverden te paard zittende een fraai schouwspel op, zoo menigmaal zij dezen het galacostuum hadden aangedaan: want dikwijls leggen de Indianen meer aan den tooi van hunne paarden, dan aan hunn' eigen tooi, ten koste. Eenige hingen hun de fraaiste sieraden, welke zij van de Blanken hadden gekregen, om den nek of langs de borst: andere staken hun vederen en pluimen tusschen de manen en in den staart. De Indiaansche paarden schijnen mede zeer gehecht aan hunne wilde berijders te zijn, en men zegt, dat inderdaad de paarden van de

te vinden hun
 deze Wilden ge-
 reizigers alhier
 vol van Cheyen-
 nierd volk, zin-
 ne kleederdragt,
 an houding, met
 e hunner waren
 en hadden eenen
 en: andere droe-
 tsleder, en een'
 ene bevallige wijze
 n korten tijd be-
 n, uitgedost in al
 den gekregen, als
 van verschillende
 ijk konde maken
 gelegenheid gesteld
 deren, waarmede
 urden. Sommige
 n fraai schouwspel
 stuum hadden aan-
 nen meer aan den
 gen tooi, ten koste
 en, welke zij van
 en nek of langs de
 n pluimen tusschen
 diaansche paarden
 wilde berijders te
 de paarden van de

woestijn terstond door den reuk een' Indiaan onderscheiden van den Blanke, en den eersten bij voorkeur zullen volgen. En echter zijn de Indianen over het algemeen harde ridders, en, hoezeer zij ook hunne paarden op prijs stellen, behandelen zij dezelve nogtans met veel ruwe onachtzaamheid. Tusschen beide vergezelden de Cheyennes de blanke jagers in het vervolgen van den eland en den buffel, en, wanneer zij in de drift van de jagt waren, spaarden zij noch zich zelve noch hunne paarden, maar renden in vollen gang door de woestijn, en sprongen over afgronden en steilten, die zoo wel den rijder als het paard dreigden den hals te breken. Het paard des Indiaans, goed voor de jagt gedresseerd, schijnt even zoo vurig als de jager, en vervolgt het wild even zoo hard, alsof het zijne natuurlijke prooi ware, op welks vleesch hij rekest te gast te gaan.

De Geschiedenis van de Cheyennes is die van menige dezer omzwervende horden van de woestijn. Zij waren het overblijfsel van een voorheen magtig volk, de Shaways geheeten, hetwelk aan een' arm van de Roode Rivier woonde, die in het Meer Winnipeg invalt. Elke Indiaansche stam heeft steeds een' anderen stam, waarmede hij een' onverzoenlijken oorlog voert. De doodvijanden der Shaways waren de Sioux, die na jaren strijdens bewezen hun te magtig te zijn en hen over de Missouri joegen. Daar vestigden zij zich nabij de Warricanne Creek in een verschanst dorp.

De Sioux bleven hen met onverbidde vijandschap vervolgen, dreven hen op nieuw uit hun dorp, en noodzaakten hen eene schuilplaats te zoeken op de Zwarte Bergen nabij het bovenwater van de Cheyenne-rivier. Aldaar verloren zij zelfs hunn' naam en werden bij de

Fransche volkplanters slechts bekend onder den naam naar de rivier, bij welke zij woonden.

De magt van dien stam was dus gebroken, en zijn getal grootelijks door die aanhoudende oorlogen verminderd. Zij zagen van alle pogingen af, om zich duurzaam op eene plaats te vestigen, die op nieuw den nijd van hunne woeste vijanden konde gaande maken. Zij gaven het kweeken van aardvruchten op, en werden eene zwerende horde, welke van de jagt bestond en den búffel in zijne verhuizingen volgde.

Hunne eenigste bezitting bestond in paarden, welke zij op de vlakke vingen en aanfokten, of stalen op strooptogten naar het Mexikaansche gebied, gelijk wij reeds gezegd hebben. Met eenige derzelven gingen zij eenmaal 's jaars naar de dorpen der Aricaras, verruilden ze tegen koren, boonen, pompoenen en Europeaansche handelsvoorwerpen, en keerden dan terug naar het hartje der woestijn.

Zoodanig is het met den wisselvalligen toestand van die wilde volkeren gelegen. Oorlog, hongersnood, en besmettelijke ziekten, ieder op zich zelve of alle vereenigd, breken derzelver kracht en verminderen hun getal. Geheele volksstammen worden van de plaats hunner geboorte verdeld, zwerven een tijdlang over deze onmetelijke gewesten, worden met andere stammen vermengd of verdwijnen van de aarde. Het is alsof er onder al de wilde volkeren eene geneigdheid tot vernietiging heerscht, en die geneigdheid schijnt hare werking reeds op de oorspronkelijke bewoners van dit land geoeffend te hebben, lang vóór de komst der Blanken, indien wij geloof mogen hechten aan de sporen en overleveringen van de groote bevolking van landstreken, welke bij hare ont-

onder den naam
broken, en zijn
oorlogen vermin-
en zich duurzaam
euw den nijd van
naken. Zij gaven
verden eene zwer-
ond en den búffel

n paarden, welke
f stalen op stroop-
, gelijk wij reeds
gingen zij eenmaal
verruilden ze te-
uropeaansche han-
ug naar het hartje

en toestand van die
rsnood, en besmet-
ille vereenigd, bre-
nun getal. Geheele
anner geboorte ver-
eze onmetelijke ge-
a vermengd of ver-
er onder al de wilde
tiging heerscht, en
g reeds op de oor-
eoeffend te hebben,
dien wij geloof mo-
rleveringen van de
welke bij hare ont-

dekking woest en verlaten waren. Dit denkbeeld wordt
versterkt door de onzekere en verwarde berigten aan-
gaande onbekende stammen, die de tegenwoordige be-
zitters zijn voorafgegaan, en sedert lang uitgeroeid en
verdelgd zijn. De gansche geschiedenis van de oor-
spronkelijke bevolking van dit werelddeel is een raadsel,
en wel een groot raadsel; — zal het ooit worden opgelost?

Hoofdstuk XXIV.

Nieuwe uitdeeling van paarden. — Geheim bericht van een verraad in het kampement. — De tolk rose en zijn trouweloos karakter. — Zijne streken. — Anecdoten van de Kraai-Indianen. — Openbare paardendieven. — Eenig bericht aangaande rose. — De gaauwdief van de grenzen.

Op der 6^{den} Aug. zeiden de reizigers aan de vriend-schappelijke Cheyennes vaarwel, om den togt te hervatten. Dewijl zij zes en dertig nieuwe paarden hadden gekregen, maakte de Heer HUNT eene nieuwe schikking. De pakkaadje werd in kleiner pakken verdeeld. Ieder van de zes voornaamste jagers kreeg een paard en de andere werden onder de reizigers verdeeld, een paard voor elke twee, zoodat zij bij beurten konden rijden en loopen. De Heer CROOKS, nog te zwak zijnde om te rijden, volgde steeds op de berrie.

Gedurende dezen dag lag hun weg tusschen zonderlinge heuvels en bulten van harde roode aarde naar baksteen gelijkende, rondom welker voet puimsteen en sintels lagen, zoo dat in het geheel de werking van vuur zichtbaar was. Des avonds kampeerden zij bij een' arm van de Big-rivier.

Men was de streek, welk aan de verontrusting der Sioux blootstond, nu reeds te boven, en was zoo ver in

*in berigt van een
ROSE en zijn trouw-
Anecdoten van de
dieven. — Eenig
ief van de grenzen.*

rs aan de vriend-
a togt te hervatten,
hadden gekregen,
ikking. De pak-
d. Ieder van de
rd en de andere
en paard voor elke
rijden en loopen,
n te rijden, volgde

tusschen zonder-
roode aarde naar
voet puimsteen en
werking van vuur
en zij bij een' arm

erontrustingen der
en was zoo ver in

het binnenland doorgedrongen, dat de Heer HUNT voor geene desertie meer beducht was. Hij was echter bestemd, om eene nieuwe reden van ongerustheid te onder vinden. Terwijl hij na het vallen van den avond in zijue tent zat, kwam een der reisgenooten heimelijk bij hem en berigtte hem, dat er eenig kwaad in het kampe ment gebrouwen werd. EDWARD ROSE, de tolk, van wiens ongunstig uiterlijk voorkomen wij reeds gesproken hebben, werd door denzelfen aangebragt als een schelm, die slechte bedoelingen had, de getrouwheid van eenige der manschappen trachtte te doen wankelen, en hen tot eene schandelijke verraderij zocht te bewegen. Binnen eenige dagen zouden zij in een bergachtig district komen, hetwelk bloot stond voor de aanvallen van de Upsarokas of Kraai-Indianen, de stam, onder welken ROSE als tolk zoude dienen. Zijn ontwerp was, dat eenige der manschappen zich bij hem zouden voegen, als zij aldaar gekomen waren, en met een gedeelte der paarden en der zelve pakgoederen naar die Wilden de wijk nemen. Hij stond hun borg voor een goed onthaal bij de Kraai-Indianen waarvan hij de voornaemste opperhoofden kende. Zij zouden weldra in aanzien onder hen komen, en de schoonste van hunne dochters tot vrouwen kunnen kiezen, terwijl de paarden met de koopmanschappen hen voor hun leven lang zouden verrijken.

Het berigt van deze zamenspanning van ROSE ontstelde den Heer HUNT boven mate, dewijl hij niet weten konde, in hoe verre dezelve onder zijne manschappen reeds voet had gekregen. Hij had er reeds de proeven van onder vonden, dat velen hunner niet te zeer op de onderneming gesteld waren, en met vrees den overtocht van het gebergte te gemoet zagen. Hij wist ook, dat het leven der Wilden

voor velen een bekoorlijk lokaas was, vooral voor de Canadezen, die altijd gereed waren zich Indiaansche vrouwen te nemen, en zich met de Indianen te verbroederen.

En hier nog een paar woorden over de Kraai-Indianen die de lezer niet overbodig zal rekenen, aangezien zij in het vervolg van dit verhaal van tijd tot tijd eene rol zullen spelen.

Die stam bestaat uit vier horden, welke hare roofoestenen hebben in de vruchtbare en boschrijke valleijen van het Klippebergte, welke door de Bighorn (Bergschaap-)rivier en derzelver cijnsbare riviértjes bewaterd worden: doch hoewel hunne eigenlijke woonplaats aldaar is, en zij in dezelve hunne oude mannen, hunne vrouwen en kinderen verbergen, zijn de strijdbare mannen van den stam meestal uit, om te rooven en te stelen. Zij zijn inderdaad openbare paardendieven, die het gebergte overkomen, om aan de eene zijde te stelen en den buit naar de andere zijde over te brengen. Van hier zegt men, dat hun de naam van Kraai-Indianen gegeven is, omdat zij, even als die vogels, van den eenen kant van het gebergte naar den anderen overvliegen, en alles wat hun voor de hand komt, prijs verklaren. De paarden evenwel zijn de geliefkoosde voorwerpen van hunne rooverijen, en men zegt, dat hunne behendigheid en stoutheid in het stelen van dezelve allen denkbeeld te boven gaat. Het is hun roem en hun vermaak; een paardedief is, naar hunne wijze van zien, een ware held. Zij verkrijgen er ook velen door ruiling van de stammen, die op en nabij het gebergte wonen. Zij hebben eene toemeloze neiging voor dat edel dier, hetwelk nog daar en boven een voornaam handelsartikel voor hen is. Eens in het jaar bezoeken zij de Mandans, Minatarezzen, en andere stam-

al voor de Cana-
ansche vrouwen
verbroederen.
de Kraai-India-
enen, aangezien
tot tijd eene rol

elke hare roof-
rijke valleijen van
rn (Bergschaap)-
ewaterd worden:
aldaar is, en zij
ouwen en kinde-
nen van den stam
Zij zijn inderdaad
rgte overkomen,
buit naar de an-
egt men, dat hun
, omdat zij, even
het gebergte naar
hun voor de hand
evenwel zijn de
rooverijen, en men
heid in het stelen
gaat. Het is hun
ef is, naar hunne
verkrijgen er ook
ie op en nabij het
oomelooze neiging
ar en boven een
Eens in het jaar
, en andere stam-

men van de Missouri, geheele driften van paarden mede-
nemende, welke zij verruilen voor geweren, kruid en
lood, speelgoed, vermiljoen, sterk gekleurde lakens en
verscheiden andere voorwerpen van Europeansche ma-
nufacturen. Met deze voldoen zij hunne eigene begeerte,
en drijven er, gelijk wij gezegd hebben, verder een' in-
landschen ruilhandel mede tegen paarden.

De aanslag van ROSE, om zijne landgenooten te beste-
len en te verlaten, als zij in het midden van de woestijn
zouden zijn, en zichzelf in de magt der Wilden over
te geven, zal misschien zonderling en onwaarschijnlijk
voorkomen aan de zulken, die met de karakters onbe-
kend zijn der lieden, welke men aan de grenzen aantreft.
Het schijnt, dat deze knaap een dier wanhopigen van de
grenzen was, die om hunne misdaden buiten de wet wa-
ren gesteld, die de ondeugden van het beschaafde en het
wilde leven in zich vereenigen, en tienmaal woester zijn
dan de Indianen, waarmede zij zich verbroederen. ROSE
had voorheen tot die roovers behoord, die de eilanden van
de Mississipi onveilig maakten, de booten op de rivier
plunderden, en somtijds het tooneel hunner rooverijen
aan land overbragten, zich als wegwijzers anmeldende
bij de reizigers, die met de vruchten van hunn' handel
over land naar New-Orleans wederkeerden, hen beroof-
den van hun geld en hunne bezittingen, ja dikwerf den
gruwzaamsten moord aan hen pleegden.

Die rooverbende uit elkander gejaagd en verspreid
zijnde, had ROSE zich naar de woestijn begeven en zich
met de Kraai-Indianen vereenigd, welker roofzuchtige
levensmanier juist de zijne was, eene vrouw van hunn'
stam getrouwd, en in één woord, geheel en al dat volk
tot zijne vaderlanders gemaakt.

Zie daar de beschrijving van den getrouwen tolk en wegwijzer EDWARD ROSE. Wij geven dit bericht niet, zoo als het aan den Heer HUNT en zijne togtgenooten op dat tijdstip bekend was, maar zoo als naderhand gebleken is. Men wist genoeg van het sombere en trouwelooze karakter van dien knaap, om den Heer HUNT zeer op zijne hoede tegen hem te doen zijn: doch, alzoo men niet wist, hoever hij in zijne bedoeling geslaagd was, en elke onbedachtzame handeling de smeulende vonken van het verraad in vlam had kunnen brengen, oordeelden degenen, met welke de Heer HUNT over de zaak raadpleegde, dat men alle bekendheid van de voorgenomene verraderij moest ontveinzen, maar een oog in het zeil op ROSE houden, en des nachts zorgvuldig op de paarden passen.

trouwen tolk en
berigt niet, zoo
genooten op dat
and gebleken is,
uwelooze karak-
ter op zijne hoede
niet wist, hoever
ke onbedachtzame
verraad in vlam
en, met welke de
dat men alle be-
rij moest ontvein-
houden, en des

Hoofdstuk XXV.

*Brandstof voor de woestijn. — Versteende boomen. — Wild-
heid der buffels in de hûte. — Drie jagers vermist. —
Seinvuren. — Ongerustheid over de vermisten. — Ont-
werp om een' deugniet te voorkomen. — Nieuwe schikking
met rose. — Terugkomst der omzwervers.*

De vlakte, welke de reizigers doortogen, bleef overal even ontbloot van boomen of heesters, zoodat zij zich van den buffelmest tot brandstof moesten bedienen, gelijk de Arabieren van de woestijn daartoe dien van den kameel gebruiken. Die gewoonte is algemeen onder de Indianen van dit bovenste gedeelte der woestijn, en men zegt dat hij zoo goed voldoet als de turf. Indien er eenige spaanders hout bij gevoegd worden, geeft hij eene vrolijke en heldere vlam.

Deze vlakte was evenwel niet altijd zoo kaal geweest, gelijk zichtbaar was aan de boomstammen, welke de reizigers gedurig aantreffen, somtijds nog overeind staande, somtijds in verspreide blokken liggende, maar altijd versteend, zoodat er sedert den tijd van hunn' bloei eeuwen moesten verlopen zijn. De oorspronkelijke kern van het hout was nog zoo kenbaar in deze opmerkelijke over-

blijfselen, dat men er eikenboomen in konde herkennen. Vele stukken van het versteende hout werden door de manschappen medegenomen, om hun voor slijpsteen te dienen.

Zij hadden op dit tijdstip van hunn' togt geen gebrek aan voorraad, want de woestijn grimmelde van tallooze buffeldriften. Die beesten zijn over het algemeen van een' vreedzamen aard; zij grazen zoo rustig als het slagtersvee: doch het was thans het jaarsaizoen van de hitte, en dan zijn zij tegen hunne gewoonte wild en ontembaar. Er heerschte dus eene onophoudelijke rusteloosheid over de vlakke, en de togtige dieren maakten hun verlangen kenbaar door een geloei, hetwelk als de donder door de woestijn klonk. Hier en daar aanschouwden men een tweegevecht tusschen een paar medeminnaars: zij stieten hunne breede gehorende koppen tegen elkander, duwden elkander de horens in de zijde, en schopten in volmaakte razernij het zand met hunne pooten omhoog.

Op een' der avonden, ter tijd men reeds van de dagreis uitrustte, werden de tolk PIERRE DORION, CARSON en GARDPIE, twee van de jagers, vermist, en zij waren er den volgende morgen nog niet weder. Men vooronderstelde, dat zij in het vervolgen der buffels waren afgedwaald, en gemakkelijk het spoor van het gezelschap weder zouden vinden, zoodat men zich ook niet ongerust over hen maakte. Men liet een vuur branden, om hen door deszelfs rookkolom tot een sein te dienen, en de reizigers gingen voorwaarts. Des avonds werd er op den top van een' heuvel naast het kampement een vuur aangestoken, en des morgens van brandstof voorzien, zoodat het den geheelen dag zoude kunnen branden. Zulke

onde herkennen,
werden door de
or slijpsteen te

ogt geen gebrek
elde van talloze
het algemeen van
stig als het slag-
zoen van de hit-
onte wild en on-
houdelijke ruste-
e dieren maakten
i, hetwelk als de
daar aanschouw-
ar medeminnaars:
ppen tegen elkan-
zijde, en schop-
met hunne pooten

eds van de dagreis
ORION, CARSON en
st, en zij waren er

Men vooronder-
ouffels waren afge-
het gezelschap we-
a ook niet ongerust
e branden, om hen
te dienen, en de
ds werd er op den
nent een vuur aan-
of voorzien, zoodat
n branden. Zulke

seinvuren zijn onder de Indianen in gebruik, om elkander te waarschuwen, of de omzwervende jagers naar huis te roepen, en de ijheid van de lucht is in deze hooge plaatsen zoodanig, dat men op een' verren afstand, vooral bij den avond, een dunne kolom van rook gemakkelijk kan onderscheiden. Er verliepen evenwel twee of drie dagen, zonder dat de drie jagers wederkwamen, en de Heer HUNT vertraagde den marsch, om hun gelegenheid te geven van hem in te halen.

Men bleef de bewegingen van ROSE zorgvuldig in acht nemen, zoowel als die van de manschappen, aan wier getrouwheid men twijfelde, doch er viel niets voor, wat aanleiding tot dadelijke vrees konde geven. ROSE was onder zijne kameraden juist niet erg gezien, en men hoopte, dat hij geene aanhangers gevonden zoude hebben.

Op den 10^{den} Augustus kampeerden zij tusschen hooge heuvels, op welker hoogsten top de Heer HUNT een' grooten brandstapel van pijnhout liet oprigten, die weldra eene zoo gloeiende en schitterende vlam verspreidde, dat zij wijd en zijd over de vlakte kon gezien worden. Dit vuur brandde den ganschen nacht door, en werd met het aanbreken van den dageraad rijkelijk gevoed, zoodat de kolom van rook door de achterblijvers moest kunnen gezien worden, indien zij niet meer dan eene dagreize ten achteren waren.

Het is in deze streken, alwaar het voorkomen van het land zoo eenvormig is, onder de jagers een zeer gewoon toeval, dat zij hunn' weg verliezen en ettelijke dagen omzwerven, voordat zij hunne medejagers wedervinden. In het tegenwoordige geval evenwel gevoelde men eene verontrustende vrees, uit hoofde van het mistrouwen door de verraderlijke bedoelingen van ROSE gewekt.

De weg begon nu moeilijk te worden over een' rand van steile rotsige bergen, die nog daarenboven met losse steenen overdekt was. Zij werden doorsneden door diepe valleijen, gevormd door twee armen van de Big-rivier uit het zuid-westen komende, welke de reizigers beide overgingen. Die rivieren waren omzoomd van weilanden, op welke vele buffels graasden. De jagers bragten een' overvloed van vleesch mede, maar de reizigers werden lekker door al den voorraad, en wilden niet anders dan de beste stukken koken.

Zij hadden nu eenige dagen kleine dagreizen gemaakt, overal seinvuuren gebrand en sporen van hunn' weg achtergelaten, en er werd niets van de vermisten vernomen. Men begon te vreezen, dat zij in handen van de eene of andere horde loerende Wilden gevallen zouden zijn. Een reisgezelschap, gelijk dat van den Heer HUNT, met een' langen stoet van pakpaarden over eene opene vlakte of barre bergen gaande, is op eenen verren afstand schielijk ontdekt door een' Indiaanschen verspieder, die het berigt spoedig naar onderscheidene rigtingen kan verzenden, en zijne vrienden bijeen verzamelen, om de reizigers achter de hielen te zitten, hunne paarden te stelen, of eenige achterblijvers op te ligten.

De Heer HUNT en zijne medereizigers werden hoe langer hoe meer overtuigd van het kwaad, dat zulk een doortrapte booswicht, als ROSE was, hun kon berokkenen, wanneer zij tusschen de holle bergwegen kwamen, waarvan hun de doortogt volkomen onbekend was, en alwaar zijne vrienden de Kraai-Indianen wellicht hunne hinderlagen hielden. Aldaar konde hij zeer gemakkelijk, als het hem gelukt was eenige der manschappen te verleiden, de beste paarden met hunne pakgoederen ontvoeren, zich zelven

over een' rand
oven met losse
den door diepe
n de Big-rivier
reizigers beide
van weilanden,
rs bragten een'
reizigers werden
niet anders dan

reizen gemaakt,
nn' weg achter-
vernomen. Men
le eene of andere
zijn. Een reis-
r, met een' langen
vlakke of barre
nd schielijk ont-
, die het berigt
n verzenden, en
de reizigers ach-
en te stelen, of

werden hoe lan-
dat zulk een door-
kon berokkenen,
kwamen, waarvan
as, en alwaar zijne
e hinderlagen hiel-
, als het hem ge-
rleiden, de beste
eren, zich zelve

in de armen zijner vrienden de Indianen werpen, en alle vervolging ontgaan. De Heer HUNT besloot dan den schelm te leur te stellen, hem van zijn ontwerp af te trekken, en het voordeeliger voor hem te doen uitkomen, getrouw te blijven. Hij nam derhalve in den loop van een gesprek de gelegenheid te baat, van hem te kennen te geven, dat, alzoo hij hem voornamelijk had aangenomen als een wegwijzer en tolk door het land der Kraai-Indianen, hij zijne diensten daarna niet langer zoude behoeven: dat hij zijn huwelijk met eene Indiaansche vrouw van dien stam en zijne verdere gehechtheid aan denzelven kennende, hem niet langer zoude dwingen, maar hem de vrijheid gaf, om bij de eerste ontmoeting van een' troep van dat volk, onder zijne aangenomene broeders te blijven. Dat hij aldus van hem scheidende, hem voor zijne bewezen diensten een half jaar tractement zoude geven met een paard daarbij, benevens drie beverknippen, en verscheiden andere artikelen, waardoor hij een man in de wereld worden kon.

Deze onverwachte edelmoedigheid, die het voor ROSE bijkans even zoo voordeelig en oneindig minder gevaarlijk maakte eerlijk te blijven dan den schurk te spelen, ontwapende hem geheel en al. Van dat oogenblik af veranderde hij van gedrag. Zijn gelaat hield op, hij keek vrolijker, leggende zijne stuursche manieren af, en deed geene enkele poging meer, om zijne getrouwe kameraden om te koopen.

Op den 13^{den} Aug. veranderde de Heer HUNT van rigting en toog meer westwaarts, hopen de drie vermiste jagers te zullen ontmoeten, die misschien, gelijk men thans begon te denken, den regter oever van de Big-rivier gevolgd zouden zijn. Dit doende kwam hij

weldra aan een' samenloop van de kleine Missouri, die omtrent honderd ellen breed was, en veel overeenkomst had met de groote rivier van dien naam, uithoofde van het geweld van derzelver stroom, de troebelheid van haar water, en de menigte van boomstammen en drijfhout.

Voor hen uit zagen zij thans eene barre bergketen, tot aan den rand van het water afloopende, en den verderen voortgang verbiedende aan den kant van welken zij kwamen. De rivier overstekende legerden zij zich aan den noord-westelijken oever, alwaar zij goede weiden en buffels in overvloed vonden. Het weder was deinzig en regenachtig, en over het gansche kampement lag zekere treurigheid. De reizigers zaten droefgeestig met hunne hoofden tusschen hunne schouders gedoken in een akelig voorgevoel verzonken, toen eensklaps tegen den avond een blij gejuich het teeken gaf, dat de vermisten wedergevonden waren. Zij kwamen langzaam het kamp inrijden, er vermoeid uitziende, en met doodelijk afgematte paarden. Zij waren inderdaad al die dagen in onophoudelijke beweging geweest. Op hunne jagt in de woestijn hadden zij een' buffel zoo ver vervolgd, dat zij het onmogelijk hadden gevonden, hunn' weg weder te vinden over eene vlakte, welke van ontelbare troepen van die dieren platgetrapt en betreden was, en in hunne pogingen om eenige herkenningsteekenen te vinden had de eenzelvigheid der landstreek hen te leur gesteld. Zij hadden heen en weder gereden, tot dat zij al de streken van het kompas verloren hadden en geheel verdoold waren. Ook hadden zij geen der vuren of rookkolommen van hunne reisgenooten gezien. Eindelijk nu twee dagen geleden, toen zij bijna magteloos geworden waren van angst en door het vermoeiende rijden,

e Missouri, die
 el overeenkomst
 , uithoofde van
 roebelheid van
 nen en drijfhout.
 arre bergketen,
 le, en den ver-
 kant van welken
 egerden zij zich
 r zij goede wei-
 Het weder was
 sche kampement
 ten droefgeestig
 ouders gedoken
 eensklaps tegen
 gaf, dat de ver-
 vamen langzaam
 le, en met doo-
 nderdaad al die
 eest. Op hunne
 ffel zoo ver ver-
 onden, hunn' weg
 ke van ontelbare
 reden was, en in
 steekenen te vin-
 k hen te leur ge-
 en, tot dat zij al
 adden en geheel
 en der vuren of
 ezien. Eindelijk
 magteloos gewor-
 noeijende rijden,

kwamen zij tot hunne overgroote vreugde op het spoor
 van het reisgezelschap, hetwelk zij sedert dat oogenblik
 bestendig gevolgd waren.

Zij alleen, die de warme genegenheid kennen, welke
 er tusschen lotgenooten van dergelijke expeditien ont-
 staat, zullen zich de hartelijke blijdschap voorstellen,
 waarmede de achterblijvers in het kampement ontvangen
 werden. Allen omringden hen, om hun vragen te doen,
 en de geschiedenis van hunnen angst te vernemen; zelfs
 de vrouw van den driftigen PIERRE DORION vergat de ge-
 strengheid van zijne huisselijke tucht en van den stok
 door hare blijdschap over zijne behoudene wederkomst.

Hoofdstuk XXVI.

De Zwarte bergen. — Schuilhoeken van stroopende Indianen. — Derzelver woest en afgebrokkeld voorkomen. — Bijgeloof aangaande dezelve. — De geesten des donders. — Zonderlinge geluiden in het gebergte. — Bedekte mijnen. — Verborgene schatten. — De Bergen in barensnood. — Wetenschappelijke verklaring. — On-doordringbare bergwegen. — Het hert met een' zwarten staart. — De Ahsahta of het bergschaap. — Uitzigt van eene aanmerkelijke hoogte. — Vlake met driften van buffels. — De toppen van het Klipgebergte. — Alarm in het kampement. — Sporen van grijze beeren. — Gevaarlijke eigenschappen van die soort van dieren. — Voorvallen van WILLIAM CANNON en JOHN DAY met grijze beeren.

De Heer HUNT bevond zich thans met zijne medereizigers aan den kant der Zwarte heuvelen of Zwarte bergen, zoo als zij wel eens genoemd worden: eene uitgestrekte bergketen, omtrent honderd mijlen ten oosten van het Klipgebergte, die zich in eene noord-oostelijke rigting van de zuidelijke vork der Nebraska of Platte-Rivier, tot aan de groote noordelijke bogt van de Missouri uitstrekt. De Sierra of Ketten der Zwarte bergen maakt inderdaad de scheiding uit tusschen de wateren van de Missouri en die van de Arkansas en de Mississippi.

en in dezelve ontspringen de Cheyenne, de kleine Missouri en verscheiden cijnsbare riviertjes van de Gele Steen-rivier.

De woeste schuilhoeken van die bergen zijn, even als die van het Klipgebergte, verblijfplaatsen en sluipholen van verspreide stroopende horden; het was onder deze, dat het overblijfsel van den Cheyenne-stam zijne toevlugt nam, gelijk wij gezegd hebben, om hunne overwinnende vijanden, de Sioux, te ontkomen.

De Zwarte bergen bestaan meerendeels uit zandsteen, en op vele plekken zijn zij in woeste klippen en afgronden gescheurd, welke de grilligste vertooningen opleveren, somtijds wel naar bouwvallen van kasteelen gelijkende. De onkundige bewoners der woestijn zijn altijd genegen, om aan de bergen, die hunn' gezigteinder omsluiten, verdichte en bijgeloovige eigenschappen toe te schrijven. Zoo beschouwen b. v. de zwervende horden van de woestijn, die dikwijls rondom de kruinen dezer bergen de wolken zich zien opeenstapelen, den bliksem flikkeren, en er den donder hooren loeijen, terwijl de gansche vlakte helder in den zonneschijn glanst, die bergen als de verblijfplaatsen van de Geesten des Donders, die aldaar de stormen en onweders voorbereiden. Daarom hangen zij ook, bij het betreden der bergpassen, dikwijls gewijde geschenken aan de boomen, of plaatsen dezelve op de klippen, ten einde zich de gunst der »onzigtbare beheerschers van het gebergte» te winnen, zoodat zij hun goed weder en eene voorspoedige jagt schenken; en bij die gelegenheid stellen zij een' grooten prijs op de echo's, welke zij tusschen die bergen vernemen. Dit bijgeloof vindt welligt ook zijn' grond in een natuurverschijnsel van een' bijzonderen aard. Bij het stilste en helderste

weder, en op ieder oogenblik van den dag of nacht, hoort men van tijd tot tijd in dit gebergte herhaalde slagen, welke naar de losbranding van verscheiden stukken geschut gelijken. Dergelijke slagen werden ook door de Heeren LEWIS en CLARKE op het Klipgebergte waargenomen, en zij verhalen ons, dat dezelve door de Indianen werden toegeschreven aan het barsten van rijke zilvermijnen in den schoot van het gebergte.

Van deze zonderlinge uitbarstingen wordt inderdaad ook door de geleerden zelve niet dan eene onzekere uitlegging gegeven, en de Natuurkundigen hebben dezelve nog niet op eene voldoende wijze verklaard. Men zegt, dat zij in Brazilië dikwijls gehoord worden. VASCONCELLES, een der Jezuitsche Vaders, beschrijft er eene, welke hij in de Sierra van Piratininga waarnam, welke hij vergelijkt bij de losbranding van een geheel artilleriepark. De Indianen vertelden hun, dat het eene losbarsting van de steenen was. De eerwaardige vader had spoedig een voldoende bewijs van de waarheid hunner verzekering, toen hij werkelijk eene plaats vond, waar eene klip gebarsten was en een' steenklomp even als eene bom uit hare ingewanden opgeworpen had. Die steenklomp brak in stukken, hetzij onder de opwerping of door zijn' val, en deszelfs inwendig zamenstel werd daardoor duidelijk ontdekt. De buitenkorst was harder dan ijzer, en binnen in dezelve lagen, even als de zaden van een' granaatappel, juweelen van verschillende kleur: sommige zoo doorschijnend als kristal, andere van een fraai rood en andere van gemengde kleuren. Men zegt, dat zich hetzelfde natuurverschijnsel wel eens in de naburige provincie van La Guayra vertoont, alwaar steenen, die zoo dik zijn als eene menschenhand, met een groot gedruisch uit de inge-

dag of nacht, bergte herhaalde verscheiden stukverden ook door gebergte waar- selve door de In- arsten van rijke gte. wordt inderdaad ne onzekere uit- hebben dezelve l. Men zegt, dat VASCONCELLES, eene, welke hij welke hij verge- rtilleriepark. De sbarsting van de had spoedig een ar verzekering, ar eene klip ge- eene bom uit hare omp brak in stuk- zijn' val, en des- duidelijk ontdekt. binnen in dezelve atappel, juweelen doorschijnend als andere van ge- hetzelfde natuur- rovincie van La zoo dik zijn als uisch uit de inge-

wanden der aarde worden uitgebraakt, en fraaije glinsterende brokken verspreiden, die er eveneens als kostbare steenen uitzien, maar van geene waarde zijn.

De Indianen van de Orellana gewagen mede van vreeselijke slagen somtijds op den Paraguxo vernomen, welke zij beschouwen als het zuchten en arbeiden van den berg, wanneer hij de kostbare steenen binnen zijne ingewanden besloten tracht uit te werpen. Andere hebben deze losbrandingen der »berg artillerie" op eene eenvoudiger wijze trachten uit te leggen, en schrijven die toe aan het losbreken en nederstorten van groote klipstukken, hetwelk door de echo's van het gebergte wederkaatst wordt: anderen aan de ontwikkeling van het gaz door onderaardsche lagen van steenkool, die in een' staat van ontvlaming geraakt zijn. Op welke wijze men dit vreemde natuurverschijnsel ook moge verklaren, deszelfs bestaan schijnt stellig zeker te zijn. Hetzelve blijft een dier geheimen van de natuur, welke hare wilde en eenzame bergstreken door dezelve eenige bekoorlijkheid wil bijzetten; en wij twifelen zeer, of de lezer zal zich, indien hij eenige verbeeldingskracht bezit, liever vereenigen met de arme Indianen en hetzelve aan de Geesten des Donders toeschrijven, of aan de onzichtbare bewaarders van verborgene schatten, dan aan eenige afgezaagde natuurkundige oorzaak.

Hoedanige ook de bovennatuurlijke wezens mogten zijn, die in dit gebergte woonden, de reizigers vonden deszelfs natuurlijke moeilijkheden zwaar om te boven te komen. Zij deden herhaalde pogingen om een' doortogt door of over de keten te vinden, doch werden telkens door onoverkomelijke hinderpalen te leur gesteld. Somtijds scheen een bergpas hun een toegankelijk pad aan te bieden, doch weldra liep hetzelve uit in een

chaos van klippige rotsen, welke het niet mogelijk was te beklimmen. De dieren van deze eenzame streek waren ook van eene andere soort dan die, welke zij gewoon waren te ontmoeten. Het hert met den zwarten staart sprong op hunne aankomst tegen de bergkloven op, en de Ahsahta of het bergschaap keek hen van het een of andere overhangende klipstuk onbevreesd aan, of sprong vrolijk van de eene rots op de andere.

Men vindt deze dieren nergens dan alleen in bergachtige streken. Het eerste is grooter dan het gewone hert, maar zijn vleesch niet zoo smakelijk. Het dier heeft groote ooren, en het einde van zijn staart is zwart, van waar het ook den naam van den Zwartstaart gekregen heeft.

De Ahsahta of Bighorn wordt naar zijne hoornen genoemd, die van een' grooten omvang, en gelijk de ramshoornen, gekronkeld zijn. Hij wordt door sommigen de Argali, door anderen de Ibex genoemd, maar is inderdaad verschillend van die beide soorten. De Mandans noemen hem de Ahsahta, en duiden daarmede zijne kenmerkende eigenschap veel beter uit. Hij heeft de grootte van een' kleinen eland of van een groot hert, en is donkerbruin van kleur, behalve aan zijnen buik en om zijn' staart, alwaar hij wit is. In zijne geaardheid heeft hij veel overeenkomst met de klipgeit, en beklimt de hoogste punten der rotsen, graast langs hare kanten, en springt met gemak over afgronden heen, die den jager zouden doen duizelen, en over welke hij zich daarom niet wagen durft. Het is daarom ook niet gemakkelijk hem onder het schot te krijgen. BEN JONES, de jager, had evenwel het geluk van een' der bergpassen van deze zwarte heuvelen er een van den rand eener steilte af

het mogelijk was
zame streek wa-
welke zij gewoon
n zwarten staart
bergkloven op, en
h van het een of
aan, of sprong

leen in bergach-
het gewone hert,
Het dier heeft
art is zwart, van
artstaart gekregen

zijne hoornen ge-
en gelijk de rams-
t door sommigen
emd, maar is in-
orten. De Man-
en daarmede zijne
it. Hij heeft de
en groot hert, en
an zijnen buik en
n zijne geaardheid
ipgeit, en beklimt
angs hare kanten,
neen, die den jager
e hij zich daarom
k niet gemakkelijk
N JONES, de jager,
bergpassen van deze
d eener steile af

te schieten, welks vleesch door lekkerbekken van het kampement in geurigheid met dat van het beste schapenvleesch vergeleken werd.

Geene gelegenheid vindende om deze bergketen te beklimmen, volgde de Heer HUNT detzelver kant zuidwestwaarts op, haar aan zijne regterhand houdende, in de hoop van nog ergens een' doortogt te zullen vinden. Eens op een' vroegen morgen kampeerde hij in eene naauwe vallei aan den oever van eene fraaije heldere maar sterk met biezten begroeide rivier en omringd van boschjes, die eene menigte van kersen, krenten, gele en roode aalbezen voortbragten.

Terwijl het avondeten werd toebereid, beklommen de Heeren HUNT en MACKENZIE den top van den naasten berg, van waar zij, uit hoofde der zuiverheid en doorschijnendheid van den dampkring, naar alle kanten een ruim uitzigt hadden. Onder hen strekte zich eene vlakte uit, waarop ontelbare troepen van buffels graasden. Sommige van die dieren lagen in het gras, andere zwierven door de onbegrensde weide om, terwijl nog andere in een' hevigen strijd gewikkeld waren; het gebulk dezer laatsten bereikte het gehoor der reizigers, even alsof het het gebruis van de zee tegen eene verwijderde kust was.

Ver in het westen bespeurden zij eene hooge bergketen, waarvan de toppen, zichtbaar met sneeuw bedekt, zich duidelijk tegen den blaauwen hemel teekenden. Zij vooronderstelden dat dezelve het Bighorn- of Bergschaapgebergte zijn zoude, aldus naar die dieren genoemd, die er zich in menigte ophouden. Het is een tak van het groote Klipgebergte. De hoogte, vanwaar de Heer HUNT dit vergezigt had, lag naar zijne berekening, ten naasten bij tweehonderd en vijftig mijlen van het dorp Aricara af.

Bij zijne wederkomst in het kampement vond de Heer HUNT aldaar eene groote ongerustheid onder de Canadesche reizigers. Bij hun doerwandelen van de boschjes hadden zij in alle rigtingen sporen van grijze beeren gevonden, die hier waarschijnlijk door het ooft heen gelokt waren. Zij begrepen dus, tot hunne groote verlegenheid, dat zij in een der geliefkoosde schuilhoeken van die vreeselijke dieren gelegerd lagen. Dat denkbeeld stoorde al het genoegelijke van die legering. Bij het vallen van den avond leverden hun al die boschjes niet dan vrees op, zoodat, volgens het verhaal van den Heer HUNT, geen windje het loof konde doen suizen, of zij zagen er met angstvalligheid heen.

De grijze beer is inderdaad het eenigste viervoetige dier van ons vaste land, hetwelk te vreezen is. Hij is het geliefkoosde voorwerp voor de jagt in het verwijderde westen, en de jagers beschrijven hem als in grootte gelijk aan een' gewonen os en van eene schrikbarende sterkte. Hij verdedigt zich tegen allen aanval, en kwelt hem de honger, dan ontziet hij zich ook niet de aanvaller te zijn. Wanneer hij zich gewond gevoelt, wordt hij woedende en zal den jager vervolgen. Hij loopt sneller dan de mensch, maar niet zoo snel als het paard. Wanneer hij aanvalt, rijst hij op zijne achterpooten en doet een' sprong zoo ver als zijn ligchaam reikt. Wee den rijder of het paard, dat binnen het bereik zijner vreeselijke klauwen geraakt, die somtijds negen duimen lang zijn, en alles wat hem voorkomt van een rijten.

Op het tijdstip, waarvan wij spreken, was de witte beer nog menigvuldig aan de Missouri en in de lagere streken, doch even als sommige Wilden-stammen der woestijn, is hij allengs voor zijne vijanden achterwaarts gedeinsd, en

at vond de Heer
der de Canade-
van de boschjes
rijze beeren ge-
ooft heen gelokt
te verlegenheid,
hoeken van die
enkbeeld stoorde
zij het vallen van
niet dan vrees op,
Heer HUNT, geen
zij zagen er met

nigste viervoetige
zen is. Hij is het
het verwijderde
als in grootte ge-
ne schrikbarende
aanval, en kwelt
k niet de aanvaller
gevoelt, wordt hij

Hij loopt sneller
het paard. Wan-
terpooten en doet
reikt. Wee den
reik zijner vreesse-
gegen duimen lang
een rijten.

, was de witte beer
de lagere streken,
en der woestijn, is
aarts gedeinsd, en

na alleen in de bovenlanden te vinden, en wel in de
barre streken van de Zwarte bergen en het Klipgebergte.
Hier ligt hij in holen op den loer, welke hij zelf in de
kanten der heuvels of onder de wortels en stammen der
boomen gegraven heeft. Hij is, even als de gewone beer,
gretig naar ooft, eikels en wortelen, welke hij met zijne
voorklaauwen opgraaft. Hij eet ook vleesch, en zal zelfs
den gebiedenden buffel aanvallen, om zijn log ligchaam
naar de nabijheid van zijn hol te slepen, en hem daar
op zijn gemak te verslinden.

Zoo wel de Blanke als de Indiaansche jagers beschou-
wen de beerenjagt als hunne heldhaftigste oefening. Zij
vervolgen hem te paard, en wagen zich dikwijls zoo dicht
nabij hem, dat zij zijne huid branden door de vlam van
hun roer. Zulk een jager behoort nogtans eene geoeffende
hand te hebben en altijd een teeder lid van het dier
weten te treffen: want hij is van al de viervoetige dieren
het ongemakkelijkst te doodden. Hij zal eene menigte
wonden ontrangen zonder het op te geven, en zelden is
een schot doodelijk voor hem, wanneer het zijn hoofd of
zijn hart niet treft.

Op den volgenden morgen bleek het, dat de gevaren,
welke men van de grijze beeren te gemoet zag, niet
denkbeeldig waren. Onder de gehuurde jagers der expe-
ditie was zekere WILLIAM CANNON, die als soldaat bij
een' der grensposten had gestaan en te Mackinaw in de
dienst van den Heer HUNT getreden was. Hij was een
onervaren jager en een ellendig schutter, zoodat hij daar-
over ook onder zijne bekwamer kameraden veel te lijden
had. Over hunne scherts gebelgd, had hij van het begin
van den togt af steeds zijn best gedaan, doch altijd zon-
der gevolg. In den loop van dezen namiddag ging hij

uit, om zich op de jagt te oefenen en had tot zijne overgrootste blijdschap het geluk van een' buffel te vellen. Toen hij nog ver van het kampement af was, sneed hij hem de tong en eenige andere der lekkerste stukken af, bond die zamen in een pakje, en hetzelfde met een' strik rondom zijn voorhoofd over zijne schouders hangende, gelijk de reizigers hun bundeltje gewoon zijn te dragen, ging hij blijde naar het kamp en verheugde zich over de zegepraal, waarmede hij thans zijne medebroeders konde beantwoorden. Terwijl hij door een' engen bergpas ging, hoorde hij eenig gedruisch achter zich, en omziende bespeurde hij, tot zijne grootte ontsteltenis, dat een grijze beer hem in vollen ren vervolgde, waarschijnlijk uitgelokt door den reuk van het versche vleesch. CANNON had zooveel hooren praten over de onkwetsbaarheid van zulk een vreeselijk dier, dat hij geene poging deed, om op hem te vuren, maar dat hij den strik van zijn voorhoofd losmakende, het buffelvleesch wegwierp en op den loop ging. De beer hield zich niet bij het vleesch op, maar ging voort den jager achter na te zetten. Hij was op het punt van hem te achterhalen, toen CANNON een' boom bereikte, en zijn geweer wegwerpende in denzelfden klom. In het volgende oogenblik lag de beer aan den voet van den stam; doch dewijl deze soort van beeren niet klimt, vergenoegde hij zich, om zijne vervolging in eene blokkade te veranderen. Het werd avond. CANNON kon in de duisternis niet zien, of de vijand al of niet op den post bleef, maar in zijne vrees zag hij hem gestadig op schildwacht staan. Hij bragt derhalve in eene vreeselijke benaauwdheid den nacht in den boom door. Des morgens was de beer verdwenen. CANNON klom voorzigtig naar beneden, raapte zijn geweer op, en haastte

tot zijne over-
te vellen. Toen
sneed hij hem
te stukken af,
met een' strik
ders hangende,
zijn te dragen,
de zich over de
broeders konde
n bergpas ging,
n omziende be-
dat een grijze
chijnlijk uitge-
oesch. CANNON
vetsbaarheid van
oging deed, om
k van zijn voor-
wierp en op den
het vleesch op,
zetten. Hij was
een CANNON een'
pende in denzel-
lag de beer aan
e soort van bee-
zijne vervolging
avond. CANNON
and al of niet op
hij hem gestadig
ve in eene vree-
boom door. Des
NNON klom voor-
r op, en haastte

nich naar het kampement terug, zonder het te wagen
zijn buffelvleesch op te zoeken.

Dewijl wij op dat onderwerp gekomen zijn, willen wij
hier nog een voorval inlasschen met een' grijzen beer,
hetwelk verhaald wordt van JOHN DAY, den Kentuckyschen
jager, doch hetwelk op een ander tijdstip van de expe-
ditie gebeurd is. DAY was met een' der klerken van de
Compagnie op de jagt, een levendig jong mensch, van
wien de eude jager veel werk maakte, maar wiens leven-
digheid hij gedurig in toom houden moest. Zij zochten
naar herten, toen eensklaps een grijze beer op een' afstand
van dertig ellen uit een boschje kwam, zich onder een
schrikkelijk gegrom op zijne achterpooten ophief, en hun
eene verschrikkelijke wijde kaak met tanden bezet liet
zien. De jonge man legde in een oogenblik aan, maar
JOHN DAY's forsche hand hield oogenblikkelijk zijn' arm
tegen: »Stil, knaap! stil!" riep hij uit, met zijne tan-
den op elkander geklemd, en zonder ophouden den beer
aanziende. Zij bleven bewegingloos staan. Het ondie-
zag hen een tijd lang aan, rich vervolgens op zijne
voorpooten nederlatende, ging het langzaam heen. Het
was nog niet ver weg, toen het weder kwam, op nieuw
op de achterpooten stond en zijne bedreiging herhaalde.
DAY hield zijne hand nog tegen den arm van zijn med-
gezel, drukte diens hand, en herhaalde wederom tus-
schen zijne tanden: »Stil, knaap! stil! stil!" hoewel
deze geen vinger verroerde sedert het eerste verbod. De
beer kwam weder op zijne vier pooten te land, ging nabij
de twintig ellen verder dan den eersten keer, en kwam
nog eens weder, om al dezelfde vertooning te maken. Dit
was voor het moedige jagershart van JOHN DAY te veel.
»Bij den Hemel!" riep hij uit, »dat kan ik niet langer dul-

den" en in een oogenblik floot een kogel uit zijn geweer naar den vijand. Doodelijk was de wond niet, maar zij maakte het dier bevreesd, in plaats van deszelfs gramschap te wekken, zoodat het in het bosch verdween.

De jonge medgezel van DAY verweet hem zelf de omzigtigheid niet in acht te nemen, welke hij aan anderen aanried: » Voorzigtig is voorzigtig:" gaf hem de oude jager ten antwoord: » maar men moet zelfs een' beer niet te veel toegeven. Zoudt gij dan willen, dat ik daar mijn leven lang tegenover zulk een' *bretteur* gestaan had?"

l uit zijn geweer
ad niet, maar zij
leszelfs gramschap
rdween.

hem zelf de om-
e hij aan anderen
hem de oude ja-
elfs een' beer niet
dat ik daar mijn
gestaan had?"

Hoofdstuk XXVII.

Sporen van Indianen. — Moeijelijke togt door het gebergte. — Honger en dorst. — De Kruidrivier. — Overvloed van wild. — Het jagers paradijs. — Een bergtop op een' verren afstand. — Rotsachtige bergen. — Derzelver uigestrekteid, voorkomen en hoogte. — De groote Woestijn van Amerika. — Verschillende kenmerken van het gebergte. — Indiaansch bijgeloof aangaande dezelve. — Het land der zielen. — Steden van de vrije en edelaardige geesten. — Gelukkige jagtgronden.

Gedurende de twee volgende dagen vervolgden de reizigers hunn' togt vier en dertig mijlen ver in eene westelijke rigting langs eene strook lands, welke de cijnsbare wateren van de Missouri en die van de Gele-steenrivier van een scheidt. Tot seinen dienden hun de toppen der verwijderde bergen, welke zij rekenden aan de keten van den Bighorn te zullen toebehooren. Zij kwamen langzamerhand in eene matiger luchtstreek: want het weder was koud voor dien tijd van het jaar, en het vroom des nachts een achtste van een duim dikte.

Op den 22ten Augustus, vroeg in den ochtendstond, vonden zij de sporen van eene talrijke bende. Rose en de andere jagers beschouwden de voetstappen met opmerk-

zaamheid en beslisten, dat het een troep der Kraai-Indianen was, die van een jaarlijksch bezoek aan de Mandans wederkeerde. Dewijl dit spoor eenig grooter gemak opleverde, sloegen zij hetzelfde terstond in en bleven het twee dagen lang volgen. Het bragt hen over barre heuvels, en over afgebrokkelde kuilen heen, en zij hadden al dien tijd veel van de barheid der landstreek te lijden. Het weder, hetwelk tot nog toe vriezende was geweest, werd nu drukkend warm, en er was zulk eene schaarscheit van water, dat een voortreffelijke hond, die den Heer MACKENZIE toebehoorde, van dorst stierf.

Zij hadden vijfentwintig mijlen ver eene moeilijke reis gehad zonder een' druppel water te genieten, toen zij aan eene kleine loopende beek kwamen. Hier leschten zij met drift hunn' dorst, doch thans begon hen de hongersnood eveneens te kwellen. Zoo lang zij tusschen deze barre en drooge heuvelen geweest waren, alwaar geen grasspiertje gevonden werd, hadden zij ook geene buffels gezien: want die dieren houden zich liefst in de weiden aan de rivierkanten op. Zij waren derhalve genoodzaakt hunne toevlugt te nemen tot hun meel, hetwelk voor dergelijke gelegenheden gespaard werd. Eenige der manschappen waren evenwel zoo gelukkig, dat zij een' wolf schoten, dien zij voor hun avondeten zoodden en waarvan zij met smaak een maal hielden.

Op den volgenden morgen braken zij hongerig en mat wederom op, en hadden nog een' zwaren togt van achttien mijlen af te leggen tusschen de eigenste soort van heuvels. Eindelijk bereikten zij een' helderen stroom, zijnde een arm van de Kruidrivier, en tot hunne groote blijdschap zagen zij andermaal grazige weiden wel van buffels voorzien.

Zij bleven eenige dagen laag aan den oever van dien

ep der Kraai-In-
zoek aan de Man-
ig grooter gemak
in en bleven het
over barre heu-
en, en zij hadden
dstreek te lijden,
nde was geweest,
k eene schaarsche
te hond, die den
stierf.

eene moeilijke
te genieten, toen
men. Hier lesch-
ans begon hen de
lang zij tusschen
est waren, alwaar
lden zij ook geene
n zich liefst in de
aren derhalve ge-
hun meel, hetwelk
werd. Eenige der
akkig, dat zij een'
ndeten zoodden en
en.

ij hongerig en mat
n togt van achttien
soort van heuvels.
stroom, zijnde een
roote blijdschap za-
an buffels voorzien,
den oever van dien

stroom gelegeerd, denzelven op een' afstand van achttien
mijlen volgende. Het was een jagersparadijs: de buffels
waren zoo er menigvuldig, dat zij er zoo veel van konden
dooden als zij wilden, en een' voorraad van vleesch op-
doen voor vele dagreizen achtereen. Hier namen zij dan
ook een weinig rust na hunn' moeilijken togt, en ver-
maakten zich vervolgens met jagen en gastereren, en in
het gras te gaan liggen. Hunne rust werd evenwel een
weinig afgebroken door het vinden van sporen der Wilden,
welke zij begrepen, dat tot de Kraai-Indianen moesten be-
hooren: hetgeen hen noodzaakte, om een meer dan ge-
woon waakzaam oog op hunne paarden te houden. Zij
hadden reeds sedert eenige dagen hunn' togt gerigt naar
den hoogen berg, dien de Heeren HUNT en MACKENZIE op
den 17^{den} Aug. in het oog hadden gekregen, en welks
hoogte hun tot een landmerk over eene groote uitgestrekt-
heid van de woestijn strekte. Eerst hadden zij hem
voor een' enkelen op zich zelf staanden berg gehouden,
doch toen zij er digter bij kwamen, bleek hij de hoogste
top van eene gansche bergketen te zijn. Met elken dag
veranderde hij van voorkomen, of liever zijne lage top-
pen en de kruinen van andere bergen van die keten ver-
toonden zich aan den helderen horizon, en eindelijk deed
zich ook de lager heuvelrij, die de meeste derzelve za-
men verbond, voor hunne oogen op. In den zuiveren
dampkring van deze hooge vlakte, waar zij zich thans be-
vonden, zijn de voorwerpen zoo duidelijk zichtbaar, dat zij
van de plek af, waar zij het eerst den berg gezien had-
den, nog honderd en vijftig mijlen (50 uren) hadden af
te leggen, voor dat zij deszelfs voet bereikten. Zij kam-
peerden aldaar op den 30sten Aug., hebbende nu sedert hun
vertrek van Aricara bijna vierhonderd mijlen afgelegd.

De berg, die thans boven hunne hoofden opstak, was een van de Bighorn-keten, bespoeld door eene rivier van denzelfden naam, en zich voor eene groote uitgestrektheid van het O. N. O. naar het W. Z. W. uitstrekkende. Hij maakte een gedeelte uit van de lange reeks granietbergen, welke een der belangrijkste en treffendste kenmerken van Noord-Amerika uitmaakt, en zich gelijkzijdig met de kust van de Stille Zee uitstrekt van de landengte van Panama af bijna tot aan de IJsee toe, in dezelfde rigting dus als de bergketen der Andes in het zuidelijke halfond. Die lange bergketen heeft om haar bar en afgebrokkeld voorkomen, en om hare kale granietkruinen den naam van het Klipgebergte gekregen, die geenszins eene haar alleen kenmerkende eigenschap aanduidt, aangezien alle hooge bergketenen rotsachtig zijn. Onder de eerste bezoekers van dit gebergte was zij bekend als de keten der Chippewyan-bergen, en het is waarschijnlijk, dat zij deze Indiaansche benaming alleen onder de dichters behouden zal. Uit het midden eener uitgestrekte vlakte der woestijn oprijzende, verscheiden graden van breedte doorloopende, de wateren der Atlantische en der Stille Zee van elkander scheidende, en door hare zijarmen de vlakke landstreken van hare kanten schijnende te verbinden, heeft men haar wel eens de figuurlijke benaming van de ruggegraat van het Noordelijke Vasteland bijgezet.

Het Klipgebergte doet zich niet voor als eene keten van gelijke hoogte, maar liever in groepen van op zich zelve staande bergkruinen. Hoewel sommige van deze oprijzen tot in de streken der eeuwigdurende sneeuw, en meer dan 11000 voeten hoog zijn, is echter hunne hoogte van hunn' eigenlijken voet af gerekend zoo aanzienlijk niet,

den opstak, was
 eene rivier van
 oote uitgestrekt-
 V. uitstreckende,
 reeks granietber-
 ffendste kenmer-
 h gelijkzijdig met
 de landengte van
 n dezelfde rigting
 uidelijke halfroond.
 r en afgebrokkeld
 nen den naam van
 s eene haar alleen
 gezien alle hooge
 e eerste bezoekers
 keten der Chip-
 ijk, dat zij deze
 lichters behouden
 e vlakte der woest-
 an breedte door-
 en der Stille Zee
 hare zijarmen de
 schijnende te ver-
 figuurlijke bena-
 rdelijke Vasteland

oor als eene keten
 oepen van op zich
 sommige van deze
 urende sneeuw, en
 chter hunne hoogte
 oo aanzienlijk niet,

als men zoude denken, dewijl de grond zelf, vanwaar zij
 oprijzen, uit eene hooge vlakte bestaat, die ettelijke duizend
 voeten boven het vlak der zee verheven is. Die vlakten
 zijn dikwijls ten uiterste onvruchtbaar, en bestaan uit
 zandwoestijnen, gevormd van de deelen der granietber-
 gen, verstoken van allen groei, verzengd door de gloei-
 jende en teruggeskaatste stralen van de zomerzon, en
 waarover des winters de gure wind, die van de besneeuw-
 de bergtoppen afkomt, gierende en huilende heenwaait.
 Zoodanig is een groot gedeelte van die onafmeetbare land-
 streek, welke zich van het noorden tot het zuiden eenige
 honderden mijlen ver langs het gebergte uitstrekt, en die
 niet onvoegzaam de groote Woestijn van Amerika genoemd
 is. Het is eene streek, die alle verwachting van bebou-
 wing te leur stelt, en niet doortogen kan worden, ten
 zij men zich langs de stroomen houde, die haar doorsnij-
 den. In de hoogere streken van het gebergte vindt men
 mede zeer groote vlakten, die bij uitnemendheid vrucht-
 baar zijn. Die hooge streken van vlak land maken in
 der daad een eigenaardig kenmerk van het vaste land
 van Amerika uit. Men treft er zoodanige aan op de
 Andes of Cordilleras, alwaar men achtduizend voeten
 hoog boven het peil der zee, steden, dorpen en be-
 bouwde landhoeven vinden kan.

Terwijl de granietkruinen van het Klipgebergte bar
 en akelig zijn, ziet men vele der lagere rijen karig be-
 wassen met schrale pijnboomen, eiken en cederboomen.
 Op vele plaatsen van het gebergte ontdekt men sporen
 van de werking des vuurs. Eenige der diepste valleijen
 zijn bestrooid met scoria en gebroken steenen, die blijkbaar
 van vulkanischen oorsprong zijn. De klippen, die dezelve
 omringen, dragen hetzelfde kenmerk, en op de hoogste

toppen van dezelve kan men de overblijfselen zien van uitgebluschte kraters.

Wij hebben reeds iets gezegd van het bijgeloof, waarmede de Indianen de Zwarte bergen beschouwen: maar de onmetelijke bergketen, die alles, wat zij van de wereld kennen, verdeelt, en waaruit zulke magtige stroomen ontspringen, is nog veel meer een voorwerp van hun eerbied en ontzag. Zij noemen haar: »de kuif van de wereld:» en denken dat WACONDAH, of de Heer van het leven, gelijk zij het Opperwezen noemen op die hemelhooge bergen zijn verblijf houdt. De Wilden-stammen van de oostelijke woestijn noemen dezelve: de bergen der ondergaande zon. Sommige hunner plaatsen de gelukkige jagtgronden" hun denkbeeldig paradijs, in de valleijen van dat gebergte, maar zeggen dat zij voor de levende menschen onzichtbaar zijn. Aldaar is ook het »Land der Zielen" in hetwelk de »steden der vrije en edelaardige Geesten" gevonden worden, alwaar dezulke, die gedurende hun leven den Heer van het leven behaagd hebben, na hunn' dood allerlei genoeg smaken.

Door de jagers en krijgslieden der verafgelegene stammen, die nooit dit gebergte hebben betreden, worden wonderen aangaande hetzelfde verhaald. Sommige denken, dat zij na hunn' dood deze bergen zullen doorreizen en een van deszelfs hoogste en barste toppen, tusschen de besneeuwde klippen en nederbruisende stroomen zullen beklimmen. Na vele verdrietelijke manen (maanden) zullen zij den top bereiken, vanwaar zij het Land der Zielen aanschouwen zullen. Daar zullen zij den gelukkigen jagtgrond zien met de zielen dergenen, die wel en braaf geleefd hebben in tenten op de groene weide, langs helder vlietende beken, of jagende op de troepen

fselen zien van
 bijgeloof, waar-
 schouwen: maar
 zij van de wereld
 agtige stroomen
 orwerp van hun
 de kuif van de
 de Heer van het
 n op die hemel-
 Wilden-stammen
 elve: de bergen
 plaatsen de ge-
 radijs, in de val-
 dat zij voor de
 daar is ook het
 eden der vrije en
 alwaar dezulke,
 et leven behaagd
 n smaken.

rafgelegene stam-
 etreden, worden
 Sommige den-
 zullen doorreizen
 toppen, tusschen
 e stroomen zullen
 nanen (maanden)
 zij het Land der
 n zij den gelukki-
 enen, die wel en
 e groene weide,
 de op de troepen

van buffels, elanden en hertenbeesten, die op de aarde
 geveld zijn. Daar zullen zij ook de steden of dorpen
 der vrije en edelaardige Geesten zien schitteren in het
 midden van bekoorlijke velden. Indien zij zich gedu-
 rende hun leven wel hebben gedragen, zal het hun
 vrijstaan van den bergtop af te klimmen naar dat zalig
 gewest: zoo niet, zullen zij, getergd met hetzelfde te zien,
 vervolgens van den berg af teruggesmeten worden naar
 de zandwoestijn, om die te doorkruisen en eeuwig de
 kwellling van eenen onleschbaren dorst en onverzadelijken
 honger te ondervinden.

Hoofdstuk XXVIII.

Landstreek der Kraai-Indianen. — Verspieders op kondschap. — Bezoek van een' troep harde ridders. — Kampement der Kraai-Indianen. — Geschenken aan hun opperhoofd. — Koophandel. — Zwetsers onder de Kraai-Indianen — Rose onder zijne Indiaansche vrienden. — Afscheid van de Kraai-Indianen. — Verlegenheid op het gebergte. — Nog iets over de Kraai-Indianen. — Paardrijdende kinderen — Opsporing van achterblijvers.

De reizigers waren thans in de nabijheid der bergstreken gekomen, welke door de Kraai-Indianen verontrust worden. Deze rustelooze stroopers zijn, gelijk wij reeds gezegd hebben, altijd gereed om langs de kanten van het gebergte op den loer te liggen: en zelfs wanneer zij in eenige diepe afgelegene vallei gelegerd mogten wezen, zetten zij verspieders uit op de klippen en hoogten, die zelve ongezien, elk levend wezen, hetwelk zich op de vlakke of in de dalen beweegt, kunnen gadeslaan. Het was niet te verwachten, dat ons reisgezelschap ongemerkt door eene zoo scherp bewaakte landstreek zoude gaan: derhalve, weinige oogenblikken voordat de avond begon te vallen, en eene korte poos, nadat zij zich aan den voet van de Sierra van Bighorn hadden gelegerd, kwam er een paar woeste wezens met havelooze vellen

omhangen, maar goed gewapend en paarden berijdende, die er even zoo wild uitzagen als zij zelve, met groote voorzigtigheid het kamp naderen. Men had hen niet zonder grond voor twee der kwade berggeesten kunnen houden, die zoo vermaard zijn in de fabelkunde der Indianen.

ROSE werd oogenblikkelijk afgezonden, om met hen te spreken en hen in het kampement te noodigen. Het bleek, dat zij twee verspieters waren van dezelfde bende, die men eenige dagen geleden op het spoor was gekomen, en die in dit oogenblik niet ver af in een der dalen van het gebergte gelegerd lag. Zij lieten zich spoedig overhalen, om in het kampement te komen, alwaar zij wel ontvangen werden, en, na tot laat in den avond gebleven te zijn, vertrokken zij weder, om een bericht van alles, wat zij gezien en ondervonden hadden, aan hunne kameraden over te brengen.

De volgende dag was ter naauwernood aangebroken, toen een troep van deze bergwilden al tierende en gillende in het kampement kwam galopperen met eene uitnoodiging van hun opperhoofd aan de Blanken, om hem een bezoek te geven. De tenten werden diensvolgens weggenomen, op de paarden geladen en het gezelschap was weldra op weg. Het scheen, dat de ridders der Indianen, die hen vergezelden, er eene eer in stelden, om hunne behendigheid in het paardrijden ten toon te spreiden, in vollen ren heengaande, en met het grootste gemak en vlugheid de steilste en gevaarlijkste plaatsen overspringende.

Een ridje van zestien mijlen bragt hen des namiddags voor het kampement der Indianen, hetwelk uit tenten van leder bestond in eene weide gespreid aan den oever van een' kleinen helderen stroom aan den voet van een'

spieders op kond-
rijders. — Kam-
nken aan hun op-
onder de Kraai-
che vrienden. —
erlegenheid op het
dianen. — Paard-
chterblijvers.

bijheid der berg-
dianen verontrust
gelijk wij reeds
s de kanten van
zelfs wanneer zij
erd mogten we-
pen en hoogten,
hetwelk zich op
nnen gadeslaan.
gezelschap onge-
landstreek zoude
voordat de avond
adat zij zich aan
hadden gelegerd,
havelooze vellen

berg. In de nabijheid van hetzelfde liep een groot aantal paarden grazen, waarvan er zekerlijk vele de vruchten waren van eene strooppartij.

Het opperhoofd der Kraai-Indianen trad vooruit, om zijne gasten met groote betuigingen van vriendschap te verwelkomen, en bragt hen in zijne tent, hun in het voorbijgaan eene plaats aanwijzende, alwaar zij hun kampement konden oprigten. Zoodra hij dit gedaan had, opende de Heer HUNT eenige der pakken en gaf het opperhoofd een sebar-laken rooden mantel ten geschenke, benevens eenig kruid en lood. Hij gaf hem ook eenige messen, snuisterijen en tabak, om dien onder zijne strijders te verdeelen. De grimmige potentaat scheen voor het oogenblik met dat alles best in zijn' schik. Doch alzoo de Kraai-Indianen voor bovenmate trouweloos te boek stonden, en even zulke dieven als de vogels waarnaar zij genoemd zijn, en men bovendien wist, dat over het algemeen hunne broederlijke gezindheid voor de Blanken niet ver ging, werd de onderhandeling met hen ook op een' ten uitersten onzigtigen voet aangeknoopt.

De volgende dag verliep in onderhandelen met de Kraai-Indianen over huffelhuiden en pelterijen, en in het ruilen van zwakke en vermoeide paarden voor anderen, die in goeden staat waren. Sommige der manschappen kochten zich paarden voor hunne eigene rekening, zoodat men er thans honderd tweeëntwintig bijeen had, alle goed voor den togt over het gebergte berekend.

Nadat de Blanken in hunne behoefte hadden voorzien, staakten zij allen verderen handel, tot overgroot misnoegen van de Kraai-Indianen, die zeer dringend begonnen te eischen, dat men den handel voort zoude zetten, en die ziende, dat hun zulks niet baatte, een' onbeschaamd en

een groot aan-
 vele de vruch-
 vooruit, om zijne
 schap te verwel-
 het voorbijgaan
 kampement kon-
 opende de Heer
 hoofd een sebar-
 evens eenig kruid
 sen, snuisterijen
 e verdeelen. De
 ogenblik met dat
 e Kraai-Indianen
 en, en even zulke
 md zijn, en men
 kunne broederlijke
 ng, werd de on-
 tersten vaigtigen
 elen met de Kraai-
 , en in het ruilen
 r anderen, die in
 schappen kochten
 oing, zoodat men
 n had, alle goed
 nd.
 e hadden voorzien,
 vergroot misnoegen
 ngend begonnen te
 de zetten, en die
 onbeschaamden en

dreigenden toon begonnen aan te nemen. Dit werd door den Heer HUNT en zijne reisgenooten toegeschreven aan de opruijing van ROSE den tolk, dien zij verdacht hielden van kwaad zaad tusschen hen en de Wilden te strooijen, ten einde daarmede zijne misdadige oogmerken te bevorderen. MACLELLAN besloot, volgens zijne gewone scherpe manier van regtspleging, den deugniet op staande voet voor den kop te schieten, ingevalle het tot eene uitbarsting komen mogt: doch er viel niets van dien aard voor. De Kraai-Indianen werden zekerlijk in teugel gehouden door het rustige gedrag der Blanken en door de voorzigtige maatregelen tot verdediging, welke zij genomen hadden: en indien ROSE inderdaad nog niet van zijne verraderlijke bedoeling had afgezien, moest hij wel bemerken, dat zij vermoed werd: en, zoo hij trachten mogt dezelve te bewerkstelligen, dat zij dan welligt op zijn eigen hoofd zoude nederkomen.

De Heer HUNT stelde des anderen daags morgens vroeg voor den togt te hervatten. Hij nam een plegtig afscheid van het opperhoofd en diens zwerfende horde en, ingevolge de vooraf gemaakte bepalingen, beval hij hunn' waardigen medereiziger ROSE aan hunne dierbaarste vriendschap en broederlijke liefde aan; deze, die op de waten van de Mississipi als roover gevaren had, was bij uitstek geschikt, om ook onder de Landstroopers van het Klipgebergte tot rang en aanzien te komen.

Het is niet ongepast hierbij te voegen, dat de deugniet hartelijk goed onder den stam ontvangen werd, en volmaakt weltevreden scheen met de getroffene overeenkomst, alzoo hij zich veel beter op zijn gemak onder Wilde, dan onder Blanke menschen gevoelde. Het uitworpel der beschaafde wereld, zij, die den arm der

gerechtigheid ontwijken, vagebonden van de ergste soort, zijn het, die de zaden van vijandschap en bitterheid tusschen de ongelukkige stammen van de grenzen strooijen: een staat of eene gemeente heeft geen onverzoenlijker vijand dan zulk een', die zich zelven door zijne wandaden tot een' vreemdeling voor zijn land gemaakt heeft.

Regt blijde, dat hij van zijn' verradelijken reisgenoot af was, vervolgde de Heer HUNT zijn' togt langs de kanten van het gebergte in eene zuidwaartsche rigting, naar eenigen doortogt zoekende, om aan de andere zijde te komen: doch hij vond er geen, na eenen marsch van vijftien mijlen, en kampeerde bij een klein riviertje nog steeds aan deze zijde. De groene weilanden, welke deze bergstroomen omzoomen, leveren over het algemeen vrij wat wild op, en de jagers schoten weldra verscheiden elanden, die het kampement van versch vleesch voorzagen. In den avond werden de reizigers verrast door een onaangenaam bezoek van eenige Kraai-Indianen, die tot eene andere horde behoorden, dan die, welke zij verlaten hadden, en hun zeiden, dat zij een kampement in het gebergte hadden. Het berigt, dat zij van zulke gevaarlijke naburen omringd waren, en de zekerheid, dat zij zich nog onder het bereik van ROSE en zijne schelmsche medebroeders bevonden, noodzaakte hen gedurig op hunne hoede te zijn, en den ganschen nacht door zeer waakzame posten uit te zetten, om niet van hunne paarden beroofd te worden.

Op den 3^{den} Sept. bespeurende, dat de bergketen zich steeds verder uitstreckte en een' onoverkomelijken hinderpaal opleverde, trachtten zij zich een' doortogt naar het westen te banen, maar zij bevonden zich weldra verward tusschen klippen en afgronden, die al hunne po-

de ergste soort,
n bitterheid tus-
renzen strooijen:
onverzoenlijker
r zijne wandaden
akt heeft.

lijken reisgenoot
gt langs de kanten
e rigting, naar
e andere zijde te
marsch van vijf-
ein riviertje nog
den, welke deze
het algemeen vrij
eldra verscheiden
leesch voorzagen.
t door een onaan-
en, die tot eene
elke zij verlaten
kampement in het
van zulke gevaar-
eekerheid, dat zij
zijne schelmsche
gedurig op hun-
t door zeer waak-
an hunne paarden

de bergketen zich
omelijken hinder-
doortogt naar het
zich weldra ver-
die al hunne po-

gingen vrijdelden. De berg scheen voor het grootste gedeelte ruw, bar en onvruchtbaar, doch hier en daar was hij begroeid met pijnboomen en met heestergewassen, waarvan er eenige in bloei stonden. Onder het omzwerven in die oorden werd hun dorst onverdragelijk, want nergens was water te vinden. Ten aantal der manschappen begaf zich naar de klipvalleijen en bergkloven, op hoop van eenig moeras of eenige beek te vinden: sommigen hunner geraakten verdwaald en kwamen niet weder bij het hoofdcorps.

Na eenen halven dag met veel moeite en vruchteloos geklauterd te hebben, gaf de Heer HUNT het denkbeeld op van in deze rigting een' doortogt te zoeken, en naar de kleine rivier aan den kant van den berg wedergekeerd zijnde, sloeg hij zijn kampement zes mijlen van de plaats der vorige nachtlegering op. Hij beval toen, dat er seinvuren gemaakt zouden worden voor de achterblijvers, die water waren gaan opzoeken; maar de nacht verliep, zonder dat zij wederkwamen.

In den volgenden morgen verscheen tot hunne groote verwondering ROSE in het kampement met eenigen zijner vrienden van de Kraai-Indianen. Zijn bezoek herlevendigde hunn' argwaan, maar hij meldde zich aan als een bode van de welwillendheid van zijn opperhoofd, die bespeurende, dat zij een' verkeerden weg hadden ingeslagen, ROSE met zijne kameraden gezonden had, om hun den weg te wijzen naar eenen korteren en beteren pas door het gebergte.

Geene keus hebbende en zelve in de uiterste verlegenheid zijnde, moesten zij zich wel aan dit verdacht geleide overgeven. Zij waren nog niet ver gekomen, toen zij de gansche horde der Kraai-Indianen vonden, die zij nu za-

gen, dat denzelfden weg met hen insloegen. De beide cavalcades dan van de Blanken en van de Indianen reden zamen voort, en leverden eene zonderling teekenachtig schouwspel op, terwijl zij, verschillend gekleed en gewapend, met een' trein van pakpaarden in lange rijen door de bergpassen en over de steile klippen van het gebergte heen togen.

De reizigers waren op nieuw in de gelegenheid gesteld, om de behendigheid en de bekwaamheid dier hardrijders te bewonderen. Allen zaten zij te paard, mannen, vrouwen en kinderen; want de Kraai-Indianen hebben paarden in overvloed, en niemand gaat er te voet. De kinderen zijn op het paard volkomen te huis. Er was er een onder zoo jong, dat het nog niet konde praten. Het was op een tweejarig veulen gebonden, maar bestuurdte de teugels alsof hem de kunst was ingeschapen, en gebruikte de zweep met eene ware Indiaansche milddadigheid. De Heer HUNT vernam naar den leeftijd van dien kinderlijken jockey, en kreeg tot antwoord dat hij » twee winters gezien had."

Het is bijkans de fabel der Centauren, en wij behoeven ons in geen en deele te verwonderen over de behendigheid van deze Wilden, die aldus den zadel tot eene wieg hebben, en in hunne kindschheid reeds als het ware één worden met het dier, 't welk zij berijden.

De bergpassen waren bij uitstek puntig en afgebrokkeld, en de togt door dezelve was pijnlijk voor de beladene paarden. Het gezelschap ging dan ook slechts langzaam voort, en werd allengs achtergelaten door de Kraai-Indianen, die vooraan waren gegaan. Het is meer dan waarschijnlijk, dat de Heer HUNT een weinig gedraald had, om van zulke reismakkers bevrijd te geraken. Zeker

oegeen. De beide
de Indianen reden
rling teekenachtig
l gekleed en gewa-
n lange rijen door
van het gebergte

gelegenheden gesteld,
id hier hardrijders
d, mannen, vrou-
anen hebben paar-
voet. De kinderen
r was er een onder
aten. Het was op
bestuurde de teu-
pen, en gebruikte
he milddadigheid.
d van dien kinder-
d dat hij » twee

ren, en wij behoe-
ren over de behen-
den zadel tot eene
heid reeds als het
lk zij berijden.

ig en afgebrokkeld,
voor de beladene
ok slechts langzaam
door de Kraai-In-

Het is meer dan
een weinig gedraald
l te geraken. Zeker

is het, dat hij zich eenigzins geruster gevoelde, toen hij de gansche bende, rose en allen met elkander, tusschen de bogten van het gebergte zag verdwijnen, en het getier van den achtersten Indiaan zich in een' verren afstand hoorde verwijderen.

Toen zij wel buiten het gezigt en het gehoor waren, legerde hij zich aan den oorsprong van de kleine rivier van den vorigen dag, hebbende toen zestien mijlen afgelegd. Hij bleef hier den ganschen volgende dag, zoo wel om den Kraai-Indianen den tijd te laten van vooruit te komen, als om der achterblijvers wille. Men begon zich inderdaad zeer ongerust over hen te maken, dat zij in de bergpassen geheel verdoold mogten geraakt, of in de handen gevallen zijn eenige omzwervende horde Wilden. Eenige der ervarenste jagers werden afgezonden, om hen op te zoeken, terwijl de anderen zouden gaan jagen. De naauwe vallei, waarin zij gelegerd waren, door een stroomend water doorsneden wordende, leverde hun versch voeder voor de paarden op, en, hoezeer zij in het hartje van het Bighorn-gebergte lag, was zij goed van buffels voorzien. Van deze werden er eenige gedood, alsmede een grijze beer. Tegen den avond kwamen, tot genoegen van ieder een' de achterblijvers opdagen, en dewijl men van alles overvloed had, werd er in het kampement goede sier gemaakt.

Hoofdstuk XXIX.

Bergdalen. — Omzwervende horde van Wilden. — Anecdotes van de Shoshonezen en Plathoofden. — Wortelspijters. — Hunne manier van in eenzaamheid op den loer te liggen. — Berggeesten. — De Windrivier. — Schaarscheit van mondbehoefte. — Verandering van reisweg. — De bergtoppen Pilot Knobs of de Tetons. — Arm van de Colorado. — Jagt-kampement.

Op den volgenden dag zijn' togt hervattende, bleef de Heer HUNT westwaarts voortgaan door eene barre klip-pige streek, die evenwel op vele plaatsen door kleine grazige valleijen met frissche waterbronnen, glinsterende beken, groepjes van pijnboomen en eene menigte bloei-jende heesters werd afgewisseld. Deze groene en bevallige plekken, die tusschen het gebergte in veel van deszelfs barheid wegnamen, strekten den vermoeiden reizigers tot vervrolijking en tot verfrissching.

In den loop van den ochtend, terwijl zij in de engte van een' bergweg waren, zagen zij eene kleine bende Wilden, die er even zoo woest uitzag als het land rond-om hen, en die hen voorzigtig bekeken, voordat zij het

waagden te naderen. Sommige derzelve waren op slecht uitgeruste paarden gezeten, met toomen en breidels van buffelhuid, waarvan het einde achter hen over den grond sleepte. Het bleek, dat deze een gemengde troep van Shoshonezen of Slang-Indianen en van Plathoofden was. Dewijl deze Stammen in het vervolg van dit werk nog dikwerf zullen genoemd worden, zullen wij hier eenige inleidende bijzonderheden aangaande dezelve mededeelen.

De Plathoofden, waarvan hier gesproken wordt, behooren niet verward te worden met die, welke nabij de beneden-wateren van de Columbia wonen, en zij maken ook hunne hoofden niet plat, gelijk deze. Zij wonen aan den oever van eene rivier aan den westkant van het gebergte, en worden beschreven als eenvoudige, eerlijke en gastvrije menschen. Gelijk al de volkeren van zulk een karakter, hetzij beschaafde of wilde, laten zij zich gemakkelijk bedriegen, en worden vooral mishandeld door de onmededoogende Zwartvoeten, die hen in hunne dorpen komen kwellen, bij nacht hunne paarden stelen, of dezelve in het openbaar bij den dag wegvoeren, zonder daarover eenige wedervergelding te vreezen te hebben.

De Shoshonezen zijn een tak van den eenmaal magtigen en bloeienden stam der Slang-Indianen, die een' heerlijken jagtgrond bewoonden bij de bovenwateren van de Missouri, alwaar zij overvloed hadden van bevers en buffels. Ook hun jagtgrond werd van tijd tot tijd door de Zwartvoeten bezet, maar de Slang-Indianen vochten dapper om het bezit van hun eigendom en er ontstond een langdurige en bloedige oorlog tusschen hen, waarvan de uitslag wisselvallig was. De Compagnie van de Hudsons-Baai haren handel in het binnenland willende uitbreiden, voorzag de Zwart-

Wilden. — Ane-
den. — Wortelspü-
nheid op den loer te
vier. — Schaarsch-
ing van reisweg. —
tons. — Arm van

nervattende, bleef
or eene barre klip-
aatsen door kleine
nnen, glinsterende
ene menigte bloei-
groene en bevallige
n veel van deszelfs
oeiden reizigers tot

wijl zij in de engte
eene kleine bende
als het land rond-
ten, voordat zij het

voeten, die het dichtst bij haar woonden, van vuurwapenen. De Slang Indianen, die van tijd tot tijd handel met de Spanjaarden dreven, zochten vruchteloos ook zulke wapenen te bekomen: de Spaansche handelaars weigerden zeer wijselijk hun dezelve te geven. Nu hadden de Zwartvoeten een groot overwigt en verdreven weldra de arme Slang-Indianen van hunn' geliefden jagtgrond, hun land van overvloed, en joegen hen van de eene plaats naar de andere, tot dat zij gedwongen waren naar de wildste en onvruchtbaarste holen van het Klipgebergte de wijk te nemen. Zelfs daar staan zij bloot voor de aanvallen hunner onverzoenlijke vijanden, zoo lang als zij paarden hebben of eenigen anderen eigendom, die de plundersaars kan uitlokken. Aldus zijn de Slang-Indianen langzamerhand een verspreid, moedeloos en verarmd volkje geworden, dat zich omtrent de eenzame rivieren en bergstroomen ophoudt en voornamelijk van den visch leeft. De zulken van hen, die nog paarden bezitten en somtijds als jagers leven, worden Shoshonezen genoemd: doch er is een ander gedeelte van, de minstgeachte onder hen, die Shuckers of Wortelspitters heeten. Deze zijn eene schuwe en eenzame soort van menschen, welke zich in de afgelegenste oorden van het gebergte ophouden, even als aardmannetjes in de holen en spleten der klippen loerende, en meerendeels van de aardwortelen levende. Somtijds, wanneer een reiziger door eene eenzame bergvallei trekt, vindt hij het bloedende ligchaam van een hert of buffel, die nog niet lang geveld kan zijn. Hij zoekt te vergeefs naar den jager: het gansche landschap is levenloos en doodstil. Eindelijk bespeurt hij door de reet van eene rots of klip eenigen rook opstijgen, en naar de plaats opklauterende, vindt hij er een arm en sluipend huisgezin

an vuurwapenen,
d handel met de
ook zulke wape-
s weigerden zeer
en de Zwartvoeten
de arme Slang-In-
an land van over-
s naar de ande-
te wildste en on-
te de wijk te ne-
aanvallen hunner
paarden hebben
plunderaars kan
en langzamerhand
volkje geworden,
en bergstroomen
leeft. De zulken
somsijds als jagers
och er is een ander
en, die Shuckers
eene schuwe en
in de afgelegenste
en als aardman-
pen loerende, en
e. Somsijds, wan-
bergvallei trekt,
en hert of buffel,
zoekt te vergeefs
is levenloos en
de reet van eene
en naar de plaats
sluipend huisgezin

van wortelspitters, die van angst sidderen, omdat men hen ontdekt heeft.

De Shoshonezen evenwel, die gelijk wij hebben opgemerkt nog »paarden hebben om te berijden en wapens om zich uit te rusten» zijn een weinig moediger van ziel en minder bedekt in hunne omzwervingen. In den herfst, wanneer de zalm uit de rivieren verdwijnt, en de honger begint te nijpen, wagen zij zich zelfs op hunn' ouden jagtgrond, om er de buffels te vervolgen. Op zulke gevaarlijke togten worden zij wel eens door de Plathoofden vergezeld, alzoo de vervolgingen der Zwartvoeten een' innigen vriendschapsband tusschen die twee ongelukkige en mishandelde volkstammen gesloten heeft. Doch niet-tegenstaande hunne vereenigde magt, wordt elke stap, dien zij op den betwisten grond doen, met vrees en beving gedaan, en een Indiaansche handelaar verzekert ons, dat hij er ten minste vijfhonderd van wel tot den strijd toegerust op de heuveltoppen heeft zien wacht houden, terwijl er vijftig in de vlakte op de jagt waren. Hunne togten zijn van korten duur en worden haastig in 't werk gesteld. Zoodra zij genoeg buffelvleesch voor hunn' wintervoorraad bijeen hebben, pakken zij alles op hunne paarden, verlaten den gevaarlijken jagtgrond, en spoeden zich terug naar hun gebergte, zich gelukkig achtende, wanneer zij de vreeselijke Zwartvoeten niet achter hunne hielen bespeuren.

Zulk eene bende van Shoshonezen en Plathoofden was het, welke onze reizigers aantroffen. Zij waren uitgetogen tot een bezoek aan de Arapahoës, een stam, die de oevers van de Nebraska bewoont. Zij waren zoo goed uitgerust als hunne schaarsche middelen zulks toelieten, en eenige der Shoshonezen hadden schilden van buffel-

nacht, versierd met pluimen en lederen franje, welke in hun oog een betooverend vermogen bezitten, omdat zij die met geheimzinnige plegtigheden door hunne bezweerders hebben laten vervaardigen.

Onze reizigers togen den ganschen dag in het gezelschap van deze zwerfende bende voort. Des avonds kampeerden zij nabij elkander in een' bergweg aan den kant van eene rivier, die noordwaarts in de Bighorn-rivier uitliep. In de nabijheid van het kampement vonden zij aalbezen, frambozen en krenten in groote menigte. De bergpas droeg blijken, dat er tallooze troepen van buffels doorgegaan waren, hoewel men er geen' te zien kreeg. Het gelukte den jagers een eland en verscheiden herten te doodden.

Zij bevonden zich thans in het hart van de tweede keten der Bighorn-bergen, en hadden een' anderen hooger en met sneeuw bedekten berg in het westen voor zich. Vijftien mijlen, in die rigting den volgenden dag afgelegd, bragten hen in eene lage vlakte wel van buffels voorzien. Hier vereenigden zich de Slang-Indianen en Plathoofden met de blanke jagers en bragten een' overvulligen voorraad van wild in het kampement mede.

In den morgenstond van den 9^{den} Sept. scheidden zich de reizigers van hunne Indiaansche vrienden en vervolgden hunn' togt westwaarts. Een marsch van dertig mijlen bragt hen des avonds aan den oever van een' fraaijen helderen stroom, die wel honderd ellen breed was. Het was de noordelijke arm van de Bighorn, die den bijzonderen naam van Windrivier draagt, omdat de wind gedurende den winter aanhoudend tegen hare oevers blaast en de sneeuw verhindert tegen dezelve te blijven liggen. Men zegt, dat die wind veroorzaakt wordt door

n franje, welke bezitten, omdat door hunne be-

n het gezelschap vonds kampeerden den kant van horn-rivier uitment vonden zij e menigte. De roepen van bufer geen' te zien l en verscheiden

n de tweede keanderen hooger vesten voor zich, den dag afgelegd, buffels voorzien, en Plathoofden vertolligen voor-

. scheidden zich den en vervolgvan dertig mijvan een' fraaijen breed was. Het n, die den bijomdat de wind gen hare oevers ezelve te blijven aakt wordt door

eene groote gaping tusschen het gebergte, door welke de rivier haren loop vindt tusschen twee steile klippen naar uitgehouwene rotsen gelijkende.

Die rivier geeft haren naam aan eene gansche keten van bergen uit drie evenwijdige rijen bestaande, van tachtig ellen lengte en omtrent twintig of vijfentwintig ellen breedte. Een dezer toppen is waarschijnlijk vijftienduizend voeten hoog boven de vlakte van de zee, en hij is een der hoogste van geheel het Klipgebergte. Op dat gebergte ontspringt niet alleen de Bighorn- of Wind-rivier, maar ook verscheiden takken van de Gele Steen-rivier en de Missouri aan den oostkant, en van de Columbia en de Colorado aan den westkant: aldus de bronnen van die groote stroomen verdeelende.

Gedurende vijf dagen achtereen volgde de Heer HUNT met zijn reisgezelschap den loop van de Wind-rivier, tot over eene uitgestrektheid van tachtig mijlen, dezelve telkens overstekende, naarmate hare bogten en de gesteldheid van hare oevers zulks vereischten: somtijds door valleijen trekkende en dan eens weder de klippen en rotsen bestijgende. Het land was er over het algemeen ontbloot van boomen; evenwel gingen zij door eenige boschjes van wormhout, die acht à tien voeten hoog waren, en waarvan zij zich, als het te pas kwam, als brandstof bedienden. Ook vonden zij alhier de wilde vlasplant in vrij groote menigte.

Op de bergen zagen zij geen wild: een paar grijze beeren vertoonde zich, maar niet genoeg van nabij om er op te vuren, en evenwel begon de voorraad schaarsch te worden. Zij zagen groote vlugten van die soort van lijsters, die gewoonlijk *robins* genoemd worden, benevens andere kleinere soorten van trekvogels, maar over het

geheel genomen werd er weinig leven op het gebergte waargenomen. In den avond van den 14^{den} Sept. kampeerden zij aan de beide armen van de Bighorn- of Wind-rivier. De breedste van dezelve ontsprong uit de bergketen van de Wind-rivier.

De jagers, die op dit gedeelte van den togt als wegwijzers dienden, hadden den Heer HUNT verzekerd, dat hij, door de Wind-rivier te volgen en eene enkele bergketen over te steken, aan het water van de Columbia zoude komen. Evenwel noodzaakte hem de schaarschheid van wild, die zich reeds tot nijpens toe deed gevoelen en die hen tusschen de onvruchtbare hoogten, waar zij zich bevonden, met een onmiddellijken hongersnood bedreigde, van rigting te veranderen. Men besloot derhalve op een' stroom af te gaan, die gelijk men hem onderrigt had, zuidwestwaarts heen door de naburige bergen liep, aan welks grazige oevers zij waarschijnlijk buffels aantreffen zouden. Diensvolgens ten drie ure in den morgenstond een voetpad zichtbaar door de Indianen betreden gevonden hebbende, hetwelk in die rigting lag, sloegen zij hetzelfde in, en keerden de Wind-rivier den rug toe.

In den loop van dien dag kwamen zij op eene hoogte, vanwaar men een grenzenloos uitzigt had. Hier bleef een der wegwijzers staan, en, na de uitgestrektheid van het landschap opmerkzaam beschouwd te hebben, wees hij naar drie met sneeuw bedekte bergtoppen, die, gelijk hij zeide, boven een' der armen van de Columbia oprezen. Zij werden daarom door de reizigers begroet met hetzelfde gejuich, als waarmede na eene lange en gevaarlijke zeereis eene vuurbaak van de kust door de matrozen begroet wordt. Het is waar, er was nog menige vermoeijende mijl af te leggen, alvorens zij die bergen kon-

op het gebergte
den Sept. kam-
de Bighorn- of
ontsprong uit de

togt als wegwij-
rzerkerd, dat hij,
enkele bergketen
Columbia zoude
chaarschheid van
gevoelen en die
waar zij zich be-
nood bedreigde,
derhalve op een'
derrigt had, zuid-
n liep, aan welks
antreffen zouden,
nstond een voet-
n gevonden heb-
en zij hetzelfde in,
oe.

op eene hoogte,
had. Hier bleef
itgestrektheid van
te hebben, wees
oppen, die, gelijk
Columbia oprezen,
begroet met het-
e lange en gevaar-
door de matrozen
nog menige ver-
ij die bergen kon-

den bereiken; want derzelver blijkbare hoogte en de buitengewone helderheid van den dampkring in berekening gebragt zijnde, konden zij weinig minder dan honderd mijlen verwijderd zijn. Zelfs na dezelve bereikt te hebben, bleven er nog honderden van mijlen naar de bestemming der expeditie af te leggen. Doch dat alles werd vergeten bij het zien der eerste herkenningsteekenen van de Columbia, die rivier, welke het doelwit van hun verlangen was. Die in het oog loopende bergtoppen zijn aan sommige reizigers bekend onder den naam van de Tetons, en dewijl zij eenige dagen lang den Heer HUNT als herkenningsteekenen gediend hadden, gaf hij hun den naam van de *Pilot Knobs*.

De reizigers vervolgden hunn' togt veertig mijlen ver zuidwestwaarts door eene zoo hooge landstreek, dat op de hoogste toppen en aan de kanten van de noordzijde overal sneeuw lag. Ten laatste kwamen zij aan den verlangden stroom, het doel hunner wenschen, welker wateren westwaarts stroomden. Het was in der daad een arm van de Colorado, die zich in de golf van Californië ontlast, en van de jagers den naam van de Spaansche rivier ontvangen had, uit hoofde van een berigt door de Indianen gegeven, dat aan derzelver beneden-wateren Spanjaards woonden.

Het zien van deze rivier en hare omstreken was verheugend voor de afgematte en uitgehongerde reizigers. Hare oevers waren groen, en in verschillende rigtingen lagen grazige valleijen tusschen dezelve en het hart der kale bergen, waarop talrijke troepen van buffels gerust liepen te weiden. De jagers ijlden met drift heen en kwamen weldra met buit beladen terug.

De Heer HUNT trof in dit gedeelte van het gebergte

drie verschillende soorten van aalbezien aan. De gewone roode aan een' zeer lagen en dorenachtigen heester: eene gele soort, die zeer geurig was en aan een' stam zonder doornen groeide: en de hoog purperkleurige, die de grootte en gedaante had van onze druiven, aan een' doornigen stam. Er waren ook drieërlei soorten van krenten, waarvan eene zeer groot, smakelijk en purperkleurig, aan een' heester van negen voeten hoogte groeide. Eene andere soort was geel, had de gedaante en den smaak van de groote roode krent, en zat aan struiken van vier of vijf voeten hoog: en de derde was zeer fraai scharlakenrood, en geleek in haar zoet naar de framboos, maar was toch minder smakelijk en groeide aan lage struiken.

Op den 17^{den} vervolgden zij den togt langs de rivier en legden vijftien mijlen zuidwestwaarts af. De rivier wemelde van ganzen en eenden, en leverde ook sporen van otters en bevers op. De expeditie naderde thans ook in der daad de gewesten, alwaar die dieren, de groote voorwerpen van den pelterijhandel, in overvloed te vinden zijn. Zij kampeerden voor dien nacht tegen over een' berg in het westen, die waarschijnlijk het einde uitmaakte van de laatste keten van het Klippebergte. Op den volgenden morgen verlieten zij den regten loop van de Spaansche rivier, en acht mijlen lang eene noordwestelijke rigting nemende, kwamen zij aan eene van derzelver kleine cijnsbare riviertjes, welke uit het gebergte ontsprong, en door groene weiden vol troepen van buffels heen stroomde. Dewijl deze waarschijnlijk de laatste buffels waren, welke zij zouden aantreffen, legerden zij zich aan den grazigen oever van de rivier, en besloten eenige dagen lang jagt op die dieren te maken, ten einde een' genoegzamen voorraad op te doen voor den verderen togt

an. De gewone
 heester: eene
 en' stam zonder
 eurige, die de
 , aan een' door-
 en van krenten,
 purperkleurig,
 groeide. Eene
 e en den smaak
 truiken van vier
 er fraai scharla-
 framboos, maar
 an lage struiken.
 t langs de rivier
 s af. De rivier
 erde ook sporen
 e naderde thans
 dieren, de groote
 ervloed te vinden
 tegen over een'
 t einde uitmaakte
 e. Op den vol-
 en loop van de
 eene noordweste-
 ene van derzelver
 het gebergte ont-
 en van buffels heen
 de laatste buffels
 erden zij zich aan
 besloten eenige
 , ten einde een'
 den verderen togt

naar de Columbia, alwaar zij vertrouwden visch genoeg
 te zullen vinden voor hun onderhoud. De manschappen
 en de paarden hadden behalve dat wel een weinig rust
 noodig, na zulk een' moeilijken togt, naardien zij nu in
 den loop van de laatste zeventien dagen tweehonderd
 en zestig mijlen door eene barre en meestal onvruchtbare
 bergstreek hadden afgelegd.

Hoofdstuk XXX.

Een rijkelijk voorzien jagtkampement. — De Shoshonesche jagers. — De Hobachs rivier. — De Dolle rivier. — Kampement bij de Pilot Knobs.

De Heer HUNT en zijne reisgenooten bragten vijf dagen door in de frissche weiden, die door den kleinen bergstroom bewaterd werden. De jagers bragten eene groote vernieling onder de buffels te weeg, en een' overvloed van wild mede: de reizigers hielden zich rondom de vuren bezig met voor de behoefte van het tegenwoordige oogenblik te roosten en te stoven, of voorraad voor den verderen togt te droogen: de pakpaarden, van hunnen last bevrijd, wentelden zich in het gras, of liepen door de weide te grazen. Diegenen van het gezelschap, welke door hunn' pligt tot geen' arbeid geroepen werden, gaven zich aan eene geruste werkeloosheid over, en het kampement leverde de vertooning op van eene halte van jagers in eene fraaije landstreek. Op een van hunne uitstapjes kregen sommige der manschappen eenige Indianen in het cog, die terstond in groote verlegenheid op den loop gingen. De Blanken kwamen met dit bericht in het kampement weder, waarop de Heer HUNT en vier anderen

— *De Shoshonesche*
De Dolle rivier. —

bragten vijf dagen
 den kleinen berg-
 ragten eene groote
 en een' overvloed
 ch rondom de vu-
 het tegenwoordige
 voorraad voor den
 en, van hunnen last
 , of liepen door de
 elschap, welke door
 werden, gaven zich
 en het kampement
 e halte van jagers
 an hunne uitstapjes
 ige Indianen in het
 nheid op den loop
 t berigt in het kam-
 UNT en vier anderen

te paard sprongen en voortijlden op eene verkenning. Na een' rid van acht mijlen kwamen zij in eene woeste bergstreek. Eene eenzame groene vallei strekte zich voor hen uit, van alle kanten tusschen barre hoogten besloten. Een troep buffels liep in dezelve dol door elkander, met een' troep wilde jagers met pijl en boog achter hen. De verschijning van den Heer HUNT met de zijnen maakte op eenmaal een einde aan de jagt: de buffels vloden naar den eenen kant, terwijl de Indianen een dapper gebruik van hunne zweepen makende, naar den anderen kant heen galoppeerden, zoo hard hunne paarden slechts konden. De Heer HUNT rende hen achterna. Twee jonge Indianen, die geene beste paarden hadden, waren weldra achterhaald. Zij waren hevig verschrikt, en hielden zich zelve blijkbaar voor verloren. Langzamerhand werd hunne vrees door eene zachte behandeling overwonnen, doch zij voeren voort de vreemdelingen met een gemengd gevoel van eerbied en bewondering te beschouwen: want het was voor het eerst in hun leven dat zij een' Blanke zagen.

Zij behoorden tot een troep van Slang-Indianen, die op hunne najaars-jagtpartij op het gebergte waren, om zich van voorraad tegen den winter te voorzien. Van de vriendschappelijke gezindheid van den Heer HUNT en zijne medgezellen overtuigd, bragten zij hem gewillig naar hun kampement. Hetzelve was aan den kant van een' waterstroom in eene naauwe vallei opgeslagen. De tenten waren van bereide huiden; sommige met grillige figuren beschilderd: en de paarden liepen rondom dezelve te grazen. De annadering van het gezelschap veroorzaakte eene kortstondige opschudding in het kamp; want die arme Indianen waren niet gewoon, anders dan vijandige men-

sehen te zien. Doch, zoodra zij de kleeding en de kleur van hunne bezoekers hadden herkend, veranderde hunne vrees in blijdschap: want sommige van hen hadden met de Blanken te doen gehad en wisten, dat zij vriendschappelijk zijn, en een' overvloed van kostbare zaken bezitten. Zij verwelkomden hen daarom in hunne tenten, onthaalden hen op voedsel en onderhielden zich met hen, zoo goed zij slechts konden.

Zij hadden eene goede jagt gehad, en hun kamp was vol buffel vleesch, hetwelk zeer vet en van de beste soort was. De Heer HUNT kocht genoeg van hen, om met alles wat zijne eigene jagers hem bezorgd hadden, al de paarden te beladen, behalve die, welke voor de deelhebbers en voor de vrouw van PIERRE DORION bestemd waren. Hij vond ook eenige beverhuiden in hun kamp, welke hij hun ruim betaalde, ten einde hen aan te sporen om er meer te zoeken: hun tevens berigtende, dat sommige van zijn gezelschap van voornemen waren, om op het gebergte te leven en met de oorspronkelijke jagers handel in pelterijen te drijven. De arme Indianen begrepen weldra het voordeel, 't welk dit hun beloofde, en namen op zich een' grooten voorraad van beverhuiden voor den toekomstigen handel bijeen te brengen.

Nu van een' goeden voorraad voorzien zijnde, brak de Heer HUNT op den 24sten Sept. op, en toog verder westwaarts heen. Een marsch van vijftien mijlen over eene bergreeks bragt hen aan eene rivier van vijftien voeten breedte, welke HOBACH, een hunner wegwijzers, die in de dienst van den Heer HENRY in deze nabuurschap had rondgezworven, voor een der bovenwateren van de Columbia herkende. De reizigers begroetten dezelve met gejuich als de eerste rivier, die naar het oord hunner be-

ding en de kleur
eranderde hunne
hen hadden met
t zij vriendschap-
re zaken bezitten.
tenten, onthaal-
ich met hen, zoo

en hun kamp was
van de beste soort
van hen, om met
gd hadden, al de
voor de deelheb-
RION bestemd wa-
ren in hun kamp,
e hen aan te spo-
ns berigtende, dat
nemen waren, om
spronkelijke jagers
rme Indianen be-
it hun beloofde, en
d van beverhuiden
e brengen.

en zijnde, brak de
a toog verder west-
n mijlen over eene
van vijftien voeten
wegwijzers, die in
ze nabuurschap had
wateren van de Co-
roetten dezelve met
het oord hunner be-

stemming stroomde. Zij volgden dezelve twee dagen lang, gedurende welke zij door een aantal beken en riviertjes tot een vrij aanmerkelijken stroom aanwies. Dewijl zij tusschen klippen en steilten heenkronkelde, waren zij dikwijls genoodzaakt haar te doorwaden, en haar stroom ging zoo snel, dat de manschappen dikwijls gevaar liepen van medegevoerd te worden. De oeverkanten waren op vele plaatsen zoo steil, dat de reizigers genoodzaakt waren tegen derzelver hobbelige en vooruitstekende punten op te klauteren, of langs de kanten voort te kruipen, alwaar zij naauwelijks de ruimte hadden om hunne voeten neder te zetten. De paarden hadden op sommige van die smalle paden ook veel gevaren te lijden. Een van dezelve viel met zijne gansche vracht wel van eene hoogte van tweehonderd voeten van eene klip af in het water, maar zonder zich te bezeeren. Ten laatste geraakten zij uit die naauwe bergpassen en gingen eenige mijlen ver langs den kant van de Hobachs rivier door een somber bergdal. Hier vereenigde zich de Hobachs rivier met eene andere, die een veel majestueuser en schielijker stroom had, en beider wateren liepen door de vallei in een' geweldigen stroom uit, die uit hoofde van zijne snelheid en zijn gebruik den naam droeg van de Dolle rivier. Bij den zamenloop van deze stroomen kampeerden de reizigers. Zij hadden nu een belangrijk punt van hunn' moeilijken togt bereikt. Weinige mijlen van hun kamp af rezen de drie besneeuwde bergtoppen van de Tetons of Pilot Knobs, de groote herkenningsteekenen van de Columbia, op, die ook hun, als bakens in zee, over de barre woestijn hadden geleid. Beneden derzelver voet wentelde de Dolle rivier hare golven, en was breed genoeg om door kanoos bevaren te worden, zoodat zij in staat wa-

ren om over dezelve hunn' togt naar het hoofdkantoor van de Columbia te vervolgen. De Canadesche reizigers verheugden zich in het vooruitzicht, van zich andermaal op hun geliefkoosd element te begeven, van hunne paarden voor kanoos te verwisselen, en de bedding eener rivier af te zakken, in plaats van tegen steile rotsen op te klauteren. Eenige anderen van het gezelschap, die van zulk een' togt geene ondervinding hadden, beschouwden mede hunne vermoeijenissen als ten einde spoedende. Zij waren de voornaamste zwaarigheden van den rotsmuur te boven gekomen, en vleiden zich thans met de hoop van eene gemakkelijke bespoediging hunner verdere reize. Weinig vermoedden zij de gevaren te land en te water, die zij nog te gemoet gingen in de schrikkelijke wildernis tusschen hen en de kusten van de Stille Zee!

EINDE VAN HET EERSTE DEEL.

hoofdkantoor van
che reizigers ver-
ch andermaal op
n hunne paarden
g eener rivier af
tsen op te klau-
p, die van zulk
schouwden mede
edende. Zij wa-
den rotsmuur te
met de hoop van
r verdere reize,
d en te water, die
kkelijke wildernis
Zee!

EL.

Bij de Wed. *A. Loosjes Pz.*, zijn van denzelfden
Schrijver *WASHINGTON IRVING*, uitgegeven de
volgende Werken, en daarvan nog exemplaren
te bekomen:

- I. Leven en Reizen van *CHRISTOFFEL COLUMBUS*;
4 deelen, met kaart en portrait, gr. 8°. . . *f*14.40.
- II. Ontdekkingsreizen van eenige der vroegere
togtgenooten van *COLUMBUS*; met een kaart,
gr. 8°. - 3.60.
- III. De Verovering van Granada, naar het hand-
schrift van *ANTONIO AGAPIDA*; 2 deelen,
gr. 8°. - 6.60.
- IV. Abbotsford en de Abdij van Newstead, of
een bezoek op de Landgoederen van Sir
WALTER SCOTT en Lord *BYRON*; gr. 8°. . . - 2.40.